

6.
ΑΙΛΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ
ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΤΤΙΚΑ.

AELII DIONYSII ET PAUSANIAE

ATTICISTARUM FRAGMENTA

COLLEGIT

ERNESTUS SCHWABE.

ACCEDUNT FRAGMENTA LEXICORUM RHETORICORUM
APUD EUSTATHIUM LAUDATA.

C 216672
16. 9. 27

LIPSIAE
SUMPTIBUS DYKIANIS

1890

PA
3968
D44
1890

AVUNCULO OPTIMO,

PATRI FERE ALTERI

D.

Aelii Dionysii et Pausaniae atticistarum fragmenta proponenti mihi, ut venia tribuatur, pluribus de causis exoptandum est.

Quicumque enim ad grammaticos Graecos tractandos accesserit, sine dubio difficultates proficiendi imprimis in eo positas esse concedet, quod neque totum doctrinae ambitum adhuc cognoscimus, neque ubique accurate dici poterit, quid revera veteres vel diversis temporibus vel diversis rationibus oboedientes docuerint. Quid vocabulum sit vere Atticum, quae formae veteribus ipsis probatae, ne dicamus de obsoletis moribus et institutis, multifariam in dubio est, nisi quando lapides nobis succurrent. Ut primo dicamus de rebus lexicographicis, quarum notitia accurata et absoluta adhuc desideratur, dolendum est, quod neque Pamphili neque Diogeniani neque atticistarum, qui aetate Athenaeum anteierunt, fragmenta adhuc accurate collecta et, quae sequiores ex eis hauserint, diligenter explanata sunt. Quo accedit, quod ceterorum grammaticorum, qui deperditi sunt, fragmenta ubique dispersa nemo adhuc recte collegit et illustravit: ideo, qualis nexus inter illos intercedat, imprimis, quid attulerint ad usum atticum artioribus finibus circumscribendum, agnosci vix potest. Praecipue Tryphonis fragmenta, si tam diligenter collecta essent, ut Nauckius in libro vere aureo de Aristophane Byzantio egit, Lentzius in doctrina Herodiani restauranda praestare ausus est, si Ori et Orionis reliquiae, hisce temporibus e pluribus fontibus auctae, iterum retractatae et illustratae essent, et multum optimae frugis inde disci posset, et nexus doctrinae melius agnosceretur. Ergo iterum aliquid ad historiam grammaticae

et grammaticorum Graecorum describendam proficeremus. Si igitur, quae hic illie conicere et tentare conati sumus, postea improbanda videbuntur, quod meliora auxilia praesto facta erunt, auctori, in magnis voluntatem satis esse putanti, ignoscatur.

Tum vero me vituperatum iri puto, quod multo plura Eustathii verba attuli, quam revera atticistis debeantur. Duabus de causis ita procedendum esse censuimus: quod Eustathius singulari quadam methodo accuratius in prolegomenis explicata lexica atticistarum delibavit: quod fragmenta, ut ita dicamus, nuda proponere, praecipue in rebus grammaticis et lexicographicis, parum mihi esse videbatur. Ut enim, qui fieri potuerit rara quaedam herba, quibus de causis floribus a ceterorum genere diversis ornetur, optime cognosces ex humi loco, unde orta sit, ita ad grammaticorum nostrorum sententias recte intellegendas plurimum allaturum esse putavi, ut voces vicinas et enuntiata proxima a fragmentis ipsis non resecaeremus.

Postremo autem cautius esse putavi ea tantummodo fragmenta, quae auctorum nominibus ipsis praedita appareant, colligere et illustrare. Lexica vero ipsa atticistarum redintegrare non ausi sumus, etsi nemini talium rerum perito hodie demonstrandum erit, multo plura, quae A. Dionysii et Pausaniae sint, in lexicis sequiorum circumferri, quam, quae ipsi conguessimus. Ita enim fundamentum solidum struere nobis visi sumus, in quo ipsa illa aedes atticismo purissimo sacra a posterioribus, si Deo placet, exstruatur.

PROLEGOMENA.

Eustathius, episcopus Thessalonicensis, cum commentariorum molem illam ingentem, quae *Περὲξβολὰ ἐπὶ τῆν Ὀμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν* vocatur, componeret, cum multos alios auctores, quorum opera adhuc exstant, adhibuit ut Strabonem, Athenaeum, Stephanum Byzantium alios, tum auctores imprimis grammaticos expilavit, quorum doctrinam vix aliunde nobis cognoscere liceret, nisi ipse sedulo nomina eorum appinxisset. Atque grammatici quidem illi inde ab Aristophane Byzantio eiusque discipulis usque ad aequales, Suidam et Etymologum Magnum, tam saepe ab Eustathio in partes vocantur, tam egregia et ad nostram cognitionem utilia proferunt, ut sane mireris, cur tam raro philologi ad Eustathii scrinia aperienda et divitias illas publici iuris faciendas accesserint. Causa triplex est. Editio enim, qua utimur novissima, Stallbaumii minime novis artis criticae nititur subsidiis: cum satis haberet exemplar Romanum sequi, nemo hodie est, qui, quales quot ubi codices Eustathiani lateant, accurate describere possit. — Deinde editor conamen illud omnes locos citatos ad auctorem referendi (conamen vere nomine laboris Herculei dignum) remisit: neque est, cur indigemur, etsi vehementer doleas, quod posterioribus hoc opus tædii plenum auctor remisit: non enim adhuc scholia HomERICA aptis editionibus praesto erant: nihil certi de Aristophane Byzantio, Didymo, de Hesychio et aliis constabat. — Tertia vero causa, cur tam difficilis sit aditus operis Eustathiani, in eo ponitur, quod editioni Lipsiensi index Devarianus adiectus est, quem innumeris mendis scatere inter omnes constat. Quo accessit, cum auctor opus imperfectum reliquisset, quod nomina quae vocantur propria plane absunt, quod index auctorum¹⁾ ab

¹⁾ Minime ea sufficiunt, quae in Fabricii Bibliotheca Vol. I. proferuntur: ut hos solos in partes vocemus, atticistarum fragmentis plus

Eustathius, episcopus Thessalonicensis, cum commentariorum molem illam ingentem, quae *Παρεκβολαὶ εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν* vocatur, componeret, cum multos alios auctores, quorum opera adhuc exstant, adhibuit ut Strabonem, Athenaeum, Stephanum Byzantium alios, tum auctores imprimis grammaticos expilavit, quorum doctrinam vix aliunde nobis cognoscere liceret, nisi ipse sedulo nomina eorum appinxisset. Atque grammatici quidem illi inde ab Aristophane Byzantio eiusque discipulis usque ad aequales, Suidam et Etymologum Magnum, tam saepe ab Eustathio in partes vocantur, tam egregia et ad nostram cognitionem utilia proferunt, ut sane mireris, cur tam raro philologi ad Eustathii scrinia aperienda et divitias illas publici iuris faciendas accesserint. Causa triplex est. Editio enim, qua utimur novissima, Stallbaumii minime novis artis criticae nititur subsidiis: cum satis haberet exemplar Romanum sequi, nemo hodie est, qui, quales quot ubi codices Eustathiani lateant, accurate describere possit. — Deinde editor conamen illud omnes locos citatos ad auctorem referendi (conamen vere nomine laboris Herculei dignum) remisit: neque est, cur indigemur, etsi vehementer doleas, quod posterioribus hoc opus tædii plenum auctor remisit: non enim adhuc scholia HomERICA aptis editionibus præsto erant: nihil certi de Aristophane Byzantio, Didymo, de Hesychio et aliis constabat. — Tertia vero causa, cur tam difficilis sit aditus operis Eustathiani, in eo ponitur, quod editioni Lipsiensi index Devarianus adiectus est, quem innumeris mendis scaterere inter omnes constat. Quo accessit, cum auctor opus imperfectum reliquisset, quod nomina quae vocantur propria plane absunt, quod index auctorum¹⁾ ab

¹⁾ Minime ea sufficiunt, quae in Fabricii Bibliotheca Vol. I. proferuntur: ut hos solos in partes vocemus, atticistarum fragmentis plus

Coreyraeo illo omissus est, quod rerum capita omnino desiderantur.

Eustathii commentaria hisce temporibus primo a Batavis adibantur: Cobetus enim Naberque eius discipulus Photii lexicon diligentius perscrutari et ad illius fontes iter dirigere inceperunt: deinde Codex Athous Milleri omnium oculos in se convertit et plurimis locis ea, quae Nauckius iam in libro celeberrimo de Ar. Byz. reliquiis sagaciter indagaverat, testimoniis certissimis praesertim ex Eustathio petitis, fulta sunt. Tertius qui omni ex parte Eustathium perscrutatus est, Leopoldus Cohn tot tanque utilia de Eustathio in libris, quos Quaestiones Eustathianas (Jahrb. für klass. Philol. XII. p. 285—374) et de Heraclide (Breslau 1884.) inseripsit, protulit, ut multa iam accuratius perspici possint.

Qui vir doctus cum quattuor imprimis genera auctorum, quibus E. uti consueverat, distingueret¹⁾, imprimis grammaticorum et lexicographorum opera, quibus Eustathius opus suum illustraverat, longe utilissima esse existimavit: nec immerito: cum saepissime illa redeant ad auctores summae gloriae, cum ex Alexandrinorum opibus etsi frustula, tamen frustula optimae notae per illos serventur. Atque Aristophanem et Suetonium Eustathii auctores Cohnius l. c. accuratissime adiit: Lexicographorum vero reliquiae omnino adhuc accuratius tractandae et, quae eis tribui possint ac debeant, certioribus finibus circumscribenda sunt. Quorum *λεξικογράφων* in numero praecipue duo viri praeclari, Aelius Dionysius et Pausanias atticistae excellunt, quorum reliquias colligendas eorumque doctrinam, quoad fieri poterit, restaurandam mihi proposui.

Non defuerunt²⁾, qui post Cobeti et Naberi commentationes

centum quinquaginta addenda esse dudum cognitum est. cf. Egenolf, Jahresber. XVII, p. 103. Sub finem libelli eorum auctorum nomina, quorum libros Eust. ipse inspexit et quorum memoria aliunde peti nequit, addemus.

¹⁾ Quaest. Eustath. p. 3.

²⁾ Meier, Op. II. 62. sq. — W. Rindfleisch, de Pausaniae et Aelii Dionysii lex. rhet. Regimonti 1866. — Schwartz, Aelii Dionysii lexici fragm. Traiecti 1875. — Linkii libellam, quod fragmenta Aelii Dionysii sola praebet, neque utilia ad doctrinae auctores et expilatores profert, satis habeo, ut appellem.

opus illud restituendae atticistarum doctrinae susciperent: neque tamen, quae viri docti proposuerunt, sufficere possunt. Meier enim ea tantum frustula excerpserit, quae cum auctoris nomine artissime cohaerent: et multa fragmenta, quae iam Valckenario¹⁾, talium rerum indagatori accuratissimo, nota erant, omisit: se ipsum obiter tantum commentarios Eustathii inspexisse libere confitetur. Id vero iam ab illo recte animadversum est, fragmenta illa e λεξιζῶν ὀητοριζῶν²⁾ petita maximam partem ad atticistas redigenda esse. — Rindfleischius, qui Lehrsius auctore ad atticistas colligendos accessit, quam accuratissime rem perficere studuit: nimis tamen anxie ad auctorum nomina adhaerens multa, quae sine ulla dubitatione ad atticistas referri debent, omisit: lexicæ, quod vocatur, rhetorici fragmenta, quia se de certis rationibus desperare³⁾ ait, operi suo adiungere noluit. — Schwartzii vero libellum, etsi se Aelii Dionysii opus plane restituisse contendit, rem minime absolvisse mihi certum est. Ac primum enim atticistas, quos iam Rindfl. p. 4. not. saepius coniunctos proferri vidit⁴⁾, non ita edere debuit, ut alterius tantum fragmenta colligeret, alterius vero reliquias saepius plane easdem ne digito quidem attingeret: tum autem id ei exprobandum est, quod, priusquam lexicorum fragmenta directa omnia collecta essent, ex Photio, Suida, Bekkeri Bachmanique lexicographo opus Aelii Dionysii restituere conatus est. Quod opus periculosae aleae plenum ab illo v. d. neque accurate institutum neque ad certum quendam finem perductum est: huc accedit, quod Cobeti Naberique vestigia nimis caeco amore premens, Suidam nihil fere esse nisi Photii apographon⁵⁾ contendit, et cetera lexica et Eustathium ipsum non diligenter excussit, unde factum est, ut multa omitteret, quae Aelii Dionysii operi redintegrato inesse debent.

¹⁾ Nab. Proll. ad Phot. p. 192. sqq.

²⁾ fr. 337—451 nostrae editionis.

³⁾ p. 3. 4.

⁴⁾ Ut unum exemplum proferatur, quantopere utriusque doctrina conspiret, videas fr. 21., ubi utrumque ad eundem locum Pherecratis provocare intelleges.

⁵⁾ Quam opinionem feliciter reiecit Röllig. Diss. Halens. 1887. — Cf. quae Egenolf. l. l. p. 105. de Schwartzii libello indicavit.

Cum igitur tres illae collectiones, quae hodie extant, rem non absolverint, iam exponendum videtur, quibus perducti rationibus ad novam collectionem parandam accesserimus, et qua methodo nos plura adhuc prioris doctrinae frustula ex posteriorum operibus, imprimis ex Eustathii commentariis elicituros esse speremus.

Ab Eustathio enim quin proficiscendum sit, nullus dubito. Ille plurima fragmenta continet, ille ratione quadam singulari, quae in capite tertio nobis explicanda erit, atticistarum libres adhibuit. Inde iam apparet, cur nova artis, quae vocatur, criticae subsidia hac in collectione inveniri non possint: cum careamus apparatu Eustathiano. Neque ad nostrum consilium multum refert, quid revera in Eustath. codicibus legatur, cum atticistarum fragmenta totiens, ut vel obiter inspicienti lexica graeca apertum fiet, apud Hes. Phot. Suid. B. A. Et. Mag. Gud. ceteros redeant, ut haud dubium sit, quid scripserint, etsi una ex parte fundamentum criticum debile videatur.

In lexicis autem Aelii Dionysii et Pausaniae resarcinandis id imprimis consilium secuti sumus ut fragmenta tantummodo, quae directa vocantur i. e. quae nomine auctorum ornata inveniuntur, colligeremus iisque ea tantum subiungeremus, quae Eustathius e lexicis, quae appellat, rhetoricis suum in usum converterat. Elementorum vero ordini, quo Aelii Dionysii Pausaniae fragmenta promiscue proferentur, illa inserere nolimus, cum non de omnibus, sed de pluribus tantum originem atticistis deberi constet. Si cui cautius, quam par est, processisse videamur, cavere, ne nimis providi quam temerarii vocemur, maluimus.

Anotationes vero, quas subiunximus, duas vias aperire debent: ut cognoscat, quotiens ex atticistarum opibus posteriores (vel lexicographi vel commentatores) sua deprompserint: tum vero ut, quoad eius fieri possit, intellegamus, unde saeculum illud Hadriani, quod attico sermoni imprimis incubuisse constat, doctrinam suam hauserit, i. e. ex Alexandrinorum doctrina ingenti.

Priusquam autem de atticistarum operibus accuratius nobis agendum est, paucissima illa, quae veteres de illorum vita atque doctrina protulerunt, afferenda et examinanda sunt.

CAP. I.

Phot. Bibl. cod. 152. Περιείχεται δὲ τῷ τεύχει (in quo Timaei lex. Platon. invenerat) καὶ Αἰλίου Λιονυσίου Ἀλιζαρνασσέως¹⁾ Ἀττικῶν ὀνομάτων²⁾ τῆς πρώτης ἐκδόσεως λόγοι πέντε, ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ω̄ τὰς Ἀττικὰς λέξεις κατὰ στοιχεῖον ἀναγράφοντες. Σχόλιον³⁾ δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ χρησιμώτατος ὃ ὁ πόρος οὗτος τοῖς τε ἀπτιζίζειν ἔχουσι φροντίδα καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγράμμασιν ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις. ὅσα τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τε τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς δίκας, ἐντεῦθεν ἔστιν ἐκμαθεῖν. καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εἶρεῖν, μάλιστα εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνήῃ, ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, καὶ αὐτοὺς πέντε⁴⁾ τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ω̄ τὰς Ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσα γε τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μὲν, μαρτυρίας δὲ ταῖς οὐδαμῶς οὐκ ἐβεβαιώθησαν. ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερόν τε καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρία παρατίθενται. ὧν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν συναγαγεῖν σύνταγμα βουληθῆῃ, χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέργημα ἐπιδείξει καὶ μετὰ ἡσυχίας ἐκτελέσει.

cod. 153. ἀνεγρόσθη δὲ ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει Πανσανίου λεξικόν⁵⁾ κατὰ στοιχεῖον, οὐδὲν ἕλαττον τῶν προειρημένων εἰς τὰς Ἀττικὰς συναγεγρόσθαι χρήσιμον, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον· εἰ γὰρ καὶ ταῖς μαρτυρίας ἐνδεέστερον ἔχει, ἀλλ' οὐκ ἔν τισι τῶν στοιχείων πολλὰ ταῖς λέξεσι πλεονάζει, ὡς ἀμφοτέραις ἴμα ταῖς Αἰλίου Λιονυσίου Ἀλιζαρνασσέως πραγματείας τὴν μίαν ταύτην, καίτοι τῶν χρήσεων ἐπ' ἕλαττον (ὡς ἔφημεν)

¹⁾ cf. praef. et fr. 9. 36. 77. 103. 107. 313. 316.

²⁾ sic in praefatione et fr. 316 vocatur: alias semper lexicon. fr. 314. *A.* ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων. ³⁾ cf. praef. Aelii Dionysii et fr. 301.

⁴⁾ Unicum librorum numerum habes in fr. 316. — De librorum numeris, qui a veteribus traduntur, dubitandum non esse postremo contra Weberum (Philol. Suppl. III. p. 477 p. 488) recte demonstravit Schoene-mann, de Lexicographis antiquis p. 71. Hannover. 1886.

⁵⁾ fr. 47. *II.* οἱ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν fr. 181. *II.* ἐν τῇ διαπεποιημένῃ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ.

απομένῃν ἐξιθάξασθαι τῷ τῆς γραφῆς ὄγκῳ. εἰ δέ τις ἐκεί-
 ναις ταῖς δυοῖν ἐξδόσεσιν καὶ τῇ Πανσαρίου ἐγκατατάξει ἐν
 ἀπεργάσεται σύνταγμα (ὁῦστον δὲ τῷ βουλευμένῳ), οὗτος ἂν
 εἴη τὸ κάλλιστον καὶ χρησιμώτατον τοῖς ἀναγινώσκουσι τὰς
 Ἀττικὰς βίβλους σπουδάσμα εἰσηρηγμένους.

Praeterea nihil de atticistarum vita constat. Fortasse ap.
 Suidam: *Διονύσιος Ἀλεξάνδρου Ἀλικαρνασσεὺς, ῥήτωρ καὶ παν-
 τοίως λόγιος. γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ. πρόγο-
 ρος¹⁾ τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος ἀττικιστοῦ*: ultima ad
 Aelium Dionysium referenda sunt: dubitatio autem movetur,
 an id recte fiat, cum glossa insequenti de aetate et origine Dio-
 nysii musici²⁾ plane eadem tradantur. De Pausania³⁾ omnino
 nihil memoriae traditur. Cum de atticistarum vita Rind-
 fleischius iam satis accurate p. 10. sqq. egerit, ad illius operam
 qui de vita auctorum plura cognoscere velint, relego. Id unum
 monendum est, Meierum recte ex Aelio praenomine conclusisse,
 hominem doctum ab Hadriano civitate Romana condonatum esse
 et Cobetum⁴⁾ suo iure contendisse, Aelium Dionysium multum
 temporis in Asia minore mansisse ibique formis Caricis⁵⁾ et Ly-
 ciis operam dedisse.

Ad locum illum ex Photii myriobiblo petatum rede-
 amus. Codicem igitur manibus versavit miscellaneum, qui lexi-
 ca Timaei, Aelii Dionysii, Pausaniae, Boethii, incerti cuiusdam
λέξει Πλατωνικῆς, Dorothei, Moeridis (cod. 153—157) opellas
 continuit. An altera Aelii Dionysii recensio eidem codici in-
 fuerit, dubium est. Quo ex codice lexicon Photianum congluti-
 natum esse dudum constat⁶⁾.

¹⁾ Utrumque Dionysium etiam alias sibi oppositum fuisse docet nota
 ad Dion. art. rh. cap. X *τοῦτο τὸ μονόβιβλον οἶμα Διονύσιος ὁ Ἀλικαρ-
 νασσεὺς συνέταξεν ὁ πρότερος*. ex cod. Par. tracta, quam Usener, de
 Dion. Hal. libr. de im. rell. p. 4. (Bonn. 1889) publici iuris fecit.

²⁾ Christ. Littgesch. p. 562 eundem atque atticistam esse putat.
 Negavit Meier Op. II. 63 sq. Res neque demonstrari nec negari potest.

³⁾ cf. Nab. Proll. p. 39. ⁴⁾ Mnemos. X. 52.

⁵⁾ Praef. καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναι τινὰ Ἰττικὴν γωνίαν. fr. 131. 222. —
 Fortasse igitur, si voces Lyciae et Caricae ab Eust. et a Phot. vel ce-
 teris explicantur, eorum origo Dionysiana fuit. cf. ex. gr. p. 972, 38. et
 Phot. Suid. Hes. (σικλός) et p. 1141, 14.

⁶⁾ Praecipua operis adiumenta fuerunt tria Aelii Dionysii et Pausa-
 niae lexica, cetera ut Timaei Moeridis, quae servantur adhuc integra,

De Dionysii recensioibus duabus plura proferre hoc loco non opus est: in capite, quo de lexicis Eustathii rhetoricis agitur, accuratius haec tractanda et singuli loci examinandi erunt: in fragmentis directis, quae colligenda nobis proposuimus, ni fallor, his tantum certa vestigia duplicis operae apparent: fr. 162, 231 (cf. not. 3). Coniectura sat probabili id statuitur in fr. 185. Fortasse saepius Eustathius cum *ἑτερόν τι λεξικὸν ὀητορικόν*¹⁾ laudet, ad alteram recensioem Dionysii respexit. cf. Cap. II. Id addere liceat me sequi Naber (Prol. 48) Weberique (Philol. Suppl. III. p. 550) opinionem, qui contra Photium alteram recensioem Dionysianam ex altera in breue actam esse (i. e. resectis veterum testimoniis, quorum pretium ignorabant) recte contenderunt.

Restat, ut opinio Naber, Prol. ad Phot. p. 49. refellatur, Eustathium duabus Pausaniae recensioibus usum esse. Quae opinio iam ideo futtilis videtur, quod Photius in bibl.

Boethi, Dorothei, Incerti quae deperdita sunt, multo minoris fuerunt momenti: imprimis cavendum est ne nimia Boetho lexicographo Platónico tribuantur. Naber Prol. p. 55. Cobeti assecla (cf. Mnemos. IX. 399. X. 75) et Cohn, Neue Jahrb. Suppl. XIII. 801. sq. fundamento unius tantummodo glossae (Hes. *διὰ πάντων ζητήεις*: Boethus Milleri p. 399. alius fuisse videtur) freti quam plurimas glossas Photianas ex Boetho fluxisse contenderunt. Quae opinio probari non potest, cum in rebus ad lexicographos pertinentibus non una glossa, sed quam plurimis tantum argumentis aliquid demonstrari possit, quod ad rerum nexum, qualis revera fuit, appropinquet. Mettauer, De scholl. Plat. Turic. 1880, Wolff, De scholl. Platon. Traiecti. 1884 cum Nabero consentiunt, Giesing, de scholl. Platon. Lips. 1883. p. 31. sq. eam opinionem protulit, quam rectam esse existimo.

¹⁾ Pausanias et Ael. Dion. coniuncti proferuntur in fr. 1. 3. 17. 31. 56. 66. 76. 81. 87. 95. 97. 105. 122. 136. 140. 151. 152. 161. 164. 169. 190. 206. 209. 219. 222. 227. 228. 289. 293. 304. 306. 323. —

Pausan. et *ἑτερός τις* vel *ἐν ὀητ. λεξ.* in fr. 18. 24. 42. 49. 72. 73. 85. 108. 118. 141. 157. 204. 205. 310. 318. 319. —

Ael. Dion. et *ἑτερός τις* vel *ἐν ὀητ. λεξ.* in fr. 44. 59. 93. 119. 162. 170. 187. 189. 212. 218. 230. 235. 244. 248. 252. 253. 254. 288. 305. 325. —

Pausan. et Ael. Dion. et *ἑτερός τις* (tertium igitur lexicon) in fr. 33 (ubi duo lexica doctrinae Pausaniae opponuntur). 39. 282. 203. 231. 234. 249. 266. 320.

Duo vel plura lexica rhetorica coniunguntur in fr. 345. 372. 387. 398. 400. 407. 429. 430. 434. 438. —

unam tantummodo editionem sibi praesto fuisse tradit. At apud Eustathium duo loci extant, ubi altera Pausaniae editio, sive plenior, sive, ut Nabero placuit, contracta, appellatur Eustath. p. 1165, 9. (fr. 51) ὁ δὲ Π. λέγει, καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος . . . καὶ οἱ ἀμφισπῶντες, καὶ ὅτι οἱ ῥηθέντες ἀμφισπῶντες ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ διότι δὲ ἐζόμενον αὐτοὺς δάδια ἡμέτερα περιπληρύντες ἐπ' αὐτοὺς· ἀλλαχοῦ δὲ γησὶν ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ἀμφισπῶν προσηγορέθη πλακοῦς διὰ τυροῦ, ἐφ' οὗ δῆδα πήσονται ἄπτονσι τοῦ φωτός χέρον. Res simplicissima est, si conferas Suid. s. v. ἀνάστατοι . . . ὀνομάζονται δὲ ἀμφισπῶντες, ὡς μὲν τινες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἡλιός τε καὶ σελήνη πρὸς ἑπὲρ γῆς φαίνονται, ὡς δὲ Ἀπολλόδορος ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς δάδια ἡμέτερα περιπληρύντες ἐπ' αὐτῶν cf. Suid. s. v. ἀμφισπῶντες. Pausanias igitur, qui cum Suida convenit, duas χρήσεις attulit, quarum alteram nescio cuidam auctori (fortasse Philochoro fr. 161), alteram Apollodoro debuit. Quidni etiam ἐλλαχοῦ ad χρῆσιν tertiam revocemus, ita ut verba γησὶν ὁ αὐτὸς comatis includantur? Sin autem haec explicatio minus placuerit, rem ita constituere poterimus, ut Pausanias altero lemmate iterum de ἀμφισπῶς voce egerit: quam rem minime inauditam esse inde intellegitur, quod Suidae glossa doctissima ἀνάστατοι, in qua tota fere veterum pemmatologia continetur (cf. Lob. Aglaopham. p. 1064), ni fallor, ex atticistarum opibus desumpta est (cf. fr. 94. not. 1. Prol. Cap. V. § 2). Alia huius usus exempla inveniuntur fr. 49. 56. 83. et alias. — Multo difficilior vero alter est locus Eustath. p. 408, 4. (fr. 135.), qui primo Pausaniam ipsum historiam de proverbio δόρον καὶ χηρέκειον proferentem introducit, deinde vero adicit: ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ γράφει¹⁾, ὡς ἐπὶ Ταναγραίων πολυμουμένων Γεφυραῖοι πρόπειμφαν κήρυκα καὶ κάτοπιν καθόπιων ἑαυτούς. Lexicographi nil fere adferunt, ut difficultate orta liberemur. Suid. Hes. priorem tantum Pausaniae locum repetunt, Zenob. III. 26. ad eundem fontem atque atticista reducendus est. Pausanias Athenienses bellum cum Tanagraeis commisisse tradit: loco

¹⁾ Töpffer, Att. Genealogie p. 297 sq. hoc in lexico antiquiorem (fortasse Demonis) doctrinam subesse censet.

laudato autem Gephyraei cum Tanagraeis proelio certant: quae res est sane mirabilis, cum veteres Gephyraeos = Tanagraeos esse tradant, cf. Hecat. fr. 189. Müll. Strab. IX. p. 404. Et. M. 228, 57. Steph. Byz. p. 206, 12. Mein. Aliunde Gephyraeos Atheniensium accolas fuisse scimus, cf. Her. V. 57 Töpffer. Att. Geneal. 283. Si hanc opinionem complecti mavis, non cum Töpff. in lexico illo de Atheniensibus non actum esse statues: immo redactio decurtata, (quae Gephyraeos = Athenienses fuisse notum esse putaverat — tale quid in Suid. *Γεφυράς*, Et. M. 229, 5 accidit) nobis proposita est. — Eustathius igitur vel corrupta ex fonte nescio quo transtulit, vel ipsius verba a librariis turbata sunt. Utut est, locus suspectus manet: si librarios eum turbasse praetuleris, statim concedetur, etiam *γράφει* illud, quod loco sano ad epitomen quandam Pausanianam referendum esset, in suspicionem vocandum esse. Correctura *γράφεται* minus audax videbitur, si meminerimus, quam innumeris locis Eustathius *φασὶ* et *φησὶ*, *λέγει* et *λέγεται* confuderit. — Non igitur est, cur alteram Pausaniae recensionem fuisse concedamus¹⁾.

Glossas utriusque lexicographi ad elementorum ordinem processisse et Phot. in Myriobiblo tradit, et Eustathius in fr. 198. adscripsit Pausaniae lexicon *κατὰ στοιχείων* confectum esse. Bernhardyus quidem (Commentatt. ad Suidam p. 38) rationem *ἀντιστοιχειαζήν* (qua Suidam usum esse constat) iam ab atticistis adhibitam esse suspicatur. Neque tamen est, cur eum sequamur. Locis atticistarum, qui adhibendi sunt, hi fere sunt. fr. 266. *ῶα* et *ῶα* ex litteris *ō* et *ō̄* adferuntur. Deinde fr. 323. 244. 231. 344. 397. omnes ex Aelii Dionysii doctrina petiti: in quibus ubique agitur, utrum *ι δίχρονον* an *ει* diphthongus scribenda sit: fr. 397. in *ιστέον*, *ἴλη*, *ἴλεσπᾶσθαι*, *ἴλίσπομα* (cf. fr. 155. 209. 225) in prima littera: fr. 323 in *χιλός*, 345. in *αἴτης*, fr. 244. in *λίβηθρον*, in altera littera: fr. 231. in *κλειστόν* in tertia igitur littera. Quibus fortasse *τροσίππειον* in fr. 311. addendum est. — Imprimis proficiendum est ab Eustath. p. 772, 63. (= fr. 323.) *χειλός· πῶα, χόροτος· παρ' αὐτῶ δὲ καὶ διὰ διαφθόγγων γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλός, ὡς ἢ αὐτοῦ*

¹⁾ cf. L. Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 368 not. 181.

(i. e. *Αἰλ. Διονυσίου*) *στοιχειαζή ἀζολονθία βούλεται*. Quod si recte interpretamur, nil probat, nisi suo loco (i. e. in littera *χι* ad elementorum ordinem disposita) vocem *χιλὸς* extitisse. Dolendum est, quod Photium in partes vocare non possumus: Lex. Bachm. 413, 25 *χιλὸς* suo loco exhibet: idem fit in Et. M. 811, 47 unde eodem modo atque nostra lexica etiam atticistarum *λέξεις* dispositas fuisse conicio: quae opinio eo firmatur, quod *λείβηθρα* et *λίβηθρα* (cf. fr. 244) in Photii lexico utroque loco reedit: idem fit de voce *ἀίτης* (fr. 345) in *λέξεων χορησίων συναγωγῇ* ap. B. A. 348, 2. 349, 12.

Quo titulo lexica illa inscripta fuerint, ambigitur: Phot. Bibl. cod. 152. Aelium Dionysium *Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγους πέντε* conscripsisse tradit: eundem titulum laudat fragm. praefationis: et fr. 314 (B. A. 1073) *Α. ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων*, fr. 316 (Schol. Hom. II. O 705) *Α. ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων* exhibet. Eustathius vel nomen solum tradit vel patriam adiungit (cf. p. 7. not. 1), opus vero tantummodo *λεξικὸν* appellat. Quod brevitatis causa factum esse puto neque dubitandum esse, quin Photii titulus, *Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγοι πέντε*, genuinus Atticistae fuerit, arbitror. — Pausaniae librum in cod. 153. *λεξικὸν* appellat: idem apud Eustathium fieri videmus. Cum autem tota illius operis ratio id suadeat, cum Eustath. ad Dion. Perieg. 525 (fr. 47) faciemus, qui *II. οὐδὲ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν* exhibet. Atticorum enim dialectum cum illustraret, imprimis capiti operis hanc inscriptionem praefigere debuit. Simillimum fuisse titulum Aelii Dionysii et Pausaniae suadet Schol. Thuc. VI. 27. (fr. 187) *Παυσανίας ἐν τῇ διαπεποιημένῃ Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ*. Ideo utrumque opus *Ἀττικὰ ὀνόματα* inscriptum fuisse et Aelii Dionysii libris quinque tomorum numerum additum fuisse certum est.

Difficilior ad diiudicandum est altera quaestio, utrum utrique libro vocula *ῥητορικὴ* addita fuerit neene. Photius nusquam hoc epitheto utitur neque ullo alio loco fragmentorum, quae non ex Eustathio protracta sunt, apparet. Eustathius autem Aelii Dionysii opus lexicon *ῥητορικὸν* appellat in p. 455, 37. (fr. 248) p. 1944, 7 (fr. 162 ubi alteram Dionysii recensionem laudat), ter Pausaniae lexicon p. 801, 57. (fr. 21.),

p. 1864, 14 (fr. 185) p. 989, 46. cf. p. 1593, 15 (fr. 198). Saepius vero id accidere videmus in eis collectionis nostrae fragmentis, quae lexici rhetorici nomine complectuntur. Iam mihi sumam, ut ea demonstrata atque probata esse putentur, quae capite altero demonstranda mihi sunt. Eustath. p. 1330, 10 (fr. 334.) in fusiore Aelii Dionysii loco etiam *σορέλληρ* (= senex tumulo propinquus) explicatur. In fr. 334. not. 6. alterum locum Eustathianum invenies, qui e lexico rhetorico sumptus de eadem voce nobis eadem tradit. fr. 360 (cf. fr. 220) ex Aelio Dionysio, item fr. 361. (cf. fr. 217), fr. 365 (cf. fr. 113), fr. 390 (cf. fr. 36). fr. 419 (cf. fr. 253, 309). ex Pausania vero fr. 351 (cf. fr. 40. not. 1), fr. 355 (cf. fr. 136) fr. 401 (cf. fr. 87), et alias Atticistae ipsi nonnumquam ab Eustathio οἱ ῥήτορες appellantur: cf. p. 216, 13. *ρωτοπλήγῃ οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασίν* et fr. 416., p. 1434, 1 (fr. 59) *Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ἐστέραν τοῦ ἄπαι, ἔτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οὐκείῳ λεξικῶν γράφει, ὅτι ὁ λόγος ἀξιοῖ βραχύνειν τὸ ἄπαι.* p. 1761, 50 (fr. 189) ἦ... *παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ... ἔτερος δὲ ῥήτωρ γράφει*, p. 1383, 42 (fr. 387) lexicon rhetoricum laudatur de voce *εὐνοστός*, p. 1885, 25 eadem ῥήτωρ τις protulisse traditur etc.

Hoc loco id addatur, quod Heydenus Leipz. Studien, VIII. p. 205—234 sat idoneis causis probavit¹⁾, Etymologum Magnum, si lexicon ῥητορικὸν laudat, nullos alios libros adsumpsisse, nisi atticistarum opera. Tertium est, quod nullum aliud lexicon Eustathianum rhetoricum appellatur.

Qui vero fit, ut atticistae ipsi ῥήτορες, eorum libri *λεξικά ῥητορικὰ* vocentur? In ceterorum lexicorum, quae vel integra vel ex fragmentis innotuerunt, numero paucissima epitheto illo ornantur. Ut Harpocrationis inscriptionem incertam mittamus, tantummodo quintum quod vocatur lexicon Bekkeri (B. A. I. 195—318) sic appellatur. — Suidas vero in auctorum indice Eudemum rhetorem²⁾ laudat, cuius lexicon expilavit, et Zosi-

¹⁾ Optime p. 192. sq. contra Naberum Prol. p. 161. sq. Boysenum. de Harpocrationis fontibus p. 69, Photium patriarcham non auctorem esse Lexici rhetorici ab Etymologo laudati effecit.

²⁾ Laudatur etiam ap. Eustath. p. 553, 20. *θέναι, κατ' Εὐδήμον τὸ μεταξὺ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος, ἧγον τὸ μέγαλον δακ-*

mum Ascalonitam, qui idem *λέξιν ῥητορικὴν* composuit. Qualis indolis Eudemi lexicon fuerit, ignoratur, cum eius codices tantum cognoscamus, editio autem plane desit: ex eis, quae Naber, Boysen, Blass alii, qui codd. inspexerunt, publici iuris fecerunt, lexicon illud Suidae et Hesychio haud absimile fuisse conicio. Zosimum autem in partes vocare nolo, quod Suid. s. v. eum etiam in Lysiam et Demosthenem commentarios scripsisse tradit: rhetores igitur sensu illo, quo omnes veteres utuntur, explicasse videtur. — Rem ita explicandam esse puto, ut *ῥήτωρ* et *ῥητορικὸν λεξιζὸν* sensu accipiatur passivo, i. e. *λεξιζὸν*, quod eis destinatum sit, qui *ῥητορεύειν* in animo habeant, i. e. sermone puro et vere Attico uti velint. (cf. Christ. p. 562. cui id unum non concedendum est plurimos locos atticistarum ad rhetores explicandos spectavisse). *ῥητορεύειν* autem usum significat linguae viventis, orationem in quovis loco habitam, cf. Phot. Bibl. p. 101a. Bekker: *χορήσιμον δὲ τοῦτο τὸ βιβλίον τοῖς τε συγγράφειν καὶ ῥητορεύειν ἐθέλουσιν*. Simillimo usui destinatum erat *Φωτίου λέξεων συνεγωγὴ, αἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορσι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν εἰς χρείαν*. Eodem sensu passivo accipienda videntur verba, quae Photii lexicon praecedunt; *λεξιζὸν κατὰ στοιχείον, δι' ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἐξωραΐζονται μάλιστα*. — Atticistarum lexica tali usui imprimis inservisse consentaneum est: si rem ita explicaveris, non amplius mirandum erit, quod imprimis poetarum loci in testium locum vocantur, quod plurimae glossae non ad *ῥητόρων* locos spectant, sed potius comoediae et tragoediae difficultatibus explicandis operam dant.

CAP. II.

Iam supra in atticistarum reliquiis colligendis ab Eustathii opere proficiscendum esse contendimus. In Homero enim explicando tam saepe ad atticistas provocat, tantopere illorum opera adamavit¹⁾, ut res labore sane digna videatur, inquirere, qua ratione episcopus ille libros superioris aetatis expilaverit.

τίλον, σαρκῶδες καὶ ζωλον. Unde velim legas ap. Phot. *θέραι, τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς. λέγεται δὲ καὶ τοῦ ποδὸς ἐλλίχαιρον* (Nab. ἐλλέχριον).

¹⁾ fr. 392. *καινὸν μὲν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγον ἄξιον*. —

Ac primum quidem id unum praemonendum est, Eustathium nullo loco id consilium cepisse, ut nos de auctoribus, quibus usus sit, celaret. Ita fit, ut fere unumquemque locum ad eos auctores referre possimus, unde tractus sit. Praecipui autem auctores erant codex quidam Homericus scholiis amplissimis ornatus, Athenaeus, Strabo, Stephanus Byzantius, ex quorum operibus nonnunquam futiliter quidem et ad minorem ambitum contracte, semper tamen ita depingit, ut auctor facile agnosci possit. — Idem in atticistarum operibus fieri videmus: nullum enim eorum locorum, quem aliunde cognovimus, ita laudat, ut consilio ea pro suis vendiderit, quae alienae originis sint.

Hoc vero statim concedendum est: Eustathium saepissime negligentia quadam perductum auctorum nomina omisisse, vel ita originem alienam indicasse (vel verbis *ὡς φασί*, aut *λέγουσιν*, vel *οἱ παλαιοί*, vel *κατὰ τοὺς παλαιούς*), ut de auctore disceptari possit. Quod socordia tantum factum esse iam inde evincitur, quod Eustathius in tanta mole librorum, quos confecit, diligentiam *ἀκριβεστάτην* adhibere neque potuit neque voluit. Huc accedit, quod commentarios illos Homericos nullo certo consilio confecisse videtur: in Odyssia enim (locos adferre non opus est, cum in unaquaque pagina occurrant) ad Iliadem provocat, in Iliade iterum ad commentarios in Odyssiam conscriptos respicit, ut de chaote illo ad tempus ordinando desperandum esse videatur¹⁾. Utrum morte praematura abreptus sit, an opus taedio superatus ita remiserit, ut imperfectum et ultima, ut aiunt, lima egens relinqueret, diiudicare non possumus.

Sin autem negligenter eum conscripsisse *παρεμβολῶς* concesseris, non eum eis facies, qui ex formulis illis, quas attuli,

fr. 55. *ἀναγύσεις* ex glossa *γρόνθων* explicatur, non ex lemmate suo episcopus glossam deprompsit, cf. not. 2.

¹⁾ Commentarii ad Dion. Perieg. priores fuerunt: nusquam enim in illis ad commentarios Homericos respicit: illos autem saepius attulit, cf. p. 1144, 14. 1166, 18. 1175, 34. alias. — Nuperrime Frid. Kuhn in Comment. in W. Studemundi hon. conscriptis p. 247—257. rem ita constituit, ut Iliadis commentarios priores fuisse, sed utrumque librum, priusquam ederetur, iterum ab E. perpolitum esse contenderet. Quam opinionem sequi non possum: eos enim tantummodo locos respexit, qui discrete vel Iliada vel Odyssiam laudant. Sed multo saepius se ipsum laudat formulis *ὡς προεδίλωται*, *ὡς προεγέγη* et similibus.

imprimis ex illis ὧς οἱ παλαιοὶ vel κατὰ τοὺς παλαιούς, certum quoddam fundamentum struere sibi visi sunt, in quo aedes illa atticismo purissimo sacra ponatur. De tali argumentandi ratione recte iam Rindfleisch. p. 6. sqq. iudicium fecit, cum Cobeti (Mnemos. X. p. 75.) sententias de auctoribus sexti lexici Bekkeri indagandis refutaret. Cautius quidem, sed ita ut ad similem finem atque Batavorum ratiocinatio perveniret, Theod. Freyer (Quaestt. de scholl. Aesch. fontibus, Leipz. Stud. V. p. 339 sqq.) de formulis κατὰ τοὺς παλαιούς etc. egit et p. 350 sqq. rem ita constituit, ut ab atticistis formulas illas adhibitas esse contenderet et Eust. formulam ex illis in suum usum convertisse putaret. Cui sententiae, quae etsi plurimis locis iusta esse potest, ideo non me addixerim, quod, ut Freyer ipse p. 341 concedit, etiam atticistae οἱ παλαιοὶ vocantur, quod, ut alias multifariam accidit, etiam Athenaeus vel testes ab illo laudati ab Episcopo κατὰ τοὺς παλαιούς citantur¹⁾).

Iam autem nobis ad eam quaestionem accedendum erit, utrum recte fragmenta lexici, quod vocatur rhetorici²⁾, apud Eustathium adservata ad atticistas revocare liceat neene. Fusius de hac re egit Meier in Opp. II. p. 79. sq. Naber in Prol. ad Phot. p. 48—54. rem obiter tantummodo attigit. Res iterum instituenda videtur, quod primi collectionem fragmentorum, ut spes quidem est, perfectam neque ullo loco egentem afferemus. Meier qui solus ea antea collegerat, rem neque absolvere in animo habuit neque absolvit. Plus sexaginta locos indagavi, quos ille currenti stilo omiserat. — Res ideo fit intricatior, quod Eustathium praeter atticistarum lexica etiam aliis subsidiis lexicographicis³⁾ usum esse constat. Fuerunt autem, si recte omnia colli: 1) Lexicon quoddam anonymum, 2) Etymologicum Magnum. 3) Suidae volumina.

¹⁾ Interdum etiam formulam illam, si in auctore nomina non accurate laudata erant, adhibuit cf. fr. 361. not. 1. ubi episcopus ex scholio Homérico K 375 οἱ δὲ ἐσχημάτισαν sibi κατὰ τοὺς παλαιούς finxit, unde ipsum ignorasse, qui fuerint οἱ παλαιοὶ, manifestum est.

²⁾ Mire sane Christ. Littgesch. p. 562 lexica rhetorica, quae Eustathius usurpavit, ex Aelio Dionysio et Pausania contracta et opus aetatis byzantinae fuisse contendit.

³⁾ Eudemum supra attulimus p. 12 not. 1. Lexica synonymica et Herodori Apionisque opus consulto negleximus.

Ac primum quidem lexicon illud anonymum tribus locis commemoratur: p. 797, 37. (fr. 70) *ἐν δὲ ἀρωνύμῳ ῥητορικῶ καὶ ἔρρητοβοσζός*¹⁾ *γράφεται ὁ αὐτὸς* (sc. *τῷ ἀρρητοβοσζῶ*) *διὰ τὸ εἶ*. Doctrina eadem redit ap. Phot. Suid. Hes. Et. M. 377, 22. — p. 1828, 48. (fr. 266) *ἐν δὲ ἀρωνύμῳ λεξικῶ ῥητορικῶ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτότως, καὶ συνεσταλμένως διὰ ἱματίων. γέρει δὲ καὶ χοῆσιν τοῦ κομιζοῦ, ὅτε τὰς οὐὰς ἐποιήσατο. οἱ γὰρ παλαιοί, φησί, καὶ ταύταις οἷος δέμα προσέροραπον, ἵνα ἤγιστα τρίβοιεν τὰ κίτω τῶν ἱματίων*. Iterum Phot. convenit. cf. fr. 266. not. 5. — p. 1854, 32 (fr. 410) *ἢ μορτή τὸ ἔκτορ, φασὶ, μέρος τῶν ζαρπῶν, ἢ ἐδίδοτο τοῖς ἐκτημοσίοις, ὡς ἐν ἀρωνύμῳ κεῖται λεξικῶ ῥητορικῶ*. Vox *μορτή* nusquam redit. — Lexicon igitur illud ab atticistarum operibus diversum erat: et Photium²⁾ imprimis illud adhibuisse constat. Non igitur negandum est, fragmenta illa, quae lexico rhetorico Eustathius adscribit, ex illo opere fluere potuisse: quam ob causam in editione a directis disiunximus, quod res ad finem certissimum perducī non potest.

Alterum lexicon, quod laudatur, fuit Etymologicum Magnum: p. 1397, 54. *ἐτυμολογίαν δὲ τοῦ τοιοῦτον ἄβαζος, ὃς καὶ κοινολεπτεῖται, ἐν τῷ μεγάλῳ ἔστιν εἶρεῖν ἐτυμολογικῶ*. cf. Et. M. 2, 9. Similia redeunt de *ἄβαζειν* voce ap. Eust. p. 1494, 61. cf. Et. M. 4, 2. 29. — p. 834, 46. *καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἡγῶνον πῆγῶνον, ὃ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῶ κεῖται*. Deest in Etymologico, quod circumfertur, Magno: redit in Et. Gud. 464, 58. — p. 450, 31. *βλεπήσεως, ἢ κεῖται ἐν τῷ ἐτυμολογικῶ*, cf. Et. M. 199, 36. — p. 884, 8. *ὁ δὲ ἐτυμολόγος διὰ διαφθόρον ἀπὸ τοῦ ἀλέω, φησὶ, τὸ ἀλλήθω*. cf. Et. M. 162, 36. — Etymologicum Magnum, etiamsi saepenumero concinat cum lexicī rhetorici fragmentis, non idem esse

¹⁾ Scriptura falsa videtur. In ceteris lexicis *ἔρρητοβοσζός* legimus, quod ab Hesychio diserte poscitur. Culpa erroris non lexicographo tribuenda est: iam ex fonte falsa transtulit.

²⁾ cf. fr. 410 et quae de *πελάτης* glossa Photiana in not. 1. contulimus. — Ex lexicorum, quae se ipsum pertractasse patriarcha testatur, numero, unum tantummodo huc referri posse puto, cod. 156. Dorothei *σπουδασμάτων*, quod *περὶ ξένων εἰρημένων* egit. *μορτή* enim fuit vox ethica. cf. p. 30. not. 1.

atque illud testatur locus iam allatus p. 1494, 61. ubi etymologico lexicon rhetoricum oppositum esse videmus, cf. fr. 338. cum not. 1. Heyden p. 231.

Claudit agmen lexicorum (ut Alciphronem atticistam p. 762, 64. laudatum et alios mittamus) Suidae lexicon, quod decies ab Episcopo laudatum habemus: p. 834, 48. de voce ἴννος, Suidas discrepat, p. 1406, 26. παραβλήδην· ἐπατητικῶς· παραλογιστικῶς = Suid., p. 1469, 24. Μαλαίου λίθος = Suid. s. v. Μαλέος, p. 1528, 26. πρόεγμα = Suid. s. v., p. 1538, 46. ὄτι = Suid. (qui sua ex Schol. Ar. Pac. 931 descripsit: Eustathius, qui ipse Scholia Aristophanea laudat (p. 1483, 32), ignorare videtur, quali furi fidem faciat). p. 1554, 34. Σοῦδας γοῦν ἐν τῷ ἄ γησῖν, ὡς ἡ λάρισσα σφαιρίζουσα πῖλον ὄλισθεν εἰς τὸν Πηρείον ap. Suid. non iteratur, p. 1571, 26. ἀνδράγλη = Suid. s. v., ib. πρσοουρίδας = Suid. s. v., p. 1851, 25 μισθάριον quod apud Suidam desideratur. Ultimo loco, ne quid omis- sisse videar, laudatur Suidas p. 445, 24, sed ibi eius nomen nil nisi exemplar declinationis doricae est. — Si locos allatos perlustraveris, nullum invenies, qui cum lexici rhetorici fragmentis conferri possit: nullus in collectione nostra redit, quem ex Suidae lexico depromptum esse, non alii fonti deberi manifestum sit. Immo ex Suidae locis allatis πρόεγμα et παραβλήδην apud Photium redeunt et ad fontem antiquiorem reducenda videntur.

Ad alios igitur auctores redeundum erit: ac procul dubio plurimis lexici rhetorici locis id nobis continget, ut demonstremus, fragmenta illa lexici rhetorici maximam partem ex Aelii Dionysii et Pausaniae operibus deprompta esse. Non omnia exempla nobis explanare in animo est: in commentario fragmentis addito si cuius singula perscrutari intererit, quibus de causis singula fragmenta atticistis tribuerim, inveniet. Capita tantum perlustremus.

Eust. p. 1593, 14. (fr. 198)
τὸν δὲ Ἡρακλῆν, οὐ πολὺς
λόγος τοῖς παλαιοῖς, καὶ Ἡρα-
κλείδην Πανσαρίας καλεῖ-
σθαι γησῖν.

ibid. p. 989, 46. ὄτι δὲ
ὁ δηλωθεὶς Ἡρακλῆς καὶ
Ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο. ὡς
Ἀριστείδης, ἔτι δὲ καὶ Ἡρακ-
λὸς ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλω-
σῖν οἱ κατὰ στοιχείον τὰ
ῥητορικὰ ἐκθίμενοι κτλ.

Eustath. p. 1291, 47.
Πανσαρίας δὲ εἰπὼν καὶ
αὐτὸς, ὅτι δόχημ' τὸ τετρα-
δάκτυλον, ἐπάγει Κύπριοι δὲ
τῆρ παλαιστῆρ. ἴσως δέ, φη-
σιν, διὰ τὸ πλεγμαίνειν τῆ
χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν. δόχημοι
γὰρ τὸ πλέγιον (fr. 136).

Eustath. p. 1421, 63.
 (fr. 279). *πηρίον δέ ἐστιν*
ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεο-
πήριτον ἄμφιον καὶ ἐκπη-
ρίξω, ἧμα παρὰ τῷ ζωμιζῷ,
καὶ ἐκπηριεῖται, ὅ ἐστι μη-
ρόσεται, καὶ κατὰ Πανσαρίας
ἐξειλήσει εἰς πηρίον.

ib. p. 1291, 35. (fr. 355)
πάρωντα δὲ, ὡς ἐν ῥητο-
ρικῷ λεξιζῷ κεῖται, πλέγμα,
ἔτεροκλιτῆ ἢ προσώμαλι καὶ
γῆλοφα. δόχημα δὲ τὰ πλέ-
για. cf. p. 896, 61.

ib. p. 1328, 49. *ἐκ δὲ*
τοῦ πηρίου καὶ τὸ ἐκπηρί-
ζειν παρὰ τῷ ζωμιζῷ, [καὶ
ἰ Πηρελόπη δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ὡς
καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα ἐρρέθη,] καὶ
τὸ χρυσεοπήριτον ἐρωμερία
δὲ τοῦ πηρίου τὸ μίτον πη-
ρίον γὰρ τὸ εἰς μίτον χορήσι-
μος, ὅς δὲ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς
τῷ πηρίῳ ἐνταῦθά ἐστι δια-
σφαητικὸς ὢν τοῦ πηρίου ἢ
ἐντιδιαρεῖται τῷ στήμονι καὶ
τῆ γρόζη, ἣν καὶ ἑοδάρην
φασὶν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔ-
ρηται λεξιζῷ.

Pausaniam igitur his tribus locis eundem esse atque lexicī rhetorici auctorem manifestum est. Tertium imprimis locum si accurate inspexeris, omnes glossas, non solum ἐκπηριεῖται, ad atticistam revocabis. Penelopae etymologia unciis inclusa eodem loco Eustathii ex Odysseae commentariis petito redit: ideo, quod primo obtutu quispiam negare poterit, idem locus Odysseae¹⁾ etiam ab episcopo respicitur. Optimum autem fructum, quem ex illa messe lucratur, eum esse duco, ut etiam γρόζη vocem (cf. fr. 405, quod e duobus Eustathii locis contexendum erat) Pausaniae restituamus.

Cui fragmento atticistis restituto alterum locum addere li-

¹⁾ Eustathii commentarios ad Odysseam pertinentes editio Romana inde a pag. 1379 complectitur: me semper numeris editoris Romani contentum fore, si quando Eustathius se ipsum citaverit neque de loco dubitari poterit, semel moneo.

ceat, quo recte perscrutantibus via monstrari poterit, qua ad plura exquisitae doctrinae fragmenta perveniatur. (fr. 377.)

Eustath. p. 1573, 43. ἴβ. p. 700, 18. ἔλη μὲν ὅτι δὲ τὴν εἶλην οἱ παλαιοὶ γὰρ καὶ εἶλη, καὶ εἴλη, νεώτεροι δὲ εἶλην φασίν, ἐν ῥήτορι- ἢ ἐξ ἡλίου, ὅθεν καὶ παρῶγε- ζοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ἔρθα- ται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εἶλη- κεῖται καὶ ὅτι εἶλη καὶ ἔλη θερεῖσθαι καὶ τοῦ ὕδωρ ἢ τοῦ ἡλίου ἀγῆ καὶ εἶλη- εἶληθερῆς καὶ τοῦ θειλό- θερεῖν τὸ ἡλιώζεσθαι καὶ πεδον, ὅθεν θειλοπεδέειν. εἶλεῖν τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν . . . καὶ εἶληθερῆς ὕδωρ τὸ ἐπὶ ἡλίου τεθραμασμένον.

Glossam *θειλόπεδον* igitur ex eisdem lexicis rhetoricis¹⁾ derivatam esse apertum est. Ut autem ad auctorem glossarum perveniamus, proficiscendum est ab Et. M. 449, 25. *θειλόπεδον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ξηραίνονται αἱ σταγυλὰ ἢ ἕτεραί τινα. τὴν μέντοι τῶν σέκων ψέξιν τρασιῶν λέγουσιν παρὰ τὸ ἔλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν²⁾*. In fr. 305 *τρασιῶν, οὗ σῆμα ψέγεται* legitur (cf. not. 5.) quem locum, quod *ἄρριχος* redit (cf. fr. 76), ad Pausaniam reducemus necesse est.

Iam vides, quo tendam. Si Et. Mag. Gud. *τρασιῶν* sub *θειλόπεδον* citant, etiam glossam *θειλόπεδον* eiusdem auctoris esse concedemus: sin autem *θειλόπεδον* bis apud Eustathium cum *εἶλη* coniungitur, ex eodem fonte glossa derivata esse debet atque *εἶλη*, i. e. ex Pausaniae atticistae lexico. — Alterum accedit argumentum neque minoris pretii, quod in fr. 155, iterum ex Pausania petito, legitur: *καὶ εἶλεῖν τὸ σενάγειν εἰς τὰ τὸ (sc. τὸ πῆξιον) τὴν σταγυλῆν*. Locis igitur recte inter se comparatis glossas *εἶλεῖν*, *εἶλη*, *εἶληθερεῖν*, *εἶληθερῆς*, *θειλόπεδον*, *θειλοπεδέειν* omnes diversis ex Eustathii locis petitas earumque explicationes ex Pausania fluxisse didicimus: quae res summi erit momenti, si rationem, qua Eustathius in exscribendis atticistis usus est, capite tertio exponemus.

¹⁾ redit p. 43, 38. *ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τοῦ θειλοπεδέειν φασίν οἱ παλαιοί. εἶλόπεδον γὰρ πέδον εἶλη βελλόμενον. ἰοντέων ἡλίον θερμοσίε καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ θειλόπεδον καὶ ἦμα θειλοπεδέειν.*

²⁾ Eadem in Et. Gud. 256, 38, ubi cum Sylburgio *τρασιῶν* pro *τρασιῶν* corrigendum est. Sturzium mendum foedissimum diligenter servavit.

Sed altera pars argumentationis restat: nondum adhuc etiam Aelium Dionysium eundem esse atque lexicī rhetorici auctorem demonstravimus. Videas exempla luculentissima:

Eustath. p. 1721, 26. *ιστέον* cf. ib. p. 855, 20. *καὶ δὲ ὅτι τὸ βῆ γωνῆς σημεῖον καὶ γέρεται παρ' Αἰλίου Διονυσίου* (fr. 97.) *ζειται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίαι, ὅτι ἂ ἂ δασυερθῆν γέλωτα δηλοῖ — καὶ τὸ βῆ,*

ib. p. 1752, 29. *γράφει Αἴλιος Διονύσιος εἰπὼν· χέρορε· ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς εἰς.* (fr. 327.) *περὶ οὗ ἄλλαχού δηλοῦται, καὶ τὸ χέρορε συβοτιζόν, ὡς ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσσειαν δεδήλωται.* (fr. 337.)

Alterum exemplum mihi petendum est ex *γερόντων συναγωγῇ*, quam ex Aristophane Byzantio per atticistas Eustathio immotuisse apertum est (cf. Prol. Cap. V. § 1.) Eustath. p. 1330, 20. (fr. 334. not. 6.) *βλασηγημοῦνται οἱ πάντε γέροντες — καὶ σοφέλληρες, περὶ οὗ προεγράφη· τούτου δὲ καὶ θηλεκόν, γασί, ἐπὶ προσβύτου τῆρ σορέλλην ἀνάκρουσον.* cf. Eustath. p. 1289, 16. *ἄπαξ δέ, γασιν, ἐνταῦθα ἡ λέξις (σορός) εἴρηται τῷ ποιητῇ, ἀφ' ἧς καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει* (fr. 198. Kock) *εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥήτοριχοῖς εἴρηται λεξικοῖς.* Res perspicua est: *σορός* uno loco apud Homerum extat: illo tantum *σορέλλην* ab episcopo laudari potuit: laudat ex lexicis rhetoricis: p. 1330, 20 ad illum locum unicum respicitur: p. 1330, 20 autem ex Aelio Dionysio fluxisse apertum est: lexica igitur rhetorica = Aelii Dionysii opera fuerunt. — Tertium exemplum hoc est:

Eustath. p. 1957, 60 (fr. 231.) Lexicon rhet. laudatur quod *κλεισίον* et *κλεισία* cum diphthongo et cum *ι* diehrono profert: *Αἴλιος δὲ Διονύσιος — ἐν ἐτέρω γράφει, ὅτι κλεισίον Ἀμιρίας τὸ πρόστωρον ἴσως παρὰ Ἰωσῶν, ὡς καὶ Ὀμηροσ, περὶ δὲ κλεισίον θίε πόντη“ παρὰ δὲ Ἀττιζοῖς κλεισίον ὁ μέγας φερῶν.* ib. p. 772, 63. *δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος εἰ-* cf. ib. p. 1413, 32. *ὅτι δὲ ἡ γραφὴ τῆς ἴλης ἐδιγορεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσα καὶ οἱ ἐν ῥήτοριχοῖς λεξικοῖς παρεδόντες, ὡς καὶ τὸ ἰστέον ἐντὶ τοῦ γρωστέου διὰ διαθόγγου εἰχέποτε τῆρ γραφῆρ ἀπὸ τοῦ εἶδου, καὶ τὸ ἴλη ἐπὶ τέχματος καὶ πλῆθους παρὰ τὸ εἰλῶ, καὶ τὸ ἴλυσπᾶσθαι, ὃ ἴστιν ὁμοίως ὄγει καὶ σζώλμηι εἰ-*

πὼν· χειλὸς· πόα, χόρτος. λείσθαι καὶ σπῦσθαι, ἤγουν
 παρ' αὐτῶ δὲ καὶ διὰ διφθόγ- κεισθαι. ὄθεν καὶ εἰλί-
 γου γράφεται, ὡς ἡ αὐτοῦ στοι- σπωμα ἢ τοιαύτη κίνησις.
 χειακὴ ἀκολουθία βούλεται. καὶ ἡ κλεισία δὲ καὶ τὸ
 cf. fr. 323. c. notis. κλεισίον καὶ τὸ πέδειλον
 διαφορεῖται τοῖς παλαιοῖς, καὶ
 ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ὁ χιλός.
 (fr. 397.)

Quae terna exempla luculentissima sufficient ad opinionem, quam supra protulimus, confirmandam, lexicorum rhetoricorum auctores plerumque nullos alios substituendos esse quam Aelium Dionysium et Pausaniam atticistas. Argumentis, ut puto, certissimis ad nostram sententiam firmandam propositis, iam aliae glossae subiungendae videntur, quae simili ratione ad atticistas revocari possunt.

Utrumque atticistam appellatum esse ἐν λεξικῶ ῥητορικῶ ex Eust. p. 1399, 28 (= fr. 390), si mecum ratiocinaberis, concedes: ἐν δὲ ῥητ. λεξ. ἤγεῖσθαι καὶ ἐπὶ γάμον πομπῆς καὶ προηγγητῆρ φασιν — ἐλέγετο δέ, φασί, καὶ ἡγήτρια παλάθῃ τις ἢ πρότῃ πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. = Phot. Et. M. 418, 49¹). — Ut ad finem perveniamus, proficiscendum est a Schol. Plat. Resp. 470C (fr. 36) ἀλιτηριώδης, quod ex Aelii Dionysii scriiniis depromptum esse constat. Eadem fere recurrit ap. Pseudozenodorum = Mill. Mél. p. 411', apud quem locus plenior, de voce *σνχογράφτης* eiusque origine agens, sequitur. Utramque glossam non Zenodori²) esse, dudum omnes existimavere (cf. Nauck, Mél. Gréco-Rom. p. 165, Fresenius, p. 29. not., Cohn, Jahrbh. Suppl. XIII. p. 821). Etiam glossas illas vocem *σνχογράφτης* explicantes ad atticistas reducendas esse puto. Verba haec sunt: *σνχογράφτης πόθεν; δοκί ἢ σνκῆ εἴρημα Μιόνε- σου καὶ τῆς τροσῆς δὲ ἡμέρον πρότον ἡγήσασθαι τὸ ὄζον,*

¹) Non ex eo, quod hodie extat, lexico Photiano Etymologus excerp- sit, sed ex pleniori, quod glossam *ἰσρὸ σνκῆ* cum *ἡγήτρια* coniungit, quae in nostro Photii exemplari ommissa est, cf. Nab. l. l.

²) Etiam gl. *ἀλιτήριος* loco suo in codice notam esse Cohn l. l. recte contendit; neque vero solem *ἀλιτ.*, sed etiam gl. *σνχογράφτης* Didymo adscribendae sunt, cum etiam haec vox ap. Plat. Resp. 340D expli- cetur.

ὄθεν ἡγητηρίον ἐκέλευσαν τὴν σνκῆν. καὶ ὅταν τὰ πλυτήρια ἤ, προηγείται σνκῶν πλάξ, ἢν αὐτοὶ παλάθην προσεγορεύουσαν. — φιλοτιμίαν οὖν ἔχοντες οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸ πρότον (cod. πρώτοι) αὐτοὶ λαβεῖν σῆζον, καὶ πρὸς οἶωνοῦ ἐγαθοῦ τοῦτο τιθέμενοι εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπεσκόπουν καὶ εἰς τὰς σνκᾶς, ζητοῦντες τί πέπειρόν τις ἴδοι. καὶ τὸ μὲν πρότον σνσοκόπος ἐκλήθη ὁ θεωρήσας αὐτὸ πρότως, ἕτερον δὲ σνσοφάντης, ἀπὸ τοῦ φῆραι τὸ σῆζον καὶ ἄλλοις δεῖξαι. ὁ γοῦν περιέρχων ἔχων περὶ τοῦ ἀλλοτρίους βίους καὶ σκοπεῖων καὶ ἐμφανίζων σνσοφάντης ἐκλήθη. — οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι λιμοῦ γενομένου ἐν Ἀθήναις ψήφισμα ἐγένετο μὴ ἐκφέρειν σῆκα. ἐπιτηροῦντες οὖν τινες ἐκφέροντα σῆκα διέβαλλον καὶ παρὰ τὸ περὶ σῆκων φάσαι, σνσοφάντης ὁ ψευδῶς περὶ σῆκων φάσων.

Tria igitur proferuntur: 1. σῆζον idem atque ἡγητηρία, 2. σνσοφάντης ex fausto omine. 3. σνσοφάντης ex malo omine acceptum. — σῆζον = ἡγητηρία unum et idem esse atque fr. 390. ex lex. rhet. petitum apparet. — Altera explicatio non apud lexicographos redit, sed apud paroemiographos (Zenob. V. 91. σῆζον αἰτεῖ¹), Plut. 87. Diogen. VIII. 9. Apostol. XV. 85.). — Tertia explicatio (οἱ δὲ λέγουσιν) nobis accuratius inspicienda est. Eadem narratio²) redit ap. Schol. 1. Ar. Plut. 31, cui Suid. gl. sua debet. Simillima narrant Plut. de curios. 16. et Athen. III. 74D (= Eustath. p. 1964, sq.). Athen. ad Istrum ἐν τοῖς Ἀπτιχοῖς (an eadem atque λέξεις Ἀπτιχαί?) provocat:

¹ Ar. Vesp. 302. non cum Leutschio l. 1. inde explicandus est. Neque proverbium illud quadrat, neque σῆκα αἰτεῖν = σολαζεῖν sensum aptum praebet: recte iam Schol. τρυγᾶν βοῖλει.

² Alia habet Phot. (= Schol. Resp. 340D. Suid. gl. 2.) σνσοφάντειν τὸ ψευδῶς τινος κατηγορεῖν. κεκλήσθαι δὲ φασὶ τοῦτο παρ' Ἀθηναίους πρώτων ἐρεθθέντος τοῦ γαιτοῦ τῆς σνκῆς καὶ διὰ τοῦτο σνκῶντων ἐξάγειν τὰ σῆκα, τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας σνσοφάντων κληθέντων. Athenienses primos ficum invenisse per se absurdum est: ficus enim nonnullis locis apud Homerum laudatur: etsi illi sunt originis iunioris, cf. Hehn, Culturpfl. u. Haustiere p. 77 sq., tamen Athenienses ficum ex Ionia accepisse inde constat. Res sic mihi constituenda videtur, ut excerptor (i. e. Photii et Schol. Plat. auctor communis) priorem sycophantae explicationem omiserit, et lemma cum altera ita conglutinaverit, ut absurda illa, quam vituperamus, explicatio oreretur.

Ἰ. οὐδ' ἐξέγεσθαι γηοὶ τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γενομένας ἰσχυάδας, ἵνα μόνου ἀπολαύσων οἱ κατοικοῦντες.

Ita igitur loci disponendi sunt:

συχωσάντης = συχοσζό- συχωσάντης = κατήγο-
πος Mill. Mél. 412. gl. 1. Ζε- ρος Mill. Mél. 412. gl. 2. Schol.
nob. et ceteri paroemiogr. Ar. Plut. 31. Plut. de cur. 16.

Glossa ἡγητηρία cum duabus sycophantae explicationibus arte cohaeret. Ath. III. 74D. primus eam vocem collaudat ex fonte ignoto¹⁾ τὸν δ' ἀπ' αὐτῆς (sc. τῆς συζῆς) καρπὸν ἡγη-
τορίων διὰ τὸ πρῶτον ἐφρεθῆναι ἡμέρον τροσῆς. Quae expli-
catio conspirat cum lex. rhet. ap. Eust. p. 1399, 28. (cf. fr. 390.
not. 2). Eundem igitur utrique, et Athenaeo et Atticistae, auc-
torem fuisse inde efficitur. — Glossae ἀλιτηριώδης auctor est
Aelius Dionysius: gl. ἡγητηρία ex lex. rhet. petita: probabile
igitur est etiam hoc loco lex. rhet. = Ael. Dion. esse. Quod
autem συχωσάντης ita cum ἡγητηρία et ἀλιτηριώδης coniuncta
sit, ut glossae discerni nequeant, etiam sycophantae utramque
explicationem atticistis deberi suspicor, et ita, ut prior explica-
tio Pausaniae tribuatur (quem proverbialia in deliciis habuisse con-
stat), altera Aelio Dionysio — nisi de duabus Aelii Dionysii
recensionibus cogitare mavis.

Res autem mira quaedam accedit: Plut. de curios. 16 enim
et vocem ἀλιτήριος et συχωσάντης sic inter se coniunctas pro-
fert, ut easdem explicationes inveniamus, quas apud lexicogra-
phos prolatas esse vidimus: ἀλιτηριώδης ἀπὸ τοῦ ἀλεῖν (quam
etymologiam ineptam ipse in Quaest. gr. 25 reicit cf. Ael. Dion.
Schwartz p. 15) et συχωσάντης ἀπὸ τοῦ φάειν. Non solum
igitur utraque explicatio recte atticistis attribuitur, sed etiam
id concedere debemus, explicationes Plutarchi et Aelii Dionysii
ex fonte communi haustas esse. Qui ille fuerit, difficile est ad
diudicandum. Etiam altero loco Athenaeus ad συχωσάντης re-
spicit (III. 786): Σωσίβιος δ' ὁ Λέων ἀποδεικνὺς εἶρημα Διονύ-
σου τῆν συζῆν, cf. Mill. p. 412. in., neque tamen Athenaeus ipse
Sosibium adiit, sed χρῆσιν ex alio auctore hausit. Fortasse Chal-
centerus ipse glossarum auctor est: cf. Plut. Sol. 24, 2. καὶ

¹⁾ Fortasse Pamphilo cf. Schmidt. Quaest. Hes. p. LXXIV. Schoe-
nemann. de lexicogr. antiquis. p. 80.

σέξων ἐξαγωγῇ τὸ παλαιὸν ἀπέφητο καὶ τὸ γαίρειν ἐνδεικνύμενον τοῦ ἐξέροντος κληθήναι συζογράτας, ex ἀξόνων textu nobis prolata: veriloquium illud συζογράτης: ἐπὶ τοῦ γαίρειν iterum recurrit: textus vero legum Solonearum Plutarchi temporibus deperditus (cf. Grot. Hist. Graeciae II. p. 103 not. 47) optime cognosci potuit ex Didymi libro περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῆ, quem Plut. Sol. 1. ipse collandat (cf. Schmidt, Did. p. 399): facile igitur tibi persuaseris hunc librum et Plutarchi et Pseudozenodori et atticistarum fontem fuisse. Exiguitate tantum fragmentorum prohibemur, ne certissimis argumentis coniecturam nostram firmare possimus. — Mero autem casui id tribuendum esse arbitror, observationes vere Didymeas excerpto illo Pseudo-Didymeo περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων olim adiunctas fuisse.

Reliquum adhuc est, ut eos locos breviter indicem, quorum auctorem Aelium Dionysium et Pausaniam fuisse veri simile est. Aelii Dionysii autem fuisse puto: fr. 334. σορέλλην (cf. not. 6.), fr. 341 ἄγμα et βήρηξ (cf. Cap. V. § 2), fr. 343 ἄθροος, fr. 358. ἄρσιος, fr. 369 Γραικός, fr. 372 δέο, fr. 360. ἀσχεδωρος et ζαπρόζεται, fr. 365. Βέλλερος, fr. 367. βίβλιον, fr. 368. γέμμα, fr. 384. Ἐρετριεῖς βαρβαρόφωνοι, fr. 390. προηγητήρ, fr. 394. θόλος, fr. 408. λωτός, fr. 418. ὄσσος, fr. 419. παππίζειν et similia (cf. Cap. V. § 1.), fr. 432. σζῦλον, ἀποσζολέπτειν, fr. 438 τιγγάβαρι. — Pausaniam autem auctorem demonstrari posse hisce in glossis arbitror: fr. 351. ἀλέσσειν, fr. 371 δροπαλίξειν, fr. 377. ἔλη, fr. 380. ἐπιχωπητήρ, fr. 401. ζαλαμῶσθαι et similia, fr. 404. ζοτέλη, fr. 413. οἶαξ, fr. 417. ὄρμος, fr. 440 τρία καὶ δέο.

Etiam aliis rationibus (ut ὁ γράφας, οἱ παλαιοὶ, κατὰ τοῦ παλαιοῦ etc.) saepissime atticistas appellatos esse ex eis, quae proposuimus, manifestum est. Unum tantummodo exemplum addere liceat, ut, quid de vocibus ὁ γράφας, ὁ εἰπών et aliis censendum sit, statim cognoscatur. Sunt tres loci Eustathiani (fr. 206).

p. 1446, 8 οἱ	p. 588, 12. καὶ	p. 940, 18. σάξ-
δὲ παλαιοὶ τὸν	μὴν οἱ παλαιοὶ καὶ	ζο: δι' ἐνὸς προε-
παρὰ τῷ ζομιζῶ	τὸν σάξζον γασὶ καὶ	γέρετο παρ' Ἀθη-
σάξταν θέλαζον	δι' ἐνὸς γράφεται	γαίσις, καθὰ γηστ

<p>ἐρημνεύουσιν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν· θύ- λακος· μάροσιππος· γίνεται δ' αὐτὸς ἀπὸ τοῦ σάττω, σάξω· τὸ φορτίζω.</p>	<p>κ, ὄν καὶ σάξται φασὶ, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κομικὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ σάττω φορ- τίζω.</p>	<p>Ἄλλιος Διονύσιος κτλ. cf. fr. 296.</p>
--	---	--

Iam vides, quo tendam. Etiam glossam *σάξται* Aelii Dionysii fuisse et ex illius opibus ad posteriores transisse pro certo habeo.

Simile quid fieri videmus loco praeclearo:

<p>Eust. p. 1539, 22.¹⁾ ὅτι δὲ καὶ πλοῖον εἶδος ὁ κέλης δηλοῖ ὁ εἰπὼν· πέντε κέ- ληται· τοὺς πεντασάλμους. — ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ γράφας οὕτω· ἐπακτρι- δεξ· αἱ ἀλιάδες· ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κρηγγοῖ. ἐπακτροκέ- λης δὲ πλοῖον ληστρικὸν με- ταξὺ ἐπακτρίδος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν.</p>	<p>ib. p. 871, 62. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέ- γοντο οἱ κρηγγοῖ, ὡς δηλοῖ ὁ γράφας ἐν ῥητορικῶν λεξι- κῶν, ὅτι ἐπακτρίδες· αἱ ἀλιά- δεξ· ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κρη- γγοῖ. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέ- λης κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικὸν, προσηδύλω- ται (fr. 170.)</p>
--	---

Priore loco (p. 1539) igitur ὁ γράφας οὕτω = Aelius Dionysius est, quam opinionem tribus aliis causis firmare possumus. Non multo post enim *Ἡανσάριας* δὲ (fr. 259) ita lau-

¹⁾ Stoietin, Jahrbh. vol. 117. p. 125. hoc loco quaestionem movit, an duae explicationes, atticistarum et Harpocratonis, plane inter se diversae statuendae sint. (Harp. *ἐπακτροκέλης*. *Μισθίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμόχρον· εἶδος δ' ἐστὶ πλοῖον σὲνθρεῖον. ἔχον τὴν κατασκευὴν ἕκ τε ἐπακτρίδος καὶ κέλητος*). Quam Harp. glossam apud Et. M. 353, 7. (cf. Et. Gud. p. 196, 42. sic legendum: *ἐπακτρεῖς· οἱ κρηγγοῖται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κένας· ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναῦς ἢ γαλέα (ἀλιὰς? cf. Steph. ad Et. M. I. I.) ἐπακτρίς καὶ ἐπακτροκέλης ἐν σενθρέσει*) B. A. 255, 13. redire putat. Vocem enim *σένθρεῖον* Harpocratonis sic explicandam esse censet, ut de conficiendo navigio, non de voce formanda adhibeatur. Recte hanc sententiam de Et. M. loco Freyer p. 265 refutat: in Bekkeri autem lexico quinto habemus *σεντέθη τὸ ὄνομα!!* Stoietini explicatio nimis artificiosa esse videtur, cum *σενθρεῖον* terminus sit plerumque grammaticus: eum qui navigium et *ἐπακτρίδι* et *κέλητι* simile extruxit, etiam vocem *ἐπακτροκέληται* invenire potuisse concedendum est.

datur, ut huius doctrina Dionysii verbis opponatur: deinde vero ὁ εἰπὼν πέντε ζέλιγτας, si voces recte in unam πεντεζέλιγτας contraxeris, idem est atque ὁ γράφας (= Ael. Dion.), quem de talibus compositis egisse ex fr. 153. πεντέπιγχν κτλ. certum est: postremo autem utrobique ἐπακτροκέλης vocem habes, quam episcopus se apud Ael. Dion. solum invenisse testatur. — Lexici rhetorici auctorem in p. 871 laudatum Pausaniam esse suspicari tantummodo licet, quod plane conspirat cum Aelio Dionysio.

Cave tamen nimis talibus rationibus fidem tribueris. Iam supra p. 14. contra disputatum est: exemplum sequatur luculentum, ut cognoscatur etiam Koppii (de Ammon. et cett. distinct. synon. Regimonti 1883) ratiocinationem, p. 16. prolatam „protinus mihi persuasi, Eustathium — ad certam classem librorum spectare (i. e. ad scholiastas Homericos)“ non meliore uti fundamento, quam opinionem Freyeri supra p. 19. allatam. Apud Eust. p. 956, 1 enim legimus: ἰστίον δὲ ὅς πολλαχῶς ὁ ζυγὸς. διὸ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ διάφορα ζυγὸς γὰρ ἴππων, ὅθεν καὶ ἴππος ζύγιος, ζυγὸς βοῶν καὶ τοιοῦτων τιῶν, ἀφ' οἷ τροπικῶς οἱ ὁμόζυγοι καὶ τὸ διαζύγιον καὶ τὸ ζυγομαχεῖν, ὃ ἐστὶν ἀντιρίζειν. ζυγὸς ἐπὶ σταθμοῦ, καθ' ὃν ζυγοστάτοῦντες λέγονται ἀδικεῖν τινες ἐν ζυγοῖς. seq. fr. 188. ex Pausania petitum¹⁾. Doctrina, praesertim si Cap. III. examinaveris, ex atticistarum scriiniis depromta esse videtur (cf. Heyden, Leipz. Stud. VIII. 210), fortasse Pausaniae excerptum. Res eo fuleiri videtur, quod plurimae lexicographorum glossae cum allato loco concinunt. Neque tamen res se ita habet. Saepissime enim de ζυγὸς vocabulo episcopus agit: omnes vero loci ad fontem quendam redeunt, cuius de nomine Eust. nos celavit, fortasse quod ipsi ignotum erat. Optime autem ad A 167. rem explicat: p. 460, 30. ubi ἐπιζυγός (= is qui superne libram tenet) explicatur. Deinde pergit: εἰς τοῦτο δὲ ἐπερωτιοῦται ὁ

¹⁾ M. Schmidt. Did. p. 107. ex consensu Scholii Soph. Trach. 692 (p. 318. Papageorg) cum Hes. et Et. M. 412, 28. Didymum auctorem agnoscit, cuius vestigia Pausanias presserit. — Etymologici glossam in duas partes secuit, quarum alteram etym. ex Diogeniano mutuatus sit, alteram Methodius (?) ex lexico rhetorico descriperit: quod fieri nequit, cum eadem glossa extet ap. Phot. Recte igitur Heyden l. l. totam glossam Etymologi ex lex. rhet. petitam ad Pausaniam rettulit.

εἰπὼν, ὅτι ζυγὸς παρ' Ὀμήρου οὐ συνήθως ἐπὶ σταθμοῦ. ζυγὸν γὰρ ἐκείνος οἶδεν ἔρματος καὶ ἀμάξης καὶ ζυγόδεσμον ἡμάντα τὸν ζυγὸν τῶν ζώων ζευγνύοντα. — λέγει δὲ ὁ ῥήθεις προσεχῶς παλαιός: ζυγὰ καὶ καθέδραι ἐρεσόντων, ὅθεν ἐψίζυγος ὁ ὄφι καθέδραν ἔχων. Connexus cum atticistis statui non potest. Plurimi vero loci cum nostro conspirant (p. 665, 30. 946, 55. 1349, 64.), etiam Et. Gud. 232, 42 (Et. M. 412, 26) ubi Ἡρώδοτος auctor nostrae doctrinae appellatur, quod Lentzius Hemsterhusii opinionem secutus felicissime in Ἡρωδιανός mutavit (Herod. I. 140, 9. Suid. s. v. ζυγομαχεῖν). Glossa vero ζυγομαχεῖν, quae verbis Herodianicis iniuncta est, ex atticistis petita esse videtur, cum apud Phot. (cf. Nab. l. l.) Hes. Suid. Lex. Bachm. 247, 7. redeat.

Hanc igitur rationem ingressi sumus, ut talibus glossis, quae formulis illis incertis ornatae sunt, tum tantum uteremur, cum alia et maioris momenti argumenta accederent, cum autem illa deficerent, plane abstinere, quod res nimis in lubrico posita esse videtur.

CAP. III.

Neque tamen illa sola est via, qua ad augenda et amplificanda atticistarum fragmenta procedere possis. Etiam altera patet, qua maiorem numerum glossarum ab Eustathio explicatarum atticistis revindicare licebit.

Eustathius enim, qui illa purissimi sermonis lexica imprimis adamavit, plerumque, simulac vocem quandam obsoletam vel mores non amplius propagatos vel proverbia explicare voluit, rem ita instituit, ut non solum unam glossam in lexicis evolveret, sed occasione fausta oblata saepius magnam catervam propin quarum aut derivatarum adderet.

Quam rem episcopus ipse testari videtur p. 565, 19. (fr. 419) ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν λέξεων γερομένων ἐν ῥήτορικῷ λεξικῷ¹⁾, quo in loco voces παπίζειν, ἄπφα, πάππα, μιμίμια,

¹⁾ Fuit Aelii Dionysii lexicon: conveniunt enim, quae de τῆθη (fr. 309. not. 3) et de πάππος (fr. 253. not. 2) exhibet.

ἡθεῖος, ἄπειρον, ἄπειρα, ἀπένε, ἐπίπαιπος, τιθῆ, τιθίς, πάιπος, γήρειον vel afferuntur vel explicantur.

Quae verba Eustathii aliter intellegi nequeunt, quam episcopum excerpta Aristophanis Byzantii (cf. Cap. V. § 1.) in atticistae opere suo loco distributa invenisse et inde, quae ad propositum quadrare viderentur, iterum collegisse.

Rem, quam posuimus, multis aliis locis demonstrare possumus. Redeamus ad locum illum, quem iam supra p. 18. obiter tetigimus, ad fr. 305. *ταρσοί*. Totus ille locus ita comparatus est, ut singularia discerni ac diversis auctoribus tribui nequeant. Cum autem fr. 76. *ἄροχος* insertum sit, statim cognosces Pausaniam ab Eust. adhibitum esse: deinde locus quidam Aelii Dionysii insertus, quem *ἔτεροι* δὲ excipiunt: *ἔτεροι* autem illi nemo fuerunt nisi Pausanias, quod *ζρεμιστήρ* vox repetitur: singularia ex notis colligere placeat.

Alterum exemplum afferre liceat fr. 225. (Eustath. p. 1769, 32) *κατονλάδα νέκτα Πανσαρίας γησῖν ὡς κατίλλουσαν καὶ κατείρουσαν*, [*καθὰ καὶ ἐξούλης γησῖ δίκη ἢ τῆς ἐξείρωξως.*] *ἔτεροι*¹⁾ δὲ *τῆρ πανώλεθρον* (sc. *νέκτα*): *οὐλον γὰρ τὸ ὀλέθριον ἢ τῆρ ἔρουσαν συστροφὰς ἀνέμων*. *Ἰλλειν γὰρ καὶ τὸ συστρέγειν*. [*ὅθεν ἰλλὰς παρὰ Ἴωσαν ὁ ἀπὸ λεγμοῦ δεσμός ἐν Ἰλιάδι, καὶ τὸ „ἰλιάδων εἰς ἀγορήν“ καὶ οὐλή θοῖξ. ἢ καὶ ἄλλως*] *κατονλάς νὺξ ἢ ζογώδης· ἀπὸ τῆς κατὰ σώμα, φασιν, οὐλής* [*ῥφ' ἤς καὶ ὑπουλος ὁ κακότροπος*] *μελαρτέρα γὰρ, φασιν, αὐτῇ ὡς ἐπιπολέ.*

Multa igitur Eustathius congressit, quae inter se vix cohaereant: ea quae uncinis inclusimus, sine ullo detrimento reici possunt, quod nexum sententiarum turbant et a proposita voce *κατονλάς νὺξ* plane abhorrent. Cave tamen id feceris: optimae enim eruditionis frustula sunt, ex Pausaniae ipsius lexico petita, ut comparatis p. 947, 6. (fr. 155) *ἰλλάδες δέ φασιν κατ' Ἴωνας δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λέγων ἀπὸ τοῦ ἔλλω ἢ ἔλλω τὸ συστρέγω, ὡς ἐν εἶδει στρεβλώσεως. λέγεται γὰρ ἐπὶ ταιαύτης ὁμιλίαις τὸ εἰλεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Πανσαρίας πηλ. et Phot. κατονλάδα. Σοφοκλῆς Νεαπλίω· ἐπέρομα δὲ*

¹⁾ Non alius grammaticus ab Eustathio laudatus est, sed testis quidam a Pausania adhibitus. cf. Phot. s. v.

ἔνθεν τῆ κατονλάδι τῆ κατίλλουσαν καὶ κατείροσαν. καὶ ἐξούλης δίκη ἢ ἐξείροξέω. οἱ δὲ τῆ παρωλέθρου ἐδομένη τοῖς Ἑλλησιν. οὐλον γὰρ τὸ ἀλίθριον. καὶ ἢ κατὰ πρόθεσιν ἀΐξου ἔχει. ἢ ζοφοῦδη ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεροι γὰρ καταγίδας ἔχουσαν καὶ οὐστροφὰς ἀνέμων. εἰλλειν γὰρ τὸ οὐστρέφειν.

Res igitur sic instituta erat, ut maiorem Pausaniae glossam (ut apud Phot. asservatur) bis in suum usum Eustathius converteret, et nomen (quae res summi momenti est) multo posterius adderet: accedit, quod loco allato ἔπουλος glossam loco minime apto inseruit, quam et ipsam atticistis deberi fr. 155. not. 5. luculenter demonstrabitur.

Cui glossae statim tertiam ex eadem radice derivatam addemus, ubi idem fieri iam locus Eustathianus ipse suadet fr. 209. (p. 206, 27): ἰστέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ¹⁾ καὶ οὕτω γράζουσαν. οἱ μὲν ὡς βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ἔπὸ δαίμονος πεπληγὸς. Πανσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοῖς Σωκρατικοῖς οὕτως ἔλεγον. ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλὸς· πλάγιος, διεστραμμένος, στραβός. καὶ ἰλλώπτειν· τὸ στραβίζειν. τινὲς δὲ ὅτι ἔπιλλος· ὁ παρῶστραβος, καὶ ὅτι ὁ στρεβλός, ὃν οἱ παλαιοὶ²⁾ στραβὸν λέγουσι καὶ ὅτι ἰλλώπτειν καὶ ἐπιλλώπτειν· τὸ ἔγροισ, ὡς γησιν Αἴλιος Αἰονύσιος, καὶ ἐπιμένονσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Πανσανίας δὲ ἐπίλλειν· τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκῶθαι, καὶ ἐπιλλοῦν· τὸ μνηστηρίζειν, καὶ κατιλλώπτειν· τὸ καταμνηστηρίζειν.

— Quem locum ideo attuli, quod inde optime perspicitur, Eustathium ex diversis lexicorum locis hanc dissertationem de vocibus ab ἰλλὸς = πλάγιος derivatis contulisse. Voces enim singulae in lexicis adhuc extantibus neque usquam coniunctae (ut s. v. κατονλάδι fieri vidimus) inveniuntur: immo huc illuc dispersae sunt, ut adnotationibus ad fr. 209. explanavi. Priore glossa perlustrata facile quis Eustathium iam omnia ita apud atticistas coniuncta invenisse putaverit, ut nihil nisi in παρεκβολὰς ea transcribere ei relinqueretur: quod ego eis tantum in

¹⁾ i. e. veteres ipsi, non lexicographi. cf. Suid. ἰλλὸς — στραβός. Ἰστοισιγόνης. Eodem sensu ὁ μὲν — ἄλλοι δὲ — τινὲς δὲ accipienda videntur, cum ad οἱ παλαιοὶ respiciant.

²⁾ iterum veteres ipsi, cf. Phot. στρεβλός. — Εὐπολις.

glossis concedendum esse puto, quae etiam apud Photium ceterorumque agmen coacervatae extant.

Tales glossas iam apud atticistas non defuisse et extitisse in Pausaniae lexico s. v. ἀνάστατοι (fortasse ex Didymi lexico comico per Pamphilum ad Paus. pervenit cf. Cap. V. § 2.) iam Suid. s. v. ἀνάστατοι docet, quem conferas cum Pausania ap.

Eust. p. 1165, (fr. 51. 94)
 ὁ δὲ — Πανσανίας λέγει καὶ
 ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι σελήναι τὰ
 πέμματα καὶ πέλανοι ἐλέγον-
 το, καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος
 καὶ οἱ ἀνάστατοι πλακοῦν-
 τες, καὶ οἱ χαρίσιοι καὶ οἱ
 ἀμφιγῶντες, καὶ φθοῖς δέ,
 γησι, πέμματα μετὰ σπλάγγ-
 χων ἐσθιόμενα (l. θνόμενα)
 κατλ. —

Suid. ἀνάστατοι. πλα-
 κοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ ἀντὰς
 ταῖς ἀρορηγόροις ἐγίνοντο. ἐλέ-
 γοντο δὲ τινες πλακοῦντες καὶ
 χαρίσιοι . . . οἱ δὲ ἀμφι-
 γῶντες . . . φθοῖς δὲ εἰσι
 πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς καὶ μετὰ
 τῶν σπλάγγων ἔθνον, πέλα-
 νοι δὲ τὰ εἰς θυσίαν πέμματι,
 πόπανα δὲ (πλακοῦντα¹)
 πλατεῖα καὶ λεπτὰ καὶ περι-
 γερῆ) καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σε-
 λήνας πελέρους εἶρηκεν Εὐ-
 ριπίδης. (fr. 352. Nauck).

Quos locos, si comparaveris, facile animum induces (ita Rindfl. p. 100), Eustathium sua ex hac una Pausaniae adnotatione transscripsisse. Haud abnuerim: quamquam id unum recordandum est, etiam ad singula illa liborum genera glossas a lexicographis servatas esse; ut ad σελήναι ap. Phot. Hes. Suid., ἀνάστατοι Suid. Hes., ἀμφιγῶντες cf. fr. 51. c. notis, φθοῖς cf. fr. 94, not. 8, et alia, quae in notis enumeravimus. Aliud autem accedit. Pausanias enim paullo ante locum supra allatum laudatur, ibique proverbium βοῶς ἔβδομος explicat, quod cum sacris placentis coniunctum fuisse luculenter demonstrat, unde episcopus facile ad cetera liborum genera transmigrare potuit.

Ne de Pausania tantummodo verba faciamus eundemque in errorem, quem Cobeto eiusque satellitibus obiecimus, incidamus, etiam de Aclii Dionysii glossis similem in modum comparatis verba facienda erunt. Ac primum quidem provooco ad

¹ Lacunam ex Suid. s. v. πόπανα explevimus.

fr. 6 (Eustath. p. 1854, 27¹) κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγραοι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί, φησι, καὶ ἀστάνδαι Περισσιῶς. τίθεται δέ φασιν²), ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορηγῶν καὶ ὄλως ἐπὶ ἀνασιθῆτων καὶ ἀνδραποδοδῶν, ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν τὰ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς καὶ ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς φορηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ἐπιηρεσίαν ἄγεσθαι. — Eadem omnia apud Suidam s. v. extant paullo aliter ordinata. Fortasse haec omnia Eustathius una in glossa invenit. Neque tamen Rindfleischium p. 28. sequamur necesse erit, quod singulae glossae omnes recurrunt seiunctae in sexto Bekkeri lexico (B. A. 325, 2. sq., 455, 31), quod maximam partem ab atticistis pendere iam dudum cognitum est, cf. Nab. Prol. p. 134.

Alterum exemplum luculentissimum exhibet fr. 337. illud longissimum: καὶ κείτω ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία (quam supra Aelii Dionysii opus esse — fortasse alteram eius editionem propter ἐπιλογῆν vocem — vidimus p. 19.) ὅτι ἄ ἄ δασυνθῆν γέλωτα δηλοῖ — τὸ ἀρῶ — τὸ ὦ ὄψ — τὸ ὦ ὄπ — μᾶ — ψὸ — βῆ — χέρρε — τὸ ψίττα — τὸ σίττε, quae non coniuncta sed singula apud ceteros lexicographos extare notae docebunt, cf. fr. 92. — Simile quid accidit in fragmento no. 187. quo Aelius Dion. de zetacismo attico egit. — Idem fit in fr. 116. ubi Eustathius δάπιδες, τάπιδες, δάπητες ab Aelio Dionysio diserte laudatas esse tradit (cf. fr. 304.) — Sed ut cetera mittamus (exempla plura quisvis facile inveniet), ad argumentum validissimum, quod vel Thomae illi persuadebit atticistarum opera ita ab Eustathio usurpata esse, ut, quae ad propositum demonstrandum apta essent, undecumque ex eis colligeret, mihi

¹) Inde a p. 1853, 62 incipit locus ille memorabilis, quo plures voculae ethnicae ad ζοῖνιξ glossam ex παλαιῶν doctrina petitam (cf. Suid. gl. l. Hes. Schol. Ar. Plut. 276) adiunguntur, ut ἄβρα, ἀβροτάκη, βονρός, μανόνας, ἀγρόραξ, quae atticistis debentur, μορτή cf. fr. 410, et tres aliae, quarum origo nondum constat: 1. ἄγγατος· τὸ εἰς ἀναδενδρόδα ξίλων (cf. Hes.). 2. ἄγγος· εἶδος δόρατος γραγγικοῦ (sequioris igitur aetatis). 3. ἀπισχοῖνισται (cf. Hes. s. v. ἀπισχοῖνισται, ἀπισχοῖνιξέσθαι, B. A. 422, 31. 437, 2. Suid. ἀπισχοῖνισται, ἀπισχοῖνισται).

²) Cave cum Rindfl. l. l. φησι Eustathio obtruseris: talia saepissime ap. episcopum accidere videmus. Levissima anacoluthia ab atticistarum nominibus ad τὰ ῥητορικὰ λεξικά transire solet.

provocandum est: ad fr. 217., ubi Aelium Dionysium triginta exempla et unum protulisse audimus, ut genus nominum atticum ab communi usu diversum esse demonstraret. Talia eum una in glossa protulisse? Minime: immo singulis locis (ut iam Rindfl. suspicatur et Schwartzius fecit) in editionibus suis de his vocibus egit, quod duabus imprimis de causis probabile est: apud lexicographos nulla glossa, quae haec omnia complectatur, apparet: immo singulis locis (cf. notas) singulas voces protulerunt. Deinde vero pluribus aliis locis Eustathius vel singulas glossas quas in illa congerie protulerat (*ἄρπᾶγη* fr. 199, *σκότος* fr. 300., *ζυγὸν* fr. 188) laudat vel, ut fit p. 73, 39 cf. p. 855, 37 (fr. 361. 418) in longiore disputatione grammatica vuculas illas inserit, quae in fragmento illo luculentissimo exhibuerat: sic l. l. redire videmus *τῆριχος* et *σκότος*: ὄσος ex lex. rhet. fuit (cf. fr. 418): *ἄφειρος* vero *ὄνειδος* etc. quae sub finem adiunguntur, in atticistae loco adhaec desiderantur. Nisi credere vis, Eustathium haec priore loco omisisse, mihi certo concedere debetis ea ex singulis lexicorum locis collecta et unum in corpus quasi redacta esse.

Eustathii igitur rationem lexica compilandi talem esse demonstratum est, ut occasione data vocem quandam attico usui propriam ex atticistarum lexicis adumbraret et, quod lexica illa in deliciis habuit eorumque in studio incubuit, seriem derivatarum vel propinquarum adderet.

Alterum quoque accedit, ut hanc ei methodum fuisse concedamus: fragmenta enim atticistarum non huc illuc dispersa et solitaria lectori occurrunt, sed acervatim inveniuntur. Quod singulis locis illustrari potest: Cum in primis ducentis paginis nullum fere occurrat fragmentum, in p. 206. coniuncta videbis fr. 101. *γελοῖον* fr. 209. *ἰλλός*, fr. 448. *χωλός*, p. 226 habes fr. 301. *στροσεθοί* et fr. 261 *ρεοιττός*, in p. 331. sunt fragmenta Pausaniae: *Θετταλιζὰ γέρα*, *Θετταλιῶν σόφισμα*, *Ἐμβαρος εἶ* (fr. 204. 163), p. 368 fr. *δίροζοι*, *Κᾶρες*, *Κάρδαρες* (fr. 131, ex praef., fr. 222), p. 396 fr. *πιτηγόριον*, *δένδρον*, *δερδραῖζονσαρ* (fr. 87, 119), vel ut ad Odysseae commentarios nos ablegemus p. 1384—1387. fr. *Μεγ*, *ἀγαθώπιρος*, *γλεῦξις*, *ἀθροός*, *καθημαξενάριος*, *μέγαρον* (fr. 137, 4, 110, 343, 218, 254) p. 1390—1392 fr. *κακκᾶβη*, *Θελγίτης*, *ζέσος*, *ἀλωιπός* (no. 217,

436, 229, 348). p. 1417 fr. ἀφάδιον, ἦδος, εἰζοσαστάδιον (no. 153, 190). Locorum numerus facile possit augeri: plura adponere nolumus, quod iam antea singula tetigimus, cf. p. 30. not. 1.

At id casu factum esse mihi oppones. Minime: si enim singularia acrius intuitus eris, semper de vocibus propinquis sermonem esse intelleges: glossae autem illae in lexicis ad nostra tempora servatis suo loco (i. e. in elementorum ordine) redeunt, unde iterum perspicuum fit, quali modo Eustathius fontes suos adierit. Ita enim, ut iam summam repetamus, egit, ut quae proposito versui vel explicationi favere viderentur, undique ex illis lexicis colligeret et ita rem disponeret, ut potius lexica ad rerum ordinem disposita, quam τὰξιν στοιχειακῆν sequentia, adiiisse obiter inspicientibus videatur.

Qua ab Eustathii ratione in edendis atticistarum fragmentis nobis non discedendum esse duximus: primo quod glossas collectivās non ab atticistarum consiliis alienas esse apparet (cf. ἀνάστατοι): deinde, quod pluribus in glossis parum constat, unde sumpta sint (cf. ἔλλω, κατολλάδα, εἰθίγαλλος similia): postremo (eamque gravissimam causam esse duco) quod locis Eustathianis integris melius eius methodum, qualem exposuimus, omnibus manifestam futuram esse speravimus.

CAP. IV.

Operae pretium facturum esse mihi videor, si ea, quae de statu illorum lexicorum erui poterant, brevibus exposuero. Nemo enim ea, etsi optima aetate confecta sunt, omnino absoluta et mendis carentia fuisse suspicabitur: immo et ipsa corruptelis et erroribus inquinata fuerunt: non enim errores omnes posteriorum librariis crimini dandi sunt, sed iam in fontibus extabant. Neque lexica illa vetusta mendosa fuisse mireris. Quicumque enim lexica adhuc extantia inspexit, quam foedis atque innumeris mendis inquinata sint, haud ignorat. Exempli gratia unum tantummodo in partes vocabo, Etymologicon Gudianum¹⁾, qua in singulis fere lineis menda vel lexicographi ipsius tollere poteris.

¹⁾ Suo iure Kopp, Beitr. p. 129, editionem Sturzianam vehementer

Etiam lexicographos saepius errasse, et mira neque digna, quae credantur et adhuc in lexicis circumferantur, protulisse iam Naber Prol. p. 51, qui atticistas ipsos s. v. *οἰκοτριβιων* a priorum temporum auctoribus deceptos esse censet, luculenter demonstravit. Tales autem errores etiam plures fuisse in atticistarum codicibus, quos Eustathius manibus versabat, nunc docebo.

Priusquam autem exponam, qualia episcopus diligentissime servaverit, ad unum locum respicias, unde, quam stulte etiam codicis vel librarii errores ipse depinxerit, statim aperietur. P. 964, 64. *ὄσσεσθα ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν καὶ ἐπὶ μαρτείας τίθησι· τοιαύτη δὲ λέξις ἔστιν ὅτε καὶ ἡ ὄψ ὡς Ἀ. Διονύσιος παρασημειοῦται λέγων ὅπα τῆν κληδόνα καὶ ὀπεύεσθαι τὸ κληδορίζεσθα. Ἀριστοφάνης Λυσιστρατή (597) ὀπεύομενος κἀθηται.* Si vero locum Aristophaneum evolves, habes *ὀπτεομένη* δὲ *κἀθηται*. Ex Eustathii igitur verbis apertum est, eum revera *ὀπεύεσθαι* scripsisse (*ττ* igitur cum *π* confudisse), quod vocem ab *ὄψ* radice derivare studet. Erroris culpa, quam primo apud atticistam fuisse credideris, episcopi est: nam ceteri lexicographi vocem suo loco exhibent et episcopus ipse rem retractat p. 1398, 29, sed ita ut recta lectione utatur! Falsam Lysistratae lectionem igitur non atticistae obtrudemus, sed ei restituemus, cui debetur, i. e. episcopo, qui Aristophanem evolere minime curavit.

Non igitur mirabimur, quod episcopus errata vetustissimae originis, quae iam ab atticistis ex eorum fontibus deprompta indeque usque ad nostra tempora propagata sunt, diligenter nobis conservavit.

Ac primum quidem exempla mihi afferenda sunt, ubi

inerepat. Parum fuit Kulenkampii apographon tantummodo prelo tradere: vitia quae in singulis paginis occurrunt, tam horrenda ac foeda sunt, ut credere vix possis. Ut luculentissima proferam, cf. p. 7. *ἄγω τὸ κλάω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη.* Sed *κλάω* nihil est: *κλάω* restituendum. P. 552, 1. *ἰμάτιον χωρὶς* nihil est: *ἰματιοφορὶς* legatur. Talia emendare cuiusvis est, cum menda editor ex ceteris lexicis tollere potuerit atque debuerit. Alia eiusmodi cf. p. 43. not. 1. p. 48. not. 1. Utinam mox sospitator operis illius pretiosi existat, qui Sylburgii et aliorum emendationes iterum publici iuris faciat et editionem dignam pareat.

lemma tantummodo eiectum et posteris igitur ignotum fuit. Cf. p. 940, 27 (fr. 296) *σακεύειν φησὶ τὸ ἕλιξεν ὡς Ἡρόδοτος χρήματα ἔποσακίζόμενοι καὶ ἔποσακίζεν τῆς ὁδοῦ*. Iam Meier Op. II. p. 79 fragmentum turbatum esse ostendit. Voces *χρήματα ἔποσακίζόμενοι* novam glossam incipiunt, quod Herod. IV. 23 ad *σακεύειν* respicit. Meier igitur tres glossas fuisse censet:

1. *σακεύειν τὸ ἕλιξεν Ἡρόδοτος.*
2. *χρήματα ἔποσακίζόμενοι ἀναλοῦν καὶ ὑψαιρεῖσθαι.*
3. *ἔποσακίζεν τῆς ὁδοῦ προκόπτειν.*

(Heyden p. 218. Rindfl. p. 104. prorsus illum sequuntur. Naber ad Phot. *ἔποσακίζεν, . . . τὸ προκόπτειν καὶ ἀναλοῦν*: pro Dobraei *ἀναλοῦν* scribere mavult *ἀνὰ λόγον*. Dobraei coniectura Phrynichi auctoritate firmatur B. A. 68, 30.) — Quam reconstructionem ideo improbandam esse puto, quod *χρήματα ἔποσακίζόμενοι* contra omnia lexicographorum exempla infinitivis explicaretur: participia immo expectaveris. Photii vestigia premere malim et sic atticistas scripsisse puto:

ἔποσακίζεν ὑπεξαιρεῖν ἀναλοῦν καὶ χρήματα ἔποσακίζόμενοι, ita ut *χρησις* sint verba *χ. ἕ.* (fortasse comica)

ἔποσακίζεν τῆς ὁδοῦ φασὶ τὸ προκόπτειν. — Naber Prol. p. 171 et. l. l., quod eadem corruptelae atque in Phot. etiam in Et. M. 783, 26 recurrant, etymologum sua ex Photio deprompsisse affirmat. Heyden l. l. inde effici contendit, *ζητορικῶν λέξιν* ab etymologo laudatam ex atticistis haustam esse. Quem sequor, quod iam apud atticistam ipsum (in fr. 296 allato) nonnulla turbata sunt, quae apud posteriores omnes redeunt.

Alterum exemplum lemmatis omissi redit in fr. 251^a *μάλθθ*. cf. not. 2. Non enim *μαλαζὸς κηρός*, qui omnibus notus erat, A. Dionysio explicandus erat, sed glossa oblitterata, quam etymologica servarunt.

Alterum genus corruptelarum est, ut voces apud Eust. et apud lexicogr. explicentur, quas nemo unquam audivit. Ex fr. 87. apertum est, Pausaniam *τιτιγόριον ζῶνφιον ὁμοιον τέτιγι* in lexico suo explicasse. Phot. et Hes. vero glossas exhibent *τιγόριον: ἐπὶ νηπίου τίθεται* et Hes. *τιγόριον: εἶδος τι Ἀριστοτέλει*. Utraque glossa suo loco occurrit, i. e. post vocem *τίγγα*, unde iam manifestum est, neque Photium neque Hesychium in

illa afferenda offendisse. Formam autem *τιγόριον* falsam esse, vel inde apparet, quod nusquam recurrit nisi ap. Ath. IV. 133B¹⁾, ubi lectio in dubium vocatur, et, quod summi est momenti, nullus alius Aristotelis locus ab Hesychio in partes vocari potuit, quam Hist. anim. V. 30, ubi unanimiter *τιτιγόριον* legitur. Res igitur manifesta est: quod Hes. et Phot. eandem corruptelam proferunt, iam fuit in fonte communi, i. e. apud atticistas. Immo error fortasse etiam fuit vetustior, quod apud Athen. l. l. redit, quem ex Pamphilo plerumque pendere constat. — Glossae Phot. *τιγόριον* et *τιτιγόριον* utrique debentur atticistae, cum utraque post glossas *τίγγα* (= *τιγγάβαρι*) redeant, cf. Nab. l. l. et Prol. p. 72.

Similem corruptelam habes ap. Paus. fr. 160 (= Eust. p. 897, 58). *οὐ μόνον σφηκίσσοι ἀριθμητικὸν σχῆμα ἀλλὰ καὶ ξέλα μικρὰ εἰς ὄξυν σνρηγμένα*. Vox *μικρὰ* corrupta et ex Hes. Schol. Ar. Plat. 301. *μακρὰ* restituendum est. Hunc enim vocis sensum posci locus Aristophaneus ipse suadet, cum de cyclope occaecato agatur. Aristophanis vero locum glossae originem fuisse Suidas, qui eum attulit, demonstrat. Corruptum autem illud *μικρὰ* apud lexicographos ad unum omnes redit. cf. Phot. Suid. Et. M. 738, 38. Suidas, qui *χοῆσιον* servavit, locum Aristophanicum explicationi suae contradicere non vidit, sed glossam antiquitus depravatam in sua transtulit. — Tertia corruptela est Paus. fr. 182. (= p. 965, 47.) *ἐρυσμός· λάχων θερμαυτικόν* (= Phot.) Forma *ἐρυσμός* nemini audita: ubique habemus *ἐρύσιμον* cf. fr. 182. not. 1. Ex consensu vero Eustathii et Photii corruptelam iam in Pausaniano codice fuisse consentaneum est. — In fr. 185 (= p. 1864, 14) traditur, Milesium et Ephesium olim Olympiae luctatum esse neque Milesium quidquam profecisse, quod Ephesius talis *Ἐφέσια γράμματα* circumligavisset: quibus lectis et solutis Ephesium tricies humi procubuisse. Numerus ille *τριακοντάκις* sane mirationem movet, cum inter omnes constet, iam satis fuisse, ut adversarius ter caderet et umeris solum arenae tangeret: cf. Philostr. Gymn. II. p. 266, 8. ed. Kays. Eandem doctrinam etiam atticistis in usu fuisse docet

¹⁾ Locus ideo suspectus, quod Eustath. p. 1282. 40, qui eum exscribit, formam *τιτιγόριον* praebet. cf. fr. 87. not. 2.

Phot. Suid. s. v. *τριαχθῆραι* cf. B. A. 114, 23. Locum corruptum esse iam Naber ad Phot. *ἐφέσια γράμματα* gl. 1. suspicatur. Quae medela adhibenda sit, adhuc ambigitur. Nobis satis est demonstrasse eandem corruptelam, cum apud Eust. Phot. Suid. redeat, iam in Pausaniae codicibus circumlatam fuisse.

Deinde duos locos, ut minora mittamus (cf. fr. 180, not. 1, ubi *ἔρμα* ap. Phot. Suid. restituendum est, fr. 204, not. 6.), inspiciamus, ubi res intricatior esse videtur. — In fr. 305 (= p. 1625, 16) legitur *Ἄ. Α. φησὶν ὅτι ταρσοὶ καὶ ταρσοὶ καὶ τὰ πλατέσματα τῶν ζωπῶν*. Conv. Phot. Suid. Et. M. 747, 1., qui addunt *καὶ τὸ πτέρωμα καὶ Θουκυδίδη* (cf. not. 7.) Locum Thucydideum autem non ad *πλατέσματα τῶν ζωπῶν*, sed ad *ταρσοὶ τάλαροι* referendum esse ex Thuc. II. 76, 1. statim apparet. Unde Phot. Suid. Et. M. iam ex lutulento fonte hausisse, i. e. ex codice Aelii Dionysii depravato, concedes.

Res multo difficilior nobis occurrit in fr. 197 (= p. 338, 24) *ιστίον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προρηθέντων ἈσIANῶν Μαγνήτων ἢ Ἡρακλεία λίθος ἦν¹⁾· φησὶ γοῦν Ἄ. Α. οὔτω Ἡράκλεια ἢ καὶ Μαγνησία· δευασκτῶ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Ἀνδίας, ὅθεν ὁ Ἡρακλειώτης λίθος, ὁ ἕρ¹⁾ ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπόμενος τὸν σίδηρον*. Iam Leop. Cohn (Jahrb. Supplem. XIII. p. 784) recte exposuit, duas praecipue veterum opiniones de magnete circumlatas fuisse: alteram Dionysii (redit ap. Phot. Suid. s. v. *Ἡρακλεία λίθος*, Phot. s. v. *Ἀνδία λίθος*, Et. M. 573, 8), qui magnetem = *ἦ. λ.* fuisse affirmat, alteram Diogeniani (cf. Schol. Plat. Ion. 533D: *Αιογενιανὸς δὲ Μαγνητικὴν μὲν πλατῶν λέγει τὴν ὄψιν λίθου, ὡς εἴη ἀργύρου ἐμφερούς, τὴν δὲ Ἡρακλειώτην ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον*. Hes. s. v. *Ἡρακλεία λίθος, Ἀνδία λίθος, μαγνητικὴ λίθος*) qui id confidenter negat. Res ideo est intricata, quod apud Phot., id est apud auctorem, qui praecipue atticistas depinxit, utraque opinio coniuncta apparet. Locus autem mea quidem opinione, qualis est, recte se habere nequit. Legitur: *Ἡρακλειῶν λίθον. τινὲς* (= Ael. Dion.) *τὴν μαγνητικὴν ἀπέδοσαν διὰ τὴν Ἡρακλειῶν τῆς Μαγνησίας. ἔριτοι* (= Diogenian.) *δὲ ὅτι ἦ μὲν ἐπισπω-*

¹⁾ Etiam haec verba contra Rindfl. p. 80. atticistis tribuenda sunt, quod rectum lemma *Ἡρακλεία λίθος* exhibent, quod in ceteris lexicis redit.

μένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἣ δὲ Μαγνήτις¹⁾ ὁμοία ἐστὶν ἀργύροφ ὡς Εὐριπίδης Οἰνεῖ (fr. 571 Nauck)

τὰς βροτῶν

γνώμας σκοπῶν ὥστε (?) μαγνήτις λίθος

τὴν δόξαν ἔλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ἐπὶ τῆς μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τῆν τῶν θεωμένων δόκησιν ἔλκεσθαι πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργύροφ²⁾.

Χρησις enim ex Oeneo Euripidea allata tantummodo ad priorem (= Ael. Dion.) sententiam referri potest. Quae lexicographus sat inepte in loco Euripideo vituperat, ideo reicienda sunt, quod sine ulla dubitatione *μαγν. λ.* ab Euripide sensu tropico adhibebatur. Talibus argumentis lexicographus nemini persuadebit, Diogeniani opinionem veram esse, etsi iam Plat. Ion. 533D (θεία δένεμας, ἣ σε ζινεῖ, ὅσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνήτιν ὠνόμασε, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν) falsa protulisse Diogenianus (= Hes. *II. λ.*) arguit. Si igitur Photii locum recte corrigemus, res ita mihi constituenda videtur, ut apud atticistas (vel eorum fontes) locus fuerit ille Euripideus, Diogenianus autem doctrinae Platonicae oblocutus locum Euripideum (quem Plato l. l. respexisse videtur) iterum retractaverit, et explicationem illam artificiosam addiderit.

Neque tamen res absoluta est. Occurrit enim tertius quidam locus, qui omnia, quae diligenter struximus, iterum diruere videtur. Phot. Bibl. cod. 279. (ex Helladio) οὕτως (sc. Dionysius paullo ante laudatus) μὲν φησὶν οὐχὶ μαγνήτιν ἀλλὰ Ἡρακλείαν καλεῖσθαι τὴν λίθον, ἣτις ἔλκει τὰ σιδήρια. πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνήτιν καὶ Ἡρακλείαν λέγουσιν, ἀποδιόντες καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφόρου σημασίας. Dionysius autem atticista fuit (cf. Nab. Prol. p. 194 sq.). Quae Helladii glossa optime convenit cum Phot. Suid., atticistae loco

¹⁾ De re cf. Plin. h. n. XXXVI. 129. deterrimus autem in Magnesia Asiae candidus neque attrahens ferrum.

²⁾ Ultima verba sensu carent: fortasse legendum est: πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργῶ (sc. σιδήροφ), ut Et. M. 573, 8 (loco ceterum huc non referendo) de magnete exhibet. An verba μαγνήτις ὁμοία ἐστὶν ἀργύροφ, cum natura ipsa obstet, recte se habeant, dubito. Error (si error est, non mendum) et atticistis et Diogeniano cum ap. Phot. Suid. Hes. redeat communis est.

supra allato contradicere videtur: neque tamen revera illi contradicit: immo res ita comparata est (ut saepissime factum esse videmus), ut novus quidam auctor quasi adlegetur, ubi tantummodo verba prioris auctoris, qui novum fontem adiit, adduntur, ut *πολλοὶ ἄλλοι* nihil aliud sit, quam opinio altera ab atticista ipso collaudata. Eustathii igitur locus lacer mihi esse videtur: totam Aelii Dionysii doctrinam servaverunt Phot. Suid. Ael. Dion. duas iam opiniones protulit, quarum neutram suam fecit, Diogenianus vero eam amplexus est, quae magnetem = *H. λ.* fuisse negat. Quod autem eadem explicatio artificiosa loci Euripidei apud Phot. Suid. legitur atque ap. Hes. respicitur (si enim Platonem increpat, eum Oenei locum falso sensu accepisse iusimulat), haec opinio Diogeniano fuit vetustior: non enim atticistas ex Diogeniano hausisse cuiquam probatum est. Ex communi fonte potius hauserunt, qui hoc loco vix repperiatur, cum Athen. et Poll. taceant.

CAP. V.

Cum in codicum Dionysii et Pausaniae, quales Photii et Eustathii temporibus fuerunt, describendorum ratione viderimus et ipsa illa lexica non mendis caruisse et probabile factum sit, atticistas menda ex fontibus, quos ipsi adierunt, nonnunquam transtulisse, facile, quanti momenti eorum doctrina sit, minoris, quam par est, aestimetur. Quod iniuria fieri, inde manifestum erit, quod eisdem mendis imprimis adiuvamur, ut fontes illos agnoscamus, unde atticistarum doctrina manaverit. Iam supra saepius loci nobis attingendi erant, quibus per doctrinam aetatis Hadrianae usque ad Didymum et, si diis placet, ad Alexandrinorum inexhaustam scientiam progredi licebat. Hoc capite ea nobis exponenda proposuimus, quae adhuc de atticistarum fontibus congeri potuerunt. Quam quaestionem hodie absolvi posse, dum tot praeclara adiumenta veteris et exquisitae doctrinae adhuc lateant, dum veteres ipsi vel incuria vel malignitate de veris auctoribus sapientiae, quam pro sua venditant, taceant, nemo expectaverit. Non systema hodie dari et offerri poterit, singula tantum, neque inter se conexa, proferemus.

Ut autem ratione progrediamur, fragmenta, quae hunc

usque ad diem adservantur, sic dividenda videntur, ut singula genera eruditionis, qualia apud utrumque atticistam apparent, secernamus et per se singula contemplemur.

Quattuor autem genera eruditionis¹⁾ imprimis disiungenda sunt:

1) Ea quae ex libris ex rerum ordine dispositis de vitae aetatibus, de moribus Atheniensium, de ludibriis, de nuptiis petita sunt, quae, ut breviter dicamus, cum Aristophane Byzantio congruere videntur. Aelius Dion. et Pausanias passim hos libros adierunt, sed ita, ut maior pars fragmentorum Aelii Dionysii ad rem iudiciariam²⁾ spectet, Pausanias vero vitam privatam (glossae nuptiales ad unam omnes illi debentur) magis illustrasse videatur. Huc addendae sunt glossae ex operibus Didymi et Pamphili detractae: illa enim opera et ipsa ad rerum ordinem processisse Bappius (Leipz. Stud. VIII. p. 126 sq.) et Schoenemannus (de Lexicogr. ant. Bonn 1886) docuerunt.

2) Glossae, quae vel grammaticam vel orthographiam illustrare conantur, non multae, sed memoria dignae: quarum in numero a) eae, quae vetustioris originis (fortasse, ut unum auctorem seligamus, Tryphonis) esse videntur neque communem doctrinam sequuntur, secernendae sunt ab eis b) quae cum Herodiani et grammaticorum, qui eius doctrinam sequuntur, i. e. cum opinionibus inde ab altero p. C. n. saeculo propagatis conspirant.

3) Glossae, quae proverbia explicant, ut ita dicamus paroemiographicae: res sane ardua, in quam nuper Hotop, Neue Jahrb. Suppl. XVI. p. 251—313 diligenter inquirere studuit et causis idoneis demonstravit, Eustathium nec Zenobium nec ceteras *παροιμιῶν* collectiones adisse (p. 274) et atticistis sua imprimis debere. — Unde vero Pausanias (is enim hic potissimum respiciendus est) sua deprompserit, non explicat. Res, cum adhuc sub iudice lis sit et melior et plenior editio paroemiographorum adhuc desideretur, ad meliora tempora reicienda esse videtur.

¹⁾ Utilia huc attulit Rindfl. p. 22. sq.

²⁾ Sic iam Phot. Bibl. c. 152. cf. p. 5.

4) Glossae, quas atticistae sibi ipsis, i. e. lectioni veterum assidue et excerptis ex auctorum vel fabulis vel libris pedestri oratione conscriptis, debent.

Qua in via ingredienda non omnia genera aequè per-
lustrari posse, per se manifestum est: primam et alteram partem
maioris momenti esse quam quartam is, qui fragmenta exami-
naverit, statim concedet: primum et alterum igitur potissimum
genus elegimus, cetera (tertio omisso) obiter tantummodo tan-
gemus.

§ 1.

Ac primum quidem nobis in id genus glossarum inquiren-
dum est, quod e libris rerum ordine dispositis petitum
esse videtur. Quorum agmen ducunt glossae quae ex excerp-
tis Aristophaneis ad nos pervenerunt. cf. Nab. Prol. p. 71—75.

Atticistas opera Aristophanis Byzantii compilasse certissi-
mum est. Legitur enim ap. Eustath. p. 971, 30. λέγει δὲ ἐκεί-
νος ὁ τὰ ῥηθέντα συγγενικά ἐκγραψάμενος καὶ ὅτι
ἀπρὸς παρά γε τοῖς Ἀττικοῖς βάρβαρόν ἐστίν — λέγει δὲ ἐκεί-
νος καὶ ἄφραν τὴν ἀδελφὴν, καὶ ἄφριον ἐποχόρισμα ἐρω-
μένης καὶ ἄλλα τινὰ, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις γέγραπται. cf. p. 565,
23. (fr. 419). *Χοῖσων* Theocriteam, quam Eust. utrique loco ad-
dit, neque Aristophani neque atticistis tribuo, quod explicatio
insulsa est, et quod episcopus ad locum notissimum XV. 14.
alludit. Compiler iste nemo alius fuit quam Aelius Diony-
sius, cuius fr. 309. praecedit: *συγγενικά* vero Aristophanis sunt.
— Alter locus, quem ex coniectura probabilissima ad atticistas
rettulimus, est p. 565, 19. (fr. 419). ἐν δὲ ἐκθέσει συγγε-
νικῶν λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. Idem
est atque Aelii Dionysii lexicon, cf. fr. 253. 309. 419. Recte
iam Freyer hoc vidit (Lpz. Stud. V. p. 392), qui Fresenii p. 54.
vestigia premens Aristophanem Aelii Dionysii auctorem fuisse
contenderat. — Quod autem *συγγενικῶν* librum certum est in
atticistarum opellas transmigrasse, singula illius libri frag-
menta cum atticistarum fragmentis comparanda sunt (Nauck.
Ar. Byz. p. 128—150.). Fragmenta illius libri imprimis deberi
Eustathio (cui excerpta Aristophanea ad manum fuisse et Fre-
senius l. l. et L. Cohn, N. Jahrb. Suppl. XII. p. 371 sq. demon-

straverunt) iam Nauckius p. 129. aperuit, cuius ordinem sequor. Ac primum nobis occurrit in p. 133. (= Eust. 648, 56) λέγει δὲ αὐτὸς καὶ ὅτι ἡ μὲν Κασάνδρα τῇ Ἑλένῃ γάλως ἐστίν, ὁ δὲ Ἐκτωρ δαῖρ. αὐτῆς δὲ ὄνομα οὐχ εἰρήσεται. καταλείπεται δὴ, φησιν, ὁριστικῶ λόγῳ ἀδελφοῦ γενῆ. cf. Eust. p. 648, 26 (fr. 100.) δηλοῖ δὲ ἡ μὲν γάλως τὴν τοῦ ἀνδρός ἀδελφῆν, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅποια ἐστὶ τῇ Ἑλένῃ ἢ Κασάνδρα. κατὰ δὲ Αἴλιον Μονύσιον καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γενναῖα. πρὸς ἀλλήλας γὰρ, φησὶ, λέγονται. Aelius igitur Dionysius primo quidem Aristophanem sequitur, ut docet exemplum ex Homero depromptum (quod ex more fit Aristophani cf. Nab. Prol. p. 74.): deinde vero eius doctrinam supplet et auget. Nauckium igitur, qui Ael. Dion. Aristophanis doctrinam ignorasse censet p. 136, non sequimur: intellegi enim non potest, cur Casandra γάλως ab Helena vocari potuerit, idem facere ipsa vetita fuerit.

Eodem in fragmento Dionysiano duae aliae voces occurrunt, quas Aristophani tribuendas esse Nauck. p. 136. et ib. not. 21. recte censet: εἰνατέρι¹⁾ τὴν σύννευμον δηλοῖ, ὅποια Ἑλένη τῇ Ἀνδρομέτῃ. Res firmatur ex Arist. Byz. ipso ap. Mill. Mél. p. 432, 4. γάλλως τῇ γενναῖῃ ἢ τοῦ ἀνδρός ἀδελφῆ. δαῖρ δὲ ὁ τοῦ ἀνδρός ἀδελφός. εἰνατέρες δὲ αἱ νῦν παρὰ τῇ συννηθείᾳ σύννευμοι. Cum hoc ex loco apertum sit, Aelium Dionysium Aristophanis vestigia premere, idem fieri mihi concedes in voce ἀέλιοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ ἀδελφὰς γενναῖας ἔχοντες. Etiansi Athous et cetera excerpta tacent, vel inde probabile est, Aelium sua debere Aristophani, quod glossa illa ita ex more Eustathii cum ceteris Dionysianis coniuncta apparet, ut de eadem origine vocum propinquissimarum dubitare nequeamus. —

¹⁾ = Schol. Lipsiense ad Z 378. Nauck. l. l. not. 21. scholion illud (id. in Townleyano nomine Aelii Dion. omissio) ita scribit: ἄς συννευμονος γασί τινες. Falso: cum apud illum scholiastam recte legantur ἄς συννηθως γασί τινες ἀνδραδέλφας. — Scholia Lipsiensia ex Eustathio fluxerunt, neque nova continent, quae ad atticistarum doctrinam augendam utile quid adferant. Apparent nomina Ael. Dion. ad ε 504, ζ 378, ζ 334, Pausan. ad ε 726. ζ 23. ζ 357. An scholia (ad α 607. τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ κελεύει γράφειν Μονύσιος, καὶ παρατίθεται τοῦς ἰωρεῖς λέγοντας ἦχι (ead. in Townleyano nomine auctoris omissio) et ad ο 635. ὁμοστικῶς. συμπορεύεται. βάρβαρον δὲ εἶναι φησιν αὐτὸ Μονύσιος), ad atticistam spectent, dubito. In lexicis nil simile est.

Quartus accedit locus ap. Eust. 316, 12. *τήθη ἐστὶν ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ ὡς ἡ Λερόπη τῷ Ὀρέστῃ, καὶ ἡ τῆς μητρὸς δὲ μήτηρ ὡς τῷ αὐτῷ ἡ Δήδα ταύτας¹⁾* δὲ *μάμμιας τινές φασὶ καὶ μαίας*. cf. Mill. Mél. 431, 13. Iterum Aelius Dionysius Aristophanis doctrinam suscipit: Eust. p. 971, 28. *τήθημ — ἦν, ὡς λέγει Ἀ. Δ., ὀνομασθῆναι οἱ Ἀττικοὶ μάμμημ λέγειν, ὡς τῶν πολλῶν²⁾* οὕτω *τὴν μητέρα λεγόντων*, sed ita, ut doctrinam Aristophaneam et ipse amplificaret et corrigeret. Aristophanes enim voces *τήθη, μάμμη, μαία* omnes eodem sensu adhiberi affirmaverat: Aelius D. vero *μάμμημ* Atticorum usui demere studuit, quod etiam pro ‚matrē, non solum pro ‚μαία‘ adhibeatur. *μαία* vero omnino non respexit, quam vocem Doriensibus in usu fuisse constat.

Quinta accedit vocula *τηθαλλαδοῦς* quae et ipsa atticistarum est, cf. fr. 399. not. 2. Ael. Dion. dicit: *τηθαλλαδοῦς, ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσι παρὰ τὴν τηθῆμ*. cf. Nauck, Ar. Byz. p. 139 (ex Eust. p. 971) *τηθαλλαδοῦς καὶ σκῶμμα εὐήθειας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις (sc. τήθαις) τεθραμμένων εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀνειμένον τῆς τροφῆς κτλ.³⁾* fortasse tamen non ex libro *περὶ συγγενικῶν³⁾* fluxit, sed e libro *περὶ βλασφημιῶν*, ubi Aristophanes vocem iteraverat. (Mill. Mél. p. 421). Aristoph. ipse vocem laudat ap. Mill. Mél. 434 (= Eust. p. 971, 42 sq.), unde Leop. Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 318 ab Eustathio librum *περὶ προσφωνήσεων* adhibitum esse effecit.

Aristophanem Byzantium *ἐν συγγενικοῖς* igitur ab Aelio Dionysio exscriptum, interdum etiam amplificatum et correctum esse manifestum est. Iam videamus, num etiam ceteros viri illius doctissimi libros adhibuerit. — Fresen. p. 13. satis idoneis de causis excerptum Athoum, quod *ὀνόματα ἡλιζιῶν* (Mill. Mél. p. 428) inscribitur, in plures partes divisit imprimisque docuit, glossas inde a voce *ἀστὸς* (p. 432, 23) ex alio Aristo-

¹⁾ Et ipsa Aristophanis verba esse docet Mill. Mél. l. l. Nauckius olim eicere studuit.

²⁾ Nauck. p. 139. not. 23 *παλαιῶν* scripsit: haud recte. cf. Phryu. Lob. p. 133 et p. 135. Poll. III. 17.

³⁾ *συγγενικά* Fresenius, de lex. Ar. et Suid. excerptis byz. p. 53. Aqu. Matt. 1875 praetulit, quod Eust. l. l. tantummodo de *συγγενικοῖς* ageret.

phanis libro depromptas esse, cui, quod genuina inscriptio deest, nomen *περὶ πολιτικῶν ὀνομάτων* intrusit. (cf. Poll. III. § 51.) Cui libro imprimis eas glossas excerptor Byzantinus deprompsit, quas apud atticistas redire videmus s. v. *ξένος*, *ιδιόξενος* et similibus in fr. 282.

Mill. Mél. p. 433, 3. *ξένος ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπίδημος καὶ ὁ ἐν ἀρχῇ γενόμενος σπυθησίας καὶ γνωριμότητος. Ἰδιόξενος ὁ ἐκ πλείονος χρόνου, ἢ ἐκ πατέρων παραδοχῆς τηρῶν πρὸς τινα διάθεσιν καὶ ὁμόνοιαν, καὶ ἐφ' ἑτέρας πατρίδος ἢ Πρόξενος. ὁ κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτης ὢν πόλεως καὶ φροντιστής. Δορυξένοι δὲ οἱ κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησάμενοι.* Simillima in fr. Parisiu. § 15. cf. Nauck. p. 80. 191. Eadem nomine auctoris omisso ap. Schol. Luc. IV. p. 138. ed. Jacobitz, Anecd. Bachm. II. p. 320, 3. Tria igitur *ξένων* genera enumerantur: *ιδιόξενοι, πρόξενοι, δορυξένοι.* Eandem partitionem habes apud Ammon. p. 118. Valck. Et. Gud. p. 484, 29¹) (cetera lexica tacent.). — Qua cum doctrina si atticistae verba comparaveris, statim, unde hauserit, intelleges. *πρόξενοι κατ' Ἀ. Δ. οἱ ὅλης πόλεως ξένοι παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατέγονται. καὶ αὐτοὶ πρέσβεις προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστοξένοι δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστών, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀναειώσεως δεόμενοι, ὅποιος Ἀγαμέμνων ἐν Ἀυθία. δορυξένοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξενοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Πανσαρίας δὲ περὶ ἀστοξένων οὕτω φησὶν· ἀστοξένοι οἱ γένει προσήγοντες τῇ πόλει ἀνέκαθεν, οὐκ ὄντες δὲ πολῖται, ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. ἕτεροι δὲ οὕτω· ἀστοξένοι οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήγοντες ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. περὶ δὲ δορυξένων ὁ αὐτὸς Πανσαρίας φησὶν, ὅτι δορυξένος ὁ ἐκ πολεμίων φίλος καὶ ὁ προσβενόμενος περὶ λήτρων, εἰ ζωρηθηεῖν τινες. Uterque igitur atticista sine ulla dubitatione Aristophanem ipsum com-*

¹) Locus ille corruptissimus est: iure editorem increpes, quod tam inepta et facile corrigenda iterum proposuerit. Legas: *δορυξένος δὲ ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἄλλος γὰρ καὶ ξενίων τεχνῶν ἀφείθη παρὰ τοῦ πολεμίου λήτρα λαβόντος· μὴ δ' ἦν ἡ τεταγμένη· ζομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν ἐγένετο φίλος καὶ δορυξένος ἐκαλεῖτο.* cf. Duker. ap. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 152 sq.

pilaverat: quartum autem hospitem genus uterque addiderat: *ἀστόξενοι*. His additis repetitur doctrina, ubicumque occurrit (cf. fr. 282 not. 1.) Ita fit, ut exempla nonnulla addam, ap. Eust. p. 405, 38. p. 485, 12¹⁾, in ea Scholii Luciani parte²⁾, quae doctrinam vere Aristophaneam praecedit. Singulos locos lexicographorum perscrutari non necesse est: id tantum nova serie exemplorum demonstraretur, quod dudum compertum est, eos ex atticistarum opibus pendere. Id unum moneo, ap. Hes. s. v. *ἀστόξενοι* Pausaniae opinionem cum altera (*ἔτεροι* ap. Eust.) repetitam esse vix dissentiente, quae *χορηγίαι* quaedam fuit, non novum quoddam lexicon ab episcopo evolutum.

Excerpta Aristophanea ab atticistis igitur nova voce augeri videntur: *ἀστόξενος* enim nusquam in exc. Byzantinis redit. Res tamen secus est. Excerptores tantummodo vocem omiserunt, vel socordia commoti, vel quod *ἀστόξεμος* = *ιδιόξεμος* esse censuerunt. Adfuisse vero in libris Aristophaneis vocem *ἀστόξεμος* docet Poll. III. 59. *πρόξεμος καὶ προξενία, ἀστόξεμος, ιδιόξεμος, δορύξεμος, ἄξεμος, πολύξεμος καὶ παρὰ Θουκυδίῃ ἐθελοπρόξεμος. ὁ μὲν πρόξεμος, ὅταν πόλεως δημοσία προξενῆ τις ἐν ἄλλῃ πόλει, ὡς ἔποδοχῆς τε τῶν ἐκείθεν φροντίζειν καὶ προσόδου πρὸς τὸν δῆμον καὶ ἔδρας ἐν τῷ θεάτρῳ. ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξεμος ὁ ἀνέγραπτος³⁾ τὴν προξενίαν ἔχων. ιδιόξεμος δὲ ἐστὶν ὁ ἰδίῃ τινὶ τῶν ξένων φίλῳ χρώμενος, ὡς Περικλῆς Ἀρχιδάμῳ, καὶ καταγωγῆς τε αὐτῷ προνοούμενος καὶ τὰλλα σενδιοικαύμενος, τῶν ἴσων δὲ καὶ αὐτὸς, εἴ ποτε παρ' ἐκείνων ἔλθοι, μεταλαμβάνων. ἀστόξεμος δὲ κατὰ μὲν τινὰς ὁ αὐτὸς τῷ ιδιόξενῳ, κατὰ δὲ τινὰς ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός. ἐνίοις δὲ δοκεῖ ὁ φῦσει μὲν ἀστός, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Λακῶς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰούς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος. δορύξεμος δὲ ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιμιξίας τὴν γυνῶσιν πεποιημένους. — Ple-*

1) Locus Pausanianus plenior, quam supra laudatus cf. not. 5.

2) Schol. illud, quod Freyer p. 285. primus accuratius tractavit, haec continet: 1) Aelii Dionysii doctrinam 2) aliam quandam *προξενίων, ιδιόξενων, ἀστοξένων* distinctionem aliunde ignotam 3) ea, quae *οἱ νεώτεροι τῶν ῥητόρων* senserint. 4) Arist. Byz. doctrinam secundum fr. Par. 5) Aelii Dion. verba iterata. Plerumque concinit Ioann. Sic. ad Hermog. vol. VI. p. 363. Walz. 3) *ἄγραπτος* recte iam Bekk. coniicit.

rumque eum cum Aristophane Byzantio et atticistis consentientem vides: plenior autem est quam illi, quod *ἔθελοπρόξενος* vocem inserit, quam vocem neque atticistis neque Aristophani defuisse, inde conicio, quod apud lexicographos multifariam repetitur, cf. fr. 282. not. 4. — Pollux igitur plenissima exhibet, apud Eustath. atticistae *ἔθελοπρόξενον* omiserunt, maxime (ut par est credere) excerpta Byzantina Aristophanis doctrinam contraxerunt. Pollucem autem illo libro III. 30—50. Aristophanis vestigia pressisse, dudum constat: idem fieri in § 51—83. Fresenius sat idoneis de causis comprobavit (p. 13: ‚quin pendeat Pollux ex Aristophane, dubitari nequit‘). Ideo etiam voces *ἄστοξενος* et *ἔθελοπρόξενος* in opere Aristophaneo fuisse concedemus. Supra autem diximus Hes. *ἄστοξανοί. οἱ γένοι μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλοδαπῆς γεγυότες. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας, ἐπὶ τιμῇ δὲ ἄστοὺς γενομένους* plane consentire cum Pausaniae opinione, qui et ipse ad priora lexica provocaverit. Illa vero atticistarum opinio recurrit ap. Poll., qui eam secundo loco profert (*κατὰ δὲ τινος, ὃ γένοι μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἄστος*). unde apertum est, hanc explicationem vocis *ἄστοξενος* et ipsam ex Aristophane Byzantio depromptam esse.

Rem igitur ita constituimus, ut Polluce adiuvante atticistas explicationes vocum a *ξένος* derivatarum ex Aristophanis libro *περὶ πολιτικῶν ὀνομάτων* mutuatos esse doceremus. Quo lemmate illas voces protulerint, neque certum est, neque multum refert. *πρόξενος* praetulimus, quod locus Eustath. ab illa voce incipit. Neque tamen mero casui tribuerim, quod fr. Par. Ath. voce *ἰδιόξενος* incipiant et doctrina Aristophanea *αὐτολεξεί* translata ap. Phot. Suid. sub lemmate *ἰδιόξενος* nobis occurrat. Eust., ut mos erat, ea voce incepit, quam explicandam sibi proposuerat, et ceteras subiunxit. — Aristophanis doctrinam, si quis cupiet, etiam aliunde amplificare poterit. Supra enim iam exemplis Homericis et mythologicis eum usum esse, ut *ὀνόματα συγγενικά* illustraret, intelleximus p. 41. In excerptis quidem haec exempla recidebantur, apud atticistas vero, Pollucem, scholiastas Homeri nonnulla pellucunt, quae Aristophanis fuisse suspicor. *ἄστοξενος* enim Dionysio est Agamemnon in Lydia versans (Eust. l. l.) vel Atrous in Phrygiam proficiscens (Schol. Hom. *A.* 377), Pausaniae vero Glaucus *Ἰππολόχου τοῦ Βελλε-*

ροφόντου¹⁾ Corinthi degens (Eust. l. l.) *δορούξεινοι* autem sunt Glaucus et Diomedes (Schol. Hom. l. l.). —

Tertius liber, qui Aristophani Byzantio debetur, fuerunt *δνόματα ἡλικιωῶν*²⁾, quod cf. Nauck. p. 87 sq. Etiam ex illo variae ac pretiosissimae doctrinae pleno nonnulla ita cum atticistis concinunt, ut nexus inter illos auctores statui debeat. Incipiamus a Mill. Mél. 429, 13., *προβεβηκῶς, ὑποπόλιος, ὄν καὶ ὁμογέροντα καλοῦσιν* (cf. Nauck p. 68 sq., qui ceteros locos huc spectantes collegit). Tota illa doctrina repetitur ap. Eustath. p. 1330, 10. *ἔστιν ὁμογέρων κτλ.* (fr. 334), sed ita, ut alter locus ex libro *περὶ βλασφημιῶν* cum nostro contaminatus sit, et ita, ut lemmatis Aristophaneis explicatio addatur. Habes voces Aristophaneas: *ὁμογέρον, ἑσθῶς γέρον* (cf. Nauck p. 98 sq.) *προπόλιος*³⁾: omnes ex libro *δνόματα ἡλικιωῶν* depromptas et explicatione illustratas. Ultimam vero vocem Aelius Dionysius ipse inlustravit: *ἔστι δὲ προπόλιος κατὰ Ἄλιον Διονύσιον ὁ θᾶπτον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολὺς ἑσχηκός*. — Deinde autem eodem in fragmento *βλασφημία γερόντων* adnectuntur. Catalogus ille (*Κρόνοι, Ἰαπετοὶ, Σαυροὶ, βεζκεσέληνοι, πρωτοσέληνοι, τυμβογέροντες*) plane concinit cum Sueton. ap. Mill. p. 423 (i. e. cum Aristophane ipso, quem Suetonius compilaverat). Sequuntur *παρεξηγημένοι* cf. not. 5., quae vox sola explicatur (apud Ar. Byz. explicatio deest). Deinde ap. Mill. Mél. tres glossae, et ipsae explicatae, sequuntur (*θαλλοφόρος, γράπτῆς, τυμογέρον*), quae in excerpto Eustathiano desiderantur. Tum habemus *σορόπληκτος* et *σοροπλήξ*, quae *σορομμιάτων* ad senes respicientium agmen Suetonianum claudunt. Apud Eustathium unum *σχωμμα* adicitur, *σορέλληρ* (cuius originem ex Aristophanis Daetalensibus ducendam esse Galen. XIX. p. 66. Kühn

¹⁾ Genealogia ex Z 152 deprompta. Corintho Bellerophon in Lyciam transmigravit ibique rex factus est (cf. Herod. I. 147) eiusque proles Corinthi *ἀσιόξεινοι* fuerunt, quod Arist. fortasse ex Z 209. sq. effecerat.

²⁾ Fragmenta ap. Nauck. p. 88—127. Mill. Mél. p. 428—431. cf. Cohn, Suppl. XII. 298—311.

³⁾ *ὑποπόλιος* Nauck. p. 97. not. 20. mendum esse coniecit et *προπόλιος* ap. Lexicogr. et Eust. restituit: ego *προπόλιος, ὑποπόλιος* scribendum esse puto, cf. Poll. II. 12.

docet). Et ipsum Aristophanis esse lemma vel eo confirmatur, quod Eust. l. l. iterum ad Tithonos eorumque explicationem Aristophaneam recurrit. Glossa vero *σορέλλην* atticistarum est, cf. fr. 334. not. 6. et Prol. p. 19. Aelius igitur Dionysius, lexicus rhetorici auctor, Aristophanem expilavit: fortasse explicationes de suo adiecit, interdum eum etiam priores libro suo inseruisse ex glossa *Τιθωνοί* apparet. — Tres glossas ex catalogo *προεβυτών* loco Eustathii laudato desiderari iam diximus. Neque vero omnino apud Eustath. desunt. *θαλλοφόρος* enim primum habes p. 1557, 24. (fr. 200 ex Ael. Dion. petitem) *θαλλοφόροι δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις· τοιοῦτοι δὲ ἔν τισιν ἑορταῖς αἰ γερνᾶτατοι*. Si mihi concedes¹⁾ p. 1818, 14. *ἐκ τοῦ θαλλοῦ καὶ θαλλοφόρος παροιμιακῶς ὁ μηδὲν χρήσιμος, ἀλλ' ἢ βοσκοῖμασι θαλλὸν παραβάλλειν* ex eodem libri fluxisse, cf. fr. 200. not. 1, glossam Aristophaneam (cf. Mill. Mél. p. 423, 10) per atticistas ad Eustathium pervenisse, atticistas igitur Aristophanem adieisse, manifestum erit. — Altera glossa fuit *γράφτης*, laudatur ex veterum doctrina ap. Enst. 633, 56. *ἐκ τοῦ γράφειν ἐρρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ γράφτης· ὁ ὕψος καὶ ὄσωνεὶ καταγεγραμμένος, ἡγορν γραμμῆς τινες ἔχων ἐκ τῶν ὀντίδων*. Veteres autem illos fuisse Dionysium suspicor, quod paullo ante ex eadem doctrina *γρόνη* et *γρόστις* laudantur, utrumque fragmentum ex illius lexico petitem (cf. fr. 111, 113). Res eo firmatur, quod Eustathii doctrina *γράφτης*. ὁ ὕψος concinit cum excerpto Athoo. Lexicis forma illa *γράφτης* inaudita est. Hes. Et. M. 239, 31. *γράφτις* vel *γραπτίς* exhibent, quae forma recta fuisse videtur. — Tertia est glossa Aristophanea *τεφογέρον*, καὶ *τῆρος*, καὶ *τεφεδαρός*. ἀπὸ τοῦ δεῖν ἡδη τέφρασθαι, ὅ ἐστι καίεσθαι. ἢ διὰ τὸ τετεφῶσθαι, τουτέστιν ἐπῆρθαι, τὰς γρένας διὰ πολυπειρίαν. (cf. Eust. p. 1431, 39). Eadem explicatio vocis *τεφεδαρός* apud Phot. Hes. *τεφογέρον* additur ab Et. M. 772, 63. Schol. Ar. Vesp. 1364. Cum Photius accinat, vocem Aristophaneam *τεφεδαρός* (fortasse etiam *τεφογέρον*) per atticistas ad patriarcham et ad Eustath. pervenisse haud absolum videbitur.

¹⁾ Res certissimis argumentis firmari nequit. Eust. enim non accurate respicit, sed ex memoria laudare videtur: nostrae sententiae favere videtur, quod explicatio Aristophanea in Et. M. 441, 51 redit.

Idem demonstrari poterit ex Mill. Mél. p. 429, 24. καὶ οἱ μὲν τέλειοι τράγοι καὶ ἴξαιλοι. cf. Eustath. p. 450, 23 (fr. 398) ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, καὶ ὅτι ἴξαλος ὁ προσηδῶν καὶ τέλειος. cf. not. 1. Excerptum Athoum autem lacertum esse ex Eust. p. 1625, 33 apertum est, ubi ad vocem ἄττηγοι haec adduntur: εἶτα εἰπὼν (sc. Arist. Byz.) περὶ ἰονθάδος Ὀμηριζοῦ, ὅτε ἐφ' ἡλικίας τιρὸς (sc. αἰγῶν) καὶ μεγέθους αὐτό φησιν ὁ ποιητὴς κτλ. Ad eundem locum respicere videtur fr. 399. ἰονθάδος ἢ τῆς ρέας (sc. αἰγός) κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ τῆς ταχείας — ἢ τῆς δασείας. cf. Nauck. p. 104. 107. not. 39. Exemplum luculentissimum habemus Mill. Mél. p. 430, 6. μηλωτῆ λέγεται καὶ ἡ αἰγία δορὰ, τῆν δὲ τῶν προβάτων τυρὲς καὶ οἰέην καλοῦσι. τῶν δὲ ἀρχαίων Ἄττικῶν ἔτιοι σεναλοφῆν ποιοῦμενοι, ὧν ἐκάλλον. cf. Eust. p. 1828, 57. Nauck p. 197. Plane concinit Aelius Dionysius fr. 266. (Eust. p. 1828, 49) ἐν δὲ τῷ ᾧ μεγάλῳ φησὶν ὁ αὐτὸς· ὧα. μηλωτῆ. διφθέρῃ¹).

Ultimum ex hoc libro locum teneat Mill. Mél. p. 431, 4. τέττιξ· ἀχέτας, quae glossa redit apud Ael. Dion. fr. 31. (Eust. p. 1481, 52) δῆλον ἐκ τῶν Αἰλίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην ἐκτίθεισι τὸν ἡχητικὸν τέττιγα²). — Omnibus igitur locis ex libro ὀνόματα ἡλικιῶν petitis Aristophanem ab Aelio Dionysio usurpatum esse vidimus³).

¹) Multifariam doctrina illa recurrit: nnum locum (Et. Gud. p. 575, 31) tantummodo affero. ὧα· τὸ παιδαῖον μέρος, τὸ ἄκρον τοῦ ἡματίου. ἢ ἀρχὴ ἐξέτισσεως (l. ἢ ἀρχὴ ἐξ ἐκτίσσεως) παρὰ τὸ οἶς. ubi Ar. Byz. pellucere vides.

²) Locus solus est, qui cum Pausania concinit, cf. fr. 81. (Eust. p. 396, 1.), quod glossa fuit communis, quam quisvis repetere potuit.

³) Fortasse locum desperatum Mill. Mél. p. 430, 16. ἴννοι δὲ οἱ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐξ ἴππου πατρὸς καὶ ὄνον μητρὸς explicare aut corrigere possumus. cf. Nauck. p. 104. (Eust. 1625, 40.) ἐξ ἴππου πατρὸς καὶ ὄνον μητρὸς γεννηθὲν γέννος ἐκαλεῖτο [ἀγεννής ὢν τὸ μέγεθος]. — Res autem aliter se habet. Doctrina enim veterum, quae ubique prodiit ex Ar. Hist. An. VI. 24., sic definit:

ἴννος = proles equae et ὄρεως,

γέννος = proles equae aegrotantis (pumilioni igitur similis.)

Aristoteli (cuius doctrina redit de gen. an. II. 8) adsentitur atticista fr. 212. cf. not. 3. (= Phot. Et. M. 621, 56). Nauck. p. 109. contra Photium pugnat, Nab. Prol. p. 72 ei adsentitur. Nullum autem inter Aristote-

Quartus liber Aristophaneus, quem atticistae suum in usum vocaverunt, fuit *περὶ τῶν ὑποπτευομένων μὴ εἰρησθαι τοῖς παλαιοῖς* (cf. Mill. Mél. p. 427. sq. Fragm. Par. § 1 — 10. 17. cf. Nauck. p. 80. L. Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 288 sq.) — Primum fragmentum, quod occurrit, est: *φερρή· ἢ προῖξ* (de accentu ambigitur, P. *φέρρη* exhibet). Eadem in lexico rhetor. ap. Eust. p. 742, 58. *φέρρη· δωρεὰ γυναικὶ δεδομένη* et p. 1488, 44. (cf. fr. 442. not. 1.), *φερρή· ἢ προῖξ, ἦρ καὶ φέρρη τινές φασὶ βαρυντόνως*. — Secundum sit: *ἄρδαλῶσαι* (Mill. Mél. l. l.) *ἐπὶ τῶ μολῶσαι*, et Eust. p. 1761, 19. (Nauck. p. 203) *συνάπτει δὲ τοῦτοις ξενικὸν καὶ τὸ ἄρδαλῶσαι, ἡγρον μολῶσαι προσφέρων καὶ τὸ*

τὴν μὲν ἄρδα ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον (Pherecr. p. 53. Kock) *καὶ τὸ*

Αἰγύπτως θοιμῆτιον ἡρδαλώσέ μου (Philem. fr. 59. Kock).

Exemplum est inter pauca memorabile. Ex Eustathii enim loco efficitur, Aristophanem non solum de *ἄρδαλῶσαι* voce, sed etiam de *ἄρδη*, (vel *ἄρδαλία*) quaedam nobis protulisse, cf. Colm. l. l. p. 291. sq. Ita autem, ut Aristophanem explicasse statuimus, tradit Pausanias ap. Eust. p. 707, 35. (fr. 66.) *εἰ δὲ καὶ ὁ ἄρδαλος καὶ τὸ ἄρδαλῶσαι καὶ ἡ ἄρδαλία¹ ἐκ τοῦ τοιοῦτου γίνεται ὄμματος* (sc. *ἄρδα*), *ὅκ' ἔστι σταθεροῦς ἐπιζῶναι. τῶς δὲ κατὰ Πανσαρίαν Φερειζότης ποιῶ τινὰ ἐκμασσομένον ἀπὸ περιτοῦ λέγοντα*

τὸν ἰδοῦτα καὶ τὴν ἄρδαλίαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον.

lem et Photium discrimen intercedit. *ὄρες* enim Aristotelis et *ἡμόρος* Photii iidem sunt (*ὄρες* et *ἡμόρος* eodem sensu iam ap. Aristot. l. l. adhibentur!) — Qui discrepantia notionum ap. Aristophanem et Aristotelem explicari possit, enucleent, qui talia eriere cupiant. Illa discrepantia autem uti possumus, ut Naberii (Prol. 75) opinionem plane futilem reiciamus, Aristophanem Byzantium conscripsisse epitomen Hist. Anim. Aristoteleae. — Eustathii tantum locum, in quo Nauck. l. l. *ἀγγερός ὢν τὸ μέγεθος* delenda esse statuit, sic restituendum esse puto: *τὸ εἰς ἔπλου πατρὸς, καὶ ὄνον ματρὸς γεννηθῆν (ἔνος,) γίννος <δ'> ἐκαλεῖτο τὸ ἀγγερός ὢν τὸ μέγεθος*.

¹) Fortasse *ἡ ἄρδα* καὶ ante *ἡ ἄρδαλία* excidit, [nisi vocem *ἄρδαλίαν* omnino extinguere mavis]: illud enim vocabulum necesse esse, ut versus Pherecrateus restituatur, dudum constat, cf. Meineke l. l. Kock. l. l. Hes. *ἄρδα· μολέσμος*.

Tertia glossa libro π. τ. υ. μ. ε. π. attribuenda est *Fragm. Par.* § 1. Ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὅσπερ καὶ Ἀθηναίος. (cf. *Nauck.* p. 213. *Fresen.* p. 15.) Atticistae autem sic tradunt: *Eust.* p. 84, 17. Πανσαρίας δὲ καὶ Ἄλλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξι-κοῖς φασιν, ὅτι Μεγακλείδης αἰτίαν γησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἰ γαμοῦ-μενα τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. (= *Suid.* Ἀθηναίας gl. 2.) ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀστῆαι, ἦτοι Ἀττικαὶ, γυναῖκες Ἀθηναῶν λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπεροήθη καὶ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συνείρεσιν. ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν¹⁾ συντόμως εἶπον· ἀνάτιζον Ἀθηναίων γυναῖκα εἰπεῖν· ἀστῆς δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστούς. Ac primum quidem inter exile illud Aristophanis fragm. et doctrinam atticistarum et aliorum (Phrynichi?) nexus statui non posse videatur. — Ut ad finem quendam perveniamus, proficiscendum erit a glossa Suidae doctissima Ἀθηναίας. ὁ Μεγακλείδης ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου — κατασχύνωσιν. (= *Ael. Dion.* *Paus.* 1. 1.). ἀλλ' ἰδοῦ Φερεκράτης ἐν Γραυσί (fr. 34) φησὶ

Ἀθηναίας αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις
καὶ Κάνθαρος Θηρεῖ (fr. 5. *Kock*)
γυναῖκ' Ἀθηναίων καλὴν τε κάγαθὴν
καὶ Φιλήμων Πτερυγίφ (fr. 66. *Kock*)
τὰς Ἰπποκρίτας τάσδε καὶ Λυσιόστράτας
καὶ Νουσιρίδας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

οἱ δὲ μὴ δεῖν γάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς τὴν ὁμωνυμῶν αἰτιῶνται, ἦν ἐπιδέχοντα πρὸς τὴν θεὸν. Ἀθη-ναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίας αὐτὰς φασὶ Ἀττικὰς λέγεσθαι. πλὴν πολλή γε χοῦσις τῆς φωνῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Ἀρίστος ἐν Ἀμαστορίδι (fr. 10.) καὶ γὰρ καὶ τὴν Θε-

¹⁾ Naber. *Prol.* p. 97. Orum esse auctorem huius observationis contendit. *Cohn* p. 295. not. 23. *Eustathium* sua ex *Steph. Byz.* excerpisse contendit. — Utut est, opinionem Phrynichi habemus: *Steph. Byz.* Ἀθηναία enim tradit: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάτιζον γησιν εἶνα τὴν φωνὴν καὶ θαν-μάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης, ἀττικώτατος ὢν, χοῦσι. ἀστῆς δὲ τὰς γυναῖ-κας ἔλεγον, οὐ διὰ τὸ μὴ δένασθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστούς ἐκόλουε. cf. *Suid.* s. f.

μιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίων ξένην γηοὶ καὶ Πίνδαρος ἐν σχολιοῖς (cf. Bergk. Lyr. I⁴. p. 372). ὁ μέντοι Φρόνιχος ἀνάτιζόν γηοῖν εἶναι τὴν γωνίην καὶ θαυμάζει, πῶς Φερεκράτης ἐπιτιμώτατος ὄν χρῆται τῇ λέξει. — Tres igitur auctores a Suida laudatos videmus: 1) Megaclidis commentarium¹⁾ ad carmina HomERICA, cuius legi (Ἀθηναίων non = civem atticam) tres loci comici obloquuntur. 2) οἱ δὲ²⁾ qui eandem legem statuerunt, atque Megaclides: iterum locus comicus et Pindaricus huic doctrinae opponuntur. 3) Phrynichus (qui idem Ἀθηναίων damnavit, sed Pherecratis locum obloquentem in subsidiis suis iam invenerat). Deest obloquens; fortasse habes in Suid. gl. 1. Simillime res apud Steph. Byz. l. l. procedit, cuius excerptum lacerum tantummodo habemus: 1) Civis attica et dea Minerva = Ἀθηναία (omissa est igitur sententia, quae illam opinionem damnavit). 2) Didymus idem tradit (iterum sententia damnans omissa est). 3) Phrynichus ἀπολεξεί. Sententiam Megaclidis damnantem ideo expectandam fuisse puto, quod defendens sententia bis particula δὲ introducitur. — Tres illos glossae Suidae auctores iam Nab. p. 97 sec. Cobet. Mnemos. X. p. 81. sq. statuit, sed ita ut primam glossam Aelio Dionysio, alteram (οἱ δὲ) Pausaniae, tertiam Oro tribueret. Neque tamen cum illo faciemus neque alteram Pausaniae tribuemus, quod Eust. l. l. utrumque atticistam ad Megacliden Homericum provocasse testatur. — Prima tantummodo atticistarum sunt. Unde autem fuerunt loci comici? Didymi (ut L. Cohnio p. 295. not. 25 placuit), quod quis ex Steph. Byz. coniecerit, esse non possunt, quod Chalcenteri auctoritas ibi opponitur alteri opinioni, (Ἀθηναίων non esse civem Atticam), quae ante voces Αἰδύμοις vel

¹⁾ Repetitum ap. atticistas.

²⁾ qui οἱ δὲ illi fuerint, adhuc indagare non potui, neque multum refert. Fortasse alius quidam Alexandrinus, cui auctoritas Diphili et Pindari ἐν σχολιοῖς opponitur. Quae testimonia vetustioris originis esse, cum nusquam alias apud lex. redeant, nemo negaverit. Si recte Stephani Byz. locum, qui easdem atque Suid. sententias atque eodem ordine protulit, cum Suida comparavimus, locos illos ex Didymi doctrina prodiisse (Schmidt. p. 351.) putabis, fortasse ex eius lexico comico. Unde autem Suidas doctrinam Didymeam hausit? Sine dubio ex grammaticis aetatis Hadrianae, qui opes anteriorum Byzantinis tradiderunt. Idcirco coniecturam propono, etiam illa Suidae verba ex atticistarum penu desumpta esse.

cogitando supplenda vel a Stephano omissa est. Ad alterum auctorem igitur provocandum erit eumque Aristophanem Byzantium esse iudico. Doctrina illius enim optime congruit cum tribus illis locis comicis (*Ἀθηναίων* civem Atticam vocari). Eum comicorum testimoniis ad sententiam firmandam saepius usum esse, ex fragm. *ῥοδαλωσα* p. 49. allato, demonstratur. Megalidis Homerici (quem tantummodo Hes. *Ἀθηναῦ*, cf. Nauck. Rh. Mus. VI. p. 433., laudat) observationem Ar. Byz. primus et eam ob causam protulit, ut usum atticum contra demonstraret. Quae coniectura, si arriserit, statim atticistas illius opes adiiisse persuadebitur. Eust. p. 1456, 44. enim, qui respicit ad 84, 17., eandem atque atticistarum legem protulit: *φασὶ*¹⁾ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐπειδὴν ἤρξατο Ἀθηναῖα γυναικες λέγεσθαι ἀντὶ ἑστῶν καὶ Ἀττικῶν, ὡς Φερεκράτης (fr. 34. Kock)

Ἀθηναίαις ἀνταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις,
τότε ἤρξατο ἐκείνη (sc. dea) λέγεσθαι τρισυλλάβως Ἀθηναῦ. περὶ δὲ τοῦτου εἴρηται καὶ ἐν ἡ τῆς Ἰλιάδος (i. e. 84, 17.). Locus Pherecrateus ad illustrandam atticistarum sententiam adhibetur. Supra eum Aristophani Byzantio tribuendum esse coniecimus. Ad eum igitur finem, qui propositus erat, perventum est.

Transeamus ad ea scripta Aristophanea, quorum fragmenta per Suetonium ad nos pervenerunt. Ac primum liberum *περὶ βλασφημιῶν* (cf. Nauck. p. 162—180. Cohn l. 1. p. 327—339) iam supra p. 46. ab atticistis adhibitum esse demonstravimus. Homerica exempla, quae ap. Mill. p. 413 ex Suetonio adferuntur, nulla apud atticistas et eorum sectatores iterum indagabis. Idem fit in capite *ἐπὶ ἀνδρῶν ἀκολάστον*. Redeunt nonnulla vocabula et apud Eustathium et apud lexicographos (cf. *κίλων* et Suid.), certi tamen aliquid, cum fragmentum directum desit, affirmari non potest. Melius res cessit in capite *ἐπὶ γυναικῶν*. Scortorum enim catalogum atticistae ex parte in opus transtulerunt. Non quidem ex Mill. Mél. id effici potest, sed tribus illis locis Eustathianis (p. 1329, 32. 1088, 33. 1921, 58) et Suid. s. v. *μυσάχρη*²⁾ adsumptis plura etiam talia vocabula Grae-

¹⁾ Rindfl. p. 32. contra Meierum hanc periodum atticistis adimere studuit. Inimria. Suid. enim, qui cum atticistis concinit. etiam haec verba iis tribuenda esse testis est.

²⁾ cf. Nauck p. 167. sq. Cohn. l. 1. 329. sq.

cis praesto fuisse, quibus Eust. nos carere noluit, discimus. Tria autem sunt, quae apud Eust. ita laudantur, ut de Aristophane auctore dubitari non possit, et quae apud atticistas redeunt:

1) ἀρασεισίφαλλος¹⁾ (cf. p. 1329, 33. 1921, 65) cf. Eust. p. 1413, 37. — *Μ. Α.* — καὶ ἀρασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῆς κομφοδία ὡς ἀρασειούσαι, γησι, τὸν φύλγητα. (fr. 152.)

2) εἰλίποδες (cf. p. 1922, 1). cf. Eustath. p. 1394, 41. Πανσαίως δὲ λέγει γυναικας εἰλίποδας διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν. (fr. 154.)

3) σποδησιλαῦρα (cf. p. 1088, 35. 1921, 58. τουτέστιν ἡ πόρνη, λεγομένη οὕτω παρὰ τὸ διατρίβειν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι, ὡς φασὶν οἱ παλαιοί. τὸ γὰρ σποδεῖσθαι καὶ ἐπὶ μίξεως τίθεται. Locus est memorabilis, cum ex parte cohaereat cum fr. 406. ἐν δὲ λεξικοῖς ῥητορικοῖς γέρεται καὶ ὅτι λαῦρα ἢ ἀμέρα. καὶ ὅτι λαῦραι ῥήματα, κῶμαι, στενωποὶ, ἐπόνομοι. σύνθετον δὲ τῆς λαῦρας καὶ ἡ σποδησιλαῦρα κτλ. Eodem modo cum λαῦρα vox illa coniuncta apparet p. 1033, 62. Ideo locus ille Aristophaneus ab atticistis excerptus est. — Casu factum est, quod voces in M. servatae non apud Eust. ex atticistis laudantur: *μισσητή* ap. Phot. Suid. redit. ceterae passim apud Phot. Suid. ceteros lexicographos repetuntur.

4) ἐπὶ ἐκδεδητημένων καὶ ἐξηταιρημένων ἀνδρῶν.

λευκόπυγος ὁ ἄνανδρος· καὶ ἔμπαλι μελίμπυγος ὁ ἀνδρεῖος.

cf. Eust. p. 455, 37 (fr. 248) ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται (sc. lex. rhet.) ὅτι λευκοὶ οἱ δειλοὶ καὶ λευκοπίοι (Meier λευκόπυγοι cf. Phot.) οἱ αὐτοί. cf. Phot. λευκοπίγους.

Fortasse ζόλλωψ apud atticistas rediit cf. Eust. p. 1915, 6. (fr. 234.)

5) εἰς πονηρόν. (Mill. p. 416—419).

Τελχίνες· οἱ φοβεροὶ καὶ γόητες καὶ γάρμαζοι — τινὲς δ' αὐτοὺς παρὰ τὸ θέλγειν θελγίνάς φασι. cf. Eustath. p. 1391, 17. (fr. 436) Τελχίνες — παρ' οἷς καὶ θελγίνες λέγονται. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ κατὰ στοιχείων προϋόρτι γράφεται· Θελγίνες, γόητες, γάρμαζοι cf. fr. 436. not. 2.

¹⁾ Glossae in excerptis Aristophaneis, quae Eust. tradit, explicatione carent.

βυσσάχημ· ὁ ἐπιβουλευτικός. doctrina atticistarum ap. Eust. p. 207, 2 (fr. 97) non concinere videtur: utraque vero coniuncta ap. Poll. II. 135, unde nexum statuendum esse apertum est.

Fortasse Ar. Byz. ab atticistis respiciebatur in glossa (M. 417, 3) *Κέρκωπες· οἱ παρωϊργοὶ καὶ ἀπατηλοί*. cf. Eustath. p. 1430, 35. 1669, 57. Phot. *κέρκωπες* etc., et in glossa ἕπουλος (M. 418, 6) cf. Eustath. p. 1769, 32. et fr. 225. not. 5.

6) εἰς ἀλαζῶνας (sic). (M. p. 419.)

ἀλαζῶν ὀνομάσθη παρὰ τὸ ἀλώμενος ζῆρ. cf. Eust. p. 1783, 37. *κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἀλαζῶν ὁ κυρίως ὁ ἀπὸ ἄλλης ζῶν καὶ ἀγύρτης* (cf. fr. 349. et not. 1). Eadem igitur est etymologia, ex Aristophane procul dubio derivata.

7) εἰς ἀγοραίους καὶ πολυπράγμονας καὶ φιλεγγλήμονας.

M. p. 421, 2. *ἐγγλωττογάστωρ· ὁ ἀπὸ γλώττης διατρεγόμενος*. cf. Eust. p. 1825, 14 *ἐγγλωττογάστωρας παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες*. (fr. 142. not. 2). Fortasse totus ille catalogus ap. Eust. p. 1471, 5 servatus per atticistas ad nos pervenit.

8) εἰς μωροὺς καὶ ἐνθήεις.

De *τηθαλαδοῦς* voce iam supra egimus p. 42.

ῶτος· εἶδος ὀρνέου μιμηλοῦ, πρὸς τοῖς ὡσὶ τὰς πτέρυγας ἔχοντος, ὁμοίον γλανκὶ ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν· οὕτως δὲ καὶ τοὺς εὐξεαπατήτους φασίν. (cf. Hist. Anim. VIII. 12).

cf. Eust. p. 561, 4. *Ἄλλιος δὲ ἴ) Διονύσιος· ὦτος, ὀρνεον ὃ περὶ τὰ ὦτα πτερόγμια ἔχει*. — *τοὺς χάντους καὶ κερροδόξους ὦτους ἐκάλουν*. (fr. 336.) Consensus apertus est. Ad locum modo laudatum ipse provocat episcopus p. 1522, 55. *λάροςος τοὺς ἐνθήεις φασίν*. οὕτω δὲ καὶ *κέπφους, ἀπὸ κούφου, ὡς φασίν οἱ παλαιοὶ* (i. e. Ael. Dion.) *ὀρνιθαρίον καὶ εὐμεταχειρίστον, καθὰ καὶ παρὰ τῷ κομικῷ ἔστιν εἶρεῖν*. καὶ *ῶτοι δὲ οἱ αὐτοὶ ἀπὸ ὀρνιθος μιμηλοῦ καὶ εὐξεαπατήτου, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται*.

Inde iam apparet Mill. p. 421, 17. cf. Nauck p. 81. *κέπφος· ἀπὸ κούφου τινὸς ὀρνιθαρίον καὶ εὐμεταχειρίστον* Aristophanica fontem fuisse Aelii Dionysii et *λάροςος* (cf. Schol. Ar.

¹⁾ Praecedunt verba ὃ εἰπὼν. ὦτος· πλήσιος γλανκὶ, ἔχων περὶ τὰ ὦτα πτερόγμια, οἱ δὲ κεραιζόρακα. Fortasse igitur Pausaniae suat.

Plut. 912) Aristophaneis vocibus adnumerandum esse. Deinde habemus locum supra laudatum p. 30. (cf. Nauck p. 81. 172.)

ἄγγαρος, ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοσόρος, ὡς Ἡρόδοτος ἐν ὀγδόῳ (98) καὶ οἱ εὐτελεῖς καὶ ἄγροες οὕτως ὠνομάζοντο ὡς Μένανδρος· ἐξ αὐτοῦ τοίνυν τὸ ἄγγαρεύειν καὶ ἡ ἄγγαρεία. (Mill. Mcl. p. 422, 12) cf. Eust. p. 1854, 29. κατὰ Ἀἴλιον Λιονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοσόροι. — τίθεται δέ, γαστρ, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορτηγῶν καὶ ἐπὶ ὄλωις ἀνασθῆτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. ὅθεν καὶ ἄγγαροφορεῖν — καὶ ἄγγαρεύεσθαι — Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικεωνίῳ παρίσθην ὁ πλέον κατήχηθῃ· κρίνεθ' οὕτως πολέμιος·

ἐὰν ἔχη τι, μαλακὸν ἄγγαρεύεται. (fr. 6.)

L. Cohn. XII. p. 351. not. 151. recte locum Aristophaneum ex Eustathio ita emendavit, ut Menandri χρῆσαι ad ἄγγαρεύειν (vel ἄγγαρεύεσθαι) referret. Tum autem totus ille locus Eustathianus ad atticistam referendus est. Atticista ἄγγαρος decerp- sit, quidni etiam cetera, praesertim cum plane congruant cum Aristophaneis, decerpserit?

Fortasse ex eodem capite Aristophaneo ad atticistas transiit:

Mill. p. 421, 9. λέμφοι· ὁ ἐνόητος καὶ μνξόδηξ. Apud Eust. p. 1761, 16 enim praecedat fr. 245. ex Pausania peti- tum. Deinde episcopus ad vocem λέμφοι haec addit: ἡ πεπηγυῖα μῆξα κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκ τῶν μνχτήρων. ὅθεν καὶ λέμφοι· ὁ ἐνῆθηξ. ἐπειδή, γαστρ, εἰς μωρία διέσχωπτον τοὺς ἑομέ- ρους ἐκ τῶν μνχτήρων. Deinde ad Aristoph. σάννας et simi- lia transit. Lexica, quae concinunt, iterum suadent, ut hanc doctrinam ex Arist. Byz. per atticistas ad Eust. pervenisse cen- seamus (cf. Phot. cum not. Naberi, Hes., Ammon. p. 88. Valck.)

9) εἰς πρεσβύτας (Mill. p. 423) cf. p. 46. sq.

10) εἰς ἀγροίκους. —

11) εἰς εὐτελεῖς στρατιώτας.

Mill. Mcl. p. 424. τετροβόλοι καὶ δημοσίτης cf. Eust. p. 1405, 28. τετροβόλον βίος παρὰ Πανσανίαν ἀπὸ τοῦ στρατιώτου μισθός (fr. 307.) cf. p. 951, 4. et l. l. n. 3.

12) εἰς ἀπλήστοις. —

13) εἰς δοόλους.

Mill. Mcl. p. 425. ἀπὸ δὲ ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δήμων πολλοὶ βλασηγημῖα ἡηματικῶς πεποιήρηται, ὥσπερ τὸ ζιλι-

κίζειν· νοθολογεῖν, καὶ αἰγυπτιάζειν· τὸ πονηρέεσθαι, κρητίζειν· τὸ ψεύδεσθαι, λεσβιάζειν· τὸ ἀσχροποιεῖν, αἰξωρεέεσθαι· τὸ κακολογεῖν. (cf. Nauck. p. 179.)

Eustath. p. 741, 14. λεσβιάσαι· τὸ ἀσχροῶς μολῶναι τὸ στόμα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. (fr. 246.). Sequitur proverbium μετὰ λέσβιον ᾠδόν, et, quod saepius fieri vidimus, excerptum Aristophaneum, quo Eust. utebatur, ipsum. (p. 741, 21). Lexica haec ex Aristophanis doctrina servarunt: κιλκίζειν cf. Phot. κιλκίζων s. f. Schol. Ar. Pac. 363., αἰγυπτιάζειν cf. Et. M. 29, 23. Hes. Suid. Schol. Ar. Nub. 1128. B. A. 354, 13., κρητίζειν cf. Phot. Suid. Lex. Baehm. 283, 19., λεσβιάζειν cf. fr. 246. not. 1. — αἰξωρεέεσθαι cf. B. A. 353, 31. (= Suid. gl. 4.) Hes. Et. M. 36, 57. Suid. — Ap. Nauck. p. 181. ex Eust. habes: Αἰξωρεῖς γὰρ δημόται Ἀττικοὶ, σκωπτόμενοι ὡς κακολόγοι, καθὰ καὶ οἱ Σφήττιοι ἐπὶ ἀγριότητι. Uncis inclusit, quod ab huius generis glossarum proposito aliena esse videbantur. Fortasse se iungenda sunt, cum ad δημοτῶν σκώμματα vox αἰξωρεέεσθαι spectet. Neque tamen expellenda sunt. Ar. Byz. enim etiam has irrisiones se prolaturum esse (ἀπο δὲ — καὶ δῆμων πολλὰ βλασφημία κτλ.) promiserat. Doctrina illa optime profertur ap. Phot. Σφήττιοι. δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· κομφοδοῦνται δὲ ὡς ὄξεις¹⁾, ὅσπερ Ἀχαρεῖς ἄγριοι, Ποτάμιοι δ' ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς ἐγγράσους (i. παρεγγρασομένους Meier) νόμους. cf. Suid. Et. M. 738, 44. Lex. Cantabr. p. Lex. Vindob. ed. Nauck. p. 358, 5. Lex. Baehm. 377, 30. — Alia eius generis glossa est Suid. Θυμοιτάδαι· οἷτος ἐκομφοδοῦντο οἱ Ἀχαρεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. — Tertia est Suid. Et. M. 288, 15. δρυαχαρεῦ· δρύνη Ἀχαρεῦ, ἀνάσθητε. ἐκομφοδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράσους (νόμους). Θυμοιτάδαι καὶ Προσπύλλτιοι ὡς δικαστικοί. cf. Hes. — Ad eun-

¹⁾ Eandem doctrinam Didymus exhibuit. cf. Ath. II. 67. D. Ἀριστογάνης ἐν Πλούτῳ (720) γησὶν, ὄξει δέμενος Σφήττιῳ. Αἰδύμος δ' ἐξηγούμενος τὸ ἰαμβεῖόν γησὶν ἴσως διότι Σφήττιοι ὄξεις cf. Hes. ὄξος Σφήττιον., Phot. s. v., cf. Schmidt Did. p. 76. 247. — Schmidt Qu. Hes. p. CXXIX. Athenaei verba ad Pamphilum revocat. Pamphilus igitur per Didymum ex Aristophane mutuatus est.

dem fontem etiam recurrit Harpocr. s. v. *Αἰξωνῆσιν, Ποταμός, Ουμοιτάδης*.

Quibus locis addemus Eust. p. 279, 34. *ἐζωμοφοῦντο δὲ γαστρὸς οἱ Ἐρετριεῖς ὡς πολλῶν τῶν ρ ἐν ταῖς δουλίας χρώμενοι. διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ οἱ Πλείοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥήτορικῶν εὔρηται λεξικῶν, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ρ.* Sequitur locus Aristophanem *περὶ καιροτέρων λέξεων*. cf. Nauck p. 207. — Lexicon rhetoricum Aelii Dionysii esse librum inde veri simile fit, quod illum fr. 298. de sigmatismo et nimis et parum adhibito agentem vidimus. — Aristophanis autem doctrinam adhiberi inde coarguitur, quod verbum, quod desideratur ¹⁾ in glossa Aelii Dionysii, apparet in Suid. *χαλκιδίξειν· καὶ χαλκιδέεσθαι ἐπὶ τῶν γλισχρομένων· καὶ φικιδίξειν ἐπὶ τοῦ παιδεραστέων, ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ἀρρέων ἔρωτες ἤσκητο. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶ ῥωτακίξειν. ἐπεὶ αὐτοὶ τε καὶ Ἐρετριεῖς δοξοῦσι τῶ ρ καταχορεστέως χορηγεῖν καὶ ἀπὸ τοῦ σ τιθέντες.* — ῥωτακίξειν ad χαλκιδίξειν referendum est. cf. Strabo. X. p. 448. Suidae igitur locum ad atticistam referendum esse et atticistam sua Aristophanis libro *περὶ βλασφημιῶν* debere minime negandum erit.

Liber *Ἀττικαὶ λέξεις* agmen claudat. Quem primum locum obtinere debuisse non negaverim, nisi excerpta omnino hunc librum omisissent, cf. Cohn. ²⁾ Jahrb. XII. p. 322. sq. Fragmenta igitur a Nauckio collecta (p. 181—188) respicere tantummodo opus erit. Duo sunt loci ex Erotiani lex. Hipp. petiti p. 53, 6. Klein. *καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ἀφρονόους τῶν ἀφῶν ἀναβάσεις· μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχέλος καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν.* cf. Ael. Dion. fr. 44. (Eust. p. 1636, 52) *μηδὲ γοῦν Α. Α. ἄμβωνες· λόγοι ἀφῶν καὶ ἴπος πᾶσα καὶ οἷον ἀφρὸς καὶ ἐπεροχή.* Paullo post alius quidam auctor haec tradit: *φέρεται δὲ καὶ ὅτι ἄμβων· λοιπὸς καὶ ἡ τῆς λοιπῆς ἐνδοσάτω ἀφρὸς πτλ.* Quo ex fonte manaverint, vix dubium est. — Alter locus est Erot. 61, 14. *διόπων τῆς νεὸς ἐπιμελητῆ, παρὰ τὸ διοπτέειν Ἄτ-*

¹⁾ Mill. Mcl. p. 425. *βλασφημία* — ῥηματικὸς πειοῦνται.

²⁾ Iure Erwini Rhode opinionem (de Poll. font. p. 16), *Ἀττικαὶ λέξεις* titulum toti operi, non capiti peculiari, inditum esse reiecit.

τιζή δὲ ἡ λέξις κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀπτιζαῖς λέξεσι καὶ κτλ. cf. Eust. p. 203, 14 (Acl. Dion. fr. 128) Ἄ. δὲ Ἀ. φησὶ καὶ ὅτι δίοπος ὁ γενεάλαξ, ὡς ἐπισοποῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν. Res ideo imprimis firmatur, quod locum Aeschyleum atticista ex ipso Aristophane in suum opus transtulit, cf. fr. 128. not. 2. — Recte igitur Nab. Prol. 73. *ζρησέρα* Photii ad Aristophanem revocavit.

Ceteros Aristophanis libros, imprimis *περὶ παιδιῶν* et *περὶ καιροτέρων λέξεων*, perscrutari non opus est. Fortasse in lexicis hic illic lacinae quaedam supersunt. (Fortasse fr. 143. *ἐγχοτύλη* cf. Cohn, Jahrb. XII. 377 et fr. 80^a. *ἀσωλιασμός* cf. Cohn. l. I. p. 366 inde fluxerunt): neque tamen certi quidquam statuere potuimus.

§ 2.

Altera vero oritur quaestio: utrum atticistae omnia, quae attulimus, ex Aristophane Byzantio ipso derivaverint necne? Cum fragmenta tantummodo utriusque auctoris nobis praesto sint, res ad certum quendam finem deduci non poterit. Fortasse vero ex Aristophane Byzantio nonnulla ad Didymum transierunt, quae haud scio an ex illius lexicis vel commentariis atticistae in suas opellas transtulerint. Unum tantummodo exemplum sed memoria dignissimum afferri potest.

Ar. Byz. Fragm. Par. § 13. *καὶ παράνομος. κεριώτερον δὲ παρανόμιος*. Unde iam Nauck p. 146. coniecit ab Eust. p. 652, 41. (ὅτι δὲ καὶ συγγενίζόν ἐστιν ὄνομα — καὶ ὅτι ὁ παράνομος εἰκαιότερον οὕτω λέγεσθαι. ὀρθότερον γὰρ ἐστὶ παρανόμιον καλεῖσθαι τὸν συναπέγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην ἢ πεζῆ ἢ ἐφ' ἀμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις, ἐφ' ὧν καὶ πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνον αὐτὸς συναραβαίνειν καὶ ὄχον-υῖνον τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι — δηλοῦσιν οἱ παλαιοί.) Aristophanis librum allatum esse. Tota illa doctrina usque ad etymologiam transit ad Pausaniam, cf. Eust. p. 833, 48. φησὶ γὰρ ὁ Π., ὅτι ἐν γάμοις τρεῖς ἐπὶ ἀμάξης ἐκάθηρτο, μέση ἢ νύμφη, ἐκίπερθεν δὲ ὁ νύμφιος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. — ἐπὶ τοῦ

ως εἴρηται παροχομένον (ὁ πάροχος ζεῖται). Eadem igitur explicatio, eadem mira etymologia! — Pausaniam sua ex Ar. Byz. petiisse crederem, nisi Pausaniae nomen in excerptis Aristophaneis adhibitis plane deesset. Alter vero auctor accurrit Chalcenterus Schol. Eur. Or. 1384. τὸ ἐρμιάτειον μέλος ὁ Δίδυμος¹⁾ γησιν ὀνομάσθαι, ὅτι αἱ ἀρχαῖα παρθένου διὰ τῶν ἐρμιάτων ἤγορτο. ὄθειν ἔτι καὶ νῦν πάροχοι λέγονται ἀπὸ ταῦτοισι ὄχεσι παροχεῖσθαι. (cod. παρεδείσθαι). Eadem igitur etymologia tertium redit, unde Didymum ab Aristophane Byz. sua petivisse apertum est. — Pausaniam non Euripidis Orestam respexisse ex loco Euripideo ipso manifestum est. Neque id Didymum loco illo fecisse, ut Euripidem explicaret, ex eadem causa mihi concedes. — Uterque explicationem et etymologiam aliunde petiverunt, i. e. ex Aristophanis libro *περὶ συγγενικῶν*. — Utrum Pausanias sua ex Aristophane ipso deprompsit an Didymum potius adierit, difficile est ad diiudicandum neque multum refert, quod Didymus ipse ad principem Alexandrinum confugerat. Observatione autem illa uti possumus, ut etiam alia fragmenta atticistarum ad auctores genuinos reducamus. — Poll. III. 30—50 de necessitudine et consanguineorum et affinium agit, quas paragraphos pendere ex Ar. Byz. iam Fresen. p. 11—14. demonstravit. Redeunt vero fragmenta quae atticistae adhibuerunt, Aristophanea γάλως (§ 32., cf. p. 41.) et φέρην (§ 35., cf. p. 49). Alia plura, ut θήσσα (Mill. Mél. p. 432) τηθή (Mill. Mél. l. 1.), προμνήστρια (§ 31., cf. Mill. Mél. l. 1.), laudari possunt. Ita etiam §. 40. ὁ δὲ καλούμενος παρέρρυφος νυμφετῆς ὀνομάζεται καὶ πάροχος. ἐπὶ ζεύγους γὰρ τὰς νύμφας ὡς τὸ πολὺν μετῆσθαι. Eadem igitur etymologia atque Aristophanea. — Unde conicere licet etiam alias explicationes Pollucis²⁾, quae cum atticistis consentiant, ad eundem fontem redigendas esse. Nec desunt glossae Pausaniae (ille enim solus de nuptiis et usibus nuptialibus egit, Aelii Dionysii doctrina hisce in rebus plerumque deest), quae cum Polluce con-

¹⁾ An recte ad commentarios Euripideos referatur (Schmidt, Did. p. 215.), dubium est. Ad lexiu tragicam respiciendum esse puto.

²⁾ Res ideo difficilior est, quod Pollux fontes nunquam αὐτολεξεῖ adhibuit et in eo tantum acquievit, ut sensum glossarum et explicationum retineret.

spirare videantur. Poll. § 41. ἡ δὲ τὰ πέμματα πέττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός cf. Eust. p. 1825, 11. δημιουργοὶ γῆσι II. καὶ αἱ τοῖς γάμοις τὰ σύμφορα πέττουσα, αἶ καὶ νυμφίους, γῆσιν, ἔλουον καὶ ἱερουργίας ἐν γάμοις ἐποίουν καὶ πόματα παντοδαπὰ καὶ ἄρτους ἔπειττον καὶ τὰς κόρας εὐθέτιζον (fr. 122.). Res manifesta est: sensu uterque conspirat, verba tantummodo inter se differunt¹⁾. —

Alterum habemus locum § 37. καὶ τὸ ἐπίβλημα τῆς γυναικὸς ἐαυτὸς (sic) καὶ ἀλύπτρα. (cf. VII. 51.) cf. Pausan. ap. Eust. p. 976, 10. II. δὲ ὅτι ἐαυτὸς γυναικεία ἐσθῆς ποδῆρης. de stola nuptiali agi testatur locus Homericus (Ξ 178), quem episcopus explicare studuit. cf. fr. 141. not. 2. —

Tertius accedit locus Poll. §. 39. προύλια δὲ ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα καὶ ἐπαύλια ἡ μετ' αὐτήν. [ἀπαύλια δὲ ἐν ἧ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπανλίζετα ἀπὸ τῆς νέμφης]. οἱ δὲ καὶ τὰ διδόμενα δῶρα τῇ νέμφῃ καλοῦσιν ἐπαύλια. cf. Eust. p. 1337, 43. (fr. 171). καὶ ἐπαύλια τὰ μετὰ τὸν γάμον, ὡς δηλοῖ καὶ Πανσανίας, ἐν οἷς λέγει, ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νέμφη πρῶτον ἐπηλύσται. καὶ ἐπαύλια τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμον δῶρα κτλ. Auctores inter se discrepant. Pollux enim ἐπαύλια (= neutr. pl.) utroque sensu adhiberi censet, Pausanias ἐπαυλία (fem.) ad diem, ἐπαύλια ad dona refert. Neuter lexicographus errat. Procul dubio utraque doctrina a veteribus prolata est, cf. Suid. s. v. ἐπαύλιαι s. f. Non autem curamus, quibus in rebus discrepent Pausanias et Pollux (discrepantiam illam iam antiquitus extitisse, οἱ δὲ Pollucis probant), sed quibus in rebus concinant. Uterque autem ἐπαύλια = dona post nuptias oblata fuisse testatur, quod ad propositum nostrum sufficit. —

Quartus locus, saepe intricatissimus, est § 38. ἡ δὲ πρὸ γάμον θυσία προτέλεια καὶ προγάμια. οὕτω δ' ἂν καλοῖτο καὶ τὰ πρὸ γάμον δῶρα. προτελεῖσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νέμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφιοὶ. καὶ τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο, καὶ τέλειοι οἱ γεγαμηκότες. διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα τελεῖα ἢ σεξογία. ταύτη γὰρ τοῖς προτελείοις προντέλουν τὰς κόρας

¹⁾ Ath. IV. p. 172A δημιουργός masculino sensu adhibet errore deceptus, cf. p. 172B et Men. fr. 113. Kock. Schol. Ar. Equ. 650

καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Μοίραις. De τέλος voce eiusque compositis apud Eust. saepius agitur. Priusquam accuratius in illas glossas inquiremus, nobis demonstrandum est Pausaniam eundem fontem adisse atque Pollucem. En eius doctrinam ap. Eust. p. 881, 31. ἐξ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους, ὃ σημαίνει τὸν γάμον¹⁾, τὰ προτέλεια, ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Ἀλλίῳ Διονυσίῳ, ξομηρία δὲ παρὰ Πανσανίῳ εἰπόντι ὅτι προτέλεια ἢ πρὸ τῶν γάμων θυσία. [ἴσως τὰ λεγόμενα θεόρητρα]. ἐξεῖθαι δὲ καὶ τέλειοι οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειωθῆναι τὸ γῆμα.

Alios locos ex lexicographis plures afferre possum: sufficient ei, quos ad atticistas ipsos nomine laudatos referre potuimus. —

Locus vero ille Pausanianus, quem de τέλος eiusque derivatis modo attuli, etiam aliis de causis utilis et ideo accurate inspiciendus est. Multifariam enim Eust. de τέλος eiusque derivatis agit: imprimis fuse vocem explicat p. 789, 12 (= Schol. K 56., def. in Townleyano) ubi hasce sex notiones voci illi inesse statuit: 1) τὸ στρατιωτικὸν ἐνταγμα, 2) τὸ τῶν προκημέτων πέρας, 3) τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσδορον, 4) τὸ ἀξιωμα (sc. οἱ ἐν τέλει), 5) τὸ δαπάνημα, 6) τὴν μυστικὴν ἔορτην. — Eo vero loco (p. 881, 24. fr. 306), ubi episcopus se ad atticistas relegat, quattuor explicationes exhibet: ἀνάλωμα καὶ τάξις καὶ ἀρχὴ καὶ γάμος. Locus Eustathianus non plenus est. Apud Phot. Suid. Lex. Baehm. 383, 25 enim duae significationes adduntur: 1) τὸ τοῖς βασιλεῦσι διδόμενον 2) τὸ πέρας. Ita igitur inter se differunt, ut

Scholia Homerica haec sola exhibeant:

- 1) τὸ στρατιωτικὸν ἐνταγμα²⁾
- 2) τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσδορον³⁾

Atticistae haec sola servaverint:

- 1) γάμος
- 2) τὸ τοῖς βασιλεῦσι διδόμενον.

Non igitur vehementer scholia Homerica et atticistarum doctrina inter se discrepant. Unum fontem subsesse suspicor, qui

¹⁾ Haec significatio solorum atticistarum est, cf. infra.

²⁾ Ne ad τάξις atticistarum referas, quae immo ad ἔλλος mysticum pertinet.

³⁾ vectigalia igitur utrique auctori ἔλλος erant.

ab omnibus adibatur. Auctores, quos addere placuit, adiecerunt. — Doctrina Pausaniae, qualis in fr. 306 nobis occurrit, sic comparata est, ut τέλος radix praecedat, cui derivata ἀτελής, πολυτελής, εὐτελής, τελέται, τελεισθαι, τελειότης, τέλειοι, οἱ ἐν τέλει adiunguntur. Quod ex Eustathii more factum esse, ut voci explicandae ceteras similes adderet, fortasse putaveris. Ex parte verum est. Prima vero verba ἀτελής, πολυτελής, εὐτελής iam apud atticistas una glossa coniunctas fuisse docent Suid. s. v. ἀτελή. B. A. 458, 26. — Neque vero atticistae coniunxerunt, sed res iam multo vetustior est: cf. Athen. II. 40D.

θεοῖσι μὲν θύοντες τέλη

τῶν βοοθυούτων ὄντας εὐσεβέστερον

Εὐριπίδης (fr. 329.) γησι καὶ σημάειν ὄδε τὸ τέλος τῆρ
θυσίαν. καὶ Ὀμηρος

οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι

ἢ ὅταν εὐφροσύνην μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα.

τελετάς καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετὰ τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα. τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς οἱ πολλὰ ἀναλίσκουσσι καὶ εὐτελεῖς οἱ ὀλίγα. Quem fontem Athenaeus sequatur, cum extet tantummodo excerptum lacerum, dici non potest. Lexicon, si Schoenemanno adsentiris p. 79., fuit Pamphileum. Simillimo igitur ex illo lexico ad atticistas et ad Eustathium transiisse consentaneum est.

Pausanias vero non solum Aristophanis doctrinam per Didymum assecutus est, sed ipse verbis clarissimis se Didymi opera secutum esse profitetur. cf. Eustath. p. 1039. 36. (fr. 86). ἄφλαστον δέ, φασί, οὐχὶ τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρονσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Αἰθιοίαν, ὡς γησι Πανσανίας, τὸ ἐπὶ πρόβωγ ἀνατεταμένον εἰς ἕφος ἐξ κωνόρων πλατίων, διχοτομοῦσι δὲ αὐτῶν πλατέος κωνορίου κτλ. — ἀκροστόλιον δέ φασί τὸ ἀπὸ τῆς πτηχῆς ἀνατείνον ξύλον ἐπὶ τῆρ πρόβωγ, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ γησι ὁ Αἰθιοίος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον ἐστὶν ἀκροστόλος. cf. fr. 86. not. 3. Quod Didymi nomen hic iteratur (fragm. ap. Schmidtium deest), et apud lexicographos (Suid. Schol. Apoll. Rhod. I. 1089) eadem doctrina redit, etiam ἀκροστόλιον vox Pausaniae tribuenda est. Quo ex libro, utrum ex lexico comico an ex Iliadis commentario prodierint, Schmidt. Did. p. 79.

181. ambiguus haeret. Propter Eustathii verba in etymologia allata καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ (si genuina sunt) lexin comicum praeferre malim. Voces autem ceteras Pausaniae tributas (στόλος et πτυχή) una cum ἀροστόλιον iterum invenies apud Poll. I. 86, unde caput illud Pollucis μέρη νεῶς (I. 85—92) ex Didymo depromptum esse puto. Eidem fonti debetur Paus. fr. 118. δελφίς δελφινοφόρος cf. Poll. 85. — fr. 188. ζυγός. cf. Poll. 88. — fr. 413. οἶαξ cf. Poll. 89. — fr. 86. ἄφλαστον cf. Poll. 90. — fr. 305. (cf. not. 8). ταρσοὶ κωπῶν cf. Poll. 90. Et similia comparatis lexicis congeri poterunt. Similis fons Polluci subest in libro VII. cf. fr. 106. γέρον cf. Poll. § 73, fr. 47 cf. Poll. § 74. Pausaniam solum, non Aelium Dionysium, res navales explicasse apparet.

Alterum iam adeamus locum Pausanianum, quem ex Didymi operibus profectum esse suspicor. Suid. s. v. ἀνάστατοι· πλακοῦντος εἶδος. οὔτοι δὲ ἀνταῖς ταῖς ἀροηφόροις ἐγένοντο. ἐλέγοντο δὲ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι — οἱ δὲ ἀμφιγῶντες φθοῖς — σελῆραι — πέλαοι — πόπανα — βοῦς ἔβδομος. Quem locum si cum Eust. p. 1165, 4. comparaveris, statim, etsi ordo mutatus est (id autem Eustathio potius tribuerim quam Suidae), eundem esse atque Paus. fr. 94. concedes. Pausanias rem ita apud Eust. l. l. sibi constituit, ut primo de βοῦς et βοῦς ἔβδομος¹⁾ ageret, deinde vero σελῆραι, πέλαοι, ἀνάστατοι, χαρίσιοι, ἀμφιγῶντες, φθοῖς enumeraret et voci φθοῖς soli levem explicationem adiungeret. Eustathium tantummodo Pausaniae doctrinam excerpisse docet fr. 51. cf. Prol. p. 8. Unde mirum non est, locum Suidae geminum ἀνάστατοι hic illic plura (imprimis χορήσεις quasdam ab episcopo resectas) exhibere²⁾. Eustathius autem proverbium illud βοῦς

¹⁾ Duas explicationes protulit, alteram quae ritum spectaret. alteram paroemiographicam.

²⁾ Etiam illum locum lacerum esse docent verba δρομάζονται δὲ ἀμφιγῶντες, ὡς μὲν ἱνες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτι ἥλιός τε καὶ σελήνη πρὸ ἐπὶ τῆς γῆς φαίνονται collato Ath. p. 645A. unde Philochorum huius explicationis auctorem esse apparet. Neque Athenaei locus recte se habere potest: μνημονεῖται δ' αὐτοῦ καὶ Αἰγύλιος ἐν Ἐξέταχ. Φιλόχορος δὲ ἀμφιγῶντα αὐτὸν πλεθρῶν καὶ εἰς τὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἠρὰ φέρεσθαι, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰς τριόδους ἐπιτὶ ἐν Ἐξέταχ. τῷ ἡμέτερον ἐπιζαυαλαμβάνεται ἰ σελήνη καὶ ταῖς διαμαῖς ἐπὶ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς καὶ ὁ οἰκιστῶς

ἔβδομος adicit, unde suspicio, per Suidam Pausaniana ad nos pervenisse, reicitur. Imprimis in partes sunt vocandae gloss. *πέλαροι* ap. Phot. Suid. *πέλαροι πέμματα ἐκ παιπάλης* (an *πάλης*? cf. fr. 271. *πολῆς* Phot. *πώλης* Hes. — Mendum igitur iam codici Pausaniano inerat, quem illi manibus versabant), *τουτέστιν ἀλέρον, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια. καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι Διορύσιος Θράξι* (cf. Nab. Prol. p. 66. 126). *πτλ.* Ceteri loci de pemmatologia veterum agentes iique celeberrimi Ath. XIV. p. 644—648 A. (quem Schoenemann p. 82. Pamphilo restituere studet) et Poll. VI. 72—79. ad illam quaestionem solvendam non magno usui sunt. *πέλαροι* enim ap. Athen. deficiunt, Poll. § 76 vero *πέλαροι δὲ κοινοὶ πᾶσι θεοῖς* habet. Auxilium autem suppeditat Harp. s. v. *Δίδυμος δὲ κυρίως γηοὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης (πάλης cod. A. D.) πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα, ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατένθαι ἢ ὅτι λευκά ἐστιν.* Didymi igitur doctrina in Pausanianis agnoscitur. Dubitare vero licet, an atticista ipse Didymum (cuius lexin comicam subesse puto propter *χοήσεις* a Suida allatas) adierit. Schoenemanni coniecturam Athen. l. l. in collectione bellariorum imprimis sequi Pamphilum¹⁾ sequentes etiam alia librorum genera illis in paginis laudata habemus, quorum explicatio cum atticistis concinat, cf. *γηοῖς* ap. Paus. et Ath. p. 647 D. (descript. ap. Eust. 1753, 3) *ἀμμοφῶν* ap. Paus. (cf. fr. 51. not. 4) et Ath. XIV. p. 645 A., *χοήσιος* ap. Paus. (cf. fr. 94. not. 6) et Ath. XIV. p. 646 B., *ψόθια* (cf. fr. 30 not. 3) et Ath. XIV. p. 646 C. Etiam illae glossae ex Didymo fortasse per Pamphilum vel eius successorem ad atticistas pervenerunt. — Antiquissimum auctorem Hes. s. v. *βοῦς* §²⁾ profert Clitodemum. (Schmidt. glossam illam Diogeniano iniuria abiudicavit). Apud Athenaeum quidem glossa illa non redit, ut de Pamphilo certi quidquam

ἀμμοφῶς γίνεται. Non enim dicit, quae dies illa sit: dicit vero Suidas l. l. *μουνεχιώνος μηνὸς ἕκτου ἐπὶ δέκα.* Quae diei illius definitio sine dubio Philochori fragmento addenda est. Athenaeus vel in compilando Pamphilo omisit, vel textus corruptus est. Fortasse mendum in vocibus *ἴψ. ἐν Ἐκάτῃ* latet, quae comoedia aliunde non cognita est, cf. Kock. Com. II. fr. 28.

¹⁾ Laudatur Pamphilus ipse p. 645 C.

²⁾ *βοῦς* ἔβδομος ap. Eust. solum extitit, non ap. Suid. s. v. *ἀνάστασι.* ut supra docuimus. Glossa est paroemiographica cf. Suid. gl. I. Mill. Mél. p. 357.

statui nequeat. Neque tamen Athenaeum omnia Pamphileae transtulisse certum est. Ideo, quod Diogenianus apud Hes. extat, etiam illam glossam ad Pamphilum reducere malim.

Tertius locus Pausanianus ex Didymo tractus est Eust. 1395, 48. *ἔτεροι δὲ φασί* (i. e. Ar. Byz. cf. Aelian. v. h. VII. 47 et fr. 95. not. 1). *ὅτι ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα λεόντων καὶ λέωνων σκευαία, καὶ ὅτι βρίζελοι διὰ διχρόνου τὰ μορμολυξεῖα. II. δὲ περὶ τούτου φησὶν, ὅτι βρίζελα· προσωπεῖα βοοτῶν ἴζελα ἢ βοῖξιν ἴζελα· οὕτω δέ, φησὶν, ἔλεγον τοὺς βαοβάφουε. cf. Hes. βρίζελοι. — Αἰδύμοε δὲ τὰ τραγικὰ (Schmidt: βαοβαρικὰ) προσωπεῖα παρὰ Κρατίνου ἐν Σειριφίοε οἶον βοοτῶν εἴζελοι.* Pausaniae igitur doctrina, ut saepissime fieri videmus, cum Aristophanea coniuncta apparet. Ipse autem Didymum expilavit, vel eius doctrinam per Pamphilum (vel Diogenianum) adeptus est.

Inde conicio, eos locos, quos atticistarum sectatores ex Didymo laudaverunt, per Pausaniam ad illos pervenisse. E. g. inter Photii glossas sex extant, quae ad Didymum provocant. (*ἡμεροκαλλεῖε, Κυψελιδῶν ἀνάθημα, οἰνόπτει, ὀρχετρον, σέροφιοι, τευτάξειν*). Ac de *τευτάξειν* quidem iam habes Aelium Dionysium explicantem Eust. p. 968, 3. (fr. 308.). Neque tamen docta illa Photii et bonae frugis uberrima glossa ad eum respicit, cf. fr. 308. not. 1., sed ad Pausaniam releganda est. Aelius Dionysius ipse redit paullo ante s. v. *ταντάξειν*. Schmidt, Did. p. 50. quidem, Nab. Prol. p. 66., Cohn. Jahrb. XIII. 796. Boethum in partes vocaverunt, sed cf. p. 6. not. 6. Cum de illo parum constet, nemo relinquitur nisi Pausanias, quae opinio iam ea de causa commendatur, quod duplex glossa Photiana extat, quarum prior sine ulla dubitatione ad Dionysium reducenda erat.

§ 3.

Schoenemannus, qui ultimus quaestionem difficillimam suscepit, quo modo opus Pamphileum confectum sit, ad rerum ordinem¹⁾ dispositum fuisse censet. Cuius suspicionem sequenti hoc potissimum loco mihi quaerendum est, quid atticistae Pamphilo debeant. Fragmenta Pamphileae (ap. Schmidt., Quaest.

¹⁾ cf. Weber, Philol. Suppl. III. p. 488.

Hes. p. LXI—LXIX Ranke, de vera I. H. origine et genuina forma p. 120—129) percurrenti mihi haec obviam facta sunt, quae cum atticistarum notulis conspirent. fr. III. *ἑδέατρος* cf. Ael. Dion. fr. 147., fr. XVII. *ζότελος* cf. Pausan. fr. 143., lex. rhet. fr. 404., fr. XXXI. *πρόκις* cf. lex. rhet. fr. 424. Sed in fragmenta singula nunc inquirendum est.

Ath. IV. 171 B. *εἰλέατροι* δὲ *καλοῦνται*, ὡς *φησι* Π., οἱ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν *καλοῦντες* *τράπεζαν*, παρὰ τὸν ἑλεόν. Ἀρτεμίδωρος δ' αὐτοὺς *δειπνοκλήτορας* ὀνομάζει. ἐξάλλον δέ, *φησι*, καὶ τοὺς *προγεύστας* ἑδέατρος, ὅτι *προήσθιον* τῶν βασιλέων *πρὸς ἀσφάλειαν*. εἶν δὲ ὁ ἑδέατρος *ἐπιστάτης* γέγονε τῆς ὄλης *διαχορίας*. ἦν δ' *ἐπιφανής* καὶ *ἐντιμος* ἢ *χρεία*.

Eust. p. 1403, 40. (Ael. Dion. fr. 147) *ἑδέατρος* — τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληρικόν, ἢ δὲ *χρεία* Περσικὴ. ἦν δέ, *φησι*, *προγεύστης* τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν, ἔστιρον δ' ἐνομισθῆ ἑδέατρον *καλεῖν* τὸν *ἐπιστάτην* τῆς ὄλης *διαχορίας* καὶ *παρασκευῆς*. Ael. Dionysius igitur locum Pamphileum, cui explicationem paullo tantum diversam subiecerat, una cum *χοίσει* Artemidori (si *φησὶ* Athenaei recte ad illum revocatur) suum in opus transtulit. —

Alter locus Pamphileus est Ath. XI. 479 A. πᾶν δὲ τὸ *κοίλον* *ζοτέλην*, *φησὶν* (sc. ὁ Ἀπολλόδορος)¹⁾ ἐξάλλον οἱ *παλαιοὶ*, ὡς καὶ τὸ τῶν *χειρῶν* *κοίλον* — καὶ *ἐγχοτέλη* δέ τις *παιδιὰ* *καλεῖται*, ἐν ἣ κοιλώματα τὰς *χειρας* *δέχονται* τὰ γόνατα τῶν *ρευικηζόντων* καὶ *βαστάζουσιν* αὐτούς. *Ἀπόδορος* δ' ἐν ἰταλιζοῖς *γλώσσαις* καὶ *Ἡρακλέων*, ὡς *φησι* Πάμφιλος, τὴν *κοτέλην* *καλεῖσθαι* καὶ *ἡμίνας*, *παρατιθέμενος* *Ἐπιχώριον* (cf. Epich. ed. Lorenz. p. 296).

καὶ *πειν* ἔδωκε *διπλάσιον* *χλιαφόν* ἡμίνας *δύο*.

Totum Athenaei locum Eust. compilaverat p. 1282, 40, sed ita, ut eum decurtaret et aliunde, quae sibi apta esse videbantur, insereret. Haec enim adiecit. p. 1282, 47. *γράφεται* καὶ *τοιαῦτα* *περὶ* *ζοτέλης* *ἔν* *τινι* *τῶν* *παλαιῶν* *ζοτέλη* *μήτρον*. καὶ τὸ *κοίλον* τῆς *χειρός*. ἢ μὲν *δὴ* *ζοτέλη*, *φησὶν*, *Ἑλληρικόν*, ἢ δὲ *ἡμίνα* *οὐδιμοῦ*. ἔστι δ' *οὐκ* καὶ *παρ'* *Ἐπιχώριον*, ὅς καὶ ὄγ-

¹⁾ Locus Apollodori Cyrenaei ex Pamphilo depromptus videtur. Illius enīna opera P. in suum usum vocaverat. cf. XI. p. 487 B. Schoenemann p. 81.

γίαν¹⁾ λέγει καὶ λίτρων²⁾. Quis fuerit *πυλαιός* ille ignoratur. Eum ex eodem fonte hausisse atque Pausaniam, quem mox laudabimus, manifestum est ex verbis *κοῖλον τῆς χειρὸς*, (i. e. Pamphili doctrinam repetivisse). — Tum pergit Pausanias (l. l.) *παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ἣ διαπλέξας τις ὀπίσω τοὺς δεκτέλους τῶν χειρῶν ἐπειροτίζετο τὸν ἀνιερόμενον. ὁ δ' ἐνθεις τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ ἀίροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τριχῆλον ἐβαστάζετο. ἐκλήθη δέ, γησι, ἐγκοτύλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλη λέγεται, εἰς ὃ κοῖλον ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος* (fr. 143). Ex Pamphilo igitur definitio *κοτύλη* τὸ *κοῖλον τῆς χειρὸς*, quam bis apud veterem illum et apud Paus. redeuntem vidimus, petita est. — Fortasse vero Pamphilus sua ex Aristophane Byzantio protulit. cf. Cohn, Jahrbh. Suppl. XII. p. 367 sq.

Ultimum fragmentum Pamphileum habes Ath. XIV. 653B. *οἶδα δὲ καὶ Πέριπλον εἰρηκότα προοκρίδας γένος ἰσχάδων*. Quocum conferas Eust. p. 1688, 31 (fr. 404.) *εὐρηται δὲ καὶ Πρόκρινες διὰ τοῦ ᾤ ἐν ἡγορικῶ λέξιτιθῶ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ γένος ἰσχάδων δηλοῖ*. Doctrinam igitur plane eandem ab utroque lexicographo prolatam vides.

Iam dudum Athenaeum paene totum pendere ex Pamphilo compertum est. M. Schmidt. Quaest. Hes. p. LXXI—LXXXIII ex primis sex libris ea fragmenta, quae Pamphileae ei videbantur, congeffit. Schoenemann. p. 79—82. capita ex Pamphilo delibata indicavit seque totum Athenaei opus perscrutaturum esse spopondit, ut lacrimae Pamphileae ante omnium oculos ponantur. Priusquam haec opera absoluta erit, certi quidquam de atticistis Pamphili sectatoribus praeter ea, quae modo laudavimus, argumenta proferre temerarium est. Eos tantum locos indicabo, qui apud Athenaeum et apud nostros inter se consentiunt. *βήρορες* IV. 140A. et fr. 94 (vid. quae de Tryphone exponentur p. 73), *γλεῦξις* I. 31E cf. fr. 110, *ἡγητορία* III. 74D. cf. fr. 390. cf. p. 22., *ἡδος* II. 67C. cf. fr. 190. (cf. de Tryphone infra), *τολόπη* III. 114F. cf. fr. 94.

Qua via fragmenta Pamphileae ad atticistas transierint. utrum

¹⁾ Redit ap. Hes. *ὄγλια. θημῶνες. χόματα*.

²⁾ cf. fr. 401. not. 4. Immisch Leipzig. Stud. VIII. p. 312. 366.

Diogenianus intercedat an ipsi Pamphili opus adierint, adhuc ambigitur. Hic illa quaestio inserenda esse videtur, etsi Diogenianus ad elementorum ordinem lexicon suum disposuit, quod Diogeniana a Pamphileis difficillime secernuntur. Si fragmenta Diogeniani perscrutamur, non multa cum atticistis nostris conveniunt, sed digna in quae accuratissime inquiratur.

Primum nobis occurrit Phot. *ἁ ἁ*. — *δασυνθῆν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησὶ Διογενιανός*, quocum concinit Eust. p. 855, 20 (fr. 337.) *καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίαι, ὅτι ἁ ἁ¹) δασυνθῆν γέλωτα δηλοῖ*. Illa *ἐπιλογῇ* vero Aelii Dionysii opus fuit, cf. p. 19. Quo cum loco statim alter, fortasse ex Pausania derivatus, coniungendus est: Eust. p. 1533, 45. (fr. 413.) *κεῖται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ταῦτα· οἷαξ· πηδάλιον, ἀχῆρ. Διογενιανός δέ, φησὶν, οἷακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια στρέφουσιν, ἦτοι κανόνας καὶ κρίζους, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διεύρονται*. Lexicon autem illud rhetoricum Pausaniae fuisse inde verisimile fit, quod haec leguntur ap. Eust. p. 1533, 44. *τὸ δὲ πηδάλιον, ὅτι καὶ ἐφόλιον λέγεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κτλ.* (Sequ. fr. 413.) et p. 1761, 12. (fr. 245) *ἐφόλιον· τὸ πηδάλιον λέγει (Ὁμηροῦ), ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. ἐφόλιον μέντοι εἶδος πλοίου — καὶ παρὰ Πανσανίαν εἰπὸντι λέμβος κτλ.* — Recte Naber Prol. p. 27. ex hoc loco effecit, lexicographum illum (Pausaniam) iam ad Diogenianum ipsum provocasse et E. illius explicationem integram in suum opus transtulisse. Contra Boysen p. 62. haud idoneis causis hanc rem impugnare studet. Id enim nullo modo removeri poterit, *Αισγ. δέ, φησὶ, λέγει οἷακας* nos interpretari aliter non posse, quam: lexicographus ille Diogenianum haec dixisse affirmat. — An alia Diogeniani fragmenta (veluti *ἐπόξυλος* ap. Walz. V. p. 486., *βρομήσει* (fr. 96.)

¹) Nauck p. 160 omnium vocum effuticiarum, quas Eust. l. l. congescit, fontem fuisse unum, eumque Ar. Byz. coniecit. Contra Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 366. ex diversissimis fontibus locum illum conscriptum esse putat. Nauckii coniectura certis rationibus stabiliri non potest. (*γίττα* ap. Mill. Mél. p. 436 solum Suctonianum est.) Cohnii suspicio vero ideo improbanda, quod ad *ἁ ἁ*, *βή*, *χέρρε* Aelius Dion. laudatur (cf. fr. 97. 327), unde verisimile fit, ex iis, quae de rationibus, quibus E. in atticistis adhibendis usus est, exposuimus, etiam reliqua eidem fonti attribuenda esse.

cf. Et. M. 214, 36) ad atticistas revocari possint, dubito¹⁾. Boy-
sen p. 61 sq. recte glossam ἑπόξευλος in alterutram partem vo-
cari posse demonstravit. Atticistas igitur opera Diogeniani,
etsi scriptor eiusdem fere fuit aetatis, suum in usum vocasse
libenter concedimus. Id vero extra omnem dubitationem poni
debet, ex paucissimis fragmentis, quae iure ad Pamphilum,
Diogenianum, et simul ad atticistas revocantur, nexum talem,
ut Pamphileam per Diogenianum ad atticistas pervenerint, statui
non posse.

§ 4.

Quartus vero accedit auctor, quem in libris ad rerum ordi-
nem dispositis ab atticistis adhibitum esse certum est, Trypho
Alexandrinus²⁾. Eius fragmenta autem maximam partem gram-
matica et prosodica fuisse mox apparebit. Iam Nab. Prol. 75. opi-
nionem protulit, atticistas nonnullis locis ex illo pendere. Cohn.
Jahrb. XII. 319. not. 78. id quidem incertum esse putat, utrum
Aristophanea per Tryphonem ad atticistas pervenerint, necne. —
Testimonium, quod nobis ostenderet, alterum ex altero citari,
deest³⁾. Tamen plura afferre possum, quibus demonstratur, Naberii
opinionem rectam esse. Imprimis fuerunt libri Tryphoniani, qui
atticistas allexerunt, grammatici, ut *περὶ πνευμάτων* (Velsen.
5—10), *περὶ Ἀττικῆς προσφῶδίας* (ib. p. 10) et similes. Aduo-
tationes grammaticae non paucae apud atticistas occurrunt. Im-
primis debentur Aelio Dionysio, Pausaniana rarius invenies.

Ex libro *περὶ πνευμάτων* haec nobis occurrunt. Fr.
3. ed. Velsen. Epim. Hom. p. 193, 28 (Cram. An. Par. III. 367, 16)
*ἦθος. ὁ Τριγώνος ὁ γραμματικὸς συναιεῖ τοῖς δεσπύνοσι τὴν
λέξιν πάντη, διότι ἀπὸ τοῦ ἠδυσθαι, ὃ σημαίνει τὸ τέρεσθαι,
γέγονε. καὶ ὡσπερ ἀπὸ τοῦ ἔλλεσθαι ἐγένετο ἔλλος κτλ.* cf.

¹⁾ De *γαῖος* voce (fr. 98) consulto tacuimus. Nondum enim comper-
tum est, fragmentum *γαῖων* cum schol. ad Iosua VIII. 8 ap. Schmidt Qu.
II. p. 88 comparandum sit necne. cf. fr. 98. not. 1.

²⁾ Cuius fragmentis ab A. de Velsen conlatis duo addere possum.
Eust. p. 1214, 41 (cf. fr. 20), Mill. Mél. p. 43. 1.

³⁾ Nab. l. l. falso ad *δόγμα* provocat: *ἕτερος δὲ τις* Herodianus est
cf. fr. 136.

Eust. p. 1417, 20. ἦδος¹⁾ δὲ τὸ μὲν ὄφελος ψιλοῦσιν οἱ πλείονες, ὡς μεταπλασθὲν ἐκ τῆς ἦδουῆς εἰς τροχαῖον, ἐπὶ δὲ ὄξους δασύρουσιν. Αἰλιος γοῦν Διονύσιος γησιῶν ἦδος τὸ ὄξος· δασύρουσιν οἱ Ἀττιχοὶ — Πανσαρίας δὲ εἰπὼν, ὅτι ἦδος τὸ ὄφελος καὶ τὸ ὄξος οἰδὲν τι περὶ πνευμάτων ἔργη. Rem fuisse controversiae obnoxiam Velsenus l. l. accurate exponit: Herodianus²⁾ enim (Schol. Apoll. Rhod. I. 1294. An. Par. III. 144, 23) omnia neutra trochaica in ος finientia spiritu leni uti, si prima vocalis producitur, affirmat. cf. Suid. s. v. ἦμαρ. Tryphon autem ἦδος scribi iubet, quod ab ἦδεσθαι derivandum sit. Ex atticistarum loco apparet: 1) ἦδος duplici significatione adhibitum fuisse (ὄφελος et ὄξος³⁾.) 2) Pausaniam spiritum minime curantem utramque explicationem protulisse. 3) Ael. Dion. ὄξος tantum protulisse, vocem spiritum aspero ornandam esse iussisse et voces ἠδελίζειν, ἠδελισμός adiunxisse. Dixeris fortasse, veteres ita voces inter se artificiose distinxisse, ut ἦδος = ὄφελος, ἦδος = ὄξος esse iuberent. Quae opinio iam inde cadit, quod ἦδος = ὄξος ap. Poll. VI. 65. Ath. II. 67D⁴⁾ occurrunt. — Aelius Dionysius igitur solum ἦδος· ὄξος protulit et secundum Tryphonem spiritu aspero scripsit.

Dubitanter ad Tryphonem rettulerim fr. 316., ubi scholiasta Homericus (Ven. A.) et Ael. Dion.: σίλιπτος μὲν τῆς μέσης δασυρομένης τὸ προσήγοριζόν — δασέως δὲ ὁ Μακεδόν. cf. Ath. IX. p. 397E., qui Tryphonem de spiritu intercalari agentem laudat. Illum afferri puto, quod scholiasta regulam illam contra Herodiani opinionem pugnare testatur.

Alter eius liber fuit περὶ Ἀττιχῆς προσφθίας, quem atticistae nonnunquam adisse videntur.

fr. 9. (Ammon. p. 68). Θαλαμᾶς, ὡς ἄρθός, καὶ θαλά-

¹⁾ Cave cum Velseno Sext. Emp. p. 612, 10. Bekk. ἦδος vocem adhibuisse putes. Immo est ἦ δ' ὄς glossa Platonica cf. Mill. Mél. p. 399.

²⁾ Herodianum Orus sequitur, si recte apud Et. M. 626, 58. Gaisf. ἦδος legitur. Locus, qui respondeat, in Et. Gud. deest. Legimus vero s. v. ἄθην 8, 30. ἦδος. — Locus παρόλληλος in Et. Or. 118, 14., ἦδος exhibens, ad Philoxeni auctoritatem provocat.

³⁾ cf. Ath. II. 67C., unde huius significationis auctorem Schmidt, Qu. II. p. LXXIII Pamphilum evincere studuit.

⁴⁾ Atticam vocem esse illi affirmant. Orus Cyrenaicam agnoscere putavit cf. Et. M. et Et. Or. I. l.

μας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν γησι Τρέφων παρὰ τοῖς Ἀττι-
κοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθιάς. ἐν μὲν γὰρ
ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσχορέων ἱερὸν, ἐν δὲ
βαρτονήσωμεν, τὴς καταδέσεις μὴνύει.

Eust. p. 906, 48. (fr. 199.) καὶ τῆς ἐρπαγῆς δὲ [ἴτοι δια-
παγῆς] ἢ ἐρπάγη (διαφέρει) σκεῖτο, εὐστῆρ, ὃ κίθους ἀνέλ-
ζομεν. ὁμοίως καὶ θαλάμει μὲν βαρτότως ζῶικα καταδέσεις,
θαλαμαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσχορέων, ὡς Ἀλλιος Διορόσιος πε-
ρεσημειώσατο.

Iam v. Velsen p. 12. Nab. Prol. p. 77 haec ex Tryphone
desumpta esse contenderunt. Locus vero ille Eustathianus
ideo memorabilis est, quod tales differentiae vocum plures affe-
runtur. Duae autem sunt series: prior l. 43—50, quae vocibus
Dionysianis finitur, posterior, ad elementorum ordinem disposita,
quam se Philopono debere episcopus testatur. Fortasse prior
series διαφόρων σημειώσεων ad eundem Tryphonem reducenda
est. Exempla enim adlata (imprimis nomina propria, quae alio
accentu utuntur, atque appellativa, ut Κίθος et κακόζ) nus-
quam alias, imprimis non apud Herodianum, recurrunt.

De fr. 10. (Ammon. p. 94.) μισήτη καὶ μισήτη διαφέρει
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς γησι Τρέφων ἐν δευτέρῳ περὶ
Ἀττικῆς προσφθιάς. ἐν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει
τὴν ἀξίαν μίσους — ἐν δὲ βαρτονήσωμεν, τὴν καταφθῆ
πρὸς ἄνευσιον. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημανομένων καὶ παρὰ
Διοσχορέοι γησι γυλάττισθαι καὶ παρ' Ἰωσῶν iam Nab. p. 76 sq.
fusius egit, et ex Phot. μισήτη cf. Eust. p. 1651, 1. Aelium Dio-
nysium eandem doctrinam protulisse recte coniecit. An recte
Aristophanis doctrinam¹⁾ a Tryphone excerptam esse Naber
putet p. 77., incertum est.

Ad vocem ἐρπάγη iterum provocat Trypho ἐν τρίτῳ περὶ
Ἀττικῆς προσφθιάς ap. Ammon. p. 22. (fr. 12. Vels.) cf. p. 79.
et Eust. p. 1390, 52. Coniectura sat probabili ea, quae Eust.
p. 1698, 28. ex Tryphone profert, ad atticistarum lexica (quorum
fr. 88²⁾ subsequitur) referre possumus.

¹⁾ Quae Ar. Byz. docuerit, ambigitur: Eust. l. l. μισήτην exhibet,
idem Poll. VI. 189. In excerptis M. vero accentus μισήτη (ut apud Try-
phonem) legitur.

²⁾ cf. not. 1. Atticista cum Herodiano concinit. — Ea quae Eust. l. l.

Ad exempla ex lexicographis (testimonio atticistarum deperdito) petita procedere non in animo est. Nonnulla Naber protulit Prol. 75. sq. An vero Naberi coniectura, fragmenta Aristophanea maximam partem per Tryphonem ad atticistas propagata esse, vera sit, dubito. Cur enim illi non adirent ipsa Aristophanea, cum nostro adhuc saeculo pretiosa illa fragmenta servata sint?

Sed ad ceteros Tryphonis libros nunc transeundum est. Ex libro *περὶ τῆς ἐν κλίσεσιν ἀραλογίας* haec Ath. VII. 299A (fr. 21 Velseni) adfert: *ἔγγελλυς. οἱ Ἀττικοί, καθὼς Τρύφων γησι¹⁾, τὰς ἐνικὰς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ τ, τὰς πληθυντικὰς οὐκέτι ἀκολούθως προσφέρουσιν* multis veteris comœdiae exemplis illustrata. cf. Eust. p. 1231, 35. (fr. 145) *γησι γοῦν Ἄλιος Διονύσιος, ὅτι ἔγγελλυς τὸ ἐνικόν, ἐγγέλλει τὸ πληθυντικόν, καὶ ἐγγέλλειον καὶ ἐγγέλεσιν.* — Cetera fragmenta grammatica sat multa apud atticistas non recurring.

Ex *φυτῶν ἱστορία* autem atticistae nonnulla deprompsisse videntur. Proficiscendum est a Cram. An. Par. IV. p. 248. *Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἄρτων γένη ἐκτίθεται διάφορα, ζυμίτην, ἄξιμον, σμηδαλίτην, ἐγκροφίαν καὶ κλιβαρίτην, ὃν κριβαρίτην φασὶν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ρ.* Doctrina illa fusior redit ap. Ath. III. 109B. (cf. Vels. p. 84.) Neque tamen Velsenus totum Tryphonis fragmentum ex Athenaco enucleasse videtur (equidem fines illius usque ad p. 112F propagaverim). Sine dubio etiam p. 110C *Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ ρ στοιχείον λέγουσι καὶ κριβαρίων κριβαρίτην, Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ β' — καὶ Σώφρων πλ. Ἄελιος Διονύσιος autem haec tradit (Eust. p. 1511, 12.) παρόγει καὶ τὸν κριβαρίων, ὅς ἐστι κριθῶν βαῦρος (τουτέστι κάμυρος) καὶ Ἄ. Α., ὃς καὶ κλιβαρος λέγεται.* Illi loco autem haec adduntur: *ὡς δὲ βαῦρος καὶ ἡ ἐστία λέγεται, ὃ ἐστὶ κάμυρος, ἀφ' ἧς, ὡς ἀλλαχοῦ ἐγράφη, καὶ ὁ βάνανσος, ἡ Λορικὴ ἐν Πελοποννήσῳ γλῶσσα μέγιστη καὶ νῦν δηλοῖ.* Glossas *βαῦρος* et *βάνανσος* duas ob causas Aelio Dionysio vindicavi. Ipse enim *βαῦρος* = *κάμυρος* dicit: eadem explicatio atque supra redit ap. Et. M. 187, 38. *βάνανσος κριτίως πᾶς τεχνίτης διὰ περὶ*

adiungit, ridicula sunt. Nemo enim *ἑορτῶν μὴν Ἀττικῶς* audit cf. Lentz ad Her. I. 37, 1. not.

¹⁾ Aliter Herodianus iudicasse videtur cf. II. p. 760, 10—16. Lentz.

ἐργαζόμενος. βαῦρος γὰρ ἢ κέμυρος. ῥητορικῇ. Vocula ultima ῥητ. gravissimi est momenti. Cum Heyd. Leipz. Stud. VIII. 223 in ea firmum argumentum agnosco, cur hanc Et. glossam Aelio Dionysio tribuam. βάρανσος igitur, a βαῦρω derivatus, opifex erat focarius, deinde ad sensum ab aliis circumlatum transiit. Veteres autem duas illius vocis etymologias tradiderunt, quas servat Et. Gud. p. 104, 3. βάρανσος· ὁ δὲ πρὸς ἐργαζόμενος, παρὰ τὸ βαῦρον, παρὰ τὸ τὰς αἴνας καίειν, ἤγουν αἴειν¹⁾. Τρόφον, ὁ τοῦ Ἀμμωνος (sic!), ἀπὸ τοῦ βαῦρον βάρανσος λέγει κατὰ πάθος. ὄφειλε γὰρ ὡς παρὰ τὸ ἵπτος ἱππάσιος, κριτὸς κριάσιος, οὕτω βαῦρος βάρανσος· Χρύσιππος²⁾ δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνίτας † τὴν πρὸς τὸν βίον ἐγγίνεσθαι καὶ πορίζεσθαι. -- Ael. Dionysium supra voces βάρανσος et βαῦρος coniunxisse vidimus (cf. Et. M. I. I. Eust. p. 1511, 12. 1564, 35). Voces autem non coniunxisset, nisi etiam in etymologia illa Tryphonem magistrum secutus esset. Ideo ab illo Ael. Dion. etiam βαῦρος et βάρανσος voces deprompsisse confidenter affirmo.

Cynuleus, cum Pontiani et Arriani orationem libro Athenaei tertio de panibus et placentis exciperet, haec addit: p. 114E. καὶ μάζας δ' ἔστιν εὐρεῖν ἀναγεγραμμένας παρὰ τε τοῦ Τρόφου καὶ παρ' ἄλλοις πλείοσιν. παρ' Ἀθηναίοις μὲν φουστῆρ³⁾ τὴν μὴ ἔγαν τετριμμένην, ἔτι δὲ καὶ καρδαμάλην⁴⁾ καὶ βήρηκα καὶ τολέπας κτλ. Idem fieri videmus ap. Eust. p. 1414, 18. εὐρητα γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἔγμα· οὐ μόνον σνττριμμα ἀλλὰ καὶ κατωρασμένον ἔριον. ὅτι δὲ καὶ βήρηξ ἢ αὐτὴ ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ εἰπὼν· βήρηξες φουράματα μαζῶν καὶ αὐ τολέπαι (σφαῖραι) τῶν ἐρίων. Ex. p. 1399, 64 (cf. fr. 8. not. 2.) ἔγμα Aelii Dionysii fuisse vidimus, unde etiam βήρηξ et τολέπαι ad illum referenda esse puto. Inde, quod alias iam demonstratum est, iterum demonstratur Tryphonem ab Aelio Dionysio compilatum esse.

Sine dubio plura Tryphoniana glossis atticistarum insunt. Ea, quae Nab. ex Tryphonis et lexicorum consensu ad Aelium

¹⁾ Ineptissima illa Et. Gud. ad Hierodanum refert p. 104, 10. cf. Hierod. p. II. 174, 7. Lentz.

²⁾ Chrysippi etymologiam iam pridem turbatam fuisse docet Gaisf. ad Et. M. 157, 17. De medela certi quidquam afferri nequit.

³⁾ cf. Suid.

⁴⁾ cf. Phot. Hes.

Dionysium revocat p. 79., laudanda, non explananda putavi. Id autem iterum statuendum est, nullum extare vestigium, quo Pausaniam Tryphonis doctrinam adhiisse demonstraretur.

Hoc in loco nobis subsistendum erit. Quaestio enim, unde atticistae, inprimis Aelius Dionysius, glossas grammaticas traxerint, cum adhuc certis grammaticorum graecorum subsidiis egemus, solvi nondum poterit. Singula tantum nobis proferre liceat. — Saepius Aelius Dionysius (Pausaniae notitia grammatica exilior est, quam ut aliquid iudicii proferri possit) concinit cum Herodiano. Ex libro quidem *περὶ μορφῶν λέξεως* pauca tantummodo proferri possunt: *γεργή ὄξυτόνω* cf. II. 939, 9. cf. fr. 442. not., *ψὸ* ap. Eust. p. 855, 25. (cf. fr. 337. not. 7) et II. 951, 25. Lentz., quas glossas supra etiam ab Ar. Byz. prolatas esse vidimus cf. p. 33. 68. not., *χαμᾶξε περισπᾶτα* fr. 322. not. 1. cf. II. 951, 27.

Eum imprimis librum Herodiani qui *περὶ ὀρθογραφίας* inscribitur, multa continuisse, quae cum atticistarum doctrina conspirant, veri simile est. Ordinem Lentzianum sequentibus, qui fragmenta collecta ad elementa disposuit, primum nobis occurrunt p. 472, 7 *ἀλάβαστον*¹⁾ cf. fr. 31. (Aelio Dionysii), p. 475, 27 *ἀναρριχᾶσθαι*²⁾ cf. fr. 76 (Pausaniae), p. 479, 2. *ἀρρενικὸν* cf. fr. 75., p. 481, 6 *βαλβίδες* cf. fr. 90., *βήρηρες* p. 481, 9. cf. fr. 94. 341., *βλήχων* p. 482, 33. cf. fr. 97. (omnia Dionysii), *γαλερός* p. 485, 12 cf. fr. 99. (Paus.), *γλῆξις* p. 487, 3 cf. fr. 110 (Paus.) *δάπιδες* p. 489, 20 cf. fr. 304., *εἰθύφαλλον* p. 498, 12 cf. fr. 152.³⁾ *εἰλυσπᾶσθαι* p. 500, 14. cf. fr. 396. et 397., *ἐρίκη* p. 511, 1 cf. fr. 177., *θειλόπεδον* p. 519, 27. cf. fr. 377., *θελγῖνες* p. 520, 5 cf. fr. 436 (cf. p. 53., ubi fontem utriusque Ar. Byz. agnosces), *χειρέλος*⁴⁾ p. 532, 4 cf. fr. 37 s. f. cf. *χίρις*,

¹⁾ An recte *ἀλάβαστον* et *ἀλάβαστων* seiungantur, ut Lentzio placuit, dubito. In lexicis utramque formam utraque significatione adhibitam esse, not. ad fr. I. I. docent.

²⁾ Eundem locum Et. M. 99, 22 ex Herodiani *περὶ παθῶν* traxit. cf. II. 387, 5.

³⁾ Fortasse ad Herodiani *περὶ ὀρθογραφίας* etiam referenda sunt fr. 151. *ιδύος*. fr. 209. *ἰλλός* et similia.

⁴⁾ An recte hanc formam Lentzins ex Hesychio depromserit, dubium. cf. fr. 37. not. 2.

χιλιισμό; p. 535, 3. cf. fr. 108., *ζλισίον* p. 536, 3 cf. fr. 231.,
ζρόστι; p. 537, 24. cf. fr. 111., *ζρεϊτον* p. 538, 1. cf. fr. 237.
 (Paus.), *ζοίβαρο;* p. 538, 21. cf. fr. 238., *ζροσσός* p. 539, 10.
 cf. fr. 240.¹⁾, p. 539, 20 *πτίλος* cf. fr. 241. (Paus.), p. 551, 28.
μάλισος cf. fr. 258., *ξιγίξειν* p. 557, 18. cf. fr. 264., *ῥα* p. 557,
 27 cf. fr. 266., *οἶσθα* p. 559, 13 cf. fr. 267.²⁾, *πελιός* p. 566,
 17. cf. fr. 278. (cf. p. 568, 15), *προῦνειος* p. 574, 9 cf. fr. 284.,
σαροδόνιος γέλω; p. 579, 1. cf. fr. 427., *τάριχος* p. 587, 27 cf.
 fr. 217., not. 29.³⁾, *τάπιδες* p. 587, 20. cf. fr. 304., *ταρροί, ταρ-*
σῆν p. 587, 32 cf. fr. 305., *τηθαλλυδοῦ;* p. 390, 16. cf. fr. 309.
χειλός p. 615, 16. cf. fr. 323., *ψαστόν* p. 607, 24. cf. fr. 335.,
ψίσσι p. 608, 23 cf. fr. 449.

Quae fragmenta Lentzius ex coniectura Herodiano restituit,
 plurima apud lexicographos redeunt, qui iterum ex atticistis
 hauserunt. Unde perspicuum fit, fontes, quos et grammatici et
 atticistae adierunt, eosdem fuisse.

Ceteras glossas grammaticas mittemus. Difficile est in laciniis
 iudicare, quem auctores secuti sint, cum de systematis
 veterum et de systematum defensoribus parum certa constant. Id
 vero dubium esse non potest, atticistis cum grammaticis comparatis
 (quod hoc tempore nondum ad certum finem deduci potest) non solum
 doctrinas, quae vocantur lexicographicae, sed etiam grammaticas
 ultra Augusti tempora reducendas esse, i. e. ad doctrinam
 Alexandrinorum infinitam.

§ 5.

De ceteris atticistarum fontibus non amplius disserendum
 erit. De glossis paroemiographicis tacebimus, cum iam Hotopius
 in Neue Jahrbh. Suppl. XVI. rem sic instituerit, ut me argu-
 menta illius plane sequi fatear. Imprimis in ea re cum illo fa-
 ciendum est (l. l. p. 274.), Eustathium ipsos codices volgatos aut

¹⁾ Lege *ζροσσός;* unde emendandus Herod. ap. Eust. 1716, 30.

²⁾ cf. not. ad l. l.

³⁾ Unde suspicio oritur uberrima et doctissima illa, quae Ael. Dion. de generibus substantivorum exposuit, cum *τάριχος* ap. Choerob. 265, 8 ex Herodiano fluxerit, omnia ex Herodiano vel ex fonte cum illo communi derivata esse.

Zenobii proverbialia non cognovisse¹⁾ et Pausaniae imprimis doctrinam secutum esse. Pausanias enim, cf. *Hotop.* p. 274. sq. plurima proverbialia protulit, multo minor est numerus Dionysii.

De fontibus lexicographicis, quae quarto loco posuimus, iterum paucissima dicenda sunt: fontem primum iam supra Pamphilum agnovimus: hic illic etiam ad Diogenianum provocaverunt nostri: qualis nexus inter Pollucem, Harpocrationem, ceteros aequales statuendus sit, plane incertum est, et etiam multa et utilissima a Schmidtio, Nabero, Boyseno, Cohnio ad has quaestiones difficillimas allata sunt, res adhuc in limine versat.

Paucissima atticistae ipsi attulerunt, ut voces quasdam barbaras, imprimis ethnicas (*δίροχος, ἄχτις, ὄλιον*). neque magni sunt momenti. Lexica eorum non ob nova additamenta, quae priores omiserant, lectione digna erant sed ideo optimae fuerunt notae, quod testimonia veterum abunde addiderant. Quod nonnullis in exemplis²⁾ adhuc cognoscere possumus: dolendum est, quod fortuna invida nobis haec opera denegavit et posteriorum tantum compilationes nobis servatae sunt, qui vel taedio commoti vel quod pretium testimoniorum ignorabant, pretiosissimas reliquias desecuerunt. A. Dionysium et Paus. ante ceteros auctores Thucydidem in deliciis habuisse iam Nab. Prol. p. 65 demonstravit. (cf. fr. 214. not. 7., fr. 305 not. 7., fr. 372. not. 1.) Id imprimis moneo atticistas eam traditionem sequi, ut etiam poetas novae comoediae, imprimis Menandrum, ut atticismi purissimi testes non improbandos, in usum vocarent. cf. Pausan. in fr. 293., Ael. Dion. fr. 30. 32. 97. 190. 291. 292. 313. 325. et. lex. rhet. fr. 361. 442. Qua in re eos cum superioribus iudicibus sermonis purissimi pugnare intelleges. Tales enim testes a Phrynicho improbatos esse constat, cf. p. 196. Lob. *μεγίστηρες — ἔθνηεν, ἴσως Μενάνδρου ἀπολοισθίσεως, οὐδὲν δὲ τι τῶν παλαιῶν* cf. ib. p. 331. 363. 387. 415. (*ἐν Μισογύργῃ*) 415. 425. 440. 442. — Ita fit, ut in Phrynichi praeparatione sophistica

²⁾ Lucilli Tarrhaei *ἐν πρώτῳ περὶ παροιμιῶν* locus p. 855, 4 ex Ammon. p. 9. Valck. detractus est.

¹⁾ Imprimis, ut iam Nab. p. 25. demonstrat, accurate Thucydidem tractabant, cf. fr. 214. not. 7., fr. 305. not. 7., fr. 372. not. 1. cf. quae Rindl. p. 17. de testibus protulit.

(quo in opere haud exigua inveniuntur, quae cum atticistarum doctrina conspirent) nulla novae comoediae testimonia apparent. Antiatticista¹⁾ vero (cuius libelli pretiosissimi editio idonea adhuc desideratur) — fortasse Orus, ut Ritschelio placuit — cum atticistis faciens, ad novae comoediae auctores, imprimis Menandrum, saepius provocat. cf. B. A. 81, 12. 82, 11. 96, 1. 115, 1. — Phrynichus deinde Philippidem in usum vocari noluit (p. 363. Lob.), sed adhibetur ab atticistis (fr. 361.) et antiatticista (B. A. 80, 32. 86, 12. 92, 22. 100, 1. 104, 27. 108, 12. 112, 31. 113, 33. 116, 23.). In antiatticistae opere id imprimis animum movet, quod tam saepe ad Thucydidem provocavit et eius libros tam diligenter versavit, ut p. 102, 18. *καταλλαγήραι· φασὶ διαλλαγήραι. Θουκυδίδης τετάρτω δίζ* dicere possit. Rem vero non ex Thucydide ipso detraxit, ut mox apparebit, sed potius e lexico quodam maiore, quod ipse auctor (qualiscunque fuit) in breve contraxit. Recte enim Thucydides laudatur, non autem *διαλλαγήραι* bis legitur in libro quarto sed *διαλλακτήρις* (c. 60, 1. 64, 4), quae glossa haud dubie in fonte, quem antiatt. adierat, cum *διαλλαγήραι* coniuncta extiterat. Ita enim adhuc ap. Suidam recurrit. Alterum autem lemma recidebatur et ita factum est, ut hodie glossa circumferatur, quae sensu plane caret. (Similiter in p. 93, 28).

Ex servatis autem lexicis plura etiam atticistarum fragmenta colligi possunt, imprimis Photio adhibito, ut Naber in Prol. passim et evidentissime demonstrat, multa si cum Eust. congruunt, huius originis esse demonstrari poterit, illo auctore imprimis, si quae longiora fragmenta protulimus, freti lexicon omissum reconstruere tentavimus.

¹⁾ Unde anteatticista sua deprompserit et qua ratione factum sit, ut nonnunquam cum Ael. Dion. et Paus. conspiret (cf. B. A. 77, 3. et fr. 81., p. 87, 7. et fr. 116, p. 88, 2 et fr. 98., p. 95, 18 et fr. 296. p. 116, 32 et fr. 335.) nondum compertum est. Uno quidem loco etiam illud lexicon sane vehementer discrepans a ceterorum agmine ex fonte fere omnibus communi derivatum esse, i. e. ex Pamphili voluminibus, docent B. A. 101, 16, comparatis Ath. XIV. 630B et fragm. 164. not. 3. — Aristoph. Byz. agnosces in B. A. 91, 14. cf. Mill. Mcl. 428, 1.

Saeppissime Suidas, quem non ex Photio ipso, sed ex eisdem fontibus atque patriarchae lexicon derivatum esse credimus, ad auxilium succurrit. Quaestionem sane difficillimam nuperrime Roellig, Diss. Philol. Halens. vol. VIII. p. 1—67. 1887. ita expedivit, ut Suidam ex similibus fontibus atque Photium prodiisse putaret Eudemumque sub eo latere arbitraretur. In eo imprimis adsentior, non Suidam e Photio pendere (quam opinionem Zarneke, Symb. ad Poll. tract. Lips. 1885 p. 48. sqq. Batavos secutus defendere studuit). An recte se habeant, quae se demonstrasse affirmat p. 66, Suidae glossas cum Photio consentientes ex Eudemo derivandas esse necne, diiudicari non potest, donec Boyseno placuerit editionem futuram in lucem emittere. — Röllig inde a p. 19. sollerter atticistarum operibus utitur, ut Suidam non ex Photio, qualem nos manibus terimus, prodiisse demonstrat. In Suidae opere autem tam multa et bonae frugis plena ex atticistarum operibus ommissa esse putat, ut Suidam non ex ipsis atticistis hausisse, sed per alterum auctorem ad illorum divitias processisse censeat. Sed cur Suidas non auctores, quorum codices etiam duodecimo p. C. n. saeculo praesto erant (cf. Eustath., qui ipse eos inspexit, Prol. p. 5. sq., Usener, Neue Jahrb. vol. 140. p. 387.), ipse evolveret? Nonnunquam Suidas, ut Röll. p. 21. ipse concedit, plura habet quam Phot., cf. fr. 111. 219. Veram Pausaniae doctrinam ex Suid. s. v. *ἀνάστατοι* feliciter restitui potuisse, supra p. 8. 29. demonstravimus. Alia exempla imprimis in eis partibus operis atticistarum occurrunt, ubi auxilio codicis Galeani destituti sumus. Sed, ut Röll. recte coniecerit, ad doctrinam Aelii Dionysii et Pausaniae restaurandam non ita multum valet, utrum Suidas ex atticistis ipsis deprompserit necne, cum innumeris exemplis, quam accurate ille cum Photio auctore imprimis in partes vocando conspirat, apertum sit.

Idem fere factum esse in lexico Bachmanniano apparet, quod, etsi plerumque cum Suida concinit, tamen hic illic plenius est (Litteram A iam dudum Naber Prol. p. 130—166 ex Ael. Dion. et Pausania prodiisse demonstravit). Etiam in ceteris operis partibus, (cf. Nab. Prol. p. 127—130) etsi sunt vehementer contracta et exilia, nonnunquam vestigia atticistarum

comprehenduntur neque omnino neglegi debuerunt. Eae imprimis glossae, quas Bachmannus asterisco insigniverat, quia nusquam redeunt (et quod praecipue in Suida alias plane congruo desiderantur), accuratius tractandae et respiciendae erant.

Quartus auctor fuit Etymologus Magnus, (cuius *ἑτυμολογικὸν λεξικὸν* = atticistarum opera fuisse Heyden Leipz. Stud. VIII. p. 173 sq. demonstravit) et frater eius Etymologus Gudianus. Neque vero in Gudiano neque in Orionis opere lexicon illud rhetoricum adhibitum vidi. Ideo vestigia, etsi non prorsus absunt, tamen multo rarius obversantur.

Quintum auctorem in usum vocabimus Hesychium, cuius in opere plurifariam atticistarum doctrinam repetitam videbis. Nec mirum. Nabero enim Prol. p. 27 affirmanti adsentimur (p. 68.) Diogenianea opera ab atticistis adhibita esse, etsi, quod primo obtutu obstare videtur, auctores fere eiusdem sint aetatis. Iure igitur dubitaveris, an M. Schmidt. in minore Hesychii editione ea fragmenta, quae cum atticistis plane conspirant, Diogeniani Periergopenetibus recte ademerit.

Cetera operis adiumenta non tanti momenti sunt: imprimis id mihi fatendum est, scholiorum collectiones non tantum lucri praebuisse (etsi haud exigua atticistarum doctrina ad illas transiit) quantum antea speraveram.

Saepe autem lexicographi posteriores rem ita instituerunt, ut non solum exciperent et decurtarent, sed etiam verborum tenorem immutarent et corrigerent. In addendis igitur lexicorum et scholiorum locis ita versatus sum, ut, si *αὐτολεξὶ* atticistarum verba recurrerent, formula: conv. Hes. vel Phot. vel alii, uterer, sin autem rerum capita tantummodo repeterentur, neque verborum ordo ac tenor servatus esset, formula, cf. Et. M. etc., lexicographorum (i. e. Aelii Dionysii et Pausaniae) quidem opiniones repetivisse, sed verba vel singula immutasse, vel nonnulla contraxisse vel aliena intulisse indicarem.

Hac opera proposita, lector benigne, vale faveque: mihi si tibi persuasero, atticistarum opera, etsi non summi, tamen alicuius momenti esse ad doctrinam et lexicographicam et grammaticam cognoscendam, sat erit. Eorum ex fragmentis, diligenter, ut speramus quidem, collectis et illustratis fortasse postea

proficietur, ut plura etiam quae posteri, graeculi et byzantini, protulerunt, ad originem claram et genuinam revocentur, et atticistis mediis interpositis haud exiguae partes doctrinae byzantinae, quae hodie minimi aestimantur, reducantur ad lumina Alexandrina, et tali dignatione ac honore digna iudicentur, quo profecto digna sunt.

Prolegomena.

Praefatio	p. 1.
Cap. I. De vita ac scriptis atticistarum	p. 5.
Cap. II. De atticistis lexicorum rhetoricorum, quos Eustathius adhibuit, auctoribus	p. 12.
Cap. III. De ratione ab Eustathio in excerptis atticistis adhibita	p. 26.
Cap. IV. De statu illorum operum, qualis Eustathii temporibus fuerit	p. 32.
Cap. V. De atticistarum auctoribus	p. 38.
§ 1. De Aristophane Byzantio	p. 40.
§ 2. De Didymo	p. 57.
§ 3. De Pamphilo et Diogeniano	p. 65.
§ 4. De Tryphone Alexandrino et de Herodiano	p. 69.
§ 5. De ceteris atticistarum subsidiis	p. 75.
Conclusio	p. 77.

AELII DIONYSII ET PAUSANIAE

ATTICISTARUM FRAGMENTA.

Ex Praefatione Aelii Dionysii.

Eustath. p. 368, 29¹⁾. Καρῶν πόλις ἦν καὶ ἡ Ἀλικαρνασσός, ἐξ ἧς ὄρωγτο Ἄλλιος Διονύσιος Ἀλικαρνασσεὺς, καθὰ δηλοῖ αὐτός, ἐν οἷς περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων διαλεγόμενος λέγει οὐ Κῆρας εἶναι τοὺς Ἀλικαρνασσεῖς, ἀλλὰ Ἑλληνας Δωριεῖς τῶν ἀποικισιάτων Δωριέων Καρίων, ὃ καὶ Ἀθηναῖοι ποιήσαντες καὶ εἰς Καρίαν κατέφωτον, ὃν ἤρχε Νειλεὺς, πόλιν Ἑλληρίδα, φησὶν, ἐν αὐτῇ Μίλητον κατεσκευάσασατο, ἐφ' οἷς τοὺς τοιοῦτους Δωριεῖς σεμύνας καὶ μίαν τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐξαπόλλεως καὶ τὴν Ἀλικαρνασσὸν εἰπὼν εἶναι, ἐπάγει πρὸς τῷ τέλει, ὅτι οὐδὲν ἂν ἴσως κωλύη καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναι τινα Ἀττικὴν φωνὴν καὶ ἐν ταῖς Ἀθήραις Καρικὴν²⁾ φωνὴν Ἀττικὴν, σεμῶς εἰπὼν τὴν ἑαυτοῦ³⁾.

¹⁾ Haec omnia ex prooemio operis Dionysiani fluxisse apparet (cf. Cobet. Mnemos. X. 52). Nullo enim alio loco melius disputaret, se, quamvis Halicarnassensem, optime de dialecto attica disputare posse et disputaturum esse. — De mytho, ad quem adludit, cf. Conon. cap. 47. Polyb. XVI. 12. Grote, Hist. Graec. II. p. 156. — Ut statim, qua ratione episcopus in excerptis atticistis usus sit, cognoscas, antea episcopum de proverbio *τίω δέ μιν ἐν Καρὸς ἀῶγη* et de *δίκροι* (cf. fr. 131) voce Carica egisse, post locum autem ex atticistae scriniis depromptum iterum de *ζάρβαρες* et *ζάρδαρες* vocibus et de proverbio *ἐν Κιὰρὶ τὸν ζίνδερρον* exposuisse moneo cf. Prol. p. 26. 31.

²⁾ De vestigiis Caricis, quae ap. Athenienses inveniuntur, cf. Herod. V. 62. Strab. p. 397.

³⁾ Usener (Jahrb. vol. 140. p. 387 sq.) in fr. 137^a, quod Max. Treu in codice Plutarcho repererat, verba obscura (*οὐ δέσερις, φησι, οὐκ ἐριστιζή*) ita explicare studuit, ut toti operi Dionysiano praefixa fuisse et versum

οὐ δέσερις (ἴδε βίβλος) οὐκ ἐριστιζή
in illis verbis latere contenderet. Quae coniectura non veri similis esse videtur. Ac primum enim tales praescriptiones lexicorum aliunde plane

ignorantur. Donec certis exemplis lexicographos talia praemisisse demonstretur, sequi non poterimus. Deinde autem rationem totius operis plane aliam fuisse atque U. sibi finxit, confidenter affirmo. Non enim librum conscripsit, ut cum amatoribus sermonis obsoleti et obscuri (qualem Lexiphane[m] esse meminere) pugnaret, sed ut voces oblitteratas et vere atticas ideoque hominibus sequioris aetatis fere ignotas revocaret et ita studio atticissantium succurreret. — Fortasse etiam alia quae dubitanter ordini ad elementa disposito inseruimus, ex praefatione fuerunt, ut e. g. fr. 11^a. fr. 58. fr. 153. fr. 298. Grammaticas imprimis observationes, etsi a consilio *τάξιως στοιχειῶν* non aliena fuerunt, cf. fr. 217., in proemio melius absolutas fuisse putaverim.

1. Eustath. p. 1854, 16. αἱ γοῦν θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι — ἄβραι (l. ἄβραι) λεγόμεναι ἐθνικῶς κείνται παρὰ τοῖς Ἑλλησιν. Μένανδρος (fr. 520. Kock.)

τρέφει παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς

αὐτὰς ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

5

ἐστὶ δὲ ἄβρα κατὰ Πανσαρίαν ἢ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα, ἣ καὶ οἰκότριψ παροξυτόνως κατ' Αἴλιον Διονύσιον καὶ ἔντιμος¹).

2. Eustath. p. 357, 1. ἰστίον δὲ καὶ ὅτι τὸ Ἄβυδος¹) ὕστερον ἐπὶ συκοφάντων ἐτέθη παροιμακῶς διὰ τὸ δοκεῖν 10

1. ¹) Multo uberiora Suid. ἄβρα· οὔτε ἡ ἀπλῶς θεράπαινα οὔτε ἡ εὔμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ (fr. 520. Kock).

μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν θυῶν

ταύταιν, τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς

αὐτὰς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη

καὶ Σικωνίῳ (fr. 438 Kock)

ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος

ἐρωμένην ταύτη μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν

τρέφειν δὲ χωρὶς, ὡς ἐλευθέρῳ πρόπει.

ἄπιστον ὄμην, εἰ τὸ χουσίον λάβοι

θεράπαιναν ἐθέλῃς ἡγορασμένην ἄβραν

ἔσσεισθαι. (cf. Men. fr. 64. Kock)

(sequitur locus ex Iamblichō petitus, quem Suid. de suo adiecit). Quo ex loco statim discas. locum ex Menandri Pseudhercule petitum, qui apud Eust. utramque glossam praecurrit, ex Aelio Dionysio fluxisse. Eadem B. A. 322, 13. sine locis Menandreis. Pausaniae doctrinam repetit B. A. 322, 12. Ambos confudit Et. M. 4. 22. Aelii Dionysii explicationem vocis ἄβρα. οἰκότριψ Aristophanem Byzantium redolere discas ex Mill. Mcl. p. 434. Eustath. 1327, 22 (Hes. s. v. οἰκότριψ) cf. Nauck. Ar. Byz. p. 196.

2. ¹) Quas glossas omnes atticistis deberi inde apparet, quod glossa ἀβυδοζώμης cum verbis Pausaniae ἀντολεξεῖ allatis apud B. A. 322, 31 recurrit, glossa Ἄβυδος (vel Ἄβυδος ἐστίν cf. Apostol. I. 2) vero cum glossa ἀβυδοκόμας coniuncta iteratur apud B. A. 215, 6. Suid.

ουκοφάντας τοὺς Ἀβυθῆρους, ὅθεν καὶ ἀβυθοκόμαι²⁾ οἱ ἐπὶ ουκοφαντία³⁾ κομῶντες. τίθεται δέ, φασίν, ἢ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου καὶ μηδεὶος ἀξίον. κομφοδῶνται δέ, φασί, καὶ εἰς μαλακίαν οἱ τῆς Ἀβύδου. Πανσανίας δὲ καὶ παροιμίαν εἶναι⁵ λέγει μὴ εἰκῆ τὴν Ἀβυθον⁴⁾, ἢ ἐχρῶντό, φησίν, ἐπὶ τῶν εἰκαίων καὶ οὐδαμῶν.

3. Eustath. p. 1854, 18 (arte cohaeret cum fr. 1.) οὐ-
τω κείτω, ὡς ὁ αὐτὸς Διονύσιος¹⁾ λέγει, καὶ παρὰ Θεο-
πόμπου (Θησεῖ fr. 2) ἀβυρτάκη: ἐπότριμμά τι δομὴν βαρ-
10 βαρικὸν διὰ πρᾶσων καὶ καρδάμων καὶ κόκκων ῥόας καὶ ἐτέ-
ρων τοιούτων. φησὶ γοῦν (sc. Theopompus)

ἤξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων

πλείστων ποιεῖται καὶ πρᾶσων ἀβυρτάκη.

Πανσανίας δὲ καὶ ἀπὸ σιναπείως καὶ σταφίδων εἶναι φησὶ
15 τὸ τῆς ἀβυρτάκης ἐπότριμμα, ᾧ καὶ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο²⁾.

4. Eustath. p. 1384, 50. verba arte cohaerent cum fr. 127.
Δίεξ. — Philoxeni¹⁾ doctrina inepta, cur ἀγαθός neque compa-

²⁾ Ἀβυθοκόμας eodem modo explicatur ab Hes. Zen. I, 2. Mill. Mél. p. 356. ἔνθεν Ἀριστοφάνης (fr. 733. Kock) τὸν ουκοφάντην Ἀβυθοκόμην λέγει. Quam χρῆσιν et propter raram vocis formam et propterea, quod Eustathius Abydenos κομφοδεῖσθαι dixit, ad Pausaniam referre ausim.

³⁾ Cf. Zenob. glossam s. f. An proverbium Ἀβυθῆρον ἐπιφόρημα cum Nabero p. 166. et Warnkrossio p. 33. not. 65. Pausaniae tribuendum sit, dubium est. Corruptum esse Warnkross l. l. Crusius Anal. crit. p. 58 demonstraverunt, cum explicatio minime sit apta proverbio. Rectam protulit Suid. et Zenob. priore glossae parte. Alterum lemma Ἀβυδος εἰ excidisse apud Zenobium Crusius censet. Hes. vero utramque glossam tam misere contraxit, ut ad alterum lemma altera explicatio adhibeatur.

⁴⁾ Proverbium a Pausania laudatum tantummodo apud Diog. VI. 53 Steph. Byz. s. v. Ἀβυδος (= Eustath. ad Diog. Perieg. 513) iteratur.

3. ¹⁾ Dionysii verba Suidas cum testimonio Theopompi repetit et ἐστὶ δὲ καὶ ἐν Κεχρογράφῳ Μενάνδρου (fr. 280.) adicit. ῥόας vel ῥοῖας (Suid.) non ῥοῖας, ut Rindfl. fr. 3. placuit, scribendum est cf. Hom. hymn. Cer. 372. 412. — Schol. Luc. vol. IV. p. 151. Jac. etiam A. D. sequitur his additis: Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῶ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ τοὺς βαρβάρους.

²⁾ Pausaniam sequitur B. A. 323, 26, sed testimoniis Theopompi et Menandri adiectis. Glossas utriusque atticistae saepius iisdem χρῆσεις uti, iam videbis s. v. ἀνεῖν. Et. M. 5, 1. = B. A. l. l., sed omisso testimonio et adiectis verbis καὶ ἀβυρτακοπιός.

4. ¹⁾ Et. Orion. p. 29, 1. cf. p. 1, 1. Aliam explicationem (ἀγαθός ab

rativo neque superlativo utatur, prolata haec adicit: *φησὶ γοῦν Αἴλλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθότατος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται* ²⁾.

5. Eustath. p. 1471, 32. *ἰστέον δὲ ὅτι καὶ δίχα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπορδῆς καὶ πόσεως ἦν τι ποτήριον, ὡς 5 ἰστορεῖ Αἴλλιος Διονύσιος, ἀγαθοῦ δαίμονος* ¹⁾ *λεγόμενον τὸ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον. καὶ ἄλλως δὲ ἦν, φασιν, ἀγαθὸς δαίμων ᾧ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν ἔπινον.*

6. Eustath. p. 1854, 27. *παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ ποιητῇ (Αἰσχύλῳ) ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ οἱ ἄγγαροι* ¹⁾ *κεῖνται, λέξις 10 φανερώς Περσική.*

*φρυντὸς φρυντὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρον πορὸς
ἔπεμπε.* (vs. 269.)

τοιούτων δὲ τῶν φανῶν, κυρίως δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί, φησὶ, 15 καὶ ἀστάνδαι ²⁾ *Περσικῶς. τίθεται δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορητῶν καὶ ὄλως ἐπὶ ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδοδῶν, ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν* ³⁾ *τὰ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ δια-*

ἀγαμαι esse derivandum) Herodianus (cf. Et. Or. l. l.) protulit, quam Eustath. aliquoties repetivit. p. 98, 12. 1599, 4. 1795, 64.

²⁾ Eadem docet Phryn. Ecl. p. 92. Lob. cf. Et. M. 5, 22. Et. Or. l. l. Et. Gud. 2, 32. 611, 1. (= Orion). Exempla ex Diodoro protulit Nauck. in Herm. XXIV. p. 456.

5. ¹⁾ B. A. 327, 6. cum A. D. convenit. Hesych. (*ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ τὴν β' ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν.*) convenit cum B. A. 334, 4. Moer. p. 191, 15. Bekk. *ἀγαθοῦ πόματος*, quod lemma secundum Hes. et Suidam, qui se invicem supplent, corrigendum est. cf. Nab. Proll. ad Phot. p. 136.

6. ¹⁾ Totam glossam repetit Suid. gl. 2., ex parte B. A. 325, 13 (usque ad Περσικῶς), Et. M. 6, 44 (de quo L. Cohn. Jahrb. XII. 351. n. 151.) sed ita ut Aeschyl. testimonium, quamvis ex servatarum una petitum, atticis deberi intellegamus. Menandri locum, quem apposuimus, subiecit.

²⁾ *ἀστάνδαι* vocem recte explicat B. A. 455, 31. et mira confusione Hesychius, qui *ἀστάνθης. ἡμεροδόμος. ἢ ἄγγελον. Ταραντινοὶ* exhibet.

³⁾ *ἀγγαροφορεῖν*. Ael. Dion. = B. A. 325, 6. — Fons totius explicationis fuit Arist. Byz. (ed. Nauck. p. 81. 172). Ex Ar. Byz. Suctonius sua petivit, cf. Mill. Mél. p. 422. — Alteram explicationem, eamque saepius repetitam, optime servatam videmus ap. B. A. 325, 2. *ἄγγαρος. ἐργάτης, ἐπηρέτης. ὅθεν ἀγγαρεῖαν λέγομεν ἀνάγκην ἀκούσιον καὶ τὴν ἐκ βίας γενομένην ἐπηρεσίαν. καὶ ἄλλως ἄγγαρος λέγεται ὁ ψοθρὸς. παρὰ τοῖς βασιβάρους δὲ ὁ δημόσιος γραμματιφόρος, ὅθεν ἀγγαρεῦσθαι τὸ εἰς δη-*

δοῦναι καὶ ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τιὰ
ἐπιχειροῦσαν ἀγεσθαι. [Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικυωνίῳ
(fr. 440.) παρίστησιν·

ὁ πλέον κατήχθη· κρίνεθ' οὕτως πολέμιος
5 ἐὰν ἔχη τι μαλακὸν ἀγγαρεύεται.]

7. Eustath. p. 1399, 60. ἐπὶ γὰρ ἐμφύχον κεῖται τὸ
ἀγειν, ὡς καὶ πρὸ βραχέων εἴρηται, ἀλλ' οὐκ αἰεὶ οὕτως ἢ
λέξις τίθεται. δίχα γοῦν τῶν ἄλλων φησὶ καὶ ὁ Πανσαρίας
ὅτι ἀγειν καὶ ὑπάγειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται¹⁾.

10 8. Eustath. p. 1400, 1. (seq. fr. 7). Αἴλιος Διονύ-
σιος φησὶν ἀγῆμα¹⁾ παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἰππέων
καὶ ὀπλιτῶν²⁾.

9. Eustath. p. 1430, 34¹⁾. ἐξ αὐτῆς δὲ (sc. ἀγείρειν) οὐ
μόνον ἀγύρτης²⁾ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ἀγείρων ὄχλον καὶ
15 ἀπατεῶν καὶ ἀλαζῶν, καὶ ὄνομα δὲ βόλου κυβεντικοῦ, ἀλλὰ
καὶ ἀγυρις. . . . λέγεται δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀλικαρ-
νασσέα ἀγείρειν καὶ τὸ περιεῖναι, καὶ περιωστειν ἐπὶ νίκη
ἢ ἐτίρω τινί, φησὶ, τοιοῦτω <σεμνύνειν>, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ

μοσίαν χορίαν ἐπιχειρεῖν. (= Suid. gl. 1. 3. B. 212, 3. Hesych. s. v. ἄγ-
γαρος priorem et alteram Suidae glossam in unam coniunctas exhibet)
Cobet. Mnem. X. 64. hunc locum Pausaniae tribuere studet. Eadem doc-
trina redit in lex. Cantab. (Lex. Vindob. p. 352, 15. Nauck) = Claud.
Casilon. ap. Mill. Mél. 397., unde, si Cobeto assentimur, Pausaniam vel
Irenaeum ipsum adiisse vel ex alio quodam fonte (Pamphilo?) illius
opibus usum esse cum Cohnio l. l. concedes.

7. ¹⁾ B. A. 325, 26. καὶ ἀγειν ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ ἐπάγειν ἔλεγον
οἱ Ἰταῖκοι. Totam glossam sexti lexicī Bekk. ideo Pausaniae tribuerim,
cum usus verbi ἀγειν varius et multiplex illic enarretur et Pausaniam
de compluribus verbi ἀγειν significationibus egisse Eust. iudicet.

8. ¹⁾ Duplicem doctrinam proferunt Hes. B. A. 327, 26. Et. M. 10, 36
ἀγῆμα τὸ προῖον τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν.
οἱ δὲ τὸ ἀριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. = Suid., qui addit: κρα-
ταιὸν ὀπλίσει καὶ σωμαίων εὐεξίς. Ael. Dion. igitur doctrina altero loco
profertur. Prior doctrina recurrit ap. Eust. 1877, 60.

9. ¹⁾ Locum Eustathianum supra allatum sequitur etymologia ἀγειν
ἀπὸ τοῦ ἀγητοῦ (quae recurrit Eust. 1877, 62.), deinde de ἀγειν· κλῆν
episcopus exponit et de voce ἀγῆμα plura profert. cf. fr. 341.

²⁾ Duplex doctrina a Suida profertur. Prior glossa: ἀγύρτης· πτω-
χὸς, ὀχλαγωγὸς, ἐπαίτης, φιλοκερδὴς ἢ συρφετώδης. ἔστι δὲ καὶ βόλος κυ-
βεντικὸς, καὶ Γάλλος καὶ μάντις, ὡς Ἰπίων (= Hes.-Apionis nomen cor-

ἀγρότης. Πλάτων δὲ ἐν πολιτικοῖς (p. 272) καὶ τὴν ἄθροισιν ἀγρομόν φησιν. εἰπὼν συναγρομόν φρονησέως.

10. Eustath. p. 1165, 13. (praecedunt ea, quae Pausanias de veterum pemmatologia protulit) ἐκ τῆς ἀγέλης δὲ οὐ μόνον ἀγελαῖοι¹⁾ βόες, ἀλλὰ καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας Εὐπολις⁵ (fr. 374 Kock) ἔφη καὶ ἄλλοι ποιμικοί, ὡς φησὶ Πανσανίας, καὶ λίθους δὲ ἀγελαίους τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους.

11. E duobus Eustathii locis Pausaniae doctrina contextenda est: p. 1162, 37. περὶ δὲ ἀγκαλίδων φασὶ καὶ ταῦτα

ruptum et cum Schmidtio Platonis restituendum est). gl. 2. ἀγρότης. ο ἀλαζών καὶ ἀπατεών, τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιένειν καὶ περιουσιεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἐτέρῳ τινὲ συμφέρον. ὁ δὲ ἀγρότης καὶ κυβερνητικὸν βόλον ὄρομά ἐστιν κτλ. = Et. M. 14, 31. B. A. 332, 11. (Utramque glossam in unum contractam habes in B. A. 331, 26). unde apparet non solum verbi ἀγείρειν explicationem, sed etiam verba, quae apud Eustathium antecedunt, atticistis tribuenda esse. Fortasse etiam περιαγαιρόμενοι ap. Phot. Suid., ἄγορά Suid. Hes. et alia huc referenda sunt. — Singularia ex tota vocum ἀγείρω, ἀγρότης, ἀγρομός, ἄγροισ (cf. Poll. VII. 188) serie explicantur in Lex. Cantabr. p. Lex. Vind. Nauck. 330, 15. B. A. 331. 10. Tim. s. v. ἀγείρουσαν.

10. ¹⁾ Eustathius, cum paullo ante de veterum libris ac placentis Pausaniam loquentem faceret, sane mirum est, quod de gregum et gregarii notione nunc exponit. Quam ad rem plane diversam ductus esse videtur, quod species quaedam ἄρτον ἀγελαίων veteribus nota fuit, cf. Athen. III. 110D. Eustath. p. 265, 32. Plato. Com. fr. 76 Kock. Qui panis reperitur ap. B. A. 325, 29. gl. 2. ἀγελαῖος δὲ ἀπὸ τοῦ ἰδιώτης, ῥεμαζώδης (= Et. Gud. p. 4, 3) καὶ εὐτελής ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων. τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζώων συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημασιόμενον καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ (p. 266. A). μετήχται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδοξοτέρους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ (I. Παναθηναϊκῶ § 18) αὐτοῦ λόγῳ. καὶ ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον. Quaecum glossa cf. Hes. ἀγελαῖοι ἰθύνες πολλοὶ μικροὶ καὶ ἴθροι εὐτελεῖς, et Et. M. 7, 41. ἀγελαῖος καὶ εἰκαῖος καὶ εὐτελής, ubi eadem explicatio εὐτελής recurrit. Animalia ἀγελαῖα ex Hes. Harp. s. v. ἀγελαῖον B. A. 325, 27 (= Suid. gl. 3) Suid. gl. 1. veteribus pisces fuisse constat. — Non igitur Rindfl. p. 29. adsentior, qui lexicographos plane aliena ab atticistarum consilio tradere affirmat — Priorem glossam in B. A. 325, 27 ἀγελαῖος. ἰδιώτης ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων· καὶ ἀγελαῖον τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. εἴθ' ἂν ἐκ μεταφορῆς τῶν ἀγελαίων ζώων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰθύνων, οὓς βόσκεισθαι ῥέδην (Suid. Harp. ῥέδην cod. Coisl.) καὶ ἀγεληδόν φασιν, (= Suid. gl. 3. qui B. A. gl. 2. ineptum in modum inseruit), quae ex parte concinit cum Harp., neque tamen ut artior nexus statui possit, dubitanter ad atticistarum doctrinam refero.

οἱ παλαιοὶ ἀγκαλίδες¹⁾ ἀγκάλα, κόλποι. δηλοῖ δέ, φασι, ἢ λέξεις καὶ φρονγάνων δεσμοὺς, ὅθεν ἀγκαλιδαγωγεῖν καὶ ἀγκαλίδας αἴρειν ἀπὸ τοῦ ξύλου²⁾. ῥηθῆσεται δέ τι περὶ τοιούτων καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀνδρομάχην i. e. p. 1283, 41., ubi⁵ haec leguntur: ἐμνήσθημεν δέ που καὶ πρὸ τούτου ἀγκαλίδων, ἐξ ὧν οὐ μόνον οἱ, ὡς ἐκεῖ ἐγράφη, ἀγκαλιδαγωγοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ Πανσαρίαν τὸ ἀγκαλίδας ἀγειν ἐπὶ κτηρῶν ἢ πλοίου, οὐκ αὐτὸν φέροντα. τοῦτο γὰρ ἀγκαλιδοφορεῖν, εἴσατε ὁμώνυμον καὶ ἡ ἀγκαλις, οὐ μόνον Ὀμηρικῶς ἀγκάλῃ δηλοῦσα ἀλλὰ καὶ δεσμὸν ξύλων ἢ τοιούτων τινῶν.¹⁰

11a. Eustath. p. 1579, 25. καὶ ὅρα τὸ ἀληθεῖον ἀμφιβόλως ἔχον, εἴτε ἀπὸ προπαροξυτόνου τοῦ ἀλῆθειαν, εἴτε ἀπὸ παροξυτόνου τοῦ ἀληθείαν γέγονεν Ἰωνικῶς. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν¹⁵ τοιούτων ὀνομάτων ληγοῦσας. διὸ καὶ παρῶξεναν αὐτὰ ἢ ἀγνοία¹⁾ γάρ, φησι, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία²⁾ καὶ ἡ ἰερεία³⁾ καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησι καὶ ἡ προνοία. ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύρεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν (fr. 226. Kock)

²⁰ ὧν προνοία ἀναιδεία.

12. Eustath. p. 1638, 11. γηροὶ γοῶν Αἴλιος Διονύσιος· ἄγρον¹⁾ ἀρερικῶς οὐ λόγον καλοῦσιν Ἀττικοί. φέρεται

11. ¹⁾ Fusius atticistae doctrina repetitur (unde conicere licet, Paus. etiam de ἀγκαλιδοφόροις καὶ ἀγκαλιδοπώλαις ac de ἀγκαλιζέσθαι verbo egisse) B. A. 337, 19, in breve contracta Et. M. 11, 42, quae glossae invicem corrigendae sunt. Singula inveniuntur: ἀγκαλιδαγωγοὶ Hes., ἀγκαλίδες = φρονγάνων δεσμοί Hes. Et. M. 12, 13. et Suid. B. A. 327, 8. Poll. VII. 109. cf. Naber Prol. 138.

²⁾ Quae verba corrupta et secundum Hes. B. A. 327, 8. ἀγκαλίδας ἔλκειν. αἴρειν ξύλα restituenda sunt. 11a. ¹⁾ Conv. B. A. 324, 16.

²⁾ Conv. Phot. cf. Et. M. 462, 3. Schmidt. Did. p. 56. Nab. Prol. 131.

³⁾ Schmidt. l. I. Eratosthenis doctrinam ab Ael. D. repeti censuit. Per Tryphonem haec doctrinam ad atticistam pervenisse puto.

12. ¹⁾ Convenit Suidae doctrina, sed auctior, cum Chionidis testimonio ornata sit (fr. 2. Kock), quod ideo atticistis tribuo, quod inter explicationem et Platonis locum adfertur. Explicationem Eustathianam non omnia Dionysiana adhibere, sed lacunosam esse, manifestum est. Atticistarum doctrinam in Schol. Plat. Phaedr. l. I. agnosco: ἄγρον· φρεῖόν τι θαμνωδες, ἢ ἐστιν ἡ λόγος. cf. B. A. 324, 15. Hes. s. v. λόγος. Schol. Hom. II. XI. 105. Et. M. 11, 53. (ultima duo loca iam etymologiam illam

δὲ καὶ χοῆον Πλάτωνος (Phaedr. 230B) ταύτην· ἢ τε γὰρ πλάτανος αὐτῆ μάλα ἀμφιλαφῆς καὶ ὑψηλὴ καὶ τοῦ ἄγρου τό τε ἔσρος καὶ τὸ σύσκιον πύγκαλον.

13. Eustath. p. 361, 37. ὅτι δὲ καὶ ἀγροτέρα Ἄρτε-
μις, ὡς καὶ ὁ κομικὸς δηλοῖ, ἢ καὶ Ἄγραια¹⁾ παρὰ Πλάτωνι
κατὰ Πανσαρίαν ἀπὸ χώρας πρὸς τῷ Ἰλισσῷ, ᾧ κληθεῖς
Ἄγραι καὶ Ἄγρα, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἡγετό, φησί, μυστή-
ρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν Ἄγρας, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιού.

14. Eustath. p. 326, 37. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδ-
μήτου σχολιόν τι¹⁾ ἐν Ἀθήναις ἦν ἀδόκιμος, ὡς καὶ Πανσα-
ρίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίον
φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφούς, οἱ δὲ Πραξιλλῆς τῆς Σικυωνίας.
ἀοχὴ δὲ τοῦ μέλους αὐτῆ·

Ἀδμήτου λόγον ὃ τὰρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει
δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις
ἔτοιξε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον
ὑποδολοῦν Ἀλκῆστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα,
ὃς ὀκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός.

ἄγρος ab castitate appellatam esse proferunt, quae saepissime iteratur
cf. Eust. 834, 35. Et. M. 591, 50, 595, 33 et alias.)

13. ¹⁾ Quae omnia ad Pausaniam redire docebit B. A. 326, 24. Ἄγραι·
χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυ-
στήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, ὡς ἐν Ἀσκληπιού· Φερεκράτης Γρανασί
(fr. 36. Kock)

εὐθὺς γὰρ ὡς ἐβαδίζομεν ἐν Ἄγρας
καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἄγρας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρω (p. 229 B)
..ἢ πρὸς τὰ τῆς Ἄγρης διεβαίνομεν“. Κλειτόδημος (fr. 1. Müller) ἐν πρώ-
τῳ Ἀιθίδος. τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισσοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰλεΐθια.
(Ωρεΐθνια Ruhnk. Tim. 223), τῷ δ' ὄχθῳ πάλαι ὄνομα τούτῳ, ὃς νῦν
Ἄγρα καλεῖται, Ἐλικῶν, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἐλικωνίου ἐπ'
ἄκρον. καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ εἰς τὸ ἱερόν τὸ μητροφῶν τὸ ἐν Ἄγρας. Doc-
trinam Pausaniae multo fusiores et fere genuinam hoc loco nobis prae-
beri vides. De corruptelis sanandis cf. Nab. Prol. 136. Müll. Hist. fr. 1. l.
— B. A. 334, 11. Ἄγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερόν Δήμητρος, ἐν
ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς
Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἐλικῶνα καλούμενον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔνθρονον εἶναι
καὶ πληρεῖς ἀγορεύματος. Nab. 1. l. Ael. Dionysio tribuit. οἱ μὲν — οἱ δὲ
ad χρήσεις revocanda esse puto, quarum prior locus Clitodemi fuit. Sin-
gula repetit Suid. s. v. Et. M. 13, 13., sed incertum est, utrius auctoris
fuerint. Hes. corruptus est.

14. ¹⁾ Ath. XV. 695 C. Eadem doctrina Schol. Ar. Vesp. 1240. cf. Bergk.
Poet. Lyr. III⁴. p. 567. Hes. — Suid. lemma tantum profert.

15. Eustath. p. 355, 38. Πανσαρίας δέ φησιν, ὅτι τὴν Ἀδράστειαν ἑτέραν τῆς Νεμέσεως ὑποτίθενται τινας, οἱ δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει ἀπὸ Ἀδράστου, ὅτι μόνος τῶν ἐπιτῶσθεϊς μόνος πάλιν τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις. οἱ δὲ ἀπὸ Ἀδράστου, φησὶν, Μυσοῦ (?) ἰδρυσαμένου αὐτῆς ἱερῶν. βέλτιον δέ, φησὶν, ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν¹⁾.

16. Bekk. An. p. 362, 3. αἶα¹⁾ τὰ λεγόμενα ὄα. φυτὰ δέ ἐστιν. Διονύσιος δέ φησι· τὰ δὲ ὄα τινὲς βέμμα. οἱ δὲ † αἶα, οἱ δὲ λέοντες προσαγορεύουσιν.

17. Eustath. p. 603, 16. Ἄλιος Διονύσιός φησιν¹⁾ αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον. Πανσαρίας²⁾ δέ· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον.

15. ¹⁾ Pausanias igitur iam inter duas sententias, quae fuerit Adrastea, incertus haesit, deinde duas vocis etymologias protulit. Inverso ordine et etymologiis omissis Suid. gl. 2. Harp. B. A. 342, 6 quae glossae se invicem supplent. Nexus igitur, quem Rindfl. p. 31. negavit, statuendus est. Glossa corrupta est: nunquam enim Dianam Adrasteam vocari adivimus. Suid. gl. 1. et Hes. alteram opinionem veterum repetunt (Adrastea = Nemesis) et ab Adrasti nomine Adrasteam derivant. cf. Zen. I. 30. Diogen. I. 54. — Alteram etymologiam a Pausania prolatam habes in Et. M. 663, 8.

16. ¹⁾ ὄα etiam αἶα vocari aliunde non constat. Glossa corrupta videtur. Similia Hes. gl. 1. ὄα· δένδρον κάρπιμον καὶ ὁ καρπὸς οὔτω καλεῖται. Et. M. 27, 24. αἶα· ὑπὸ Κυρηναίων τηθὶς καὶ μαῖα καὶ ἀδειγὴ Κρήτης. καλεῖται δὲ καὶ κρήνη ἐν Παιονίᾳ καὶ φυτὸν τι· ἔτι δὲ ὁ καρπὸς αὐτῶν ὀμώνυμος. cf. ὄα. Fortasse Phot. Suid. ὄα. ἀκροδρόων εἶδος μύλοις μικροῖς ἐμφερέξ huc referenda smt.

17. ¹⁾ Ael. Dion. convenit cum Harpocr. αἰγίδα ἐκάλλον τὰ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυα. Ανκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν δ' ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγίδα καλεῖσθαι.

²⁾ Suidas Pausaniae doctrinam repetens haec adicit: ὡς Ανκοῦργος καὶ Ἡρόδοτος [ἡ δὲ ἱερεῖα Ἀθήνησι τὴν ἱερὰν αἰγίδα φέροντα πρὸς τοὺς νεογέμονος εἰσήρχετο. † ἐπὶ τῶν ἀναίδην οὖν ποιούντων τάττεται ἡ παροιμία †. καὶ ὁ θώραξ καὶ ἡ ἐν ταῖς πέδικαις οὐλότης]. Νυμφόδωρος (fr. 22. Müll.) δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγίδα φησὶ καλεῖσθαι. Sed Suidas sive eius auctor iure reprehenduntur, cum non Nymphodorus de Libyum retibus egerit, sed potius Herodotus (IV. 189). Nymphodorum auctorem alterius testimonii, falso Herodoto tributi, esse existimo. Ideo ordo nominum quem Harpocr. servat, restituendus est. — Suidae error apud Hes. s. v. recurrit. Cuius glossa αἰγίς· ὕπλον ἐξ αἰγῶ. καὶ τὸ ἐκ στεμμάτων διαπελεγμένον δίκτυον. Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαι φησὶν ὑπὸ Λακωνίων pluribus et gravissimis corruptelis laborat.

18. Eustath. p. 1279, 40. διὸ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἀθη-
νησιν αἰδοῦς καὶ ἀφελείας ἦν βωμὸς περὶ τὸν τῆς Πο-
λυίδου Ἀθηναῖς γεῶν, καθὰ καὶ Πανσαρίας ἱστορεῖ, ἃς οἱ
μὲν παιδαγωγοὺς, οἱ δὲ τροχοὺς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν.
ἔστι δὲ αὐτὸ ἀνγίμα τοῦ χρῆμα τὸν διδασκόμενον ἢ τὰ πρὸς 5
φρόνησιν Ἀθηναῖν ἢ τὰ πρὸς ἄλλας τέχνας, ὧν Ἀθηναῖ ἐπι-
στατεῖ, αἰδῶ τε τηρεῖν εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ ἀφελῶς αὐ-
τοῖς προσφέρεσθαι καὶ ἀπεριέργως οἷα μὴ εἰδότας. τὸ γὰρ
ἔξω τοῦ δέοντος περιέργον πονηρίαν τε ἔχει ἀρεπῆ καὶ τοὺς
διδασκάλους λυπεῖ. ὅτι δὲ ἀφελειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἀπλότητος 10
οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ ἐνδο-
σύτητος, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῦς¹⁾).

19. Eustath. p. 1851, 13. αἱμασιά¹⁾ δὲ κατὰ τοὺς πα-
λαιοὺς τειχίον ἐκ χαλίκων ὅμοιον φραγμαῶ. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ
τοὺς αὐτοὺς, ἐκ χαλίκων οἰκοδομῆ, τειχίον, θριγκός. Αἰλιος 15
δὲ Διονύσιος εἰπὼν καὶ αὐτὸς, ὅτι αἱμασιά τὸ ἀπὸ χαλίκων
τειχίον, ἐπάγει, ἦν τινες καὶ ἀρεπεῖον, ὡς καὶ Ἰωνες. δηλοῖ δέ,
φησι, τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος.

20. Bekk. An. 362, 29. Αἶμον¹⁾. τὸ ὄρος οὐδαιτέρως. Ἐκα-

διαπλέκεσθαι enim cum ἐκ praepositione coniungi nequit. Pro Λακῶνων
ex Herodoto Λιβῶν restituendum est. — B. A. 354, 4 in. = Ael. Dion.
et Paus. Verba, quae Bekk. falso descripsit: τὸ διάστεμμα τῶν πεπλεγ-
μένων δίκτυον secundum Eustath. sic legenda videntur: τὸ διὰ στεμμα-
των πεπλεγμένον δίκτυον. — Suidae verba, quae uncis inclusi, partim
conveniunt cum B. A. I. I. sub fin. et cod. B. Pseudoplutarchi in Paroe-
miogr. I. p. 339 (cf. Crus. Analect. p. 61). Ordo verborum vehementer
turbatus est; unde tracta sint, incertum est.

18. ¹⁾ Hes. Αἰδοῦς βωμὸς Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει Αἰδοῦς καὶ Φι-
λίας (I. Ἀφελείας) εἰσὶ βωμοὶ πρὸς τῷ ἱερῶ. Suid. s. v. αἰδῶ tantum
αἰδοῦς βωμὸν cognovit. — De voce ἀφέλεια apud grammat. nihil traditur.

19. ¹⁾ Eadem doctrina repetitur ap. Eustath. p. 883, 50. φασὶ γοῦν
οἱ παλαιοὶ, ὅτι αἱμασιά ἐκ χαλίκων οἰκοδομημα, τειχίον, θριγκός.
Paullo fusius B. A. 356, 6. αἱμασιά: τὸ ἐκ χαλίκων ὀκοδομημένον τει-
χίον. κενρίως δὲ τοῖς ἠκανθωμένοις λέγεται φραγμαῖς, ἦν τινες ἀρεπ[εῖ]ον
κτλ., quocum consentit Suid., Schol. Her. vol. II. p. 462, 12. ed. Stein (cf.
ea, quae Stein. p. 476. proposuit). Et. M. 35, 10 αἱμασιά, τὸ ἐκ χαλίκων
ὀκοδομημένον ἠγοῦν φραγμαῖς — ἐστὶ δὲ καὶ ῥητορικὴ λέξις. οὕτως
Ἰωρίων (= Et. Or. 8, 19). cf. Heyden, Leipz. Stud. VIII. 224, qui has
glossas Pausaniae, qui cum A. Dionysio fere congruit, recte tribuere
videtur.

20. ¹⁾ Dubium an atticistae tribuendum sit. Bernhardyus ad Dion. Perieg.

ταῖος διὰ παρτὸς καὶ Διονύσιος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Εὐ-
δοξος.

21. Eustath. p. 801, 57. ἐν γούν τῷ Αἰλίῳ Διονυσίου
λεξικῷ γράφεται οὕτως· αἴνειν¹⁾ (cod. αἰνεῖν) τὸ ἀναθεύειν καὶ
5 ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φρόρτα²⁾. Φερεκράτης· (fr. 183. Kock)
νῦν ἐπιχεισθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίττειν, φρόγειν, ἀναβράττειν,
αἴνειν.

Πανσανίας δὲ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ἡτορορικῷ λεξικῷ
οὐ διὰ διφθογγῶν γράφων αἴνειν³⁾ ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ δι-
10 χρόνου $\bar{\alpha}$ φησὶν· ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ $\bar{\alpha}$. δηλοῖ δὲ τὸ
πίσσειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ δηλοῖ. Καὶ Φερεκράτης
δ' ἔτι φησὶν·

νῦν δ' ἐπιχεισθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρόγειν, ἀναβράττειν
ἀνεῖν ἀλέξει μάξαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι·

15 λέγει δὲ καὶ⁴⁾ ὅτι διαφέρει τὸ πτίσσειν τοῦ ἀνεῖν. τὸ μὲν γὰρ
πίσσειν γίνεται, ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολίποι τὸ πιτυρῶδες
ἄχυρον, τὸ δὲ ἀνεῖν ἐπὶ ξηρῶν, ὥσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶ-
δες αὐτῶν περικαῖν ἀφαιρεθῆι· ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται καὶ
ταῦτα· αἴνειν. τὸ ἀναβράττειν ἀηλεσμένον σῖτον⁵⁾ καὶ πτισ-
20 σάνη παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἴνειν.

p. 632. non ad periegetam sed ad Mitylenacum supra laudatum revo-
cat. Eustath. ad Dion. Perieg. 428. ὅτι τὸ Αἶμος, ὃς καὶ οὐδετέρως τὸ
Αἶμον λέγεται κτλ. Steph. Byz. Αἶμος ὄρος Θράκης. λέγεται καὶ οὐδετέ-
ρως, ὡς οἱ πολλοί. cf. Herod. ed. Lentz. I. 170, 5. Strabonis usus varius
est: p. 319. τὸ Αἶμον (optimi codd. Αἶμον secundum Cram.) ὄρος legitur.
— Num idem error latet, atque in Schol. ad Scylacis periplus, quod
Müller in praef. Geogr. gr. min. p. XXXIII. correxit, Aelium Dium, non
Dionysium, fuisse illum geographum?

21. ¹⁾ De vocc. αἴνω et ἀνω cf. Cobet. Mnem. X. 60. — αἰνω̄ et ἀνω̄ ap.
Eust. αἴνω̄ scripsi, cf. Herod. II. 930, 27. Lentz. αἴνω̄ τὸ δασυρόμενον
καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἰπτικοῖς. Φερεκράτης αἴνειν, πτίσσειν.

²⁾ = B. A. 360, 32.

³⁾ Hes. αἴνων· πτίσσειν et ἀναγα. Σοφοκλῆς Ἰνάχω (fr. 275)· τὰ
μὴ κεκομμένα, παρὰ τὸ αἴνειν ὃ ἔστι κατακόπτοντα πτίσσειν. Glossa
ἀνεῖν corrupta. Fortasse etiam conveniunt cum Paus. doctrina Hes. ἀφῆ-
ναι. ἄφρηνα. Phot. Hes. ἦρας· κόψας Galen. voc. Hippocr. (vol. XIX. 103.
Kühn) ἦναι· κόψαι· καὶ ἦρτων· τῶν κεκομμένων.

⁴⁾ Alium auctorem hic ab Eust. adhibitum esse apparet, cum etiam
s. v. πτισσάνη (Eust. 437, 20) Pausanias αἴνειν et πτίσσειν voces ταυτο-
δενάμεις esse affirmaret.

⁵⁾ Meier Op. II. 108, Naber Prol. ad Phot. haec verba ad lex. rhet.

22. Eustath. p. 917, 47. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Ὀλύμπιον Δία αἰγὸς καὶ μάλιστα τῆς κατὰ τὴν Ἀμάλθειαν φέρεται καὶ παροιμία τὸ „αἰξ οὐρανία“¹⁾ ὁμοία τῷ „λενκὴ ψῆφος“ κατὰ Πανσαρίαν, ὡς γὰρ Ἀμάλθειά, φησι, τροφὸς ἦν τοῦ Αἰὸς, οὕτω καὶ ἡ τοιαύτη ψῆφος ἔτρεφε τοὺς δωροδοκοῦντας⁵ δικαστάς· ἢ καὶ ἄλλως· ὥσπερ ὁ τὸ τῆς Ἀμαλθείας Αἰγὸς ἔχον κέρας πάντ' εἶχεν, οὕτω καὶ οἱ κναμεύοντες, φησι, τὰς ἀρχὰς καὶ τὰλλα ἀργυριζόμενοι διὸ καὶ αἰξ οὐρανία ἔοικε λέγεσθαι οἰονεὶ θεία καὶ ὑποῦσα τοὺς δικαστάς, ὅσοι δῶρα ἐλάμβανον.¹⁰

23. Eustath. p. 389, 42. ὅτι δὲ αἰώρα¹⁾ καὶ διὰ τοῦ ἔφιλου ἔχει τὴν ἀρχουσαν, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τὸ

πλεκταῖς ἐώρας ἐμπεπλεγμένην (Soph. Oed. T. 1264.) ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. ὅτι δὲ καὶ κέρϊον ἔστιν ὄνομα ἢ Αἰώρα γυναικὸς ἀπαγξαμένης καὶ διὰ¹⁵ τὴν ἀπαγξαμένης τὸ τοῦ Πανσαρίου δηλοῖ λεξικόν.

24. Eustath. p. 823, 28. ἀγγλη οὐ μόνον ἢ λαμπηδῶν ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος κατὰ Πανσαρίαν¹⁾, καὶ θυσία τις

referunt. Doctrina allata conspirat cum Et. M. 36, 19, sed ita ut Aelii Dionysii verba subiuncta sint.

22. ¹⁾ Pausanias ad Cratini locum allusit apud Suid. s. v. αἰξ οὐρανία servatum (Xείρωσιν fr. 244. Koek cf. Phot. s. v.)

καθάπερ τοῦ Αἰὸς αἶγα Ἀμάλθειαν τροφόν
οὕτω καὶ δωροδοκοῦντων αἶγ' οὐρανίαν.

An loci Suid. Hes. s. v. αἰξ οὐρανία, οὐρανία αἰξ, Zenob. I. 26. artius cum Pausania cohaereant, dubium. — De *λενκὴ ψῆφος* cf. Diog. VI. 9. Macar. V. 57.

23. ¹⁾ Etiam priora ad atticistas rettulerim, cum eadem doctrina ἐώρα ἔφωσις, ἢ μέταρσις apud Phot. Suid. Schol. Soph. l. l. ed. Papageorg. p. 208, 4. (Hes. ἐ. νόσος) Anecd. Bachm. I, 246, 6 recurrat. cf. Suid. s. v. αἰώρα B. A. 357, 20. — Ea quae Eust. ex Pausania affert, misere corruptit; non enim atticista de Aiora muliere quadam egit, sed de die festo, cf. Hes. s. v. Αἰώρα et Et. M. 42, 3.

24. ¹⁾ Pausaniae doctrinam multo uberiorem habes in B. A. 354, 17: ἀγγλη λαμπηδῶν, ἀγγή, φέγγος, φός. καὶ ἡ θυσία δὲ ἢ ἐπὲρ τοῦ καιταλνομοῦ εἰς Ακελφὸς ἀπαγομένη ἀγγλη ἐκαλεῖτο. καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετε εἶδωλα [καὶ βόλος φανῶλος κνβετικὸς ἀγγλη ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη]. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περιμέσον. καὶ παιδιὰ τις ἐκαλεῖτο ἀγγλη, καὶ ὁ Ἀσζληπιός, καὶ γλιδῶν δὲ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔνιοι δὲ φασιν σημαίνει καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιδέα ἢ ἀπλῶς ψέλιον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἢ ἀγγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρωφ (cf. Hes. s. v. ἀγγλας, ἀγγλη gl. 2.) Singula recurant ap. Hes. gl. 1. Suid. Et.

πεμπομένη εἰς Αελφούς καὶ κυβευτικούς βόλους. ἕτερος δέ τις φησὶν, ὅτι ἀγλή ὄνομα κυβευτικοῦ βόλου φαύλου²⁾.

25. Eustath. p. 826, 26. Πανσαρίας γοῶν φησιν, ὅτι ἀκτὶς καὶ οἰκέτον ὄνομα καὶ ἀγγεῖον δὲ, ἐφ' οὗ οἱ ὀβολοὶ ὀρίπτοῦνται¹⁾.

26. Eustath. p. 1328, 23. ὁ ἀκάμπιος δρόμος λεγόμενος, οὗ μέμνηται Πανσαρίας εἰπὼν· ἀκάμπιος δρόμος μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περιπάτος¹⁾.

27. Eustath. p. 668, 28. τὸ δὲ ἀκίηρ, περὶ οὗ ἀλλαγὸς εἴρηται, εὐρηται λεγόμενον καὶ ἀκασκῆ — (ἰ. ἀκασκα). Αἴλιος δὲ Λιονύσιος καὶ χοῦσι παρὰ γει Κρατίνου ταύτην· σήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες¹⁾.

28. Eustath. p. 1528, 44. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κείσαι εὐρηται καὶ ἀκείανοι, σπορίμιον (ὀσπρίον?) εἶδος. περὶ οὗ φησὶν Αἴλιος Λιονύσιος, ὅτι ἀκείανοι τὴ ἐν φακοῖς.

m. 29, 1. Verba uncis inclusa ordinem rerum turbant; *σελίγη* enim ad placentas, non ad talos revocanda est, cf. Lob. Aglaoph. 1066. Eadem confusio redit apud Suid. (cuius glossam Rindfl. iniuria ad Ael. Dion. revocat).

²⁾ Ad lex. rhet. ablegaverim. Fortasse verba glossae B. A. 354, 17. quae uncis inclusimus, huc referenda et a lexicographo Bekkeriano (= Suid.) cum verbis prioris lexicici contaminata sunt. Ap. Suid. B. A. enim βόλος κυβευτικός φαῦλος appellatur. quod tantummodo apud *ἔτερον* fieri videmus.

25. ¹⁾ Hes. *Ἀκτὶς· οἰκέτον ὄνομα. παρὰ δὲ Στρακασίοις ὀδηγὸς· ναῦς.*

26. ¹⁾ Conv. B. A. 363, 21 cf. 370, 31. — Suid. praebet ἀκαμπίας. ὁ εὐθύδρομος. καὶ ἀκάμπιος δρόμος ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περιπάτος. Duas igitur glossas vides, quae apud ceteros lexicographos multifariam confusae sunt. Glossa Hes. s. v. ἀκαμπίας· ὁ εὐθὺς δρόμος καὶ δορυμὲς sec. Suid. in ὁ εὐθύδρομος corrigenda est. In Et. Gud. 24, 39. ἀκάμπιος εὐθύδρομος. ὁ ἐπ' εὐθείας περιπατῶν, sive ἀκαμπίας scribendum sive duae glossae seiungendae sunt: ἀκαμπίας. εὐθύδρομος, (καὶ ἀκάμπιος) ὁ ἐπ' εὐθείας περιπάτος (cf. Et. M. 42, 4. Mill. Méf. p. 17.). — Alia explicatio reperitur ap. Hes. s. v. ἀκαμπιοὶ δρόμοι· οἱ εὐθεῖς καὶ ἀπλοὶ cf. Et. M. s. v. et Suid. s. v. κάμπιοι δρόμοι. Schol. Ar. Pac. 904.

27. ¹⁾ Eadem nomine atticistae addito ap. Cram. Anecd. Paris. III. 224, 23. cf. Eustath. prooem. 21. καὶ τὸ ἀκασκῆ, ὃ δηλοῖ τὸ ἰσχύως cf. Bergk. Lyr. I⁴. p. 378. Cum attic. convenit B. A. 371, 1. sed uberiora profert: ἀκασκα· ἡσυχια, βραδεία (cf. Hes. s. v. † φαρδεία Bekk.) Κρατίνος Νόμοις (fr. 126 Kock).

ἢ πρεσβῦται πάνν γηραλέοι σήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες.

στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια¹⁾, φέρων καὶ χοῆσιν Φερεζράτους ταύτην (fr. 188 Koek)

κνύμους, φακῆν, ζειὰς, αἶρας, ἀκεάνρους.

29. Eustath. p. 1647, 57. <ἀκέσασθα> δηλοῖ μὲν — τὸ λάσασθα, σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ φάσαι λαβεῖν μέντοι τὴν 5 λέξιν ἀντὶ τοῦ ἠπήσασθα, ὅθεν κατὰ τινὰς καὶ ἀκέστρια¹⁾ ἢ ἠπήτρια (ed. ἡτρία) καὶ ἀκέστριον τὸ ἠπητήριον, οὐκ ὀρθῶς ἔχει. γηθὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἀκέστριαν· οὐκ ἠπήτριαν· Μένανδρος (fr. 863. 864. Koek)

ἐξακεῖσθαι μοι δοκῶ τὸ δίκτυον

10

καὶ „ἰμάτιον ἐξακούμεθα“. τὸ δὲ ἠπήσασθα παντελῶς γηθὶ βάρβαρον. συμφθέργεται δὲ τῷ Διονυσίῳ καὶ ἡ συνήθεια, παρ' ἣ τὸ „σουβλίῳ τρυπῶν“ ἠπῶν²⁾ λέγεται. καὶ τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον ἠπητήριον.

30. Eustath. p. 1817, 46. παλαιὸς τις φράζει· ἄκολος, 15 μικρὸς ψωμὸς, μηκέτι ζολούεσθαι δυνάμενος καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι¹⁾. τοιαῦτα δέ τινα καὶ τὰ παρὰ Πανσανίᾳ ψόθια, ἄπερ ἐπερόπτων (l. ἐπεροπτομένων cf. Poll. VII. 23) ἄρτων εἰσὶ θραύσματα, ἣ τὰ ἐποκάτω τοῦ ἄρτου²⁾. τὰ δὲ τοιαῦτα

28. ¹⁾ Convenit B. A. 371, 7. Suid. et Hes. vocem ὄξυτονοῦσιν. Hes. duas profert explicationes: ἀκεανοί. οἱ μὲν τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα, οἱ δὲ στέρμα οὐχ ἐψόμενον οὐδὲ διαιρούμενον. Et. M. 46, 14 cum eis conspirat, quae Aelii glossam antecedunt: ἀκέανος εἶδος ὄσπριον ὄμοιον φακῆ. παρὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄθλαστον. κατὰ στέρησιν τοῦ κέασαι, ὅ ἐστι θραύσαι. (οὔτω Μεθόδιος sec. cod. Flor. ap. Mill. Mél. 18).

29. ¹⁾ Doctrinam atticistae ap. Eust. male ordinatam repetunt Phot. ἠπητήν. Moer. p. 192, 2. Bekk. — Bonae frugis sunt, quae Phryn. p. 91. Lob. profert: ἀκιστῆς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητή. ἔστι μὲν ἠπήσασθα ἄπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Λαιταλέσιν (fr. 227. Koek) παῖζοντι τὰς Ἡσιόδου ἐποθήκας καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι. σὺ δὲ λέγε ἀκέσασθαι τὸ ἰμάτιον. Ea, quae in Ar. Daetalensibus allata sunt, consulto ex barbarorum consuetudine a poeta adhibebantur. Sartricem apud veteres ἀκέστριαν appellari testantur Poll. VII. 42. B. A. 364, 15. Eustath. 1764, 60. Suid. s. v. ἠπήτρια. Erot. p. 48, 12. Klein. Et. M. 46, 3. 51. 47. (Et. Gud. 27, 48. = Et. Or. 12, 5. ἀκέστριαν = sartricem praebent, sed ex alio fonte hauserunt, cum in Et. Gud. sequantur verba οὔτως εἶδρον ἐν ἐπομήματι τῆς Ἰλιάδος).

²⁾ Quae episcopus ex Suid. s. v. ἠπήτρια detraxisse videtur.

30. ¹⁾ Conv. Et. M. 50, 14. Et. Gud. 27, 1. ubi ζολούεσθαι pro ζολύεσθαι corrigendum est. Ex parte conv. Suid. — Inepta Hes. profert.

²⁾ cf. Poll. VII. 23 IX. 83. Totam Pausaniae explicationem prae-

ψόθια καὶ ἀτταράγους ἐκάλουν τινές³⁾. τούτων δὲ ἀδρότερον ὁ βλωμός⁴⁾. ἴσως δὲ ἀκόλῳ ἔοικεν καὶ ὁ ἔγκαφος, ὃν ψωμὸν, ἤγουν ἄρτον κόμματα, οἱ παλαιοὶ ἐρμηνεύουσιν ἀπὸ τοῦ ἐγκάψαι, ὡς *Εὐπολις* (fr. 330. Kock)

⁵⁾ οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

χρησις δὲ τοῦ ἐγκάψαι, ὃ ἐστι φαργὴν καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν χάψαι καὶ παρὰ τῶν κομιζῶν.

31. *Eustath.* p. 1161, 30. ἀλάστρον ἢ μροθήκη. παρὰ γὰρ *Μενάνδρῳ* (fr. 990. Kock) ἄνεν τοῦ ρ κατὰ *Ἄλιον* ¹⁰ *Διογύσιον*¹⁾. (Seq. *Athen.* XV. p. 691c). *Πανσανίας* δὲ καὶ ἐπὶ ἐτέρου σημανομένου τὴν λέξιν τιθείς φησιν. ἀλάστρος²⁾, ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν ἀντὶ τοῦ ἴαφάνου.

bet *Hes.* s. v. *ψόθια*. Alteram Phot. *Suid.* Cuius explicationis fontem agnosces ap. *Ath.* XIV. 646. C. *ψόθια· εὐ ψαθήρια. Φερεκράτης Κραπατάλοις* (fr. 81. Kock)

λήψει δ' ἐν *Ἄιδου κραπάταλον τρωβόλον*
καὶ ψόθια

Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ *Ἀθηναῖος* καὶ *Θεόδωρος* δ' ἐν *ἀττικαῖς γλώσσαις* τὸ ἄρτον τὰ ἀποψώμενα ψόθια καλεῖσθαι, ἃ τινες ὀνομάζειν ἀτταράγους. (cf. *Eust.* 1635, 30, qui eadem, sed corrupta profert). *Paus.* ἰgitur *Theodori* simillima protulit et eadem de attaragis adiunxit. *Theodori* doctrinam autem hausit ex *Pamphilo* cf. *Prol.* p. 64. — Cui doctrinae obloquitur *Poll.* VII. 23, qui *ἀττάραγος* et *ψόθια* diversa esse dicit.

³⁾ cf. *Hes.* Et. M. 201, 12.

⁴⁾ *Eustath.* 1481, 33. Et. M. 310, 22. *Glossa Hes.* ἔγκαφος . . . ἐγκάψαι, ἐλάχιστον lacera. Num gl. ἐγκαπῆ· ἐπικαρπία huc referenda?

31. ¹⁾ *Ael. Dion.* repetitur in *B. A.* 374, 6. ἀλάστρον· ἄγγος μύρον μὴ ἔχον λαβὰς, λίθινος ἢ ψήφινος μροθήκη. γράφεται δὲ ἢ λέξις μάλιστα καὶ χωρὶς τοῦ ρ παρὰ *Μενάνδρῳ*. Cf. *Suid.* s. v. ἀλάστρον. *Schol. Ar. Lys.* 947. *Hes.* Et. *Gnd.* p. 31, 13. Unde etiam *Harpocrationis* et *Suidae* glossam (decurtatam in *B. A.* 375, 13) ἀλαστροθήκη· εὐ θῆκαι τῶν ἀλαβάστων, ἃς ἐν τῇ *συνθημαί* μροθήκας καλοῦσι. *Δημοσθένης* ἐν τῷ περὶ παραπροσβείας (§ 237)· ἀλάστροι δ' εἰσὶ λήκνοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λεϊότητος cf. *Schol. Dem.* ad l. l. ad eandem originem revocandam esse coniecerim. Et. M. 55, 34. ἀλάστρος. λήκνος λίθινη πρὸς μύρον ἀπόθειον. καὶ συνθήσει τοῦ ρ ἀλάστρος. οὕτως εἰς τὸ *Μιογειανῶ* λεξικόν (ultima verba ex con. *Gaisfordii*). Veteres formas promiscue usurpasse docet *Poll.* X. 121. *Ath.* l. l. *Luc. Dial. Mer.* III. p. 419. *Jacobitz.*

²⁾ Eundem vocis usum praebent *Suid.* s. v. ᾧ *λακιάδα* (*Hes.* *λακιάδα*) *Paroemiogr.* I. 467. cf. *Crusius*, *Analecta crit. ad paroemiogr.* gr. p. 64. et n. 2. Num recte *Aristophanis Iocum* (*Lys.* 947) explicaverit

32. Eustath. p. 1559, 48. ὁ δὲ ἀλίβας καὶ ὁ σκελετὸς ἐπὶ νεκρῶν λέγονται λοιδορομένων τῶν παλαιῶν τῷ ὀνόματι τῆς ξηρότητος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τὰ τοῦ Πλουτάρχου (Mor. 1170). ὁ δὲ ἐν τούτοις διαλειφθεὶς ἀλίβας¹⁾ βαρύνεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀλίχρας²⁾. ἔστι δὲ ἀλίχρας κατὰ Αἴλιον Διο- 5
νύσιον ὁ θαλάσσιος μεμυγμένος, καθὰ καὶ χαλκόχρας, ὁ χαλ-
κῷ γησι νεκρωμένος³⁾.

33. Eustath. p. 1885, 10. ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· ἀλετρίδες κόρα τινὲς Ἀθήνησιν ἀπεδείκνυντο, ἐφ' ᾧ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἀλεῖν (Meier Op. II. 108., Eust. praebet πωλεῖν), 10
ἐν ἑτέρῳ δὲ αὐθις δηλοῦται, ὅτι ἀλετρίδες ἔντιμοι καὶ εὐ-
δόξοιμοι παρθένοι, αἱ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἄγονσαι (l. ἀλοῦ-
σαι) ἐφ' οἷς καὶ ἱεροῦς τινὰς μύλωνας ἀναγράφουσι οἱ τὰ
Ἀττικὰ συγγεγραφοτέ¹⁾. Πανσανίας δὲ λέγει ὅτι ἀλετρίδες
αἱ τὸν ἱερὸν ἀλετὸν ἀλοῦσαι. ἤροῦντο δὲ τινες παρθένοι, αἱ 15
τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἤλουν, καὶ ἦσαν ἔντιμοι.

34. Eustath. p. 278, 5. ἡ δὲ ἱστορία ἔχει καὶ Ἐπιξεφου-
ρίους Λοκρούς, ἐξ ὧν εἰς Ἑλλάδας ἦλθε παροιμία τὸ „ἀλη-
θέστερα τῶν ἐπὶ Σάργα“ ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων μὲν, οὐ
πιστευομένων δέ. ποταμὸς δὲ τῆς ἐκεῖ Λοκρίδος ἡ Σάργα. καὶ 20
γασι τοὺς τοιοῦτους Λοκρούς πόλεμον μελετῶντας πρὸς τοὺς
πλησιοχώρους Κροτωνιάτας ἀτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαι-
μονίους. ὡς δὲ ἐξεῖροι στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἔφασαν, διδό-

v. d., valde dubium est; usus enim quem ille statuit, aliunde igno-
tus est.

¹⁾ Fortasse etiam ea, quae episcopus de ἀλίβας voce protulit, ex
lexico quodam rhetorico deprompsit. Fusius enim repetit 1679, 32 (cf.
689, 19). ὅτι δὲ ἀλίβας καὶ ποταμὸς ἐν Αἴδον πλάττεται, καὶ ὅτι ὁ δὲξὺς
οἶνος ἀλίβας καὶ αὐτὸς ἐκαλεῖτο λόγῳ δομητέτου, οὐ παρὰ στέρησιν λι-
βάδος οἷα νεκρωμένος, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὴ λειβεσθαι ἐν σπονδαῖς οἱ πα-
λαιῶι παραδιδόσασιν. quae recurrunt apud Suid. Hes. B. A. 376, 21.

²⁾ Quae Eustath. de accentu vocis ἀλίχρας dicit, nusquam alias in-
veni: ideo errori eius tribuerim. ἀλίβας quidem βαρύνεται, cf. Herod.
I. p. 53, 15. Lentz. Idem ἀλίχρας pronuntiandum esse affirmat. I. 51,
13. 57, 25. III. 630, 14. Cui accedunt Et. M. 3, 42, Et. Gud. 489, 11.
(561, 40) et Phot. νεοκράς· νεοκράτος. καὶ χαλκοκράς καὶ ἀλίχράς.

³⁾ Atticistae doctrina iteratur apud Hes. ἀλιζιάνες (ἀλιζιάντες?)·
θαλασσομαγεῖς, et χαλκοκράς· τὸ χαλκόκρατος νόμισμα.

33. ¹⁾ Cum priore lexico conspirat Schol. Ar. Lys. 643., cum Pausania
vero convenit Hes.

ναὶ δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους, οἰωνισάμενοι τὸ κερτομηθὲν οἱ Λοκροὶ, ὡς φησι Πανσαρίας, τήν τε ναῦν ἀπέστρεψαν καὶ τῶν Διοσκούρων ἐδεήθησαν συμπλεῖν. ὡς δ' ἐνίκησαν, αὐθημερόν, φησι, καὶ ἡ φήμη διηγγέληθη εἰς Σπάρτην. τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστία ἦν. ἐπεὶ δ' ἐρέθη ἀληθῆ, ἐξέβη ἐκεῖθεν ἡ ῥήθεϊσα παροιμία¹⁾.

35. Eustath. p. 286, 27. κατὰ Πανσαρίαν Ἀλικοὶ περὶ Τίρυνθος οἱ τὰ περὶ θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες¹⁾.

36. Schol. Plat. Resp. 470C. = Mill. Mél. p. 411. ἀλιτηριώδης. πρὸς βίαν ποιομένη ἢ ἀμαρτανομένη, ἐκ τοῦ ἀλιτήριοι ὀνόματος παρηγμένη. κατὰ Διονύσιον γὰρ τὸν Ἀλικαρνασσία λιμοῦ γενομένου Ἀθηναίων οἱ πένητες προσφερόμενοι (1. προσφερόμενα cf. Mill. Mél. l. 1.) ἄλευρα διήρπαζον. ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι. διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τιποῦντων ἢ ἀμαρτανόντων λέγεσθαι¹⁾.

34. ¹⁾ Suidae glossa, quae plura habet, priore parte cum Paus. convenit. Tum sequuntur verba, quae a priore glossa edd. sejungere debuerunt: ἀληθέστερα οὖν τῶν ἐπὶ Σάγγα· ἐπὶ τῶν πάντων ἀληθενόντων. λέγεται γὰρ τὴν περὶ τῆς νίκης φήμην αὐθημερόν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐξενεχθῆναι τὸν λόγον ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν τῇ Ἀνατιθέμενῃ (fr. 34. Kock.). Qua cum explicatione congruit Zenob. II. 27. (= Mill. Mél. p. 355), sed multo fusior est. Crotoniatas Locrorum adversarios fuisse et famam victoriae reportatae sua sponte ex Italia una die Lacedaemonem penetrasse inde discas. Sed cum locus Menandri utrobique laudetur et in utraque glossa ultima verba congruant, ad unum fontem reduxerim, ex quo fortasse Phot. Σάγγα· ποταμὸς ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ τόπος ἀφ' οὗ ἡ παροιμία ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγα. — Proverbium fuisse usurpatissimum Leutsch ad l. l. docet, cuius notis Philol. nov. ser. I. p. 197. adde. Velim addas etiam Sagrae fluvii nomine solo res veri simillimas significari cf. Ael. hist. anim. XI. 10.

35. ¹⁾ Halicen (vel ut Steph. Byz. Ἁλιεῖς) oppidum Argolicum fuisse eiusque incolas Italicos appellatos esse Paus. perieg. II. 36. testatur. Ideo Hesychni glossa, quae περὶ Τίρυνθος omisit, ita decurtata est, ut explicatio falsa orta sit.

36. ¹⁾ Eadem Schol. Plat. Legg. 854B. Similia B. A. 377. 11. ubi duas glossas fere geminas in unam conflatas vides. Fusiora Et. M. 65, 34. — Cohn. Jahrb. XIII. 821 sqq. Schol. Legg. ex B. A. depromptum esse contendit, quod, etsi concedas, non dubium est, quin e doctrina atticistarum profectum sit. — Quam explicationem Dionysio ipso vetustiorum

37. Eustath. p. 776, 33. Πανσαρίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ λέγει, ὅτι ἀλκνονίδες ἡμέραι αἱ ἐν χειμῶνι νήρημοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι καὶ ὅτι περὶ τοῦ αὐτῶν ἀριθμοῦ διαφέρεται. Σιμωνίδης μὲν γὰρ πέντε φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης, Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ἐπτὰ, Φιλόχορος δὲ ἐννέα. [ὅτι 5 δὲ καὶ δεκατέσσαρες εἰσιν, ἕτεροι λέγουσιν]. ὁ δ' αὐτὸς Πανσαρίας μῦθον ἐπ' αὐταῖς καὶ τοῦτόν φησιν· Ἀλκνονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες Φθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Ἀριμῶ, Ἄστεριή. αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καραστραίου, ὃ ἐστὶν ἄκρον Παλλήνης [μέχρι καὶ νῦν 10 φυλάσσουν τὴν κλῆσιν] ἔρριψαν ἑαυτὰς εἰς θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀλκνόνες ἐκλήθησαν, ἀφ' ὧν αἱ ἀλκνονίδες ἡμέραι. Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλλοι (sic) κατὰ Πανσαρίαν ἐν ἀλκνόσιν οἱ ἄρσενες, οἱ γηράσαντες, φησιν, ὑπὸ τῶν θηλειῶν βασιτάζονται¹⁾. 15

neque tamen omnibus probatam fuisse Plut. qu. graec. 25 docet: ὁ πεισιτόν τοῖς λέγουσιν ἀλιτηρίους κεκλήσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντας. cf. Plut. de curios. 16. et Prol. p. 22. Schol. Dem. 430, 13. Ddf. Alia explicatio non tam inepta reperitur in B. A. 377, 6. Schol. Ar. Ach. 907. Schol. Ar. Eg. 415.

37. 1) Eadem Suid. ἀλκνονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδιεναι. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης μὲν γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἰδ' φησὶν αὐτὰς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων (V. 8, 2), Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ζ' καὶ Φιλόχορος (fr. 180. Müll.) θ'. τὸν δὲ αὐταῖς μῦθον Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ . . . ὑπομνήμασιν λέγει οὕτως. Tum Pausanias αὐτολεξεῖ. Conven. B. A. 377, 26. his mutatis Σιμωνίδης ἐν πεντάθλοις ἑνδεκα (immo ἰδ' cf. Naber. Prol. p. 141. Bergk. Lyr. III⁴. p. 392.) et sub finem adicit: καὶ ἄλλως. ὅτι ἀλκνῶν ἐστὶν εἶδος ὄρνέον ἐν ἐλί κῆρον, τουτέστιν ἐν θαλάσσῃ, ὅθεν καὶ ἀλκνῶν ἐκλήθη. φασὶ δὲ ὅτι κύματα αἰεὶ ἀγανίζοντος αὐτῆς τὰ θ' αἰ ἐπὶ πολλῇ ἀσῆσι ἀτέκνον ὁ Ζεὺς ἐλεῖστας αὐτὴν ὄρσεν ἡμέρας τινὰς εὐδιενὰς, ὡς καὶ καλοῦσιν ἀλκνονίδας. Quam explicationem, quae vulgarem de diebus halcyoniis doctrinam praebet, (repetitam ab Et. M. 66, 29. Et. Gud. 36, 25. Et. Orion. 13, 5. Hes.) Naber l. I. Aelio Dionysio tribuere studet. — Quos tres locos hic illic corruptos esse certum est. Ac primum apud Eustathium corrigendus numerus a Simonide prolatus, cum Aristoteles ipse quattuordecim dies fuisse dies halcyonios doceat. Deinde Simonidem Eust. non ipse inspexit, sed, ut Aristot. ipse iterum docet, Pausanias sua ex anim. hist. deprompsit. Confusa iam episcopus legisse ex verbis, quae unciis scimus, ὅτι δὲ καὶ ἰδ' εἰσιν, ἕτεροι λέγουσιν, apparct. Num Simonidis titulus ἐν Πεντάθλοις in illo corrupto πέντε latet? Tum nomen primae filiae ap. Eust. Φθονία, Suid. Φωσθονία, B. A.

38. Eustath. p. 239, 20. *ἰστίον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλ' ἀναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κείται, ἀρχὴ τις ἐξωδίου (sic) κιθαροφδοῦ τὸ „ἀλλὰ ἀλλ' ἀναξ“¹⁾, ὡς ἰστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὥσπερ, φησὶ, κωμικοῦ μὲν ἦδε·*

⁵ καλλιστέφανος,

ῥαψωδοῦ δὲ αὐτῆ·

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες²⁾ τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοὶ ἔστε.

Φθονία, Χθονία legitur. Cum alii mythographi nihil auxilli suppeditent, in *Φθονίας* nomine acquiesco. cf. Naber. l. l. Alia Naberii opinio, quam de corrupto Hegesandri titulo profert, (lege ἐν τῷ περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων ἔπιμνηματι³⁾, cum certis argumentis nullis stabilatur, comprobari non potest. Cum apud Athen. saepissime *Ἡγησάνδρον ἔπιμνήματα* laudentur, interdum *σχολικά* appellentur, in illo quamvis incerto titulo acquiescendum puto. Cum B. A. l. l sub *ἄλλως* convenire videntur Schol. Ar. Ran. 1309. Av. 251. — Demagorae doctrinam, septem fuisse dies halcyonios, sequi videntur Hyg. fab. p. 63. Schmidt. Ov. Met. XI. 745. Priorem tamen locum cum Aristotele, cuius doctrinam hodie omnibus acceptam esse Preller. in Myth. Graec. testatur, coniungere poterimus, cum poeta Halcyonen septem dies oviparientem dicat, cf. Ar. l. l. sub. fin. Et. m. l. l. cum adn. Sylb. Plin. X. 32, 47. II. 47, 125. XVIII. 62. 231. — Alcedonis mas a veteribus recte *κήρυλος* appellatur cf. Ar. hist. anim. VIII. 3. 7. Lycophr. 387. (cum gl. Tzetzae). Antig. Caryst. cap. 23. Hesych. *κήρυλος· ἄρσιν ὄρνις συνομοιαστικὸς· τινὲς δὲ ἀλκνόνα*. Mirum autem in modum iam a veteribus, inter quos Didymo (p. 252. Schmidt) formam *κείρυλος* praelatam esse constat, cf. Schol. Ar. Ran. 302. (sim. Suid. *κήρυλος*) *Ἐνφρόνιος φησὶ τοὺς Λωρεῖς λέγειν*

βάλε δὴ βάλε κήρυλος εἶην.

τοὺς δὲ Ἀττικοὺς κείρυλον. φησὶ δὲ Λίδυμος τὸ κατὰ γένειν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δὲ φησὶ τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκνόνων κηρύλων λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντα ἀθήλειαι βαστάζουσι τοῖς περσοῖς, μήποτε παρὰ τὸ κείρειν ἐσημύτιζεν. ὁ γὰρ Σποργύλος ἦν κορυεύς. μνημονεῖει αὐτοῦ Πλάτων ἐν Σοφιστικῆς (fr. 135. Kock)

τὸ Σποργύλον κορυεῖον ἔχθιστον τέγος.

Rectum igitur iam scholiasta (quem Suid. sequitur) vidit, cum *κείρυλον* (avem tonsoriam) vocem fictam et a verbo *κείρειν* iocī causa, ut lusus verborum oreretur, derivatam esse ostenderet. Eodem modo iam ab Eust. 125, 47 poetam comicum explicari constat. Posterī autem revera *κείρυλον* nomen alcedonis fuisse tradunt, cf. Phot. Hes. s. v. — De amore alcedonum coniugali eadem referuntur ap. Ael. de nat. au. V. 48.

38. ¹⁾ Eadem repetit. Hes. s. v. *ἀλλ' ἀναξ*. *ἐξῶδιον κιθαροφδοῦ. τὸ ἧ καθάπαδον καὶ τὸ νῦν.*

²⁾ Zen. V. 99. Mill. Mél. p. 364. Hes. s. v. Suid. *σὺν δὲ θεοὶ μάκαρις. τοῦτο ἐπὶ λέγον οἱ ῥαψωδοὶ, ὡς οἱ κιθαροφδοὶ ἀλλ' ἀναξ χαίρει.*

τραγικοῦ δὲ·

πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων³⁾.

39. Eustath. p. 589, 41. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι διάφοροι Ἡρακλέες ἱστοροῦνται, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι ἐν τῷ „ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς“ ὅπερ ἐπὶ Θησεὶ παρομιμωδῶς ἐλέχθη, ἄδηλον ἢ ἐπὶ τῷ Ἰδαίῳ Δακτύλῳ (l. τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλῳ) Ἡρακλεὶ ἐροῦσθῃ ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης· Ἄλλιος δὲ Διονύσιος τοῦτό φησι¹⁾. Πανσαρίας δὲ ἱστορεῖ, ὅτι τὸ ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς παρομίμα ἐστὶν ἐπὶ Θησεὶ ἢ ἐν τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. οἱ δὲ ἐπὶ τῷ Ἀλκυπτίῳ Ἡρακλεὶ, οἱ δὲ ἐπὶ τῷ τῆς Ἀλκμήνης. καὶ ὧδε μὲν ταῦτα.

40. Eustath. p. 1636, 29. Πανσαρίας ἀλέειν λέγει τὸ ἐν ἄλλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν¹⁾.

εἰσὶ γὰρ ἐπιφωνήματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Diogen. VI. 88 = Apostol. XII. 18. Atticistam igitur formulas, quibus veteres citharoedi, comici, tragici finire solebant, collegisse vides. Etiam initii quasdam fuisse formulas typicas et illas a grammaticis collecta esse testantur e. g. Hes. ἀμφὶ ἄνακτα et Suid. ἀμφιανακτίζειν. cf. Rindfl. fr. 40.

³⁾ Euripidea sunt, cf. Rindfl. l. l. — Ex fragmento supra allato Müll. Hist. Fr. IV. p. 377. 378, cum de Aelio Dio, geographo aliunde plane ignoto (edd. Scylacis unanimiter A. Dionysii atticistae nomen protulerunt: cod. Λιός formam exhibet) ageret, efficere studuit, atticistam eundem esse atque musicum. Rem incertam esse Prol. p. 6. not. 2. putavimus. Nil enim obstat, quominus ad lexicographum confugiamus, cum testimonia lexicorum adsiut.

39. ¹⁾ A. Dionysium Suidas sequi videtur: ἄ. ὁ. H. ἐπὶ τῶν βίῃ τι πραττόντων. παρομιμωδῆς ἐπὶ Θησεὶ λεχθὲν τὸ πρῶτον ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεὶ, ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης διὰ τοὺς παλαιότερους. cf. Diogen. I. 63 (Paroemiogr. I. 190, 18) ἄ. ὁ. H. ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κραταιῶν (deinde in cod. B. sequuntur: φασὶ δὲ ὅτι ἐπὶ Θησεὶ ἐλέγετο. δι' ἄπειρ καὶ αὐτὸς κατορθώσεν ἢ παρομίμα.) — Hes. Paroemiogr. II. p. 59, 5 nimis brevia proferunt, quam ut inde auctorem agnoscere possis. — Aliena ab atticistarum consilio Zenob. V. 48 οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς = Mill. Mél. p. 349.

40. ¹⁾ Fortasse eadem apud Suid. ἀλέειν. De verbo ἀλέειν veteres multa et varia protulisse constat. Proficiscendum est a loco Eustathiano, cuius finem supra exscripsimus: παρὰ τοῖς παλαιοῖς γράφεται καὶ ταῦτα ἀλέει· ἀντὶ τοῦ μάλιστα, ἀπορεῖ, κατὰ διάνοιαν φάλλως διατίθεται, ἀμνησθεῖ. ἐξ οὗ ἐν Ἰλιάδι τὸ ἀλέσσειν. καὶ ὅτι ἄλλυς· ἄλλη, ῥήπασμός (l. ῥήπιασμός). καὶ ἀλέειν· τὸ μηδὲν πράττειν. ἔνιοι δὲ φασὶ καὶ οὕτω· ἀλέειν. τὸ μὲν ἐπαρεσθαι δασύνεται· οἶον ἢ ἀλέεις ὅτι Ἴσον ἐνίκησας

41. Eustath. p. 772, 25. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ἧ καὶ τὰ θαλύσια ἐθύετο, ἐορτῇ ἤγετο Δήμητρος

τὸ δὲ λυπεῖσθαι φιλοῦται. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεινεσθαι, τὸ δ' ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δέ, φασί, τὸ καὶ ἀμφω δασύνειν. καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀλεινεῖν δασύνουσι Ἀττικοί, ὡς καὶ τὸ ἀμῖς καὶ ἄμαξα καὶ ἄμνός. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλνειν καὶ ἄλυσκάζειν τὸ περιστάσθαι καὶ ἐκκλίνειν (cf. Suid. Hes.) καὶ ἄλυσθαίνειν τὸ ἀδυνατεῖν (cf. B. A. 385, 31) καὶ ἄλνκτεῖν τὸ δυσφορεῖν. (cf. B. A. 385, 13). Confusa vel mirum in modum contracta sunt inde a voce Ἀττικώτερον, cum ἀλεινεῖν spiritu aspero scribi affirmet episcopus, tanquam antea ἀλεινεῖν scribi opus esse diceret. Didymi doctrinam subesse demonstrat Suid. s. v. et B. A. 380, 20 (cf. Schol. Soph. El. 135). Quae testimonia digna sunt, quae appingantur, cum Schmidt. Didym. p. 185 de controversia quam statim orientem videbis, nil protulerit.

Suid. *Δίδυμος δὲ ἀμφοτέρα φιλοῦς. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεινεσθαι φησιν. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφοτέρα δασύνειν. καὶ γὰρ τὸ ἀλεινεσθαι δασύνουσι οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.*

B. A. l. 1. *Δίδυμος δὲ ἀμφοτέρα δασέως· καὶ γὰρ ἀλεινεσθαι δασύνουσι οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἄμαξ (l. ἀμῖς) ἄμαξα, ἄμνός, Ἀλαεῖς, ἄλνειν. ἄλλοι δὲ τὸ ἄλνειν ἐπὶ τοῦ χαίρειν δασύνουσι ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄλλομένον, ὅπερ δασύνεται.*

Mirum in modum igitur omnia contorta sunt. Quenam fuit vera Didymi doctrina? Ut Didymus affirmet, verbum utraque significatione leni spiritu usum esse, convenit cum canone Herodiano (I. p. 540, 4. τὸ αὖ πρὸ τοῦ λ' ἐνός ἢ δισσοῦ φιλοῦται), pugnat autem cum usu Attico. Sin autem Didymum utrumque verbum δασύνεσθαι existimas, (quod Schmidtio placuisse videtur), cum usu communi nobis pugnandum erit. Quod autem attica semper Eustathium respicientem, idem apud B. A. fieri vides, non dubium quin illorum doctrina praefenda sit, praesertim cum et apud Suidam eadem Didymi verbis opponatur et ea Suidae verba, quae Didymi doctrinam (gl. 2. in.) praeceunt, ipsa corrupta sint (verbum ἄλνειν enim δασεῖαν fingit a voce ἄλη derivatum!). Veteres igitur docuerunt: duo fuere verba, ἄλνειν = gaudere, (cf. Ptolem. Ascalon. ap. Eust. 555, 24. B. A. l. 1.) ἄλνειν = affligi. Utrumque autem Didymus usum Atticum sequens spiritu aspero scripsit. Eustath. l. 1. sub finem ἄλνειν cum ἄλυσθαίνειν etc. coniungit errore aperto, cum ibi ἄλνειν = affligi ponatur, quod nusquam audies. Illa verba apud grammaticos semper spiritu leni utuntur, cf. Eust. 654, 49. sqqu. Suid. s. v. ἄλυσκάζειν. B. A. 380, 19. Hes. ἄλυσκάζω Et. M. 71, 40. 53. 72, 18. Quam vocem ἄλνειν cum derivatis multifariam a grammaticis veteribus tentatam esse docet Erot. p. 36, 2. Klein. ἄλνσμών· ἀπορίαν ἀμηχανίαν, ὡς καὶ Ὀμηρος ἐν τῇ ε (352) τῆς Ἰλιάδος ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τετρομμένης φησίν·

ὡς ἔφαθ'· ἦ δ' ἄλνονσ' ἀπεβήσατο

καὶ Διορόσου κατὰ Πανσανίαν ἀλωά¹⁾ (Eust. ἀλώα) καλον-
μένη διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς [καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις] ἀπὸ τῆς
ἀλω τότε χρᾶσθαι (sic) φέροντας εἰς Ἐλενσίνα. ἢ ἐπεὶ [καθὰ
καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνει] ἐν ἄλωσιν ἐπαιζον κατὰ τὴν ἑορτήν, ἐν
ἣ καὶ Ποσειδῶνος ἦν πομπή. ἀπὸ τοῦ συναλιζέσθαι δὲ εἴρη- 5
ται [ἢ εἰρημένη ἀλώα], ὅθεν καὶ ἄλω.

42. Eustath. p. 878, 21. Πανσανίας εἰπὼν καὶ αὐτὸς
τὸ μὲν ἅμα χρονικόν, τὸ δὲ ὁμοῦ καὶ χρονικόν καὶ τοπικόν¹⁾

ἀντὶ τοῦ ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖος μέντοι ἐν τῷ \bar{a} τῶν
λέξεων φησὶ τὸ ἀλύειν· ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἀχθεσθαι κτλ. (cf. Galen.
vol. XIX. p. 75. Kühn) ἀλύζει· ῥιπτάζεται οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀλύξει ἐπὶ
τοῦ μέλλοντος εἴρηται. ἀλυσμὸν, ὅπερ καὶ ἄλυσιν (fortasse ἄλιν. cf.
Hes. s. v. Hippocr. III. p. 769.) cf. Erot. p. 21, 19. Kl. τινα καὶ ἀπο-
ρίαν, ὃ δὴ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι καὶ ἡ ἄ ἀλύχη δὲ ταῦτόν τοῦτο. Pri-
mam igitur Eustathii explicationem (Hes. s. v. ἀλύειν) repetitam et a
verbo ad substantivum translata[m] habes. Bacchium autem, auctorem Ero-
tiani. Didymi vix minorem fuisse Kleinii aperuit. — Fortasse ea, quae
apud Eust. l. l. initio disputata sunt, ad Eustathii λεξικά ἡγητορικά re-
vocanda sunt, cf. fragm. 351.

41. ¹⁾ Simillima B. A. 384, 31, unde etiam, cur nonnulla ex Pausaniae
glossa removerimus, statim cognosces. Non enim Pausaniae tribuam eum
ἀλώα femininum putasse, ut episcopo placuit. Verba καὶ μάλιστα ἐν Ἀθή-
ναις iam Meier falso loco posita esse dixit. Sive extrudenda, sive, ut Rindfl.
voluit, post ἄλωα inserenda sunt. In B. A. velim corrigas συναλιζέσθαι
(quod Bachmannus sedulo servavit). συναλιζέσθαι unice verum est, cf.
Hes. s. v. συναλισθεις, συναλισθέντες, Phot. Lex. Bachm. I. 374, 15 σ-
ναλισθείσης, συναχθείσης. Suid. συναλισθέντες et saepissime. (Glossam
συναλισας Suid. Lex. Bachm. I. 374, 13. propter barbaram explicationem
συνάσας recentissimam esse et Graeculum infimae aetatis redolere certum
est). Alteram explicationem plane diversam praebent Harp. Suid. B. A.
381, 14, et eam optime servatam Schol. Luc. Dial. mer. (Vol. IV. 245. Jaco-
bitz) ἀλώα ἑορτή ἐστιν Ἀθηνησιν [περιέχονσα μυστήρια Δήμητρος καὶ κόρης
καὶ ἰουδῶσιν ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμαλίου καὶ τῇ γένεσι τοῦ οἴνου καὶ τῶν
ἄλλων καρπῶν]. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοῖς ἀρ-
θρώποις τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλωσ ποιέσθαι. Cum ἀλώα eodem modo
ad ἄλω referatur, atque a Pausania, utramque glossam, Philochoro (fr.
161. 162. Müll.) usam, ex eodem fonte defluxisse haud abnegaverim.

42. ¹⁾ De differentia, quae inter ἅμα et ὁμοῦ intercedat, veteres com-
pluribus locis egerunt. Locus classicus est ap. Ammon. p. 14 (= Ptolem.
περὶ διαφ. λέξ. Herm. XXXII. 390, 7. Eustath. l. l. paullo ante et. 1713,
37). Docta protulerunt de ὁμοῦ vocis significatione Schol. Plat. Phaedr.
72C. = Suid., Phot. gl. 2., Hes. — Phot. gl. 1. (= Harp.) apud Suidam cum
Phot. gl. 2. in unam conflata[m] esse apparet. Qui loci exquisitissimis

παρατίθησι καὶ ὅτι ἀμάμηλις σῶζον τὸ ἅμα μῆλον ἀνθοῦν
καὶ μῆλον ἀμάσζον²⁾ τὸ ἅμα σῶζον ἀνθοῦν. ἕτεροι δὲ εἰ-
πόντες ἀμάμηλιν³⁾ τοὺς ἀπίους παρὰ Ἀττιζοῖς λέγεσθαι, φασὶ
καὶ ἀμαδρονάδας ῥύμας, αἱ ἅμα θρυσὶ γίνονται καὶ ἀπογι-
5 νονται. [εἰς δὲ τὸ ὁμοῦ χροισιζὸν χρήσιμον καὶ τὸ
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμαϊμάτων γέμει
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων]

43. Eustath. p. 976, 3. ἀμβροσία καὶ ἄνθος τι κατὰ
Πανσαρίαν, ὃς λέγει καὶ ὅτι ἀμβροσία¹⁾ γένος τι συνθέσεως
10 ἐξ ὕδατος ἀκραιφνοῦς καὶ μέλιτος καὶ ἐλαίου παγκαρπίας.
(= Eust. p. 1525, 44).

44. Eustath. p. 1636, 50. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ οὕτως·
ἄκριες· λόφοι ὄρων, οἱ καὶ ἄμβωνες. ὦν πολλὴ χρῆσις. φησὶ
γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄμβωνες· λόφοι ὄρων, καὶ ἴτος πᾶσα
15 καὶ οἶον ὄρρὺς καὶ ὑπεροχὴ, καὶ χεῖλη δὲ λοπάδων, οἶον·
πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας
(Eupol. fr. 52. Kock).

ἐρρέθη δὲ καὶ ἐπὶ μορίου γυναικείου ὁ ἄμβων¹⁾. φέρεται δὲ
καὶ ὅτι ἄμβων· λοπάς· καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτω ὄρρὺς·

atque eisdem testimoniis ornati, cum uno loco adhibito (Soph. Oed. Rex. 4) cum Pausania convenire videantur, Giesing p. 45 efficere studuit, ut omnis doctrina ex atticistae scriniis petita esset. Cui coniecturae ideo non adstipuler, quod locus Sophocleus ex servata fabula petitus ab episcopo, qui Sophoclem sescenties laudat, ad Pausaniam allatus esse potuit.

²⁾ cf. Hes. ἀμασινκάδες.

³⁾ cf. Hes. s. v. ἀμάμηλις et in corrupto ἀμόμηλις, cui obloquitur Athen. XIV. 650.d. Eodem loco enim dicit: *Ἡάμφιλος δὲ ἐν ταῖς περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων ἐπιμηλὶς φησὶν ἀπίων γένος.* cf. Hes. ἐπιμηλὶς· *πόρη. καὶ ἀπίων γένος.* unde coniecerim etiam alteram glossam ἀμάμηλις ad Pamphilum reducendam esse.

43. ¹⁾ Quae doctrina apud lexicographos non recurrit. Ea quae Hes. sub f. praebet *Κορίθιοι δὲ τὸ κρίνον,* repetit Ath. XV. 681B *Κορίθιοι δ' αὐτὸ (τὸ κρίνον) καὶ ἀμβροσίαν καλοῦσιν, ὃς φησι Νικάνδρος ἐν Ἰγώσσαις* i. e. Nicander Thyatirenus. Apud Athenaeum autem eandem doctrinam invenies XI. 473B. Anticlidis *Ἐξηγητικός* ibi laudatur: *ἡ δ' ἀμβροσία· ἕδωρ ἀκραίφνης, ἐλαίον παγκαρπία.* (Eust. 1636, 16 eadem): cuius sententiam fortasse Naucratis ex Philemone *περὶ Ἀττιζῶν γλωσσῶν.* qui initio glossae *κάδισχος* affertur, petiverit.

44. ¹⁾ cf. p. 1539, 34.

καὶ τὰ χεῖλη· καὶ ὀρθῶν λόφοι, προσαναβάσεις, ἕπεροχὰ, καὶ αἱ τοῖς κοιλώμασι περιζέμεναι ὄφρῶς²⁾).

45. Eustath. p. 1539, 26. Πανσανίας δέ (praecedat fr. 170.) φησὶ καὶ τινὰς ἵππους ἀμίππους¹⁾ εἰπὼν ὅτι ἄμιπποι ἵπποι ἐξευγμένοι χωρὶς δίφρου. κληθέντες οὕτως, ἐπεὶ, φησὶ, 5 ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡριχοῶν, ὁ δ' ὀπλίτης· ἐπὶ τοῖνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθίζεσθαι εἰ καὶ ἴδιαι, φησὶν, ἐκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. [ἢ δὲ χρῆσις τοῦ ἄμιππος καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόῃ (983). ἀλλ' οἱ μὲν ἄμιπποι ἕτεροῖοι πρὸς τὸν κέλητα κτλ.] 10

46. Eustath. p. 838, 54. Πανσανίας φησὶν, ὡς ἀμολγοῖ¹⁾ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ ζωνὰ ἤπτορες καὶ διαγοροῦντες τὰ δημόσια· οἱ δ' αὐτοὶ φασὶ (Meier et Rindfl. φησὶ) καὶ μοργοὶ ἢ ἀμοργοὶ ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἤγονε κερπολογεῖν, οἷον ὁ μὲν τις ἀμπέλους τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας. 15

²⁾ In breve contracta cum Eupolidis loco ap. Et. M. 81, 8. (Num B. A. 12, 4 huc referenda?) Et. Gud. 43, 33. Quam doctrinam duabus in glossis consentaneam multo uberius repetitam vides ap. Erot. p. 52. Klein., ex cuius glossa doctissima ea tandem exhibemus, quae huc pertinent: Βαζχεῖτος . . . ἐν τρίτῳ φησὶν ἀμβήν καλεῖσθαι τὴν ὄφρῶδην ἐπανέστασιν (cf. Galen. voc. Hippocr. vol. XIX. p. 77. Kühn.). καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι ἀμβωνας καλοῦσι τὰς ὄφρῶδεις τῶν ὀρθῶν ἀναβάσεις. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ (ὡς Nauck. Ar. Byz. 186.) Ἀριστοφάνης ὁ γοαρματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν. Quod cum hac doctrina et cum atticista convenit Hes. (s. v. ἀμβή et ἀμβωνες· αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρθῶν. Αἰσχύλος Κερκύωνι καὶ Σισύφῳ.) statim fontem glossae Dionysianae agnosces. — An glossa ἄκριες (et ea quae apud Eust. nostro loco praecedunt), quod voce ἀμβωνες explicatur, ad atticistas referenda sit, dubium est. Id adiciendum est glossas Eustathianas ἄκριαις et ἐπήκρισεν apud Hes. αὐτολεξεί redire.

45. ¹⁾ Similia recurrunt apud Hes. Suid. gl. 1. Et. M. 83. 42. cf. Eust. p. 1037. 56. — Suidae gl. 2. = Harpoer. ex alio fonte fluxit. (χρησις Sophoclis. etsi p. 1037. 57. iteratur, dubito an atticistae tribuenda sit, cum fabula servata laudetur).

46. ¹⁾ Ad eundem fontem redeunt, quae Eust. 1608, 57. nomine auctoris omisso affert: ἐξ ὧν καὶ ἀμοργοὶ φασιν, πόλεως ὄλεθροι, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ μοργοὶ, οἱ ἀμέλγοντες δηλαδή τὸ ζωνὸν, καὶ ἐκμεζῶντες οἰοεὶ τὰ ἀλλότρια. cf. Suid., Cratin. fr. 214. fr. adesp. 1351. Kock. Comican illam notionem, quam Paus. vocis tribuit, repetitam videmus tantum ap. Hes. ἀμολγοῖ et. in corrupto schol. Ar. Eq. 963 . . . ἄλλως· ἀμίμαχος· ἔοικε χρησμὸς (χρηστούς!) τις εἶνα· ἐν γὰρ τοῖς Γεωργοῖς (fr. 101. Kock) οὐτως ἔχει·

47. Eustath. ad Diog. Perieg. 525. ἀμόρρη ἢ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, ὃ ἐστὶν ὁ τρυγίας¹⁾. Πανθανίας δὲ, οὗ τὸ Ἄττικὸν λεξικόν, ἄλλο τι ἐμφαίνει λέγων· ἀμοργός· ὅμοιοι βύσσου. καὶ ὅτι ἀμοργίς ἰδίως ἢ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύματα Ἀμοργίδια (l. ἀμόρρινα) λεγόμενα, ὡς ὁ κομικὸς ἐν Αντιστροφῆ (159) δηλοῖ²⁾.

48. Eustath. p. 1716, 36. Ἄττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἢ ἄμπωτις¹⁾ ὡς καὶ τὸ αἵματοπότης²⁾ καὶ ὑδροπότης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, καὶ ὡς εἶπερ ὑπόθειτό τις παύσασθαι ποτε ὕστερον τὸ κατὰ τὴν Χάριβδιν ἀμπώτισμα, εἴη ἂν ἢ ἐκεῖσε γῆ ἀλίπεδον. λέγεται γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δασέως ἀλίπεδον, πεδῖον πρότερον θάλασσα γεγορός³⁾.

ὄτω δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει

ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγὸν [εἶναι] οὐκ ἀκήκοας.

Ἐρατοσθένους· μολγὸν καὶ ἀμολγὸν τὸν αὐτὸν, ἀμολγὸς δὲ παρὰ τούτοις τοὺς ἀμέλγους τὰ κοινά . . . Quibuscum componas corruptam Hes. glossam. μολγός. — Ceteri lexicographi plane diversa.

47. ¹⁾ Vocabula ἀμόρρη et ἀμοργίς saepius confusa fuerunt, cf. Larcher. in Et. Gud. ed. Sturz. p. 732. — L. Cohn, Jahrb. XIII. p. 810. n. ἀμόρρη = olei sedimentum, ἀμοργίς = linum esse contendit, eo maxime fretus, quod Hes. utramque glossam ita explicat: dubium an recte, cum Eustath. 1557, 3. Et. M. 85, 15 ἀμόρρη = linum fuisse affirmat. Tamen ad illius sententiam inclinaverim, cum apud plurimos testes ita vocabula, ut ap. Eust. supra l., inclinentur. cf. Erotian. p. 44, 1. Et. Gud. 71, 34. Et. M. 124, 14.

²⁾ Eadem proferunt Schol. Plat. Epist. 363 A. Schol. Aesch. I. 97. Schol. Ar. Lysistr. 735. Suid. gl. 4. — De vestibus amorginis (ita enim, cf. Meier Op. II. 88. — Freyer p. 277. ἀμοργίδια non artis causis retinere studet — etiam apud Pausaniam scribas collato Ar. Lys. 150. Harp. s. v.) eadem legimus in B. A. 204, 9. 210, 29. Moer. Et. M. 85, 15. 86, 16. Poll. VII. 74. cf. ib. 57. Hes. ἀμόρρινα· λεπτοῖσση (vel λεπτοφῆ vel λεπτοῦσση) ἐνδύματα. Suid. gl. 3. — Rindfl. fr. 50 etiam ea, quae Suid. gl. 4. de olei sedimentum profert, Pausanias attribuit. Num alterius atticistae sunt? cf. Eust. p. 218, 12 ἀμέργω τὸ ἐκπιέζω κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐξ οὗ καὶ ἀμόρρη ἢ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη.

48. ¹⁾ Cf. Eust. ad Diog. Perieg. 198. ἄμπωτις δὲ ἐστὶ ξηρασία καὶ ἀνάποσις ἕδατος περιοδική. ἀνάποτις οὐδὲν ἐστὶ καὶ ἐν συγκροτῆ ἄμπωτις. cf. Et. M. 86, 50. Gud. 46, 36. Hes. et B. A. 388, 8. Erot. 5, 10. Klein.

²⁾ Cum doctrina de ἀλίπεδον glossa, quam Eust. ex veteribus depromsit, apud Harp. fusissima, Suid. (= Harp. epit.). Moer., Hes. redeat, ab atticistarum doctrina non alienam esse duxi.

³⁾ cf. Ar. Eq. 198., ubi vide schol., Suid. s. v., Lob. Phryn. p. 455, qui contra Valek. ad Ammon. p. 115. feliciter pugnat.

49. Eustath. p. 1280, 56. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς ἐνρέθη καὶ ταῦτα ἀμπυκάσαι ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, στεφανῶσαι, καὶ ἄμπυξ· χαλινὸς, συγκάθεμμα, ἐπίκρανον, κάλυπτρα, διάδημα, στεφάνη¹⁾ καὶ ὅτι ἄμπυκες· διαδήματα κατὰ μεταφορὰν. καὶ ὅτι ἀμπυκίται· διαδήματα ἴσως διὰ τὸ ἀμ-⁵πέχειν τὰς τρίχας²⁾, ὡς γησι Πανσαρίας, ὃ καὶ ἀμπυκί-
ζειν ἔλεγον. ἐκ μεταφορᾶς δέ, φασί, καὶ ὁ τρυχὸς διὰ τὸ κυκ-
λοτεροῦς εἶναι³⁾.

50. Eustath. p. 918, 62. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄξο-
ρος καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἀρμάτων εἴτε ἁμαξῶν ἀμ-¹⁰φαξονεῖν¹⁾ λέγεται παροιμιακῶς τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρ-
θόν. τίθεται δὲ κατὰ Πανσαρίαν ἢ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν τὰ
γόνατα ἀσθενούντων καὶ † ἐκκλωμένων.

51. Eustath. p. 1165, 9. ὁ δὲ Πανσαρίας¹⁾ λέγει καὶ
ὅτι πεμμάτων εἶδος... καὶ οἱ ἀμφιφῶντες²⁾... καὶ ὅτι οἱ ἴ-
σως ῥηθέντες ἀμφιφῶντες ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου
καὶ σελήνης, καὶ διότι δὲ ἐκόμζον αὐτοὺς, δάδια ἡμμένα περι-

49. ¹⁾ Ex parte repetivit Hes. s. v. ἄμπυκες B. A. 388, 6. Diversa de ἄμπυξ voce Suid. Hes. s. v. ἄμπυκα. B. A. 388, 7. Ex utraque doctrina conflata videntur, quae ap. Et. M. 86, 17. (cf. Et. Gud. 46, 34.) s. vv. ἀμπυκάζειν, ἄμπυξ laudantur.

²⁾ Quae etymologia redit in solo schol. Theocr. I. 33.

³⁾ Etiam ea, quae ap. Eustath. sequuntur εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ὀρθαῖσι καὶ ὅτι παραμπυκίζεται τὸ παραλίκεται τὰς τρίχας. κερύφαλος δὲ φασί, κόσμος τις περὶ κεφαλῆν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κροτάφωτος. ἀναδέσμη δὲ σειρῶ, ἣν κέκλω περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦσι. κροτάφωτον δὲ τὸ μαφόριον non aliena ab atticistarum doctrina censeo, cum eadem glossae redeant, cf. e. g. κερύφαλον ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 275, 1., κροτάφωτον ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 283, 11., παραμπυκίζεται ap. Phot. Suid. Schol. Ar. Lys. 1316., ἀναδέσμη in B. A. 390, 7. Ultima verba Eustathii de ἀναδέσμη et κροτάφωτον vocabulis agentia in schol. Ven. A. B. redeunt.

50. ¹⁾ Convenit cum Hes. ἁμαξονεῖν τὰ γόνατα περικλῶσθαι καὶ μὴ εἶτονεῖν. Meier vocem ἐκκλωμένων corruptam esse putans κερκλωμένων proposuit.

51. ¹⁾ cf. Prol. p. 8. 63. sq. et fr. 68. 94.

²⁾ Duae igitur glossae fuerunt: prior redit apud Suidam s. v. ἀμφιφῶντες, ἀνάστειτοι, unde Pausaniam non ipsum loqui, sed duas κροτάφους attulisse, quarum altera fuit Philochori (cf. Ath. XIV. p. 645A) altera Apollodori (cf. Hes. s. v. ἀμφιφῶντες) concedes.

πηγνόντες ἐπ' αὐτοὺς. ἀλλαγοῦ δέ φησιν ὁ αὐτὸς³⁾ καὶ ὅτι ἀμφιφῶν πλακοῦς διὰ τεροῦ, ἐφ' οὗ δᾶδα⁴⁾ πῆσσοτες ἄπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν.

52. Eustath. p. 1324, 39. (A. D. de ὄτοζάταξις voc. disputat, cf. fr. 335., deinde sequuntur): καὶ ἀμφότιδες κατὰ Πανσαρίαν, ἃς οἱ παλαιστοὶ παρὰ (l. περὶ) τοῖς ὠσὶν εἶχον¹⁾ ἄλλως δέ γε καὶ ἐκπώματος εἶδος αἱ ἀμφότιδες.

53. Eustath. p. 1159, 56. τὸ δὲ θύειν¹⁾ ἢ θύεσθαι νῦν μὲν συνήθως Ὀμήρω ἐπὶ τοῦ γενιάσσειν τίθεται. Πανσαρίας δὲ καὶ ἐπὶ θυσίας κεῖσθαι τὴν λέξιν λέγει, ὅθεν καὶ ἀναρρύειν φησὶ τὸ θύειν. καὶ ἡ θυσία ἀνάρροσις²⁾.

54. Eustath. p. 1603, 59 fusissime de ἐνεργεῖν aoristo disputans verborum compositorum significationes enumerat, quorum agmen claudit ἀνεργεῖν. τὸ μέντοι ἀνεργεῖν ἔχει πλείω τινὰ διατριβήν. ὅτι μὲν γὰρ ἀνεργεῖν λέγεται καὶ τὸ ἀναργεῖν τι καὶ τὸ ἀναβῆναι, δηλοῖ τὸ „εἰς τὸ Κωρύκιον ἀνερέζατο (Her. VIII. 36)“ ἤγουν ἀρέβησαν. καὶ τὸ „εἰς Σπάρτην ἀνερέζατο“ καὶ αὐτοὶ ἀρέβησαν. ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀρέπευσε κεῖται κατὰ Πανσαρίαν, δηλοῖ Θεόπομπος²⁾ (fr. 336. Müll.) εἰπὼν· „ἀφωρος ἐγένετο· ἔπειτα μέντοι πάλιν

³⁾ cf. Prol. p. 8. Cum priore testimonio coniuncta haec explicatio redit in Et. M. 94, 55.

⁴⁾ Meier δῆδια scribi iubet, cum etiam apud Athen. XIV. 645A. ἀμφιφῶν· πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχει δὲ ἐν κέκλω καόμενα δῆδια legatur. Quae coniectura minus probabilis videbitur, si Poll. VI. 75. ἀμφιφῶντες. οἷς ἔφερον εἰς Μουνυχίαν Ἀρτέμιδος, δᾶδας ἡμέτερας περιπέζαντες cum testimonio Apollodori comparaveris. Duae illas glossas non coniungendas sed secernendas esse episcopus ipse demonstrat. Athenaei locus non ad alteram, sed ad priorem Pausaniae locum referendus est; non igitur est, cur Meiero auctore mutemus.

52. ¹⁾ Conven. Hes. Similia Et. M. 93, 12, qui Methodium laudat. De eadem voce agit Poll. II. 83. X. 175., testesque Platonem philosophum et Aeschylum profert.

53. ¹⁾ Altera vocis significatio multo crebrior iterum explicatur ab Eust. 308, 44. 1624, 30., quibuscum conferas Suid. s. v. ἀμφῶες, Et. M. 94, 7. Etiam de eado proverbium μέγχι τῶν ἀμφωτίδων dictum esse putaverim. cf. Suid. s. v. Append. Prov. III. 89. DV. III. 19.

²⁾ De θύειν (= sacrificare) ceteri lexiogr. nil tradunt. Tam mira est explicatio, ut Eust. nonnulla confudisse putaverim. Eadem doctrina iteratur ap. Eust. p. 250, 16. nomine Pausaniae addito. Similia habes ap. Et. M. 98, 56. Hes. Suid. Schol. Ar. Pac. 890. Eupol. fr. 395. Koek.

ἀνηρέχθη“. καὶ Ἡρόδοτος. „ἐκπλαγεῖς δὲ τούτοισιν ἐπὶ χρόνον ἀφθογγος ἦν. μόγις δὲ τε ἀνερευθεῖς, εἶπε (I. 116)“ καὶ πάλιν „ἀνερευγάμερόν τε καὶ ἀναστενάζοντα (I. 86)“. λέγεται δὲ τις καὶ ἐκ νόσου ἀνερευθεῖν καὶ ἐκ παραφροσύνης, ὃ καὶ ἀναφέρεται λέγεται¹⁾.

55. Eustath. p. 1406, 49. μουσική γὰρ λέξις καὶ ἡ ἀναφύσησις. φησὶ γοῦν Πανσανίας, ὅτι γρόνθων ἀναφύσησίς τις, ἦν πρότως μαθηάνουσιν οἱ ἀλλήται¹⁾.

56. Eustath. p. 1425, 58¹⁾. ἐστὶ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἀνακῶς²⁾ ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Ἡρόδοτος (VIII. 109) „καὶ τις οἰκίην τε ἀναπλασάσθω καὶ σπορῶς (Her. σπόρον) ἀνακῶς ἐχέτω“. ἐστὶ δὲ καὶ θεία λέξις τὸ ἀναξ ὡς ἀπὸ τῶν Διοσκούρων. Ἄλλιος γοῦν Διογύσιος ἀνακοῦς³⁾ τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι, ὡς Αἰακοῦς (?). καὶ κατεύχονται, φησὶν, ἀνακοῖν Διοσκούροι. Πανσανίας δὲ λέγων καὶ αὐτὸς τὸ ἀνακῶς ἀντὶ τοῦ φυλακτῶς καὶ προνοητι-

54. ¹⁾ Priora apud Eust. pluribus locis, cf. 1704, 14. 1406, 48. (ubi fr. ἀναφύσησις ex Paus. petatum subsequitur). Quae Paus. hic ipse de ἀνερευθεῖν voce profert, nusquam iterum vidimus. Fortasse Eustath. in enumerandis verbi γέρεται compositis, qualia in lexicis rhet. circumferebantur, p. 1787, 63—1788, 14., atticistas sequitur, cum ibi ἀναφέρεται ἀπὸ μανίας ἢ κῆρον adpareat.

55. ¹⁾ Conv. Hes. qui addit: καὶ κηραρισταί. Ad rem Poll. IV. 83. τὰ δὲ πρότα τῶν ἀλλήτων μαθηματὰ πείρα καὶ γρόνθων. — Pausan. igitur de γρόνθων voce, non de ἀναφύσησις egit; cf. Prol. p. 12. not. 1.

56. ¹⁾ Quattuor glossas ἀνακῶς (ἀνακῶς ἐχεῖν), ἀνακοῖ, ἀνάκεια. τριτεία, quas Eust. coniunxit, seponere nolui, quo melius qua ratione fontes E. adierit, perspicatur. cf. Prol. p. 26. sq.

²⁾ Etiam haec explicatio atticistarum esse videtur, cum saepissime eisdem verbis recurrat. Fortasse fuit Aelii Dionysii. — Conv. Hes. Et. M. 96, 38. Schol. Thuc. VIII. 102. Schol. Herod. I. 24. (ed. Stein. II. 449) Galen. gloss. Hippocr. XIX. p. 79. Kühn. Erot. p. 47, 7, qui adiecit: ἐστὶ δὲ ἡ λέξις δορικῆ. Plura B. A. 391, 7. Snid., unde discimus veteres etiam de ἀνακῶς ἔχειν φροντίζεσθαι nonnulla attulisse. Quam explicationem veterimam fuisse apparebit e Plut. Thes. ap. 33. ἀνακῶς ἔχειν τοὺς ἐπιμελωμένους ἢ φυλάττοντας διωτῶν. καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως ἀνακῆς διὰ τοῦτο καλοῦσιν. — Moer. p. 191, 20 Bekk. de ἀνακῆς vocabulo agit.

³⁾ ἀνακοῖ forma rarior fuit. Recurrit ap. Eust. 345, 13., Et. M. 96, 32 (ex Methodio). — Ἄνακας Castorem et Pollucem a veteribus appellatos esse multifariam traditur, cf. Moer. I. I. Hes. s. v. ἀνακας. Schol. Luc. vol. IV. 252. Jacobitz. Plut. Num. 13.

καὶ παρὰ τῶν Ἡροδότῳ καὶ Θουκυδίδῃ φησὶ καὶ ὅτι ἀνάγκεια⁴⁾ ἑορτὴ διοσκούρου ἀνακοῖν ὡς σοφοῖν. τριττιαν⁵⁾ δέ, φησὶ, τὴν θυσίαν ταύτην εἶναι συμβαίνει, διοσκούροις καὶ Ἑλένη, δι' ἣν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλόντες ἐκεῖνοι οὐκ ἠδίκησαν οὐ⁵ δένα τῶν ἐγχωρίων.

57. Eustath. p. 1562, 37¹⁾. ὅτι δὲ φιλωτικοὶ τῶν δασυρομένων οἱ Ἴωνες, δηλοῖ καὶ τὸ λεύκιππος Περσεφόνη παρὰ Πινδάρῳ. καὶ τὸ αὐτόδιον, ὃ ἐστὶ κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ ὁ ἀντήλιος, ἤγουν παρήλιος, καὶ ὁ ἀπηλιώτης. καὶ ἔπηλις,¹⁰ ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελάνια καὶ τὸ πῶμα τῆς λέρακος, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν (fr. 877). [ἢ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἡλίου]. λέγονται δὲ Ἴωνικῶς καὶ ἀντήλια καὶ τὰ παρώπια ἤγουν τὰ περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἴππων, ὡς φησὶν Ἀἴλιος Διονύσιος.

15 58. Eustath. p. 1216, 64. δῆλον δὲ ὅτι ἐπὶ τοῦ σπεύδειν οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ ἀνύειν. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶ καὶ ὅτι δασεῖα ἢ πρώτη¹⁾ [τουτέστιν ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ καὶ τὴν ἀρχούσαν τοῦ ἀνύειν].

59. Eustath. p. 1434, 1. καὶ τὸ ἄπαν, ὄνομα ὄν, Ἴωνες²⁰ συστέλλουσι καὶ ὁ ποιητής, οἶον
τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πέδιον (Y 156)

⁴⁾ Dies festos ἀνάγκεια vocatos vide ap. Hes. s. v. Poll. I. 37. — Ἀναζεῖον vocem, quam Rindfl. e B. A. 212. 12 (cf. Moer. I. I. Schol. Luc. I. I.) inferre studet, atticistis tribuere non ausim.

⁵⁾ De τριττιανῇ voce (alias τριττιανῇ, cf. fr. 138.) cf. Schol. Ar. Plut. 820. Eustath. p. 1676, 37. et fr. δωδεκίδες vel τριττιανῆς, cf. Suid., ex ipso Pausania petitum.

57. ¹⁾ Omnia atticistarum esse puto. Fragmentum *ρεῶρες* enim, ex A. D. petitum praecedat, et Suid. (= B. A. 424, 25) eandem profert doctrinam; ἀπηλιώτης δ' ἀνεμος ἐν τῷ π, καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια φιλωῶς. καὶ ἢ ἔπηλις ἐστὶ παρὰ Πισσιδίου. Glossas αὐτόδιον, ἔπηλις, ἀντήλιος Hes. repetivit. — Sacpissime de Ionum φιλωῶσει Aelium D. disputasse inter omnes constat. cf. *ἀνω*, *ἀνέω*, *ἄμαξα* etc. — De voce *ἀντήλιος* cf. fr. παρώπια. — αὐτόδιον eodem modo explicat Eust. 1605, 8.

58. ¹⁾ Eadem B. A. 411, 28. ἀνύειν οἱ Ἀττικοὶ, ὅπερ ἡμεῖς (cf. Eust. 1216, 62), ἀνέειν δὲ τὸ σπεύδειν, δασεῖα δὲ ἢ πρώτη. Doctrina recurrit B. A. 14, 17. ἀνέειν δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιγῆς. καθήρυσαν γὰρ (cf. Hes. καθανύσαι) Moer. s. v. ἡρυσαι. et ἀνύσας λέγει. — Etymologica tantum ἀνέω cum ἀνω, ἀνωμαῖ iungere student, cf. Eust. p. 802, 26. 453, 51. 1784, 39.

Ἀττικοὶ δὲ κατὰ Ἀγλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ἐστέραν τοῦ ἄπαν¹⁾. Ἔτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οἰκείῳ λεξικῷ γράφει, ὅτι ὁ λόγος ἄριστοῖ βραχύνειν τὸ ἄπαν. τὰ γὰρ παρασχηματιζόμενα τοῖς εἰς $\bar{\alpha}$ οὐδέτερα βραχύνονται, οἷον μέλαν, τάλαρ.

60. Eustath. p. 1857, 13. ἐκ δὲ τοῦ μᾶσσειν καὶ ἀπο-⁵ μάγματα καὶ ἀπόμακτρα· τὰ ἀποκαθάρματα¹⁾, καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ κομικῷ (Eq. 412)²⁾ παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλὶς ψωμῶς εἰς ὃν ἐμαπτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπρον ἑρρίπτουν κνσί³⁾. Πανσανίας⁴⁾ δὲ φησὶν, ὅτι ἀπομαγδαλιὰ σταῖς, ὃ ἔγερον ἐπὶ τὸ δεῖπρον, εἰς ὃ¹⁰ τὰς χεῖρας ἀπομαπτόμενοι εἶτα τοῖς κνσίν ἔβαλλον, διὸ ἧ κένα, φησί, τὸ τοιοῦτον Διοσκουρίδης⁵⁾ προσαγορεύει.

59. ¹⁾ Conv. Suid. B. A. 416, 11., ubi ὁ ποιητής restituendum est. — Recte A. D. disputasse constat. Doctrina rhetoris illius ignoti iteratur ap. Theogn. Dichr. 290, 1 (Herod. Lentz. I. 350, 5. 533, 29. sqq.), ubi Atticos contra regulam grammaticorum ultimam vocis ἄπαν syllabam produxisse conceditur.

60. ¹⁾ Conv. B. A. 431, 31.

²⁾ Vocis forma μαγδαλιὰ recurrit apud Schol. Ar. Eq. 414. (cuius secundam et tertiam explicationem Suid. s. v. ἀπομαγδαλιὰ inverso ordine transtulit).

³⁾ Conv. B. 431, 27., unde Rindfl. p. 2. sq. collegit hanc explicationem A. D. tribuendam esse.

⁴⁾ Pausaniae doctrinam repetit Hes. ἀπομαγδαλιὰς et tertium schol. Ar. Eq. 414. (= Suid.) — Eadem explicatio paullim immutata ap. Poll. VI. 93. — Eustath. p. 432, 34. ἐκ τοῦ μᾶσσειν καὶ τὸ ἐμαγεῖον γίνεται (cf. Eust. 1857, 12. Suid. s. v.). — καὶ τὸ χειρόμακτρον καὶ ἡ μαγδαλιὰ, ἣτις ἦν ζέμωνιά τι, ἐν ᾧ ἀπομαπτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ὄπη οἱ παλαιοὶ ἑρρίπτουν κνσί. Quae doctrina atticistis debetur. Eodem ordine Poll. l. l. de vocabulis ἐμαγεῖον, χειρόμακτρον, ἀπομαγδαλιὰ agit et vocabulum inusitatum similiter atque Paus. explicat: αἱ ἦσαν τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μιλιαδὸν καὶ στατωδεις, εἰς ὃ ἀποψησόμενοι τοῖς κνσίν αὐτὸ παρέβαλλον, ὅθεν καὶ Λακεδαιμόνιοι κνδά τὴν ἀπομαγδαλιὰν καλοῦσιν· ἐποδηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος: κ 217. Eust. vero ad κ 217 (1655, 37) ad l. l. ex atticistis petittum provocat!! Et. M. 557, 47 ex eodem loco Homericoproficiscitur, et similem in modum explicat.

⁵⁾ Dioseurides fuit sine dubio auctor ille, quem de Lacedaemoniorum republica egisse Ath. IV. 140B testatur. Cum autem ex Poll. l. l. Lacedaemonios κνδά = ἀπομαγδαλιὰν dixisse discas, eademque iterum doceat Athen. IX. 409D ὧς φησὶ Πολέμων ἐν τῇ περὶ ἀνομιῶν ἀδόξωρ ἐπιστολῇ, Dioseuridem ex Ath. IV. 140F. de variis panum Laco-

61. Eustath. p. 965, 44. *κεῖται δὲ τὸ ἀποσιμοῦσθαι¹⁾ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, παρ' οἷς οὐ μόνον ἀπεσίμωσε τὸ ἕψωσε καὶ πρὸς τὸ λαμπρότατον ἤγαγε κατὰ Πανσανίαν ἀλλὰ καὶ ἀποσιμῶσαι τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς παρὰ Θουκυδίδη.*
- 5 62. Eustath. p. 967, 21. *ὁ παρὰ τῷ Πανσανίᾳ διὰ τοῦ χτύχους¹⁾, ὡς ἐκεῖνός φησι, λιθοξοϊκὸν ἐστὶ σιδήριον, ἀφ' οὗ ἀποτυχίσαι λίθον τὸ ἀποπελεκῆσαι.*
63. Eustath. p. 866, 18. *ἀπόψυξις¹⁾ ἢ ἀποπνευμάτωσις, ὡς Πανσανίας δηλοῖ.*
- 10 64. Eustath. p. 286, 17. *παροιμία — φέρεται τὸ „Ἄργεῖα φορὰ“¹⁾ παρὰ Πανσανίᾳ. ἐσκώπτοντο γὰρ, φησιν, Ἄργεῖτοι εἰς φιλοδόξους (em. φιλοδίκους Meier) καὶ συκοφάντας.*
65. Eustath. p. 183, 12. *ἔτι ἰστέον, καὶ ὡς ἐν τῷ Πανσανίου λεξικῷ φέρεται ἀργειφόντης¹⁾: ὁ ὄφιοκτόνος. ἄργην*
 15 *γάρ, φησιν, ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦσιν. [οὐ μέντοι ἰστορεῖ καὶ πῶς ὄφιοκτόνος ὁ Ἐρμῆς].*

nicorum generibus egisse appareat, *κινάδα* pro miro illo *κίνα* apud Eust. I. supra laud. mutaverim. Hes. *κινάδες· αἱ ἀπομαγδαλαί.*

61. ¹⁾ De *ἀπεσίμωσα* eadem Hes. 4. Quae de *ἀποσιμῶσαι* profert, recurrunt apud Suid. B. A. 434, 22. *ἀποσιμῶσαι, τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πνύην προτείνειν γυμνῆν. Φιλίππος. Θουκυδίδης δὲ τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς* cf. Schol. Thuc. IV. 25. — Marcellin. 52. vocem *ἀποσίμωσιν* Thucydidis propriam esse contendit. Cum locus sit corruptissimus, *ἀπεσίμωσεν* restituere non dubito. Et. M. 125, 51 *aliena* profert.

62. ¹⁾ Conv. Hes. s. v. *τύχοι*. Ex eodem fonte prodierunt: Hes. *ἀποτυχισθεῖς· ἀντὶ τοῦ ἀποτιλθεῖς καὶ τὸ ἀποτυχισθὲν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τύχων. ἐστὶ δὲ λιθοξοϊκὸν σιδήριον*. B. A. 438, 17. *ἀποτυχίσαι· τὸ ἀποπελεκῆσαι. καὶ ἀποτυχισθεῖς· ἀποτιλθεῖς ἢ ἀποπελεκισθεῖς.*

63. ¹⁾ Similia Hes. *ἀποψέχειν· ἀποπατεῖν, ἀποπνευματίζειν, ἀφοδεύειν*. cf. Et. M. 127, 17. Hes. s. v. *ἀπεψέχη*. Suid. *ἀποψέχειν· τὸ ἀποθνήσκειν. ἐν πρώτῃ Θουκ. (I. 134). σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν, ὡς τὸ*

ἀποψέχειν ἐν [τῷ] κλιβάνῳ λίνα τὰ ἔγγραψθέντα. cf. B. A. 440, 10. Cum *τερσαίνειν* (= *ξηραίνειν*) voce coniunctum habes *ἀποψέχειν* l. I. cf. fr. 76. 305. Suidae doctrina *ἀποψέχειν* = *ξηραίνειν* profertur ap. Hes. s. v. *ἀπεψέχοντο*.

64. ¹⁾ Similia Hes. Diogen. II. 79. Apost. III. 76. Aliud proverbium protulit Suid. *ἀργεῖτοι γῶρες*, quod a nostro distinguendum neque cum Schotto ad Diog. II. 79. corrigendum est, cf. Append. prov. III. 35 (cf. Crusius, Anall. p. 55, Adn. 1.) Suid. Hes. *Ἄργεῖτους ὄρῳς*.

65. ¹⁾ Exilis doctrina si cum doctissima Harpocratonis glossa *ἀργῶς*

66. Eustath. p. 707, 33. ἀρδάνιον παρὰ Αἰλίῳ Διο-
 νυσίῳ τὸ ἀπὸ τοῦ πυθμένου τοῦ κεραμείου ἕως τῆς γαστροῦς,
 ἐν ᾧ ἄρδουσι θρέμματα¹). Πανσανίας δὲ φησιν ὅτι ἀρδάνια
 κεράμων γάστρα ἀπὸ τοῦ ἄρδειν τὰ βοσκήματα²). προετίθεντο
 δέ, φησίν, τῶν θερῶν. εἰ δὲ καὶ ὁ ἄρδαλος καὶ τὸ ἀρδα- 5
 λῶσαι καὶ ἡ ἀρδαλία ἐκ τοῦ τοιοῦτον γίνεται ῥήματος, οὐκ
 ἔστι σταθερῶς ἐπιζῶναι. τέως δὲ κατὰ Πανσανίαν³) Φερε-
 ράτης ποιεῖ τινα ἐυμασσομένον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα·

compares. Αἰσχίνης περὶ τῆς ἀποδόσεως. πιθανώτερόν ἐστι λέγειν, ὅτι
 Λωρεῖς, μάλιστα δ' Ἀργεῖοι, τὸν ὄφιν ἀργῶν λέγουσιν, ὡς Ἀχαιοὺς ἐν
 Ἀδράστῳ (fr. 1). Τίμαχος (Τιμαχίδας Maussacus) δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ
 γλῶττιαν καλεῖσθαι τὸν ὄφιν ἀργῶν φησιν, ἀλλὰ γένος τι εἶναι ὄφως
 τοῦς ἀργῶς. κτλ. Quae verba, in epitome initio paullo fusiora, repetita habes
 apud Suid. s. v. Novum quoddam intulit B. A. 442, 29. haec verba in-
 serens: ἄλλοι δὲ φασιν αὐτὸν κακὸν ποιητὴν γεγενῆσθαι (cf. Athen. XIV.
 638C), quae redeunt in Schol. Aesch. II. 99. Hes. s. v. ἀργῶς. Serpentes
 ἀργῶς vocatas esse vid. ap. Suid. Δημοσθένης s. f. et Hes. s. v. ἀργῶν
 ἔπεφρες (quocum cf. Harp. s. v. ἔνιοι δὲ τοῦ δράκοντος εἶναι φασὶ τὸ
 ἀργῶν ἐπίθετον). Freyer p. 275 sqq. propterea, quod B. A. et Suid. inter
 se concinunt, illorum glossas ad Pausaniam revocat. Nab. Prol. 103. om-
 nes eundem fontem adiiisse censet.

66. ¹) Ad Ael. Dion. respicit Hes. s. v. ἀρδαλία.

²) Paus. repetitur apud B. A. 441, 30 (= Suid. Zon. I. 302. Tittm.)
 Hes. Schol. Eur. Alc. 99. Phot. s. v. ἀρδάνιον, unde velim addas, quae
 Eust. inconsiderate omisit, Pausaniae verba: ἐτίθετο δὲ πρὸς τῆς θύρας
 τῶν τετέλετῶν τοῖς εἰσιούσιν καὶ ἐξιοῦσιν, ἵνα περιρραίνωνται. cf.
 Poll. VIII. 66.

³) Etiam voces ἀρδαλος, ἀρδαλῶσαι, ἀρδαλία atticistae tribuendae
 sunt cf. Prol. p. 49. Pausaniam haec ex Aristophane Byzantio transscrip-
 sisse constat, cf. Nauck. Ar. Byz. p. 203 et L. Cohn, N. Jahrb. XII. 291.
 sqq., qui ab eodem Eustathii loco p. 1761, 30. profecti sunt (recte cum
 Cohnio libro περὶ τῶν ἐποπτεομένων μ. ἐ. τ. π. attributo). συνάπτει δὲ
 τοῦτοις ἕνεκόν καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι ἦγον μολῆναι προφίρων καὶ τὸ
 τὴν μὲν ἀρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπύργισσον
 καὶ τὸ

Αἰγύπτου θοιάμιον ἡφάλωσέ μου. (Philemon fr. 59. Kock).
 cf. Mill. Mēl. p. 427. (ex Ar. Byz.) ἀρδαλῶσαι ἐπὶ τοῦ μολῆναι. Et. M.
 436, 41. Erot. p. 56. 9 Klein. Galen. Gloss. Hippocr. vol. XIX. p. 85.
 Kühn. Phot. Hes. ἡφάλωμένος (= Lex. Bachm. 252, 5) Hes. s. v. ἀρδα-
 λωμένος. Erotiani locus contra Nauckium (p. 203. n. 27) tuendus est;
 vocem ἀρδαλος enim et adiectivi et substantivi sensu, ut Lobeckio in Pa-
 thol. p. 245. placuit, adhibitam esse discas ex Hes. glossis ἀρδαλος. μό-

τὸν ἰδρωῖτα καὶ τὴν ἀρβαλίαν ἀπ' ἑμοῦ σπόγγισον

(fr. 33. Koek)

[τὸ μέντοι ἀρδην⁴⁾ ἐπίρρημα οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸ παραγάγοι
τινὰ ὡς ἐκ τοῦ ἀρδω γίνεται, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ αἶρειν,
5 ὥσπερ ἐκ τοῦ αἶρειν γίνεται τὸ ἀρδην]. ἔστι γάρ, φασιν,
ἀπὲ τοῦ φοράδην. Εὐριπίδης Ἀλκίσιτιδι (624)

τέκνον ἤδη πρόσπολοι

φέρουσιν ἀρδην ἐς τάφον τε καὶ πυρίαν.

67. Eustath. p. 600, 46. σχίσματα γάρ τινα οἱ θύσανοι.
10 ὅθεν ἀρειθύσανοι¹⁾ κατὰ Πανσανίαν Ἄρεος θύσανοι οἰονεῖ
ἀποσχίσματα παρ' Αἰσχύλω ἐν Προμηθεὶ λυομένῳ (fr. 203. Nauck.)

68. Eustath. p. 1178, 54. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ Ὀμη-
ρικοῦ ἀρέσασθαι καὶ πέμματα τινα ἱερὰ λέγεσθαι φησιν Αἴ-
λιος Διονύσιος ἀρεστῆρας¹⁾, δι' ὧν ἔστι δηλαδὴ πρὸς τὸ
15 θείον ἀρέσασθαι.

69. Eustath. p. 799, 37. ἀρηνοβοσοκός¹⁾ ὁ προβατοβο-
σοκός κατὰ Πανσανίαν, ἐκ μέρους δηλαδὴ. ἐν δὲ ἀνωνύμῳ
ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ἐρηνοβοσοκός ὁ αὐτὸς φέρεται διὰ τὸ ἔ.

70. Eustath. p. 403, 5. δῆλον δὲ ὅτι ἀπ' αὐτῶν (sc.
20 Ἀμαζόνων) καὶ παροιμία φέρεται τὸ „ἄριστα χωλὸς οἴφει“.
ἐπήρουν μὲν γάρ, φασιν, Ἀμαζόνες ἀρρέων σζέλος ἢ δεξιάν

λωσμα et ἀρδάλων· εἰκόλων. — Pherecratis versus sec. Eust. 1761, 31
(id. est Ar. Byz.) corrigendus est.

⁴⁾ Solam explicationem ἀρδην· φοράδην ad att. referendam puto.
Recurrit ap. Suid. Schol. Ar. Thesmoph. 274. Hes. — Etymologia debetur
Philoxeno cf. Et. Or. p. 20, 21. ed. Sturz.

67. ¹⁾ Conv. Hes. ἀρ[ε]θύσανοι. ἡρίοχοι (ἀποσχίσματα καὶ † ἀποκλαστή-
ματα) et paullo infra s. v. ἀρθύσανοι † ἀποσχίματα καὶ ἀποβλαστή-
ματα, quae glossae se invicem emendant. θύσανοι ap. Eust. p. 976, 28
(= Phot. Suid. Hes. Schol. Herod. II. p. 454.) explicantur, quae verba for-
tasse ad eundem Atticistam referenda sunt.

68. ¹⁾ Eadem doctrina Eustath. p. 660, 31. Et. M. 138, 54. Paullo im-
mutatis verbis apud Suid. Zonar. I. 238. B. A. 215, 29. In brevissima
contracta apud Hes. B. A. 443, 32. Poll. VI. 76 ἀρεστῆρας in liborum
deis sacrorum numero exhibet, cf. fr. 51. 94.

69. ¹⁾ Bis recurrit Pausaniae doctrina apud Hes. ἀρηνοβοσοκός et ἀρη-
νοβοσοκός, προβατοβοσοκός. Σφοδρῆς Τυροῦ β' (fr. 594.). γράφεται δὲ καὶ
ἐρηνοβοσοκός διὰ τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. Et. M. 377, 22. ἐρηνοβοσοκός,
Phot. ἐρηνοβοσοκός qui eodem modo atque Eust. l. l. a voce ἀρηρ =
agnus' glossam derivat.

χειρα. Στυθῶν δὲ προζαλουμένων αὐτὰς αὐτοῖς σεροίζειν, ὡς ἀπυρότοις οὔσι κατὰ Πανσαρίαν Ἀρτιάειραν φασί μίαν τῶν Ἀμαζῶων θρασείαν οὔσαν καὶ ἀκόλαστον εἶπειν. „ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ“ ὡς ἀρξουμένων αὐτῶν τοῖς χωλοῖς¹⁾).

71. Eustath. p. 1935, 2. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ 5 θείον ἐγίνοντο καθαροὶ, καθὰ προσεχῶς ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ φυτά τινα εἰς τοῦτο χρήσιμα ἦν. ἀριστερεῶν γούν φυτὸν κατὰ Πανσαρίαν ἐπιτήθειον εἰς καθαρόν.

72. Eustath. p. 302, 27. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Πανσα-
ρίου φέρεται, ὅτι Ἀρκὰς κενῆ¹⁾ ἐλέγετό τις, ἦτοι Ἀρκαδικὸς 10
πίλος, διὰ τὸ ἔχειν ὡς εἰκόσ τι διάφορον πρὸς τὰ ὁμοειδῆ, καὶ ὅτι Ἐρατοσθένης παρὰ Ἀρκάσι φησὶ φελλὸν μέσον τι πρίνον καὶ δρυὸς, ὃ ἐπίονος θηλέπρινον καλεῖν, καὶ ὅτι παροιμία ἦν τὸ Ἀρκάδας μιμούμενος²⁾ ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωρούντων. μαχημώτατοι γὰρ ὄντες αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἐνίκησαν, 15
πολλοῖς δὲ ἄλλοις αἵτιοι τοῦ νικᾶν ἦσαν, ὅθεν καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς διὰ τὸ τὰς κωμοφῶδας φησὶν αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις ἐκδιόνα διὰ πείραν Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη³⁾). ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐπιδραμῶν τὰ πολλὰ φησιν Ἀρκάδας μιμούμενος ἦγονν ἄλλοις ταλαιπωρῶν. οἱ γὰρ Ἀρκάδες ὑπὲρ ἑτέρων ἠνθραγαθί- 20
ζοτό φησιν. ὃ δὴ καὶ Ἡρακλῆς ἔπασχεν, ἐξ οὗ καὶ παροιμία

70. ¹⁾ Proverbium fere αὐτολεξεί repetitum in cod. Coisliniano Diogeniani, cf. Paroemiogr. I. 196, 7, in quibus Leutschius Pausaniae vestigia agnoscit. Diversa neque tamen a consilio aliena profert Apostol. III. 92. (= Zenobius Milleri Mél. p. 370.) Diog. II. 2. Schol. Theocr. IV. 62. — Plane diversa Suid. s. v. ἄριστα (= Macar. II. 40.) = initium proverbii in cod. C. prolati. Proverbium ipsum iam Ath. XIII. 568E exhibet.

71. ¹⁾ Conv. Hes. ἀριστερεῶν. φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαροὺς παραλαμβάνομένων. Rem recte se habere docet Plin. XXVII. 4, 6, ubi optimi codd. ‚aristereon‘ praebent.

72. ¹⁾ conv. Hes. Ἀρκὰς κενῆ Ἀρκαδικὸς πίλος. Σοφοκλῆς Ἰνέχοφ (fr. 250. Nauck. cf. Schol. Ar. Av. 1203).

²⁾ conv. Suid. s. v. Ἀρκάδας μιμούμενοι (= Apostol. III. 73). Similia Zenob. II. 59. (= Hes.) Macar. II. 41. Proverbium quod ex Platonis Pisandro (fr. 99. Kock) affertur, non ad Herculem sed ad Aristophanem reducendum esse Schol. Plat. Apol. 19B luculentissime docet. Mirum quod αὐτός (= Aristophanes) eundem in modum apud Suid. s. v. Ἀρκάδας μιμούμενος. (= Apostol. III. 73) reddit. Simillima praebet Zenob. II. 59. = Hes. Macar. II. 41.

ἐπὶ τῶν ἄλλοις μοχθοῦντων τὸ ,ἐν τετραδάδι γεννηθῆναι' κατὰ τὸν Ἡρακλέα δηλωθῆ, ὅς ἐν μηνὸς τετάρτη γεννηθεὶς ἄλλοις ἦθλει³⁾.

73. Eustath. p. 1535, 17. καὶ ἀπαρκίας¹⁾ ἄνεμος, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, καὶ ἡ προῆ αὐτοῦ ἄρκιος καὶ ἄρκυες²⁾ λίνα περιτιθέμενα θηρίοις. οὗ τὸ πρωτόθετον ὡς ὁ Πανσανίας φησὶν ἀπὸ τῶν ἄρκων. ὅτι δὲ καὶ ἰδασύνοντο Ἀττικῶς αἱ ἄρκυες³⁾ οὐκ ἄδηλον. καὶ φέρεται χοῆσις Εὐπόλδος τοιαύτη·

10 σὺ δὲ καλώδια ταῦθ' ἄρκυόρει (fr. 313. Kock)
ὁ ἔστι φύλασσε, ἐπεὶ καὶ ἄρκυωρὸς⁴⁾ ὁ τῶν ἄρκων φύλαξ. ἀφ' οὗ τὸ ἄρκυωρεῖ⁵⁾, ὁμοίως τῷ ἡμερωρεῖ⁶⁾, ὁ ἔστιν ἡμεροφυλακεῖν⁷⁾.

73a. Et. Mag. p. 146, 51¹⁾. ἀρρεντηῖρ· ὁ κυβιστητήρ²⁾. ,ὁ
15 δ' ἀρρεντηῖρι ἰοικῶς κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος διφρον' (H 742). εἰρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρῶν, οὔτινες εἰώθησαν ἐπὶ κεφαλὴν ἄλλεσθαι ὥσπερ τὸν ἄερα κυρίττοντες. [οὗτος Ἰπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς. Μεθόδιος].

³⁾ Alterius rhetoris doctrinam nusquam adhuc indagare potui. Proverbum autem (ap. Eust. 1353, 5. 1533, 34.) quod vulgo fertur, *τετραδάδι γέγονας* saepius adhibetur, cf. Zenob. II. 7., paullo aliter Phot. = Suid., denique Mill. Mél. p. 366. τ. γ. ταύτης μέμνηται Πλάτων ὁ κομικὸς ἐν Πεισάνδρῳ (fr. 100. Kock). *τετραδάδι γὰρ γεννηθεὶς καὶ πάντων ἐπιφανέστατος καὶ ἀνδρειότατος γενόμενος ἑταλαιπώρει, ὅμως ἐπ' Εὐρυσθέως ἐπιτατιόμενος*, quae ad eundem Aristophanem referre nullus dubito. — cf. Fragm. lex. rhet. 378.

73. ¹⁾ cf. Hes. cf. Ar. de mundo IV. 13.

²⁾ cf. Hes. ἄρκυες. ἄρκυσι. Suid. s. v. ἄρκυες. B. A. 445, 22.

³⁾ Et. M. 144, 6. 10. Mill. Mél. p. 43. cf. B. A. I. I.

⁴⁾ Harp., cf. Suid. in priore glossae parte.

⁵⁾ Hes. 3. — Et. M. 144, 17.

⁶⁾ cf. Phot. Hes. ἡμερωρίας. ἡμερωρεῖν.

⁷⁾ Quae omnia atticistis tribuenda sunt propter lexicographorum consensum. Idem lexicon rhet. iterum usurpatur apud Eustath. p. 1156, 17. ad quem locum iam noster provocare videtur: *ἀλλαχῶ καὶ ἕτερα γέγραπται* sub finem adiciens, cf. fr. ἀπάρκιος (359).

73a. ¹⁾ Hanc etymologi glossam (cf. Mill. Mél. p. 45.) A. Dionysii esse apparet ex subscriptione Codicis Vaticani, quem Milleri Florentino simillimum sed pleniorē esse et verba supra uncis inclusa continere R. Reitzensteinus benigne mecum per litteras communicavit.

²⁾ Hanc explicationem solam (cf. Apollon. lex. hom. p. 43, 17. Bekk.)

74. Eustath. p. 1854, 34. οὐκ ἂν δέ τις ἀπισχερίσαιο μὴ οὐκ εἶναι καὶ τὸν ἀρράβακα ἐθνικὸν, ὅς ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὀρχηστῆς ἢ βλάσφημος. Πανσανίας δὲ καὶ ἐτυμολογίαν αὐτοῦ παραδιδούς γίνεσθαι φησιν ἀπὸ τοῦ ἀρραβέσσειν, ὃ ἐστὶν ὀρχεῖσθαι¹⁾.

75. Eustath. p. 913, 57. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει καὶ ὅτι ἀρρενικὸν οὐχὶ ἀρσενικὸν τὸ τῶν γραφῶν παρὰ Ἀττικοῖς φάσμακον¹⁾.

76. Eustath. p. 1533, 58. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος οἴσον¹⁾ φαίνεται λέγειν τὸ τοιοῦτον γυτὸν, γράφας, ὅτι ἀπὸ οἰσίου¹⁰ κόφινος ἄρριχοι καλούμενοι, οὗς Ἴωνες μὲν ἀρσενικῶς προφέρουσιν, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς²⁾. Πανσανίας δὲ ἱστορεῖ καὶ ὡς τούτοις τοῖς ἀρρίχοις σταφυλὰ συνεκομίζοντο, ἐξ ὧν δοκεῖ γίνεσθαι καὶ τὸ ἀναρριχᾶσθαι³⁾.

ib. p. 1163, 49. τάλαιοι δὲ καλλήθισκοι, τάλαιες εἰς τὸ αἶρειν¹⁵ οὗ βαστακτικοί. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄρριχοι παρ' Ἀτ-

atticistae esse puto, cf. Eustath. p. 1083, 54. ἔστι γὰρ ἀρρεντήρ καὶ κνβιστητήρ τὰ αὐτὰ, εἰ καὶ σαφέστερον ὁ κνβιστητήρ. cf. Suid. Hes. — Iam antiquitus, quis fuerit ἀρρεντήρ, incertum fuisse apparet ex Schol. Ven. A. ad M 385 (= Eustath. p. 910, 34).

74. ¹⁾ Petita sunt ex celeberrimo illo loco, ubi Eust. de vocabulis peregrinis disserentem et priores compilantem vides, cf. Prol. p. 30. not. 1. Conv. cum utraque doctrina Hes. et B. A. 446, 26.

75. ¹⁾ Tantum ap. Hes. s. v. ἀρρικὸν· χρώματος εἶδος χλωρὸν, ὅπερ ἡμεῖς ἀρσενικὸν λέγομεν (cf. Schmidt. ad l. l.). Schwartz p. 33. γραφῶν scribi iubet.

76. ¹⁾ Cf. fr. οἰσίη, οἴσον et ταρσός (fr. 305.), unde apparet etiam ea quae de ταρσοί p. 1163, 49 disputantur, atticistarum esse. cf. Prol. p. 30.

²⁾ Repetuntur B. A. 446, 30. Et. M. 149, 29. (Com. III. p. 634. Kock). cf. Et. Gud. p. 80. ἄρριχοι δὲ λέγονται κόφινος σῖνοι (l. οἰσῖνοι) . . . ἀρσενικῶς. — Pausaniae doctrina iterum apparet ap. Et. M. 99, 22. ἀρριχὸς λέγεται ὁ κόφινος, ἐν ᾧ κομίζουσι τὰς βότρυς· ἐξ αὐτοῦ ἀρριχῶ καὶ ἀναρριχῶ, quam ex Herodiano sumptam esse etymologus tradit. cf. Prol. p. 74. not. 2. — Similia ap. Suid. = Schol. Ar. Av. 1309. Moeris. s. v. = Harp. cod. k, cf. Bekk. ad p. 34, 14. Hes. B. A. 208, 25.

³⁾ ἀναρριχᾶσθαι cf. Et. M. 99, 14. 26. cf. Schol. Ar. Pac. 70. — Contra atticistae regulam disputat Phryn. ap. B. A. 19, 25 . . . οἱ δὲ δύο πο γραφόντες ἐμαρτάνουσιν. — Atticista conspirat cum Herodiano, cf. Herod. II. 387, 5. 475, 27. ed. Lentz. (cf. eius notam de diversissimis vocis ἀρριχὸς scripturis), Greg. Cor. ed. Schäf. p. 585., ubi ex Porphyrio ἀναρριχῆσι substantivum adfertur.

τικοῖς. Πανσαρίας οὖν φησὶν, ὅτι ἄρχιζος κόσμιος ἐπιτή-
δειος εἰς συγχομιδὴν σταφυλῶν.

77. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532a 22. Bekk. ὅτι τὸ ἀρ-
χέτυπόν¹⁾, φασὶν, οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων οὐδὲ δη-
5 τῶρων οὐδὲ τῶν Μούσαις κατοχῶν εἴρηται, ὡς Διονύσιος ὁ
Ἀλικαρνασσεὺς ἱστορεῖ.

78. Eustath. p. 782, 52. σημειῶσαι δὲ ὅτι παροιμία φέ-
ρεται ἀπὸ τῆς νήσου Σκύρου τὸ „ἀρχὴ Σκυρία“¹⁾ ἐπὶ τῶν
εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελεῖς ἐχόντων, ἀπὸ Θησέως ληφθεῖσα,
10 ὡς φησὶ Πανσαρίας, ἐπειδὴ ἐπιθέμενος τῇ Ανχομίδου ἀρ-
χῇ καὶ πειρῶν τὴν γυναῖκα ἐκείνου καταζημιωθείη, [ὡς καὶ
Ανκόφρων (v. 1324) φησὶ]. λέγει δὲ καὶ ὅτι ὀστρακισθῆναι
πρῶτον Ἀθήνησι Θεσεία ἱστορεῖ Θεόφραστος (fr. 131. Wimm.)

79. Eustath. p. 1595, 37. καὶ νόμων δὲ ἐπιμελητὰ ἦσαν
15 ἐν Ἀθήναις ἕξ τὸν ἀριθμὸν οἱ καὶ θεσμοθετεῖται κυριείοντες,
φασὶν, τοῦ δικάζειν καὶ χειροτονεῖν. ἐκεῖ δὲ καὶ ἄρχοντες ἕτε-
ροι ἕνδεκα ἐπιμελούμενοι τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ καὶ ἐνήγοιτό,
φασὶν, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην κλέπται τε καὶ ἀνδραποδισταί.
τῶν δὲ ἐληθέντων Ἀθήνησιν ἑννέα ἀρχόντων κατὰ Πανσα-
20 νίαν τρεῖς μὲν ἦσαν, ἄρχων, πολέμαρχος, καὶ βασιλεὺς· οἱ δὲ
ἕξ θεσμοθετεῖται¹⁾.

77. ¹⁾ cf. Hes. ἀρχέτερον. πρωτότερον, ἀφ' οὗ πᾶσιν ὁ τύπος. Suid.
ἀρχέτεπος. πρωτότεπος. καὶ ἀρχέτεπος. ὁ τὴν ἀρχὴν διδοῦς. B. A. 449,
13. — Naber Prol. p. 186 etsi de Dionysio atticista vehementer dubitavit,
tamen Helladii locum non omittendum esse existimavi.

78. ¹⁾ Clariora profert Suid. s. v. ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ
μηδὲν λυσιτελεῖς ἐχόντων, παρόσον περιώδης καὶ λεπρὰ καὶ διὰ τοῦτο
πενιχρὰ ἢ Σκῆρος (= Zenob. I. 32. Hes.) οὐδὲν γέρονσα λόγον ἄξιον.
οἱ δὲ ἀπὸ Θησέως, ὅτι κτλ. = Eust. l. l. sed Lycophronis testimonio
omisso et sub finem addito Θεόφραστος ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς. cf.
Meier Opp. II. 91. Duas igitur explicaciones Pausaniae praesto fuisse
et seiunctim adhibitas esse vides, quae sola Eustathii socordia in unam
conflata sunt. Utramque repetitam habes in cod. Pal. I. 1. ap. Crus. in
Philol. nov. ser. I. p. 195. cf. p. 206. Lemma proverbii ap. Mill. Mcl.
p. 371. — Simile fuit proverbium Σκυρία δίκη, quod et ipsum de Thesei
fuit exitio, cf. Hes. s. v. — An ad eandem originem reducenda sint Phot.
Suid. s. v., Poll. VIII. 81. (cf. Meier-Schöm. Att. Proc. ed. Lipsius p. 908.
not. 407.) dubium est.

79. ¹⁾ Pausaniae doctrina, quae contra usum communem pugnat (nisi
ordinem ἀρχόντων turbatum episcopo attribucere mavis), alibi αὐτολεξεῖ non

80. Eustath. p. 787, 8. *ιστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παν-
 σαρίου γέρεται, ὡς τὴν δορὰν ἀσπάθητόν τινας εἶπον χλαῖ-
 ναν¹⁾, ὃ ἔστιν ἀνύφωτον, καὶ ὅτι ἐκ τῆς λεοντῆς ἢ κατὰ
 τὸν λέοντα παροιμία τὸ „ξυρεῖν λέοντα“ ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις
 ἐπιχειροῦντων²⁾ καὶ τοῦτο μὲν διὰ τὴν γενναϊότητα τοῦ λέον- 5
 τος, ὃν οὐκ ἂν ξυρεῖν τολμήσῃ τις. τὸ μέντοι „πόκους ὄρον“³⁾
 ἄλλον τρόπον ἀδύνατόν ἐστιν διὰ τὸ μὴ εἶναι πέπεσθαι τὸν
 ὄρον. ὁμοίον δὲ πῶς καὶ τὸ „ἀσζὸν δέριεν“⁴⁾. οὐ γὰρ ἂν ἐξ
 ἀσζοῦ ἕτερον δέρμα ἀποσυρῆσεται.*

Cram. Anecd. Par. III. 77, 34 (id est ad K 23, ut Eust.) 10
 δέρμα λέοντος· ἐπιθετός χιτῶν, ὡς ὁ Πανσαρίας, διὰ τὸ
 ὑπεροχικὸν τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.

80a. Eustath. p. 1769, 45. *ιστέον δὲ, ὅτι τὸ πρῶτον
 οἱ παλαιοὶ, ὡς ἱστορεῖ Πανσαρίας, τιμῶντες τὴν εὐρεσίαν τοῦ*

repetitur. Suid. s. v. *ἄρχων* atticistas adiisse propter consensum cum B.
 A. 449, 17. veri haud absimile videtur; certum tamen quicquam affir-
 mare non ausim. — Ea, quae de *ἑνδεκα* iudicibus episcopus explanat,
 ad Pausaniam referenda esse confido, cum 1) de thesmothetis iam ita
 ante egerit, ut etiam superiore loco ex Paus. omnia delata esse appa-
 reat, 2) eadem doctrina apud Et. M. 338, 34 recurat paullo fusior et
 voce *ῥητορικῆ* sub finem addita, cf. Heyden. Leipz. Stud. VIII. p. 214.
 sqq. cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Vesp. 1108. B. A. 250, 4. 310, 15., ubi
 fere eisdem verbis Eustathiana repetita vides. cf. Poll. VIII. 102.

80. 1) Conven. B. A. 453, 18. Hes. s. v. *ἀσπάθητον χλαῖναν*. Simil. Hes.
ἀσπάθητα. Poll. VII. 36. cum Sophoclis testimonio.

2) Conv. Phot. Suid. *λέοντα ξυρεῖς*. Schol. Plat. Rep. 341.C. cf. Diog-
 gen. VI. 24.

3) Dubitanter ad Paus. referre ausim, cf. Nab. ad Phot. *ὄρον πόκω*.
 Quod eadem explicatio bis ap. Phot. redit, alteram alteri, quam sibi fluxit,
 Pausaniae recensionem Naber Prol. p. 45 tribuere studet. (sed cf. Prol. p. 9.)
 cf. Phot. Suid. *ὄρον πόκω*· ἐπὶ τῶν ἀνηντέων καὶ μὴ ὄρων λέγεται ἢ πα-
 ροιμία ἐπὶ τῶν Ἀττικῶν, ὅσπερ ἀ τοιαῦτα πλίνθον πλένειν, ἀσζὸν τίλ-
 λειν, χέτριαν ποικίλλειν, εἰς κόπρον (Phot. *κοπρῶνα*) θυμαῖν. † *Ἀρίστωχος*
 δὲ (*Ἀριστοφάνης* Nab.) διὰ τὸν Κρατῖνον (fr. 348. Kock) ἐποθέσθαι ἐν Ἄιδον
 τινὰ σχοινίον πλέκοντα, ὄρον δὲ τὸ πλεζόμενον ἀπεσθίοντα, οἷον ἀπο-
 κείοντα, παρόσον οἶν τὰ ἐν Ἄιδον ἀνήντιά εἶσιν, τοῦτο ἐπλάσθη. cf.
 Schol. Ar. Ran. 186. Zenob. V. 38. Hes. s. v. (cf. codd. V. B. Zenobii). —
 Eadem historia ap. Paus. X. 29, 1.

4) cf. Diogen. III. 3. cf. not. 2. ubi *ἀσζὸν τίλλειν* legis, quod nemo
 audivit. Fortasse *ἀσζὸν* (δέριεν, ὠδὸν) τίλλειν scribendum, cf. Diog. I. 3.
 B. A. 69, 26.

οἶνον ῥόθειν ἐφεῦρον καὶ τοὺς ἑαυτῶν κομῆτας κακολογεῖν, ὄθεν καὶ ἐρρέθη τὸ κομφοδεῖν, ὅτε καὶ τὴν λυμαινομένην ταῖς ἀμπέλαις αἰγά, φησιν, ἄθλον τῆς ὄδοις προέθεντο. τοὺς δὲ ἀγωνισαμένους τραγοδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τράγω δηλο-
 5 νότι τῷ ἀσκόῳ, καὶ ἦν τοῦτο ἀσκολιάζειν¹⁾. τοὺς δὲ ὑστέρους, φησὶ, κριθέντας [ἦγον τοὺς ἠττηθέντας] ἕτερον ἔδει τράγον ἐπὶ τὴν εἰρημένην χοεῖαν ἐκδεῖραι καὶ τὸν χορηγὸν αὐθις μισθοῦσθαι τοὺς ἐναλλομένους τῷ ἀσκόῳ, τοὺς δὲ νικῶντας μηκέτι τοῦτο πράττειν [ἦγον μὴ ἀναγκάζεσθαι εἰς τὸ ἐνάλλ-
 10 λεσθαι], ἀλλὰ ἡσυχάζειν.

81. Eustath. p. 84, 17. Πανσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκειοῖς λεξικοῖς φασιν, ὅτι Μεγακλείδης (ed. Μετ.) αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμοῦμεναι τῇ προσηγορίᾳ
 15 κατασχύνωσιν¹⁾. ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀστῆαι, ἦτοι Ἀττικαὶ, γυναῖκες Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπεροήθη καὶ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συνείρεσιν. ἕτεροι²⁾ δὲ τῶν παλαιῶν φασὶ πτλ.)

Quo cum loco coniungas: p. 1456, 44. σημειῶσαι ὡς οὗ
 20 μόνος Ὅμηρος Ἀθηναίαν λέγει τὴν Ἀθηρᾶν ἀλλὰ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν πεζολόγων πολλοὶ Ἀττικοὶ, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ'

80 a. ¹⁾ Nondum simile quid indagare potui. Ac primum quidem de ascoliasmo cogitanti statim suspicio oriri debuit, ne vehementer errarem, cum omnes glossae cf. e. g. Et. M. 155, 35. (cf. Lorenz, Epich. p. 249) B. A. 452, 18. Hes. Suid. Schol. Ar. Plut. 1129. Plat. Conv. 190 D. Luc. IV. p. 146. Jacob. cf. Mill. Mél. p. 436. Eust. 1646, 26. Poll. IX. 121. omnino cum nostris discrepent, cf. Cohn, Jahrb. XII. 366.

81. ¹⁾ Quos locos coniungendos esse inde apparet, quod eadem doctrina iisdem fere verbis apud Suid. s. v. Ἀθηναίας recurrit. — Verba illa ὅτε δὲ ἤρξαντο πτλ. Rindfl. p. 32 atticistis abiudicat; in contrarium autem disputandum est. Neque enim tum Suidae locus (quem Bergk. Poet. Iyr. I⁴. 872 ex antiatticista quodam derivare studet) intellegi possit. Quem cum 1) saepius verbotenus cum atticistis conveire, 2) ad eundem Pherceratis locum provocare videas, affirmare non dubito, Suidam primo loco atticistarum scrinia expilasse. cf. Prol. p. 50. Alterius sententiae (Ἀθηναίων = civem Atticam) fontem habes Ar. Byz. fr. Par. § 1. cf. Nauck. p. 79. 213. cf. Prol. l. 1.

²⁾ ἕτεροι τῶν παλαιῶν = Steph. Byz., ut Cohn, Jahrb. XII. p. 294, probavit.

Ἀριστοτολέως (immo Ἀνδροτίωνος § 72). „οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηναίᾳ (Eust. Ἀθηναῖ) [ἀνέθεσαν]“. καὶ Πλάτων *Εὐθυρόδημος* (302D.) „ἔρξειος Ζεὺς καὶ φράτριος καὶ Ἀθηναία φρατρία“. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐπειδὴν ἤρξαντο Ἀθηναίαι γενεᾶς λέγεσθαι ἀντὶ ἀστῶν καὶ Ἀττικῶν, ὡς Φερε- 5 κράτης (fr. 34. Kock)

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις, τότε ἤρξαντο ἐκεῖνη λέγεσθαι τρισυλλάβως Ἀθηναῖ. περὶ δὲ τούτου εἴρηται καὶ ἐν τῇ ᾧ τῆς Ἰλιάδος (i. e. 84, 17).

82. Eustath. p. 1573, 66. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς πα- 10 λαιοὺς οὐ μόνον ἕτερον καὶ ἕτερα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ θῆτα θάτερον¹⁾ καὶ θάτερα λέγεται τὸ τῶν οὐδτετέρων πληθυντικὸν ἐνικόν. Χρῆσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκουρίων ἐσχάτως βερβαρίζει, ὡς φησὶ Πανσανίας· τὸ γὰρ ἀρσεινικὸν κατὰ τὴν ὀρθὴν ἕτερος λέγεται κρηθὲν ἀπὸ τοῦ ὄ ἕτε- 15 ρος. — ἔστι δὲ καὶ θατέρου γενικὴ ἐνικὴ. καὶ θατέρου δοτικὴ τῶν ἐνικῶν οὐ θατέροις. σολοισμὸς γὰρ τοῦτο κατὰ Πανσανίαν. ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς οὐ κρηθᾶται, τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται ἢ ἕτερα καὶ θητέρα οὔτε δὲ κατὰ γενικὴν οὔτε κατὰ αἰτιατικὴν κρηθᾶται. 20

83. Eustath. p. 1157, 33. ὁ ἀλῶν¹⁾ ἐπιμίχης αὐτὸς καὶ παραμίχης ποταμός. ὄθεν καὶ διάυλος²⁾ καὶ ἀλῶς³⁾ κατὰ Πανσανίαν τὸ στάδιον. Αἰσχύλος δὲ φησὶν καὶ τὴν τάφρον ἀλῶτοὺς⁴⁾ διὰ τὸ κώδωνάς, φησὶ, προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς

82. ¹⁾ Convenit Phot. s. v. *θάτερος*. Eadem doctrina apud Gramm. post Ammonium Valckenaarii p. 195., qui Chrysippi verba Menandro tribuit. Anecd. Bachm. I. 254, 8. — Alteram doctrinam, et ipsam ab Eust. l. l. prolatam, consulto omisi, quod e Dorica dialecto formam pronominis derivare studet, cf. Eustath. 1385, 50. 1573, 35. Et. M. 443, 35 cum Gaisfordi notis. Et. Gud. 255. 12. Or. 74, 15. Mill. Mél. p. 155.

83. ¹⁾ Ut Eustathii mos fuit, non unam glossam ex attic. lexicis delibavit, sed plures, quas coniunctas vidit, una in sua depertavit; ideo eum de *αλῶν*, *αλῶς*, *αλῶτός* vocibus Pausaniam adiiisse et locum Aeschyleum inde transtulisse confido.

²⁾ Eust. et l. l. et p. 1107, 63. 1483, 53. *διάυλος* = *αλῶς* esse dicit, sed ceteri lexicographi obloquuntur, cf. Suid. s. v. Et. M. 176, 26. 743, 17.

³⁾ Et. M. l. l.

⁴⁾ Hes. s. v.

ἐμφυσῶντες οἱ ἴπποι ὡς φωνήν σάλπιγγος προίεντο⁵⁾· γράφει
οὖν οὕτως

ὡς εἶχε πόλους τέτταρας ζυγηφόρους

γμοῖσιν ἀλωτοῖσιν ἐστομομέναις (fr. 326. Nauck.)

5 84. Eustath. p. 1350, 34. ὅτι δὲ τὰ ἔντεα δοκεῖ δασύ-
ρειν τὴν ἄρχουσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῖ καὶ ὁ ἀθέν-
της, οὐχ ὁ δεσπότης, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, ἀλλ' αὐτο-
έντης καὶ ἀτοχειρίας φωνεὺς, ὁ καὶ ἀτοφόντης¹⁾.

85. Eustath. p. 1332, 12¹⁾. Πανσανίας δὲ φησὶν ὅτι ἀ-
10 τοχόωνος²⁾ ὁ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χρόνου ἄλλην μηδεμίαν προσει-
ληφὼς ἐπισκενῆν. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα ἢ αὐτὸς ἀνωρο-
μία σύγκειται. ἢ δὲ γε ἀυτόχθων ἐστία³⁾ ἢ τοῦ Χείρωνος
ἀλλοίαν ἔχει τὴν σύνθεσιν· δηλοῖ γὰρ τὴν αὐτοφνῆ καὶ σπη-
λαιώδη, ἢν ἕτερός τις ἀυτόροφον. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐλθὼν ἀ-
15 τόματος ἀδελφὸς εἰς δαῖτα ὁμοιότητα ἔχει ἄλλως πρὸς τὸν
ἐφεξῆς πού ρηθισόμενον ἀθέντην, ὃ ἐστὶν ἀτοφόντην⁴⁾.
οἱ αὐτερέται⁵⁾ δὲ ἄλλο τι δηλοῦσιν, ὅτι δηλαδὴ οἱ αὐτοῖ

⁵⁾ Hes. s. v. conv.

84. ¹⁾ Conv. B. A. 463, 4, unde Meier Op. II. p. 69 recte effecit verba
οὐχ ὁ δεσπότης post Dionysii nomen collocanda esse. Brevius ἀθέντης
ὁ αὐτόχειρ dicitur Eust. 82, 41. 641, 48. 882, 61. 945, 12 et 524, 17,
unde ex παλαιοῖς ἐπομνήμασιν hanc doctrinam ab Heraclide grammat-
tico (a Didymo ipso adhibito) petitam esse discimus. Cf. Hes. s. v. ἀθέν-
της, ἀτοέντης. Et. M. 169, 2. Gud. 92, 51. 550, 51. Schol. Apoll. Rhod. II.
754. Schol. Thuc. III. 58. Eandem doctrinam atque atticistae apud Phryn.
Lob. p. 120. Similem doctrinam profert Harp. locis quibusdam Lysianis
exornatam, unde sua Suidas petivit, sed paullo auctiora et Isocratis
exemplo illustrata. Sub finem eandem etymologiam ineptam ἀπὸ τῶν
ἐντῶν profert atque Et. M. Gud. Cui alteram non meliorem substituit
Phryn. in B. A. 15, 9, cum ab εἶναι infinitivo ἀθέντης vocem derivare
conetur.

85. ¹⁾ Quas voces omnes ex Pausania fluxisse iam inde apparet, quod
de ἀθέντης voce eadem profert atque Ael. Dion. fr. 84. Non igitur
Meiero assentiemur, qui ἀτοχόωνος tantum ab Pausania explicatum esse
statuit. Voces tali modo coniunctas episcopum excerpssisse saepissime vi-
dere licet. An Rindif. p. 51. iure contenderit, eas omnes sub lemmate
αὐτὸς a Pausania adlatas esse, dubium est.

²⁾ Similia Hes.

³⁾ cf. Hes. et Et. M. 174, 41.

⁴⁾ cf. fr. 84.

⁵⁾ Conv. Suid. B. A. 464, 23. cf. Hes.

ἐρέται εἶδῖν καὶ ὀπλίται. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοχόωνον τὸ αὐτοκάβδαλον⁶⁾ καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτόξυλον⁷⁾ ἔκπωμα καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος εἰργασται.

86. Eustath. p. 1039, 36¹⁾. ἄφλαστον²⁾ δέ, φασιν, οὐχὶ τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρονσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Αἰδύμων, ὡς φησὶ Πανσαρίας, τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ἕψος ἐκ κανόνων πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήκοιτος δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου, ὑψηρισμένου τούτῳ στυλίσκου, ὅπισθεν τοῦ κυβερνήτου. κρεμάννεται δ' ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θραρίου ταινία³⁾ εἰς παρῶσημον δηλαδὴ τῆς νηός. [καὶ τοιοῦτον¹⁰ μὲν τὸ ἄφλαστον ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τῶν μὴ ἠαδίως φλάσθαι ἤγγον θλάσθαι κατὰ διέλεκτον Ἀττικῆν, ὡς δηλοῦται καὶ παρὰ τῷ κομικῷ]. Ἀκροστόλιον⁴⁾ δέ, φασί, τὸ ἀπὸ τῆς πτυχῆς ἀνατεῖνον ξέλον ἐπὶ τὴν πρόρραν, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ φησὶν ὁ Δίδυμος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον ἐστὶν ἄκρος¹⁵ στόλος. στόλος δέ ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῆς λεγομένης πτυχῆς ξέλον πλατύ. πτυχή δέ ἐστὶν ὅπου οἱ τε ὀφθαλμοὶ ζωγραφοῦνται καὶ τὸ τῆς νεῶς ὄνομα ἐπιγράφεται. ἕτεροι δὲ καὶ τὸ στενὸν καὶ εἰς ὄξυ λῆγον στόλον φασίν.

87. Eustath. p. 396, 1¹⁾. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸν μὲν μέγιστον τέττιγα ἀχέται²⁾ καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πανσα-

⁶⁾ cf. 884, 26 et Prol. Cap. III. cf. B. A. 464, 27. Et. M. 174, 64. Eupol. fr. 200 Kock.

⁷⁾ Hes. cf. Soph. Philoctet. 35.

86. ¹⁾ Tota doctrina recurrit in schol. Ven. B. O, 717, sed auctorum nominibus omissis. Ideo etiam ἀκροστόλιον, στόλος, πτυχή glossae eidem fonti, i. e. Pausaniae, attribuendae sunt.

²⁾ ἄφλαστον cf. Suid. Hes. 4171, 19. B. A. Lex. Herod. (II. p. 403, 30 Stein.), unde discimus Apollodori doctrinam a Pausania reiectam esse. Apollodori doctrina redit ap. Et. M. 177, 41., ubi etymologia, quam damnavi, recurrit. (cf. Apollon. lex. nom. 49, 6. Bekk. Schol. Ven. A. ad I. I. Tzetz. ad Lycophr. 26).

³⁾ Verba Eustathii recte se habere videntur; ταινία retinendum (non τὰ ἡνία, ut Meier ex Schol. Ven. B. efficere studuit), cf. Poll. I. 90.

⁴⁾ cf. Suid. Schol. Apollon. Rhod. I. 1089. et Prol. p. 62. sq., et de vocibus στόλος, πτυχή cf. Poll. I. 86.

87. ¹⁾ Quos locos ideo contexui, ut utrumque atticistam saepe eadem de eadem voce protulisse cognoscatur cf. Prol. p. 4.

²⁾ Hes. s. v. ἀχέτης, ἀχέτας. Doctrina fuit Aristophanis Byz. (cf. Mill. Mél. p. 431), qui sua ex ipso hausit Aristotele Hist. Anim. V. 30

νίαν, κερκόπην³⁾ δὲ τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον· τὸ δ' αὐτὸ καὶ
καλαμαῖον⁴⁾, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόνιον⁵⁾, ἕως παρὰ
τὸ τιτίζειν, περὶ οὗ προδεδήλωται. Quo cum loco contexen-
dus ib. p. 229, 15. σημειώσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τιτίζειν τίτις⁶⁾
κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον βραχὺ ὀρνίθιον ἢ καὶ πᾶν φησι
μικρὸν ὀρνίθιον οὕτω καλεῖται. ἕτερος δὲ τις φησι (i. e. Pau-
san.) ὅτι κατὰ μίμησιν ἦτοι ὀνοματοποιίαν, ὅθεν ἕως καὶ τι-
τιγόνιον ζώοντιον παρὰ τῷ αὐτῷ ὁμοιον τέττιγι. cf. p. 1481,
51. ὅτι δὲ χείρουσιν οἱ Ἀωριεῖς τῇ τοῦ ἦ εἰς ᾧ μεταποιήσει
10 δῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν Αἰ-
λίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην⁷⁾ ἐτίθεισι τὸν ἡχητικὸν τέττιγα
καὶ κάλην⁸⁾ τὴν κήλην καὶ καλήτην φησίν, οὐχὶ κηλήτην.
88. Eustath. p. 1698, 30. σημειώσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ
ἀσφοδελὸς ὀξύτόνος κατὰ τινὰς περιεκτιζὼς ἐρρέθη, οὕτω
15 καὶ ἀχυρὸς κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον ὁ ἀχυροβολῶν¹⁾. ἕτε-
ρος δὲ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτό φησιν·
Ἐκίβην ὀτοτύζουσαν καὶ καιόμενον τὸν ἀχυρόν.

(cf. IV. 7. et Ael. Hist. An. X. 44) καλοῦσι δὲ τινες τοὺς μὲν μεγάλους
καὶ ἄδοντας ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς τεττιγόνια.

³⁾ cf. Athen. IV. 133 B. ἔστι δὲ ἡ κερκόπη ζῶον ὁμοιον τέττιγι καὶ
τιγονίῳ (sic! — Eust. p. 1282, 40, qui locum exscribit, τριγονίῳ prae-
bet, unde corruptelam veterem Athenaeo subesse suspicor, quae τιτιγονίῳ voce
sanatur). Pausaniae doctrina redit ap. Hes. κερκόπη· μικρὸν τεττίγιον,
τὸ καλαμαῖον καλούμενον. τρία εἶναι γὰρ γένη τεττίγων φασίν. οἱ δὲ
τέττιξ θήλεια μὴ φωνοῦσα, cf. Schol. Ar. Av. 1095. Iterum Pausaniam
habes ap. Phot. s. v.

⁴⁾ vid. lex. rhet. καλαμαῖαν (fr. 401.) cf. Hes. s. v. κερκόπη· καλαμίς.

⁵⁾ Veterrima iam fuit corruptela τιγόνιον, cf. Prol. p. 34. Atque
vocem τιγόνιον iam habes ap. Phot. Hes. post τιγγάβαρι illatam. — Phot.
Et. M. 760, 47 et τιτιγόνιον ὁμοιον τέττιγι. Ἐπίλεκτος Κοραΐσιος (fr. 4
Kock), ex Pausania petittum cf. Nab. l. l.

⁶⁾ cf. Phot.

⁷⁾ cf. Phryn. ap. B. A. 47, 20.

⁸⁾ cf. Hes. ἡχέτης, ἡχηταί.

88. ¹⁾ Cum Aelii Dion. doctrina concinit Herod. II. 860, 18. Lentz.
τὸ ἀχυρὸς ὁ ἀχυρὸν παρὰ Ἀττικοῦς ὀξύνεται ὡς περιεκτικόν. cf. I. 200,
12. Similia B. A. 7, 21 ἀχυρὸς, ὡς πονηρὸς λυπηρὸς. σημαίνει δὲ
τὸν ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν ἀχυρὸνα καλούμενον. Ἀττικὸν δὲ λίαν ὁ ἀχυρὸς·
καὶ ἡ παροιμία ὄνος (B. ὄνος, Mein. Men. 428 correxit) εἰς ἀχυρόν. εἴ-
ρηται δὲ καὶ προπαροξενόμενον ὡς ἄλυτος. Proverbium iteratur ap. Diog.
VI. 91. G. C. M. IV. 61. Singularia ap. Schol. Ar. Vesp. 1310. παρὰ

89. Eustath. p. 574, 28. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τροχοῦ ἢ ἀψίς¹⁾ δῆλον. φησὶ γοῦν καὶ Πανσαρίας, ὅτι ἀψίς· ξέλιτος κέκλος τροχοῦ, τὸ δ' ἐπ' αὐτοῦ σιδηροῦν ἐπίσωτρον²⁾. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν ὄλον κέκλον ὀνομάζει, τὴν δὲ ἀψίδα ἴτην.

B.

90. Eustath. p. 1404¹⁾ de βάλλειν verbo eiusque compositionis disputans haec inserit: καὶ βαλβίδες²⁾ οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἐφέσεως (1. ἀφέσεως) δορυέων γραμμαὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιοῦτοις ἐργασίαι, φησι, καὶ ἐξοχαί, δι' ὧν κατίασιν εἰς αὐτά, αἷς βαλβίσιν ὁμοίον

τὴν παροιμίαν ὄνος εἰς ἀχρῶνα ἀπέδρα. ὁ δὲ ἀχρὸς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῇ γένει (fr. 299. Kock) ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παρὰκεῖται ἐξ Ἀδώνιδος (fr. 6. Kock). — Χρῆσιν supra laudatam comici esse perspicuum est. Apud Kockium desideratur. Hes. ἀχρὸς praebeet.

89. ¹⁾ Conv. B. A. 475, 27. Simila Hes. s. v. cf. Suid. et Et. M. 183, 33. Rindfl. ἀψίς scribit, iniuria, cum Eust. ἀψίς praebeat et schol. Ven. B. ad l. 1. (E 487) doceat: ἀψίδες ψιλωτέον. Herodianum aliter sensisse saepissime videmus, cf. indicem Lentzii.

²⁾ cf. Eustath. 1313, 27. ἐπίσωτρα δὲ ὅτι τε οἱ κερθοὶ τῶν τροχῶν et 1214, 7. 589, 10. Coniuncta vocabula profert Poll. X. 53. Simillime explicat Schol. Hom. E. 725. Et. Gud. 623, 49. ἐπίσωτρα τὰ κέκλω τῶν τοῦ ἄρματος σιδήρια. Anecd. Bachm. I. 232, 6. Suid. Hes. Et. M. 364, 32. καὶ πλεονασμῶ τῶν σ ἐπίσωτρα τὰ ἐπιχειμενα τοῖς τροχοῖς σιδήρια, ἐπὶ τὴν γῆν σοοῦμενα. Ex ultimis iam etymologiam agnosco, quae vocem a σῶ verbo derivans recurrit ap. Eust. 598, 34. Et. Gud. l. 1. Et. Orion. 51, 12. 59, 24.

90. ¹⁾ Subsequitur fragmentum Aristophanis Byzantii de πρωτόβολος et γνώμων vocibus agens cf. Nauck. p. 99. sqq.

²⁾ cf. Hes. βαλβίς· ἀφετηρία. καὶ ἡ ἀφesis τῶν ἔπων καὶ ἡ θέρια τοῦ ἵππου. ἔνιοι δὲ ζαμπτήρα. καὶ παρὰ Ἰπποκράτει τὸ ἔχον ἐκατέρωθεν ἐπαναστάσεις. ἔστι δὲ καὶ βαθμὸς καὶ ἔρρισμα (cf. Erot. p. 13, 12. Klein. Galen. gloss. Hippocr. vol. XIX. p. 87. Kühn). Similia habes Et. M. βαλβίσιν· ἀντὶ τοῦ ἐρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δορυέων. ἡ γὰρ ἐπὶ ὕσπληγγος γενομένη γραμμὴ διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δορυμαῖς βαλβίς καλεῖται καὶ ὁ τῆς ἀφετηρίας τόπος. ἔνιοι ζαμπτήρα. ἐκ τοῦ ἕητοριζοῦ λεξικοῦ. Qua cum glossa concinit Harp. Antiphontis testimonio addito. Moer. s. v. βαλβίδες. Tertia explicatio ap. Schol. Ar. Eq. 1159. Prima scholii explicatio plane cum A. D. concinit. Suid. scholion repetit. cf. Anecd. Bachm. I. 178, 17. Altera explicatio a nostra plane diversa est ap. Et. M. 186, 14. (= Et. Gud. 102, 37), quae ap. B. A. 220, 31. repetitur. Schol. Ar. l. 1. altero loco recurrit, cf. Lycophr. 13.

τι κατὰ ἔννοιαν καὶ ὁ βατῆρ³⁾ ὡς ἦν ἀρχή, φησι, τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος. ὅθεν καὶ παροιμία·

αὐτὸν κέχρονκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου⁴⁾

ὡς οἷον εἰπεῖν τὸ πρῶτον καὶ ἐπικαυρότερον.

5 91. Eustath. p. 1425, 39¹⁾. ἰστίον δὲ ὅτι τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασιλεία ὡς ἱερεὺς ἱέρεια ἀλλὰ καὶ βασι-
 λισσα κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς. βασιλινραν²⁾ δέ,
 φησι, Μέγαρθρος (fr. 907. Kock) λέγει. ἐλέγοντο δὲ ὑποδή-
 ματά τινα βασιλίδες³⁾ καὶ τι μύρον εἶδος ἑπταβασιλείων⁴⁾
 10 καὶ βασιλίνδα⁵⁾, παιδιὰ τις βασιλέας τινὰς ἀποδεικνύουσα
 καὶ βασιλειᾶν⁶⁾ καὶ διαβασιλίξεσθαι⁷⁾ τὸ βασιλείας ἀντι-
 ποιῆσθαι. ἦν δέ, φησι, καὶ βασιλεὺς ἀρχὴ τις Ἀθήνησι καὶ
 ἡ ἐκείνου βασιλῆς⁸⁾ καὶ βασιλείος ἐκεῖ στοᾶ⁹⁾, πλησίον
 τῆς τοῦ ἑλευθερίου Διὸς στοᾶς.

³⁾ cf. B. A. 224, 12. unde Selenco explicationem deberi apertum est (= Hesych.). Utraque glossa non ex Aelio ipso fluxit, sed ex eodem fonte atque illius glossa petita est, cf. Poll. II. 200.

⁴⁾ Proverbium cum glossa βατήρ coniunctum habes in Et. M. 192, 4 βατήρ· ἡ ἀρχὴ τῶν τοῦ πεντάθλου σκαμμάτων.

αὐτὸν κέχρονκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου
 φησὶ τις, οἷον τὸ ἐπικαυρότατον καὶ τὸ πρῶτον. ῥητορικὴ δὲ ἐστὶν ἡ λέξις (cod. ῥηματικῆ. corr. Heyden. p. 206), idem Suid. Zon. p. 371. cf. Kock. Com. III. p. 755. — Proverbium solum paullo immutatum ap. Poll. I. I. cf. Suid. s. v. Diogen. III. 33.

91. ¹⁾ Quae omnia atticistis deberi ex voce διαβασιλίξεσθαι efficio, cuius explicatio saepius eadem redit cf. not. 7.

²⁾ Contra disputat Phryn. Lob. p. 225. et Phryn. ap. B. A. 84, 26. Falso, cum ad Menandri testimonium ipse alia optima notae afferat, Alcaei (fr. 6. Kock) et Aristotelis (Fragm. ed. V. Rose p. 137). Cum Phrynicho facit Moeris p. 192, 27. Bekk. βασιλισσα (= regina) ap. Athen. XIII. 586 C ex Philemonis Babylonio (fr. 16. Kock) cf. ib. 595 C. — Eustath. p. 1514, 33.

³⁾ cf. Hes. Poll. VII. 85.

⁴⁾ An vox recte se habeat, dubium est. Hes. βασιλείων praebet.

⁵⁾ cf. Hes. Poll. IX. 110, Cohn, Jahrb. XII. 370.

⁶⁾ cf. Hes. βασιλειῶντα.

⁷⁾ conv. Suid. Et. M. 266, 14. B. A. 241, 24.

⁸⁾ Huc referenda puto Et. M. 189, 7. βασιλῆς· ἡ τοῦ βασιλέως γυνή ὡς καὶ βαλανῆς ἡ τοῦ βαλανέως. ῥητορικὴ. cf. Suid. Lex. Bachm. 179, 5. cf. Heyden. p. 255.

⁹⁾ Quae recte se habere cognosces ex Harp. s. v. Confusa ap. B.

92. Eustath. p. 1721, 26¹⁾. ἰστέον δὲ ὅτι μάλιστα τὸ βῆ γωνῆς σημαντικὸν, καὶ γέρεται παρὰ Ἀλλίῳ Διονυσίῳ καὶ χοῦσις Κρατίου τοιαύτη. (e Dionysalexandro fr. 43. Kock)²⁾.

ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει

Quibuscum contexenda sunt p. 768, 13. καὶ ὅτι παρα- 5
βλῶψ μὲν ἐκτείνει τὴν λήγουσαν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὀπός, βλῶψ μέντοι τὸ μοροσύλλαβον συνέσταλται. ὅπερ ἐστὶν ὁ τῆς κλειψύδρας ἤχος μιμητικῶς, κατὰ τοὺς παλαιούς, ὥσπερ, φασί, καὶ κέξ ἐπὶ τῆς ψήφου κατὰ μίμησιν καὶ αὐτό. καὶ οἱ αὐτοὶ φασιν ὁμοίως μιμητικῶς καὶ βῆ, οὐ μὲν βὰ μίμησιν προβά- 10
του γωνῆς. Κρατίου· ὁ δ' ἠλίθιος κτλ.

93. Eustath. p. 880, 30. ἡ δὲ κολώνη¹⁾ καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ βουρῶς²⁾ δὲ, ὅπερ Ἡρόδοτος (IV. 199) μὲν Αιβίων λέξιν εἶναι φησιν. Ἀλλίος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλίμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βέρβυρον, λόφον γὰρ καλοῦ- 15
σιν. Ἔτεροι δὲ³⁾, ὅτι βουρὸν Φιλίμων ἐν Νόθῳ (fr. 49. Kock) ὡς σύνηθες τίθησιν, ἄλλοτε δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκώπτει.

94. Eustath. p. 1165, 4. ἰστέον δὲ πολυμαθείας χάριν καὶ ὅτι βοῦς¹⁾ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο καὶ τι πέμματος

A. p. 222, 29. Hes. Una fuit στοὰ βασιλείας cf. Paus. I. 3, 1. 14, 6. Meier et Schöm. Att. Proc. p. 62. n. 59.

92. ¹⁾ Ex altero igitur loco Eustathium ex more collegisse, quae ad propositum quadrent, intellegitur, cf. not. ad. fr. 337.

²⁾ Conv. Suid. Et. M. p. 196, 7, cuius cod. Flor. sub finem ῥητορικῆ δέ ἐστὶν ἡ λέξις adiecit. Alia ap. Hes. s. v. βηβύρ. B. A. 86. 3. — βῆ (ut quidem Suid. Et. M. l. I. praebent) circumflectendum esse contendit Eust. p. 592, 18. Et. M. 78, 40.

93. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Herodoti testimonium ex atticis depromptum esse locus celeberrimus de vocibus peregrinis Eust. p. 1851, 21. docet, cf. Prol. p. 30.

³⁾ Eadem docet Phryn. Lob. 355. sed ordine inverso. — Herodian. π. μορ. λέξ. (II. 940, 4. Lentz.) βουρῶς vocabulum iam ut omnibus notum et usitatum in exemplum vocat.

94. Totā Pausaniae doctrina repetita ap. Suid. s. v. ἀνάστατοι, cf. Prol. p. 8. 63.

¹⁾ βοῦς vel βοῦς ἑβδομος repetita ap. Hes. s. v. βοῦς, ἑβδομος βοῦς, βοῦς ζ' (ubi antiquissimum fontem Clitodemi Ἀτθίδα habes, cuius doctrina per tot discrimina usque ad Hes. pervenit). Suid. s. v. βοῦς ἑβδομος gl. 2. testimoniis ex Euthyctis Atalanta (fr. 2.) Euripidis Erechtheo (fr. 352. Nauck.) Aethaei Iride (fr. 23. Nauck.) petitis ornata est, cf. Suid. s. v. ἀνάστατοι, Phot. s. v. ἀελλήνη.

εἶδος, ὡφ' οὗ περιουσία τὸ „βοῦς ἑβδομος“²⁾ ἔχονσα λόγον τοιούτου· σελήρηαι³⁾ πέμματα ἦσαν πλατέα νοκλοτερή, ἐπὶ δὲ ἕξ σελήρηαι τοιαύταις βοῦν, γαστρῖν, ἑβδομον ἔπεττον, κέραια ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοσφοῦς (l. πρωτοσφραῦς) σελήρης. ἔθνον⁵⁾ μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποσάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, μᾶλλον μέντοι ἐπὶ ταῖς ἕξ ἔθνον αὐτὸν, ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἑβδομος βοῦς· ὁ δὲ ταῦτα ἱστορήσας Πανσανίης λέγει καὶ ὅτι αἱ ῥηθῆσαι σελήρηαι [τὰ πέμματα] καὶ πέλαιροι⁴⁾ ἐλέγοντο καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀνάστατοι⁵⁾ πλαζοῦντες¹⁰⁾ καὶ οἱ χαρίσιοι⁶⁾ καὶ οἱ ἀμφιγῶντες⁷⁾ καὶ γθότις⁸⁾ δέ, γαστρῖν, πέμματα μετὰ σπλάγγων ἐσθιόμενα. (Meier θρόμεναι).

94a. Eustath. p. 962, 17. ἐπιτεχῆς δὲ μάλιστα ἐν ταῖς ἑρμηνεῦσιν ὁ μεταλαβὼν τὸν βουγάϊον εἰς βόσκημα ἀνάσθη-
15 τος¹⁾. ὅτι δὲ καὶ εἰς ἀνασθησίαις σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς,

2) Proverbium βοῦς ἑβδομος· ἐπὶ τῶν ἀνασθητίων. quod ex alia Pansaniae glossa Eustath. ex more huic loco innexuit. ap. Suid. gl. 1. Diongen. III. 50. Mac. II. 89. Mill. Mél. p. 357. (cf. not. 8.)

3) conv. Phot. s. v. σελήρης, σελήρη. Steph. Byz. s. v. Hes. s. v. σελήρης, ἐπισέληρη, Suid. s. v. σελήρη.

4) cf. Harp., qui Didymum (p. 40. Schmidt) auctorem laudat: Μιδνιος δὲ χειρὶς γησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπέλης πέμμα, ἕξ οὗ ποιοῦνται πέμματα. (cf. Prol. p. 63.) Quae doctrina redit ap. Phot. Suid. (in utraque glossa Dionysius Thrax laudatus, quod corruptum est. Comici testimonium subesse suspicor.) Tim. lex. Plat. s. v. Eustath. p. 1601, 4. Vocem 1) placentam 2) spumam 3) μισθὸν τῷ μάντι διδόμενον significasse testantur Phot. Suid. Prima et altera explicatio ap. Anecd. Bachm. I. 335, 20 ubi ἀλωδες pro ποῶδες restituo. Tertia vis vocabuli ap. Hes. s. v. πεδάωξ, cf. Nab. Prol. 66. 126.

5) ἀνάστατοι cf. Suid. Hes.

6) cf. Athen. XIV. 646. B. Suid. s. v. ἀνάστατοι, χαρίσιοι (ubique testimonio ex Daetalensibus Aristophanea ornat. cf. fr. 202. Koek) Hes. 7) cf. fr. 51.

8) cf. Eustath. p. 1753, 3. Phot. Suid. Anecd. Bachm. I p. 405, 21. Moer. p. 212, 1. Bekk. Hes. Graesse, Numism. p. 24. Boeckh. C. I. G. I. p. 145. sqqu. De forma vocis vide Herodian. Lentz. I. 400, 25. II. 40, 26. 313, 17. — Ex Hes. s. v. corruptum illud σρωγμα ap. Mill. Mél. p. 357. in σρωγμα correxerim, non πέμμα, ut Miller ex Macar. II. 89 efficere studuit.

91a. 1) cf. fr. 98.

2) nusquam iteratur.

δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρου (fr. 1002. Kock) βοῖθης²⁾· ὁ ἐστὶ
 πρῶτος, ἐνθάδε, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἀνομοῶν, ὁ ἐστὶ νοῶν ὡς
 ἀνοῶς κατὰ τὸν κομικόν. παροιμιάζεται δὲ ὁ βοῦς, καὶ ὅσπερ
 ἐπὶ βουγλώσσω, ἐν τῷ „βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρεις“³⁾,
 οὕτω κατὰ Πανσανίαν, καὶ ἐπὶ ἀχροηστίας ἐν τῷ „βοῦς ἐν 5
 ἀβλείῳ κάθεται“⁴⁾.

95. Eustath. p. 1395, 48. ὀβρίκαλα παρὰ Αἰσχόλου
 λεόντιον σκυμνία [τὰ δηλαδὴ καὶ ὄβριμα καὶ καλά]. ἔτεροι
 δέ¹⁾ φασιν, ὅτι τε ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα λεόντων καὶ λύκων
 σκυμνία, καὶ ὅτι βρίζελοι διὰ διχρόνου τὰ μορμολύκεια. 10
 Πανσανίας²⁾ μέντοι περὶ τούτου γηοῖν, ὅτι βρίζελα (ἢ
 βρίζελοι) προσωπεῖα βροτῶ ἕζελα, ἢ βριξίν³⁾ ἕζελα. οὕτω δέ,
 γηοῖν, ἔλεγον τοὺς βαρβάρους. ὁ δ' αὐτὸς καὶ βριμοῦσθαι
 λέγει τὸ μετὰ τινος ἀπειλῆς ἐκγοβεῖν. καὶ Αἴλιος δὲ Διο-
 νύσιος βριμοῦτά γηοῖν ἀπὸ τοῦ ἀπειλεῖ⁴⁾. 15

96. Eustath. p. 919, 35. καὶ ὅτι βρόμος νερίως ἐπὶ
 ἀνέμον καὶ ἐπὶ πυρὸς, ἐφ' ὧν καὶ τὸ βρόμεν¹⁾. Πανσανίας

²⁾ Cum Pansaniae fragmentum omni explicatione destitutum sit, vix
 habemus, cui veterum sententiae nostra adnectamus. Duae enim opiniones
 praeferuntur: ap. Zenob. I, 51., qui docet παροιμία· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμέ-
 των παροησιάζεσθαι ἦτοι διὰ τὸ ἄγνωρον τοῦ ζῴου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθη-
 ναίων τὸ νόμισμα ἔχειν βοῶν ἐγκεκαρμένον. ὅπερ ἐκτίρειν ἴδει τοῖς
 πέμα τοῦ δέουτος παροησιάζομένους cf. Suid. Hes. Altera opinio ap.
 Poll. IX. 61. cf. Diogen. III. 48. Eustath. p. 252, 25. Schol. Aesch. Ag.
 36. et Weckl. ad I. I. Leutsch. ad Apostol. V. 7. Schol. Φ. 79. Et. M.
 320, 50. Schol. Ar. Av. 1106.

⁴⁾ cf. Hes. qui Cratini locum addit. Suid. Diogen. III. 70. App.
 Prov. I. 63.

95. ¹⁾ Aristophanis Byzantii sunt, cf. Ael. Nat. hist. VII. 47. Nauck.
 Ar. Byz. p. 112. 125. Mill. Mél. p. 431. Phot. Hes. Apposui, ut altera vo-
 cis significatio, aliunde nondum comperta, appareat.

²⁾ cf. Hes. βρίζελοι οἱ μὲν τοῖς ἱστοπόδας ἀπὸ τοῦ βρόμου καὶ τοῦ
 ξέλου. οἱ δὲ τοῖς βαρβάρους. Αἰθιμοσ (p. 29. Schmidt) δὲ τὰ τραγικὰ (?)
 πρόσσωα παρὰ Κρατίνῳ ἐν Σερικίοις οἶον βροτῶ ἕζελοι. Ex Et. m. 213,
 39. Schmidtus recte βαρβαρικά πρόσσωα effecit, cf. Mill. Mél. p. 71.
 Kock. Com. I. p. 205. Vide quae M. Schmidt. l. l. docte exposuit.

³⁾ cf. Hes. s. v. Βρίξιν. Et. M. l. l.

⁴⁾ Pausaniae doctrina nusquam recurrit. Suidas compilavit A. Dio-
 nysium. Similia Hes. s. v. Β. A. 30, 31.

96. ¹⁾ Primam glossam, eamque vulgari usui addictam, ex Et. M. 214,
 36 Diogeniano deberi discas. Unde ab atticista ad tritissimam explica-

δὲ βρόμιον²⁾ λέγει καὶ σπέρμα λεπτῆ κριθῆ ὅμοιον, τὸ κοινῶς δηλαδὴ λεγόμενον βρόμιον. τὸ μέντοι βρωμᾶσθαι³⁾, ὃ καὶ ἐπιτείνεται, γησίῳ ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἐρσένων ὄρων τίθεισθαι, ὅτι λιμώττουσιν, ἵνα ἦ, γησί, τὸ βρωμᾶσθαι τὸ βρώμης, ὃ ἐστι
5 τροφῆς, δεῖσθαι.

97. Eustath. p. 207, 2. βυσσάχηρ¹⁾. Διορέσιος γὰρ Αἰλιός γησίῳ, ὅτι βυσσάχηρ ὁ τοῖς ὄμοις συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον, Πανσαρίας μέντοι γησίῳ, ὅτι βυσσάχηρ ὁ τὸν ἀχίνα συνέλκων καὶ τοὺς ὄμους ἀνέλκων. Quo cum loco
10 contextenda sunt verba Eustath. p. 838, 18. καὶ ὅτι τῷ ἰστιάχειν ὁ βυσσάχηρ²⁾ ἀντίκειται, ἄλλως μέντοι τροπικώτερον ὁ βυσσάχηρ ψόγον δηλοῖ. σημαίνει γὰρ τὸν ἐπιβουλετικόν, ὡς φασιν οἱ παλαιοί.

Γ.

98. Eustath. p. 344, 12. σημείωσαι δὲ ὅτι ὡσπερ εἶδος
15 ἀκοντίου ἢ ἀγανεία, οὕτω καὶ σίγυμον παρὰ Αὐκόςροιν (vs. 556) καὶ γαῖος¹⁾ ἢ γαῖον δόρον ὀλοσίδηρον παρὰ Πανσαρία ἢ ἐμβόλιον ὀλοσίδηρον.

tionem nova quaedam allata esse apparet cf. Prolog. 68. Ad Diogenianum refer Phryn. Lob. 156.

²⁾ Conv. Hes.

³⁾ Conv. Hes. Suid. Anecd. Bachm. I. 182, 17. Moeris. βρωμᾶσθαι Ἄτινοι, ὀγκᾶσθαι Ἕλληνες. — Eadem tradit Poll. V. 88, quocum saepissime convenit Zenodotus, qui vocatur, ap. Valcken. Animadv. ad Ammonium p. 228, 230., qui locus plures ob causas cum Aristophane Byzantio cohaerere videtur, cf. Ammon. p. 145. Valck. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 218. sq. Prolog. p. 68. not. 1.

97. ¹⁾ Ubique βυσσάχηρ legendum est. A. Dionysius recurrit apud Suid., Hesychius Pausaniae doctrinam exhibet. (Recte Cohn Jahrb. XII. 347. n. 144. contra Boyssenum p. 63. disputat).

²⁾ cf. Poll. II. 135. βυσσάχηρ δὲ ὁ τοῖς μὲν ὄμοις ἀνέλκων τὸν δὲ ἀχίνα συνέλκων, ὃν ἐπιβουλετικὸν Ἀριστοτέλης φασιστρωνομεῖ (cap. 3, p. 807 b, 2.). καὶ βυσσάχηνας τοὺς ἀσχοῦς Ἀριστοφάνης κέκληκεν. οἱ δὲ ἰστιάχηνες σφόδρα ποιητιζόν. Quibuscum componas Mill. Mcl. p. 418. βυσσάχηρ: ὁ ἐπιβουλεντικός ex Suetonio. — Aristophanem a Polluce laudatum Byzantium esse credo, quod Suetonius βυσσάχηρ vocem attulit. Fragmentum illud et ap. Nauckium et ap. Koekium desideratur.

98. ¹⁾ Ad unum omnes contenderunt gaesum pro γαῖον Pausaniae restituendum esse, cf. Hes. γαῖον: ἐμβόλιον ὀλοσίδηρον, ἢ ὄπιον ἀμυντήριον.

99. Eustath. p. 1539, 61. *δηλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ γάλατος ἢ γαλήνη, ὄθεν καὶ γαλερὸν¹⁾ κατὰ Πανσανίαν τὸ γαληρὸν καὶ ἥσυχον καὶ προσημέρις.*

100. Eustath. p. 648, 26. *δηλοῖ δὲ ἡ μὲν γάλωξ¹⁾ τὴν τοῦ ἀνδρός ἀδελγὴν, καθὼ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, ὅποια⁵ ἐστὶ τῆ Ἑλένη ἢ Κασάνδρα. κατὰ δὲ Αἴλιον Διονύσιον καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκα. πρὸς ἀλλήλας γὰρ, γησι, λέγονται. (sequ. etymologia παρὰ τὸ γάλα). σημείωσαι δὲ ὅτι ἑτερόνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλωξ [ἦτοι γαλώξ]. ἐχρήν γὰρ εἶναι δάειρα ἐκ τοῦ δαῖρο δάειρος καὶ εἶσιν οἱ τὴν χρῆσιν ταύ-¹⁰την εἰδότες ὡς ἐδῆς δηλωθήσεται. Ὅμιρος δὲ γε οὐκ εἰδὼς τὴν λέξιν ταύτην γάλωξ λέγει ἑτερονύμως, οὐ δάειρα. Ανζόφρων²⁾ δὲ μέμνηται μὲν Δαείρας, ἦρ καὶ παρατίθησι τῆ Περασφόρη ἐν στίχῳ ἐπί. οὐ συγγενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν αὐτὴν ἀλλὰ δαιμονίαν. καὶ δοκεῖ προληπτικῶς ἡ λέξις ὡς θεία¹⁵ ληφθεῖσα σιγηθῆναι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ ἀνθρωπίνης συγγενείας, ὅποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας καὶ ἐπὶ γυ-*

Lex. Bachm. p. 183, 11. B. A. 88, 2. Poll. VII. 156. cf. Immisch, de gl. lex. Hes. ital. Stud. Lips. VIII. p. 323. sqq. Suspicio autem movetur, an etiam γαῖος quaedam vox (= ἀναίσθητος) veteribus nota fuerit, si comparaveris Eustath. p. 188, 29. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γία, ὃ γράγεται διὰ τοῦ ἔ ψιλῶ, γεῖος ἢ καὶ ἀλλως γαῖος· παρὰ Ἰταλιώταις καὶ Ταραντίνοις ὁ μύσθιος· ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ παχὺς καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος. (cf. 962. 15. καὶ βογγαῖος. ὃ ἐστὶ μέγας καὶ ἀναίσθητος, ὡς Προφιδανὸς ἐν τῇ μεγάλῃ προσφιδία.) cum locis Et. m. 223, 6 (γαῖσος ἐμβόλιον σιδηροῦν. Τραῖφρον . . . δὲ τὴν φωνὴν ἐπὶ τῶν ἀζορτίων ἢ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ἑσσοῦς. Ἰταλιῶται δὲ καὶ Ταραντίνοι γαῖον τὸν μύσθον λέγουσιν. ἐκ τοῦ γία δὲ πτλ. καλοῦσι δ' οὕτως καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον. ἐκ τοῦ ῥητοριζοῦ) et B. A. 229, 17., ubi eadem lacuna atque in Et. M. statuenda est. Tres igitur fuerunt voces γαῖσος, γαῖος (= μύσθος), γάιος (= ἀναίσθητος cf. Hes. s. v. βογγαῖε) quae postea a lexicographis confundebantur. — Diogenianum eadem tradidisse docet schol. ad Josua VIII, 18. a Montefalconio editus: ὁ λεξικογράφος Ιωγενειῶδὸς γαῖσος ἐμβόλιον εἶναι ὁλοσήμερον, cf. Schmidt. Quaest. Hesych. p. 88.

99. ¹⁾ Cf. Hes. γαλήνῃ, ἥσυχον, ἰαφόν, εἴδιον. et γαληρὸν· τὸ αὐτὸ καὶ γαλερόν. cf. B. A. 229, 31. Et. M. 220, 28.

100. ¹⁾ cf. Hes. Ἀπὸλλων. lex. hom. 53, 31. Bekk. Snid. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530a, 2. Poll. III. 32. Et. M. 220, 9. (= Et. Gud. 119, 20.) Glossa ap. Et. Gud. 119, 21. ex duabus (γάλωξ et γάλλος) conflata est.

²⁾ Lycophr. 710. cum notis Bachmanni et scholiis.

ραυτὸς Ἀθηναίως προεδιλόθη³). ὅτι δὲ θεία λέξις ἡ Δάειρα
 δηλοῖ ὁ εἰπὼν⁴): Δάειρα Φερεκίδης (fr. 11. Müll.) ἱστορεῖ
 Στυγὸς ἀδελφῆν, καὶ ἔοικέ, γησιν, οὕτως ἔχειν. ἐπὶ γὰρ ὄργῃς
 οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειρα, διὸ καὶ πολεμίαν
 5 τῇ Δήμητρι ρομίζουσιν. ὅτι γὰρ θύεται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν
 ἢ Δήμητρος ἰέρεια καὶ οὐδὲ τῶν τεθνημέων γείεσθαι αὐτῆν
 ὄσιον. γὰρ ὡς οὖν ὁ Φανόδημος (fr. 21. Müll.) Ἀφροδίτην,
 γησὶ, ρομίζει τὴν Δάειρα καὶ τὴν αὐτῆν τῇ Δήμητρι λέγει.
 ἔτι δὲ φανλότεροι οἱ τὴν Ἥραν δάειρα τῆς Δήμητρος ἀποδι-
 10 δότες. δάειρα, γὰρ, φασιν, ἢ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῆ. τινὲς δὲ
 γάλακα Περσεφόνης ἐπὶ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναι φασὶ τὴν
 Δάειρα. Αἴλιος μέντοι Διορῦσιος Δαῖρα γράφων δυσλ-
 λάβως τὴν Δάειραν φησιν, ὅτι οἱ περὶ τελετῶν καὶ μυστήρια
 τὴν ἕρῶν οὐσίαν δαῖρα ὀνομάζουσιν. — ἡ δὲ εἰνάτειρ⁵)

³) cf. fr. 81. ex eisdem fontibus derivatum.

⁴) Auctorem glossae accuratius doctrina refertae sine dubio Aelium Dionysium agnosce, cum eiusdem verba bis repetita habeas, cf. infra et apud Eust. p. 456, 13. κατὰ δὲ τὸν ὅμοιον τρόπον (atque Καῖρα) καὶ Δάειρα κατὰ Αἴλιον Διορῦσιον διὰ τοῦ ἰ γράφειν πρὸς τινῶν, εἴτα συναρθεῖν δισπλάβως ἐπὶ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. ἦν δέ, γησι, μῆτηρ Ἐλενθῖνος. (cf. Apollod. I. 5, 2). Nomen et munera Dairae iam pridem fuisse obliterata ex diversa veterum doctrina apparet. Iam quinta (Δαῖρα = Proserpinam) accedat ad quattuor illas ab atticista prolatas: Schol. Apoll. Rhod. III. 847. Tzetz. ad Lycophr. 710. Et. m. 241, 34. Gregor. Cor. ed. Schäfer. p. 679. 910. Töpfl. Att. Geneal. p. 95. Aesch. fr. 277. Nauck. — Eadem vocis forma recurrit ap. Hes. Δαῖρα ἢ αὐτὴ τῇ Δαῖρα cf. Harp. — δαῖρα, qui in mysteriis munere aliquo fungebatur, ap. Poll. I. 35.

⁵) Quae doctrina nomine atticistae ipso ornata recurrit ap. Cram. Anecd. Par. III. 220. Αἴλιος δὲ Α. οἷτω γράζει εἰνάτειρες. ἀ ἐπὶ ἀδελ-
 φοῖς σὺννεμοί. Schol. Lipsiens. ad Z. 378. Αἴλιος ἰοντίσιος οἷτω γράζει.
 εἰνάτειρες ἀ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημένα. ἃς σὺνῆθος γασὶ τι-
 νες ἀνδραδέλφους. Quid haec testimonia valeant, vide Prol. 41. not. 1. Utrumque nihil est nisi merum apographon ex Eustathio ipso tractum, qua de causa etiam loci in Cram. Anecdotis Parisinis allati ad atticistarum doctrinam restaurandam nihil fere prosunt. — Apud lexicogr. redeunt in Et. m. 302, 16. Et Gud. 168, 54. Hes. Coniuncta sunt cum doctrina de γάλως voce supra expedita in Schol. Hom. N 473 σημαίνει δὲ (sc. γάλως) τὴς τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῆς. εἰνάτειρες δὲ ἀ γενναῖες τῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελ-
 φῶν. Fons totius doctrinae fuit Ar. Byz. περὶ σιγγ. cf. Mill. Mél. 432, 4. γάλλως: τῇ γενναῖι ἢ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῆ, δαῖρ δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελ-

τὴν σύννευμον δηλοῖ, ὅποια Ἐλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ [γίνεται δὲ παρὰ τὸ εὐνάζειν, οἷοι ἐὶ ἢ συνενεύματα πρὸς ἄλληλῃ]. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω γράζει. εἰνάτερες· αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημένα, ἅς συννεύμους τινές θασιν. ὥσπερ δὲ εἰνάτερες αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννευμοι, οὕτω καὶ ἀέλιοι⁶⁾ κατὰ 5 τοὺς παλαιούς οἱ ἀδελφῶς γυναικας ἔχοντες.

101. Eustath. p. 205, 44. τοῦ δὲ τρισελλάβου τινές ὀξείρουσαι τὴν πρώτην σλλαβὴν, ὧς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. οἱ δὲ πλείστοι γελοῖον μὲν προπεριωπωμένως τὸν γελωτοποιὸν λέγουσιν, οἷον τὸν μῖμον, γέλοιοι δὲ τὸν καταγέλα-¹⁰στον¹⁾. δοκεῖ δέ, φησι, τῶν παλαιῶν Ἰπτικῶν εἶναι περιωπῶν τὰ τοιαῦτα ὁμοῖον, ἔτοῖμον, γελοῖον²⁾.

102. Eustath. p. 1257, 57. περὶ δὲ γενείου γράφει Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι γενειῶς (Meier corr.) αἱ τρίχες, γένειον δὲ ὁ τόπος¹⁾.¹⁵

103. Etym. Mag. p. 227, 26. γερᾶρα (l. γεραραί¹⁾ παρὰ Ἀθηναίους γυναικῶς τινες ἱεραῖ, ας ὁ βασιλεὺς καθίστησιν ἰσα-

γῶς. εἰνάτερες δὲ αἱ εἶν παρὰ τῇ σνηθείς σύννευμοι (qui idem fuit fons Pollucis III. 32).

⁶⁾ Hes. ἀέλιοι. οἱ ἀδελφῶς γυναικας ἐσχηζότες. Nauck. Ar. Byz. p. 137. Prol. p. 41.

101. ¹⁾ Cui doctrinae accedunt Suid. gl. 1. (qui deinde de variis γελοῖων generibus exponit) Ammon. p. 36. Valck. Schol. Aesch. I. 126. Schol. Dem. p. 524, 11. Ddf. Schol. Luc. IV. p. 202. Jacobitz Et. m. p. 224, 45. Hes. gl. 1. — Plane in contrarium disputatur ap. Lex. Bachm. p. 181, 5. Suid. gl. 2. Thom. Mag. p. 75. Et. Gud. p. 122. Et. m. 224, 35. gl. 1. — Tertia disputandi ratio praebetur ab Eustath. p. 906, 53: γελοῖος μὲν ὁ καταγέλαστος προπεριωπωμένως, γελοῖος δὲ ὀξείτωος ὁ γελωτοποιός, quam petivit ex Philoroni συναγωγῇ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τοιουμένων λέξεων, cuius libri excerptum longius ad elementorum ordinem dispositum exhibet Eust. p. 1967, 20—37. Ex pluribus confusa est Hesychii glossa altera: γέλοιος. Ἰερός, γελοιασῆς, καὶ ὁ καταγέλαστος ἀνθρωπος ἢ λαιδορός, unde vix verum extrudi posse speraveris.

²⁾ cf. Herod. I. 137. 15. ed. Lentz. Moer. p. 193, 24. Schol. Ar. Ran. 6. B. A. 678, 17. Phryn. Lob. not. ad p. 227.

102. ¹⁾ Conv. Eust. 1799, 23. Et. M. 225, 55. Suid. Et. M. 226, 4. Hes. s. v. γενειῶδες, γενειῶς. Zon. p. 429. Tittm.

103. ¹⁾ Formam γεραραί ex Dem. in Neacr. 73. restitui, cf. Hes. γεραραί. ἱεραια ζωνῶς. ἰδίως δὲ αἱ τῶ ἰονίω τῶ ἀριθμῶ ἰδ'. = B. A. 231, 32. cf. Suid. s. v. γεραία. Harp. Pollux. VIII. 109. γεραραί. ἀεῖται

ρίθμους τοῖς βομοῖς τοῦ Διονύσου διὰ το γεραίρειν τὸν θεόν.
οὕτω Διονύσιος ὁ Ἁλιζαργρασσέυς.

104. Eustath. p. 231, 35. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου
Διονυσίου γέρεται καὶ ὅτι γέρηρ ἢ θήλεια γέρας.

5 105. Eustath. p. 1924, 1. τὸ μέντοι γέρρον¹⁾ τὸ ἐν δου-
ρ οἱ μεθ' Ὀμηρον γράσσουσιν. ἔστι δέ, φασί, γέρρον ἀσπίς,
πρόβλημα, θυρέος. [ἐῖρηται δέ τι περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς τοῦ
περιηγητοῦ]. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ φραγμοῦ τοιοῦτου ἢ λέξις
καὶ σκηρῆς. Πανσαρίας δὲ γράφει οὕτω γέρρα σκηρώματα
10 καὶ Περσικὰ ὄπλα, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μόριον,
καὶ περιφράγματα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ὅτι γέρρον καὶ
οἱ περιπεφραγμένοι τόποι καὶ ἀσπίδες Περσικὰ ἐκ λόγων καὶ
οἰσύνου· καλοῦσι δέ, φησιν, οὕτω οἱ κομικοὶ καὶ τὸ, ὡς ἐρ-
ρέθη, γυναικεῖον.

15 106. Eustath. p. 1923, 63¹⁾. Πανσαρίας λέγει, ὅτι γέ-
ρρον (Meineke e γέρον correxit) ξύλον στυλίδι παραπλήσιον,

ἄρρητα ἱερά Διονύσω ἔθνον μετ' ἄλλης θεωρίας. καθίστη δὲ αὐτὰς ὁ
βασιλεὺς οὐσας τετραρασαίδεκα. B. A. 228, 9. A quibus seiunge B. A.
231, 30.

104. ¹⁾ Hes. γέρην. ἔντιμος. οἱ δὲ γέρας (θήλεια). Quae doctrina
singularis apud veteres non recurrit. De gribus feminis Aristotelem
quidem semper γέρας vocem adhibuisse video, cf. exempli gratia Hist.
Anim. IX. 12. τίκει δὲ γέρας δύο φά.

105. ¹⁾ Cum doctrina utriusque atticistae tantopere alterius aequet,
difficillime dici potest, utri posteriorum glossae adseribendae sint. Fortasse
ad Pausaniam Suid. gl. 1. γέρρα. παρὰ Σικελίοις (i. e. Epicharmo, cf. Schol.
Luc. IV. p. 219 Jac. An. Bachm. II. p. 339. Lorenz, Epich. p. 287) τὰ
γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῦναι redigendum, cf. Hes. gl. 2. Append. Prov.
I. 72 (Mill. Mél. p. 374.) quod cum Pausaniae ratione scribendi, cum
proverbia ei dilectissima essent, optime congrueret. Aelii vero doctrina
ad eodem Siculos reducitur ap. Et. Gud. 622, 40. Et. m. 228, 42. —
Uberrima in Schol. Luc. I. I., quod Freyer p. 368 totum ad atticistas
referre non dubitat. Suidas quattuor glossas praebet, quarum gl. 1. ad
Pausaniam, gl. 4. ad Aelium Dion. rettulerim, gl. 3 recentioris est ori-
ginis, gl. 2. cum Harpoer. doctrina conspirat. — Et. M. 228, 42. Et. Gud.
133, 34. 58. Et. Or. 42, 24. Lex. Bachm. 184, 30. ex utraque doctrina
conflata videntur, cf. B. A. 33, 1. 25. 227, 1. Schol. Ar. Ach. 22. Hes.
gl. 1. Schol. Luc. vol. IV. p. 72. Jacobitz. Aesch. fr. 331. Nauck.

106. ¹⁾ Subsequitur fr. 105. Cf. B. A. 35, 12. γέρρον στίππινος et Poll.
VII. 73. τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' ὃ ἐκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυλῆα, γέ-
ρρον ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ ξύλον πεποιμένον κίονιον, σχῆμα Ἐρμοῦ τετραγώ-

ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ, πλαστῆν, γλυπτῆν, καὶ χεῖρας, ὡς Ἐρμοῦ τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματό, φησι, τὰ νηθόμενα στεν-
πεῖα.

107. Eustath. p. 962, 23 de voce βουγίως agit eiusque de etymologia agens haec inserit: εἰς δὲ τὸ ἐφεξῆς, ἤγουν τὸ ⁵
γάϊος, ὅτε ἀπὸ γῆς αὐτὸ παρήχθαι δοκεῖ, χρήσιμον καὶ τὸ τοῦ
Αἰλίου Διονύσιου εἰπόντος, ὅτι γεώλοφον¹⁾ οἱ παλαιοὶ κα-
λοῦσι τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἀνθρώπον, οἷα τῆς γῆς χρη-
σίμιον φαινομένης εἰς τὰ τοιαῦτα σκόπτεισθαι τοὺς μεγαλοσω-
μάτων, εἰ καὶ πολλοὶ τὸ ἐνεργὸν ἄλλως ἔχουσιν. Cui loco in A. ¹⁰
Dionysii lexico haec praecessisse puto: Schol. Theoc. I. 12.
γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμιαῶ πεδίῳ ἐπεραιεστικῶς ὄχθος,
ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται λέγει δὲ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνα-
σεύς, ὅτι γεώλοφος ἐστὶν ὁ ἐψηλὸς τόπος, κολωνὸς²⁾ δὲ ὁ
προέχων ἀπὸ τῆς γῆς μικρόν. ¹⁵

108. Eustath. p. 1880, 61. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸν γυ-
ραιεῖον γέλων κιχλισμὸν¹⁾ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὁποῖός τις
καὶ ἄρτι ὁ δουλικός. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ χύτρον²⁾ (I. χύτρον)
ἔλεγον εἰδός τι φιλήματος καθὰ καὶ † δράπετον³⁾ καὶ παι-
δάριον⁴⁾. Πανσανίας δὲ καὶ γιγγλισμὸν⁵⁾ γένος λέγει γι- ²⁰

νον ἔχον, ᾧ γέροντος ἦν πρόσωπον, ἀγ' οὐ καὶ τοῦτομα. Sequ. Phere-
cratis fr. 114. Kock. (Poll. X. 176). Fons Pausaniae, cum apud Poll. l. i.
paullo infra ἀμόργνα (cf. fr. 47) explicetur, ni fallor, cum Polluce com-
munis fuit, cf. Prol. p. 63.

107. ¹⁾ Utraque glossa apud Et. M. 222, 49, ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ, (cf.
Heyden. p. 207.) et Suid. Altera in lex. Bachm. 185, 2. Hes. s. v. γέλοφα.
²⁾ Eust. 351, 4.

108. ¹⁾ Similia Phot. Suid. gl. 2. et Suid. s. v. κιχλίζειν. Schol. Ar.
Nub. 983. Anthol. Pal. V. 245, 1.

²⁾ cf. Suid.

³⁾ δραπέτων Schmidtus legi iubet. cf. Hes. s. v. et Et. M. 287, 27.
Unde etiam error ap. Phot. s. v. μανθάλωτόν corrigendus est.

⁴⁾ Non alibi. Haec vocis significatio ap. Steph. def.

⁵⁾ cf. Suid. Lex. Bachm. 185, 10. Hes. s. v. γιγγλισμός, γιγγλισμοῖς.
Cave confundas vocem γιγγλισμός, cuius explicatio ap. Suid. Lex. Bachm.
185, 13. extat. Perperam Hes. B. A. 232, 22 ad illam notionem attulere,
quae ad γιγγλισμοῖς referri debebant. Neque Pausanias ex Phot. s. v.
μανθάλωτόν corrigendus, sed potius ille locus, quem iam not. 3. men-
dosum esse intelleximus, emendandus est.

⁵⁾ cf. Hes.

λίματος, τὸ μέντοι γιγρὶ⁶⁾ ἐπιγόνημά τι ἐπὶ καταμωκίσει, ὡς ἐν ῥητορικῷ κείται λεξικῷ, ἐξ οὗ καὶ Γιγρῶν⁷⁾ ἀφροδιαικόος, γασί, δαίμων, ὃς καὶ δοκεῖ διάκονος γενέσθαι τῷ Ἄρει τῆς μοιχείας.

5 109. Eustath. p. 1504, 17. γλάφειν¹⁾ δὲ ὅτι τὸ κοιλάινειν δηλοῖ, καὶ ὡς λειότερόν ἐστι τοῦ γράφειν κατὰ τὴν ἐκγόνησιν, ἐδηλώθη καὶ ἀλλαγῶ. καὶ ὅτι ἐπὶ λογικῆς τινας γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Πανσαρίᾳ τὸ (Com. III, no. 574, p. 512, ed. Kock.)

10 τὸν ἄνδρ' ἀποσάμην τε ἀπεγλαφάμην
οἰονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπῆλευσα ὡς ἀπὸ βιβλίου.

110. Eustath. p. 1385, 13. καὶ τὸ γλυκὸν ἐκ τοῦ γλεῦκος. ὄθεν καὶ γλεῦξις¹⁾ κατὰ Πανσαρίαν οἶνος πολὺν ἔψημα ἔχον, ὃ νῦν, φησι, σίραιος²⁾ (l. σίραιος, Meier Op. II. 94, corr.).

15 ὁ δ' αὐτὸς καὶ σίραιον οὐδέτερός.

111. Eustath. p. 1220, 45. Ἀίλιος δὲ Αἰονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ ῥητορικῷ οὕτως ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὄλωσ. ἡμῶν γὰρ γράστιν Ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένας¹⁾. Quo cum loco contendendus est alter p. 633, 48. καὶ ἡ

⁷⁾ cf. Eustath. p. 1598, 63.

109. ¹⁾ Cf. p. 633, 45 τὸ γλάφειν καὶ γλύφειν. Paulo post ex eadem radice (γλῶ, γρῶ) γρόνη et γράστις derivantur cf. fr. 111. 113. 365. — Etym. M. 233. 44. simillima praefert, quibus s. f. adicit: ἔστι δὲ καὶ ῥητορικῆ. cf. Heyden. p. 224. — Hes. γλάφει. γλάφαι. — B. A. 420, 32. ἀπεγλαφάμην ἀπεπνευσάμην. ἐκενωσάμην. ἔστι δὲ γλάφαι καὶ τὸ κοιλάιναι καὶ βαθύναι. ἀλλὰ καὶ τὸ λίαν καὶ διὰ βέθονος (?).

110. ¹⁾ cf. Athen. I. 31E. — Schmidt. Qu. Hes. p. LXXIII. ad Pamphilum auctorem provocat. cf. Prol. p. 67. Hes. s. v. γλεῦξις — Alia doctrina cum nostra confusa Hes. s. v. γλέξις. cf. Lex. Bachm. p. 185, 22, quod eadem aliis verbis docet. Vocem habes ap. Luc. Philops. 39. Ep. Sat. 22.

²⁾ Vetustissima huius vocis vestigia ap. Galen. XVII. p. 322. τὸ σίραιον, ὑπερ ἔψημα καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληρες, cf. Kontos in Bull. de corresp. hellén. I. p. 58. sqq., qui recte σίραιον vocem tuctur, et σείραιον alias scriptum reicit, cf. Poll. VI. 66. — Atticistae doctrina redit ap. Poll. VI. 16. Galen. lex. (vol. XIX. p. 138. Kühn) Erot. 103, 15. Klein. Phot. Suid. Hes. s. v. σίραιον et ἔψημα (ubi σίραιον pro σείραιοι corrigendum est). Schol. Ar. Vesp. 878. Ar. Eccles. 1174. Schol. Plat. Rep. 455C (cf. Kontos l. l.). — Zonar. p. 1633. Tittm. et Moer. σείραιον ἴτιτικοὶ, ἔψημα Ἕλληρες inde corrigendi sunt.

111. ¹⁾ Cum priore glossa couv. Harp. s. v. γρᾶστις. Suid. Eodem modo

τοῖς ἀλόγοις (i. e. equis) γίλη γράστις, ἦν καὶ κρέστων γού-
 φουσαν οἱ παλαιοὶ, γέμενοι τὸν ἡμίξηρον χόρτον²⁾ οὕτω κα-
 λείσθαι, ὅθεν καὶ ῥῆμα τὸ κραστίζεσθαι. cf. p. 852, 9.

112. Eustath. p. 1450, 45. γραῦς¹⁾ καὶ τὸ ἐπαγρόζον
 ἐν ταῖς χήτραις, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς (Plut. 1206.) καὶ
 ἡ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ. αὐτὴ δὲ καὶ ἐπίπαγος²⁾ κατὰ Πανσαρίαν
 καλεῖται.

113. Eustath. p. 1307, 22. καὶ τόπος ἦν τῷ δίφρῳ εἰς
 τὸ κείσθαι αὐτὰς (sc. μάστιγας) ὃς ἐκαλεῖτο γρόνη¹⁾ ὁμωνύ-
 μος τῇ παρὰ Ανκόφρονι (20) θαλασσίᾳ γρόνη. γηδὶ γοῖν¹⁰
 Αἴλιος Διονύσιος· γρόνη τὸ κοῖλον τοῦ ἀρματίου δίφρου
 εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἥρῖοχοι ἀπιτίθεντο. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο
 καὶ ληνόρ²⁾ τινες ἔλεγον.

114. Eustath. p. 1864, 4. γροῦς¹⁾ δὲ ὁ στρογγύλος
 ἔχων ὄμους, ὑπόκυρτος, οὐκ ἐνμήκης. οἱ δὲ παλαιοὶ φασί,¹⁵
 ὅτι γροῖ λέγονται καὶ, οὗ τὰ φρετὰ ἐμβάλλουσι, καὶ ὅτι ἐκ
 τοῦ γροῦ ὄξυτόνον καὶ γροῖνοι βάρους, γροῖν τὸ σχῆμα
 παρ' Ἀπτικοῖς, μήπω πόδας ἔχοντες²⁾. Ἴωνες δὲ κατὰ Παν-
 σαρίαν γροῖνους τοῖς τοιοῦτοῖς φασί.

atque Dionysius distinguunt Moer. et Hes. qui s. finem addit ἐστὶ δὲ ὁ γλω-
 ρὸς χόριος, unde etiam alterum locum ex A. Dionysio petatum esse conicio.

²⁾ Conv. B. A. 273, 28. Et. M. 535, 23. Similia Et. M. 239, 33. Et. Gud. 129, 22 ubi γράστις pro γράστις legendum est. κρέστων = χόριον etiam Poll. VII. 142. — cf. fr. 110. et 113.

112. ¹⁾ Ad iocum celeberrimum comici vox alludit; alterum de Me-
 nandro habes ap. Athen. p. 585C. Vocem ipsam dubitanter atticistae
 tribuo. Recurrit ap. Hes. τὸ στυγαόμενον καὶ ἐπιπηγόμενον ἐπάνω,
 ὅταν γάλα ἔρηται πλ. cf. Suid. s. v. Similia in scholiis ad Ar. Plut. 1206.

²⁾ cf. Hes.

113. ¹⁾ Pluribus locis Eustath. alia de γρόνη profert. Cum atticista
 congruit Hes. γρόνη. σαρκὰ γραῦς (cf. Eust. 633. 47) οἱ δὲ τὴν παλαιὰν
 ἢ ὄνησαν καὶ τὸ κοῖλον τοῦ δίφρου. αὐὸ λόγῳ κείνται πτλ.). cf. Et. M.
 241, 52. Et. Or. 44. 10. Et. Gud. 130, 13. Tzetz. ad Lycophr. l. l.

²⁾ cf. Hes. — Phot. B. A. 277, 19. Naber ad Ael. Dionysium revocare
 studet.

114. ¹⁾ cf. Suid. Hes.

²⁾ Hes. τὸ ἐκ τοῦ βατιόζον κιδίον. Aristot. hist. anim. VI. 12.
 piscium prolem primum γροινώδη fieri affirmat. Et. M. 293. 49. Gud. 132, 6.
 Mill. Mél. p. 79. Et. Or. 44, 11. — Pausaniae doctrina nusquam redit.

A.

115. Eustath. p. 1241, 46. *Κάγκαρα*¹⁾ δὲ γίνεται παρὰ τὸ *καίειν* καὶ *καίνειν*, τὰ εἰς τὸ *καίεσθαι* καιρόμενα, ἦτοι κοπιόμενα. Πανσαρίας δὲ δανῆ²⁾ τὰ τοιαῦτα ξύλα καλείσθαι δηλοῖ. *γηθὶ γάρ· δανῆ· εὐκείαστα* (Meier *εὐκείαστα* conr.) *ξηρῶ,*
 5 *παρὰ τὸ δεύεσθαι.*

116. Eustath. p. 1369, 42. *παρὰ Αἰλίῳ Λιονουσίῳ καὶ ἐτέροις φέρεται καὶ ταῦτα δάπιδες*¹⁾ *στρώματα ἄττα. Φερεκράτης* (fr. 1⁸⁵. Kock)

ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχε δάπιδας ἑνπαρῶς καὶ στρωματόδεσμα.
 10 *λέγουσι δέ, γησι, καὶ ἐν τῷ ταῦτάπιδας*²⁾. *δάπητας δέ, γησιν, ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπιβόλαια*³⁾. οἱ δὲ νεώτεροι *τάπητας ἐν δνοῖ ταῦ, τῷ κατὰ τὴν ἀρχήν, τῷ κατὰ τὸ τέλος.*

117. Eustath. p. 274, 24. *δαῦλον*¹⁾ γάρ τὸ δασὺ ἔλεγον *προπερισπωμένως, ὡς δηλοῖ Πανσαρίας εἰπὼν· δαῦλον τὸ*
 15 *δασὺ, ἢ προτέρα περισπᾶται. Αἰσχέλος* (fr. 27. Nauck.) *δαῦλος δ' ἐπήρη.* cf. Paus. perieg. X. 4, 7.

118. Eustath. p. 1221, 26. *ἴστέον δὲ ὅτι παρὰ Πανσαρίας φέρεται δελφιδί*¹⁾ *ὄργανον πολεμιστήριον πρὸς ναυμαχίαν,*

115. ¹⁾ Cum ap. Eust. voces *κάγκαρα* et *δανῆ* semper coniunctae proferantur, etiam hanc glossam atticistis non abiudicaverim. cf. p. 871, 4. 1605, 5. 1783, 7. 1848, 32. — cf. Suid. Lex. Bachm. 265, 10. Hes. s. v. *καγκαίνει, καγκαλία, κάγκαρμον, καγκομένης* et *κάνκων ἕλαν*. Et. M. 482, 34. Gud. 289, 39. Or. 87, 14.

²⁾ cf. Hes. Suid. *δανῆ τὰ ξηρὰ ξύλα· τὸ δὲ μακρὸν. Καλλίμαχος. „ξύλα δανῆ κείασι (ο 322)“ τούτῳσι σήσια.* cf. Et. M. 247, 36. *δανῆ τὰ ξηρὰ ξύλα. οἴτω καὶ εἰς τὸ ἱστορικόν. οἶον „διὰ τε ξύλα δανῆ κείασι“, ἢ παρὰ τὸ δάω τὸ καίω, τὰ εἰς κῆσον ἐπιτήδεια, εὐκείαστα, ἑεργία.* cf. Et. Gud. 131, 4.

116. ¹⁾ cf. fr. 309. Conv. Et. M. 218, 13. Glossa rhetorica, cf. Mill. Mél. p. 81. Heyden p. 256. Hes. *δάπιδες*. Suid. Schol. Ar. Vesp. 676.

²⁾ cf. Hes.

³⁾ cf. Phot. Suid.

117. ¹⁾ Suspicio movetur, an tota explicatio ex Pausania periegeta sumpta sit, cf. Rindl. p. 60. Non tamen est, cur hanc explicationem Pausaniae atticistae tribuere dubitemus, cum eadem ap. Hes. Suid. Et. M. 249, 49. 250, 4. redeat. Vocem iam antiquis temporibus fuisse oblitteratam docet Strabo p. 421.

118. ¹⁾ Conv. Suid., qui Thuc. VII. 41. laudat. Glossas iam in fonte Pausaniae coniunctas fuisse docet Poll. I. 85. Et. M. 255, 25.

ὅθεν καὶ δελφινισφόρος γαῖς παρὰ Θουκυδίδη καὶ δελφί-
 να²⁾ δὲ γαῖται (ed. γαῖτην. Naber correxit) γασιν, ὅς πρὸς
 ἰστοῖς ἐκρέματο, τοῖς μὲν σιδηροῦς τοῖς δὲ μολυβδοῦς. κατα-
 ράκτης εἰς τὰ ληστορικὰ πλοῖα. μνεία δὲ τοιοῦτον δελφίνος καὶ
 τῷ ζωμιζῶν (Ar. Eq. 762) καὶ ἐτέροις. ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ⁵
 αὐτοῦ γράφει ὁ ῥήθεις, ὅτι ὁ δελφίς, ὁ καλούμενος κερκέ-
 της³⁾ ἐστὶ μυχάγημα σιδηροῦν, ὃ ἐξαργαῖα τῆς γαῖας, ὅταν
 ἢ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν. ἄλλοι δὲ γασιν ὄργανον μολυβ-
 δοῦν πρὸς ναυμαχίαν.

119. Eustath. p. 396, 22. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Αἰλίῳ¹⁰
 Διονυσίου λεξικῶ φέρεται, ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον¹⁾,
 ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. γηοὶ γοῦν ὅτι δένδρον
 μᾶλλον ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώ-
 σεις δένδρον καὶ δένδρον, μᾶλλον ἢ δένδρει, καὶ δένδρους.
 Ξερογῶν δέ, φησιν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ¹⁵
 δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα. Ὅμηρος δὲ ἐνθα
 μὲν δένδρεα λέγει ἐνθα δὲ „δενδρέω ἐφειζόμενοι“. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ
 δένδρον καὶ δενδρουάζειν²⁾, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα γέγραπται,
 τὸ θρῦσὶ σέπτεσθαι καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, τὰ ῥήτο-
 ρικὰ δηλοῦσι λεξικά. Ὁ δὲ ῥήθεις Διονυσίος φησιν, ὅτι²⁰
 καὶ γωνήν τινα καλοῦσιν οἱ γωνασοὶ δενδρουάζουσαν.

120. Eustath. p. 398, 29. τὸ δὲ δεῦρο τῶν μὲν τὸ ἐλθὲ
 δηλοῖ. ἀλλαχοῦ δὲ ποτε τὸ ἐνθάδε, ὡς καὶ Αἰλῖος Διονύ-
 σιος¹⁾.

²⁾ Ex pleniore glossa Pausaniae allatum esse videtur. Recurrit doctrina ap. Suid. gl. 2., qui Aristophanis locum ex Equ. 762 (cf. Schol.) affert. Scholion Aristoph. no. 3. ex atticistarum scriiniis depromptum esse videtur.

³⁾ cf. Phot. Hes.

119. ¹⁾ Similia, sed multo breviora p. 772, 31, 1433, 47. Ex uberrima Dionysii doctrina apud posteriores nil servatum est, nisi miserae lacinae ap. Suid. δένδρεα τῶ δένδρον. Moer. δένδροις Ξερογῶν, δένδρεσι Θουκυδίδης (II. 75).

²⁾ cf. Eust. 1726. 16. ὅτι δὲ καὶ δενδρουάζειν ἐντεῖθεν τὸ ἐν θρῦσιν, ὃ ἐστὶ δένδρος, σέπτεσθαι, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. Cum Pausaniae fragmentum ἔγγον κακῶν, εἴρον ἄμεινον subsequatur, lex. rhet. Pausaniae esse confido. Apud posteriores recurrit doctrina ap. Suid. Hes. Et. M. p. 255, 55.

120. ¹⁾ Conv. Suid. gl. 1. Hes. et Lex. Bachm. 191, 22. δεῦρο et δεῦρ' ἀεί. (cf. Suid.). Doctrina eadem sed aliis verbis ap. Et. M. 258, 54. Et. Gud. p. 139, 32. gl. 1. et. 2. Priorem significationem habes in B. A. 88, 19., alteram ap. Apollon. lex. Hom. 57, 33. Bekk. — Alia est doctrina B. A.

121. Eustath. p. 1453, 19. σημείωσαι δὲ ὅτι πρῶτος¹⁾ ἂν ῥηθῆιη πλοῦς, ὁ ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου, ὡς ἐρρέθη, φρασθεῖς· εἶγε δεῦτερος πλοῦς¹⁾ λέγεται „ὅτε ἀποτυχῶν τις οὐρίου κόπιας πλέει“ κατὰ Πανσαρίαν²⁾.

5 122. Eustath. p. 1825, 5. δημοιοργοὶ — οἱ κατὰ τὸ δημόσιον χειροτέχναι, οἱ καὶ κλητοὶ εἶσι, διότι καλοῦνται ποτε ἄλλοθεν, ὡς ἐτυμολογεῖ ὁ ποιητής. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησιν, ὅτι δημοιοργὸν Ἀττικοὶ λέγουσιν οὔτε τὸν δημοσίᾳ μισθαροῦντα, ὡς Ὀμηρος, οὔτε τὸν δῆμον προεστῶτα, ὡς
10 οἱ Δωριεῖς, ἀλλὰ γενναῖα πέττονσαν πέμματα¹⁾. Πανσαρίας δὲ λέγει, ὅτι δημοιοργοὶ οἱ δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι ἐρχιτέκτορες²⁾ καὶ ἅπαξ πάντες οἱ χειροτέχναι, οἱ γεωργοὺς καὶ πολιτικοὺς ὠφέλουν. ἦθεν δημοιοργοί, φησι, καὶ εἰ τοῖς γέμοις τὰ σύμφορα πέττονσαι, εἰ καὶ γεωγόνες, φησὶν, ἔλονον καὶ ἱερονογίας
15 ἐν γέμοις ἐποίουν καὶ πόπανα παρτοδαπὰ καὶ ἄρτους ἔπειτον³⁾ καὶ τὰς κόμας εὐθῆτιζον.

123. Eustath. p. 901, 10. ἐπεὶ δὲ εὐτέλειά τις τῶ δήμου συνεπαζοίετα, ἤγουν τῶ ῥηθέντι δημότῃ ἀνδρὶ, δοκεῖ ἐντεῦθεν δημοῦσθαι ῥηθῆναι περὶ τῶ φιλοσόφῳ Πλάτῳ τὸ
20 παύζειν, ὡς ἐρημεύει Αἴλιος Διονύσιος¹⁾.

185, 24. δεῦρο· πολλοὶ μὲν ἐπὶ χρόνον τάσσουσι τὸ δεῦρο, οἱ ῥήτορες δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου αἰεὶ, qua cum glossa componas Suid. gl. 2.

121. ¹⁾ Priora Pausaniae tribui propt. Eust. 661, 43.

²⁾ Conv. Suid. Lex. Bachm. 191. 31. Auced. Boisson. II. 445. Diogen. II. 45. (qui Philemonem comicum testem laudat). Mein. Com. IV. p. 139. usum vocis Menandro tribuere mavult, cf. Stob. Floril. LIX. 9. Cui Schneidewinus l. l. obloquitur, cum Schol. Plat. Phaed. p. 99 D (Macar. III. 20), exquisitae doctrinae plenus locum ex Thrasyleonte petatum omittere non debuerit. — Koek. Men. fr. 241. Meinekio adsentitur.

122. ¹⁾ Ex utriusque doctrina Hes. sua confudit. Alio modo processit Suid. gl. 1. Schol. Ar. Eq. 650. Tertiam viam Et. M. 265, 43 (= Et. Gud. 141. 37, quod foedissimis mendis inde liberandum est) apernit.

²⁾ cf. Hes. s. v. δημοιοργεῖ. Schol. Ar. Pac. 296. Suid. gl. 2. Lex. Bachm. 193, 8.

³⁾ cf. Poll. III. 41. Antiquissimum huius rei testimonium ap. Ath. IV. 172 A—C. (male excerpt. ap. Eust. 1082, 39. 1858, 51). cf. Prol. 60.

123. ¹⁾ Conv. Schol. Plat. Theact. 161 E. δημοῦσθαι. δημοζοποῦντα, παύζοντα. θωπεύοντα. cf. Tim. Suid. Hes. Pseudo-Did. ap. Mill. Mcl. p. 404. Schol. Ar. Lys. 601. Moerid. Et. M. 265, 36. δημοῦσθαι, παύζειν. οὔτως Πλάτων· καὶ δημόματα· παύζοντα. Etiam δήμομα vocem, cum etymologus cum atticista conveniat, ex illius scriniis petitam esse puto. cf. Hes.

124. Eustath. p. 756, 61. ἔρθα σημεῖωσα καὶ ὡς ἐρ-
τεῦθεν τοῖς παλαιοῖς ἐλήφθη τὸ διακρυοφθαλμίζεσθαι,
ὅπερ δηλοῖ κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον τὸ ἐποβλέπεσθαι καὶ
ἐφορᾶσθαι ἀλλήλων¹⁾.

125. Eustath. p. 1208, 42. εἴρηται δὲ καὶ διαληκᾶσθαι²⁾
παρὰ Ἀἴλιου Διονυσίου. ἐκεῖνο δὲ ἀντὶ διαμωκᾶσθαι καὶ
διαπαίζεω εἴρηται¹⁾.

126. Eustath. p. 749, 15. διαττᾶσθαι, ὃ ἔστι σήθη-
σθαι κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον, ὅς γησι, ὅτι διαττᾶν Ἄπτι-
κοὶ λέγουσιν τὸ σήθειν¹⁾ καὶ διηττημένον τὸ σεσησμένον. 10

127. Eustath. p. 1384, 45. ἐπλήθυνον αὐτὸν (sc. τὸν
Δία) κατὰ τὴν κλίωιν οἱ μεθ' Ὀμήρου, ὡς Ἀἴλιος Διονύσιος
ἰστορεῖ. Δίεξ γὰρ γησι τὸ πληθυντικὸν τοῦ Διός, καὶ δοῦμα
οὕτως ἐπιγέγραπται. καὶ εἰ ἐφεξῆς πτώσεις Διῶν καὶ Διῶ
καὶ Δίας. 15

128. Eustath. p. 203, 14. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιός γησι
καὶ ὅτι δίοπος ὁ νεφέλας¹⁾ ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφο-
ρῶν. ib. p. 99, 2. ὁ δίοπος — λέξις παρ' Αἰσχύλου ἡγεμονική.
ib. p. 1705, 53. διέπειν τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ
οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλου²⁾. 20

124. ¹⁾ Similis doctrina ap. Hes. s. v. διακρυοφθαλμίζεται· διποβλέ-
πεται· διωρέει ἢ ἀναδῶς ἀνθίσταται. Cf. Phot. Suid. Hes. s. v. κρυοφ-
θαλμίζει. B. A. 48, 31. κρυοφθαλμίζεται. ἀναδῶς καὶ ἰταμῶς ὄρη, τῶ-
πον † μαυρόλλον. Corruptela nondum sanata est: an μάχλον?

125. ¹⁾ Hes. διαληκ[ῶ]σθαι, διασῶρειν, διαμωκᾶσθαι.

126. ¹⁾ Cony. Suid. Hes. Timae. Et. M. 271, 36. 710, 45., ubi etymolo-
gia accedit. — Hes. διαττῶς ἢ ἀλενρότησις, τὸ κόσμον adiuungit, for-
tasse originis veteris, cum iam vox explicans ἀλενρότησις antiquae ori-
ginis sit, cf. Poll. VII. 74. X. 114. B. A. 382, 24.

128. ¹⁾ cf. Suid. δίοπος· ὁ διέπων καὶ διοπιέων, ὁ τῆς νεφῶς ἐπιμελη-
τῆς. καὶ δίοποι οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ διέπειν ἢ διοπιέειν, cf. Hes. gl.
διοπιέειν (= Et. M. 278, 6.), gl. δίοποι = Et. M. gl. 2, gl. δίοπος. Et.
Gud. 146. 56. Lex. Bachm. 199, 30. Harpoer. Poll. VII. 139. (qui Aristophanis
comici testimonium affert). Galen. Gloss. Hippocr. Vol. XIX. p. 93 Kühn
δίοπος· νεφῶς ἐπιμελητῆς, παρὰ τὸ διοπιέειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ. H-
berg, Comm. Ribb. p. 338. iam νεφῶς ex mss. restituit. αὐτῇ pro αὐτῷ cor-
rexī. — B. A. 237, 22 διοπιέειν eodem modo explicat atque A. Dion.
et reges διοπιέας appellatos esse dicit, cf. Et. M. I. I.

²⁾ Locum Aeschyleum et ipsum atticistae deberi apparet ex Erot.
p. 61, 14. Klein. δίοπος· τῶ τῆς νεφῶς ἐπιμελητῆς, παρὰ τὸ διοπιέειν.

129. Eustath. p. 757, 52. ἰστέον δὲ, ὡς εἰ καὶ περὶ τοῦ ζωικοῦ ἐγκεφάλου ἐδηλώθη τὰ ἠηθέντα, ὅμως Διδὸς ἐγκέφαλος¹⁾ ἦν κατὰ Πανσαρίαν κάλλιστόν τι βρωμα. ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ παρὰ τῷ κομικῷ εὖ ἠρτυμένα θρία τοῦ ἐγκεφάλου.

5 130. Eustath. p. 341, 4. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῶν, γησι· διέτης, τριέτης πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια βαρύνουσαι Ἀπτικοί, προσέροιντες τῷ τόπῳ ὡς εὐεργέτης¹⁾ ib. p. 1459, 1. ἔνθα καὶ ὄρα τὸ πεντάετες καὶ ἐξάετες, καθ' ὁμοιότητα παραχθέντα τοῦ τριέτης, περὶ οὗ προ-
10 γέγραπται. καὶ τοῦ αὐτόετες, ὃ ἐν τοῖς ἐξῆς που λεχθήσεται (p. 1470, 16) καὶ τοῦ εἰνάετες, ὃ μετ' ὀλίγα κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ²⁾.

131. Eustath. p. 368, 8. οἱ δὲ σχολιασταὶ οὕτω Φθιρῶν ὄρος Καρίας, περὶ Μίλητον, πολλὰς ἔχων πίτυς, ὧν τὰ ἐξω-
15 θήματα οὕτω καλεῖται, ὡς ὅμοια φθειροῖν, οἳ καὶ δίρκοι καλοῦνται, ὡς δηλοῖ Πανσαρίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῶ ἐιπὼν· δίρκοι· οἱ φθειροί¹⁾.

132. Eustath. p. 882, 12¹⁾. ὅτι δὲ ὁ δίφρος²⁾ καὶ ὁ

Ἀπτικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀπτικαῖς λέξεσι καὶ παρ' Αἰσχίλῳ ἐν Σισύφῳ (fr. 232) καὶ Ἐὐριπίδῃ ἐν Ἰππολύτῳ (fr. 447) Nauck. Ar. Byz. p. 186. et Prol. p. 57. sq. Schmidt, quidem (ad Hes. gl. 2) ὀπίσθον ad Aesch. Pers. 44. rettulit. Non tamen est, cur id apud Eustath. factum putemus; imprimis alter locus non ad Persarum reges quadrat. Ad atticistam et locum ex Aeschyli Sisypho petitum propius accedit.

129. ¹⁾ cf. Suid. Διδὸς ἐγκέφαλος. τὸ κάλλιστον βρωμα· οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἠδυναθούτων. ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος. Verba ultima ad att. refero, cum ubique recurrant, cf. Plut. Diog. IV. 24. Iam veteres utramque escam ita coniunxisse apparet ex Athen. XII. 529. E., qui ex Clearcho hausit. — Suidae verba iterantur ap. Zenob. III. 41. (= Mill. Mél. p. 373), qui Clearchum ἐν πέμπτῳ περὶ βίων testem appellat. Athen. XII. 514E vero fragmentum ipsum ex libro quarto adfert. Hes. nomen Clearchi solum protulit.

130. ¹⁾ Apion et Herodorus grammaticὶ ante haec Dionysii verba in contrarium disputaverunt. Cf. Poll. I. 54. Eustath. p. 1437, 10. Dionysii sententiam ab omnibus probatam, iterum habes apud Herod. ed. Lentz. I. 81, 10. sqqu., II. 687, 11. sqqu.

²⁾ ad atticistam dubitanter rettuli. In Herodianī reliquiis I. p. 350, 19. legitur αὐτόετης αὐτσεῖς, τὸ δὲ αὐτόετες ἐπιρρηματικῶς προπαροξένεται.

131. ¹⁾ Nusquam recurrit.

132. ¹⁾ Alterum locum, quem Eust. ipse laudat, indagare non potui.

διόχης (l. διώχης) κατὰ Πανσαρίαν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, καθὰ καὶ δίφρος ἀπὸ τοῦ δύο γέρειν, καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον διωχῆρ³⁾ καὶ διεδροῦν⁴⁾ καλοῦσαν, εἴρηται καὶ ἀλλαγῶ.

133. Eustath. p. 1165, 24. δοναζῆα¹⁾ δὲ περιεκτικῶς λέγει τὸν δόναξ ἐχόντα, οἱ διαγέρονσι καλέμων, ὅτι λεπτό-
 5 τας μὲν ὁ δόναξ, ἐδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὡς ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴρ καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν σε-
 ριγχαῖς χοῖσιμος, κάλαμος δὲ ἀληταῖς, ὅθεν καὶ τις θαύτως ἀέλων † ὀλοσιαλοκάλαμος (ὀλεσιαλοκάλαμος?) ἐσκόφηθι· Αἴ-
 10 λιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ²⁾ καὶ τὸ ἔπολύριον (Meier, λέριον edd.) ἐπάγει τὸ γὰρ πελαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρα-
 τος ἐπετίθεντο κάλαμον. ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ κο-
 μιζὸς ἐν Βατρύχοις ἔπολύριον εἰπὼν δόναξα.

134. Eustath. p. 243, 6. δορίδες κατ' Αἴλιον Διονύ-
 σιον μαγειρικὰ τράπεζα¹⁾. 15

135. Eustath. p. 408, 4. θατέρρα μὲν δόρον, θατέρρα δὲ κηρύκειον προσσχόμενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὡς γησι Πανσα-

²⁾ cf. Suid. Et. M. 279, 30. Et. Gud. 148, 23. Hes. Apollou. lex. hom. 59, 15. Bekk.

³⁾ Rindfleisch ex Polluce X. 47 διωχῆς efficere studuit. Hes. corruptus est et cum Schmidio e Polluce corrigendus. Et. M. 280, 539. διώχης exhibet.

⁴⁾ cf. Hes. Διεδρος: διαμανῆς ἢ λαμπρὴ καθεδρα. Erot. p. 69. 3. Klein.

133. ¹⁾ Haec priora non omittenda duxi propter schol. Hom. Σ 576 (Ven. A.) γησι δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ δοναζῆεν κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν πεκκῶνα πεκκῆεν. Cum uterque Dionysius ad eundem locum Homericum de simillimis vocabulis laudetur, etiam altera observatio ad atticistam referenda est. — Doctrina eadem atque supra reperitur ap. Eust. 818, 30.

²⁾ Meieri coniectura imprimis fulcitur a Poll. IV. 62., qui Sophoclis versum laudat ex Αἰχμολόγησιν, qui apud Schol. Ar. Ran. 231 redit; unde verisimile fit, et Aelium Dionysium ad Ranas respexisse et versum illum iam in vetere fonte, unde Poll. et schol. Ran. hausserunt, fuisse. — Atticistae doctrina, sed fusior, iteratur ap. Hes. gl. δονάκων. Suid. Et. M. 283, 7. Et. Gud. 149, 56. 150, 1. 623, 10.

134. ¹⁾ Hes. δορίδες. σκεῆτος μαγειρικόν. cf. Anaxíppu versus ap. Ath. IV. p. 169B. quem μαγειρικὰ σκεῆθι ibi enumerare vides. — Et. M. 284, 7. quidem: δορίδες, μάχαιραι μαγειρικαὶ· εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιπέ-
 10 δειω. Cave tamen mutes, cum Poll. VI. 89. δορίδας αἰς ἔδερον, ἢ ἐγ' ὄν. vocem utroque sensu adhibitam fuisse doceat.

ρίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων, καὶ ἀπειλούντων¹⁾. οἱ δεκατευθέντες γάρ, φησὶν, εἰς Δελφοὺς ἐπ' Ἀθηναίων²⁾ Γεφυραῖοι λαβόντες χρησμὸν ὧς

ἀνδρὶ Γεφυραῖο οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος
 5 εἶτα βουσὶν ἀκολοθησούντες, ἕως οὗ ἐκείνοι κοπιάσουσιν [οἱ βόες δηλαδή], ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ἐπ' Εὐμόλπου, ἐπὶ Ταναγραῶν ὄδεισαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον ὡς ἐπὶ πρεσβείῃ καὶ εἰρήνῃ, καθώπλισαντες δὲ κάτοπιν τοὺς νέους. ὅθεν
 10 παροιμία ἐξέπεσεν ἐπὶ ὁμοίᾳ τινα ποιούντων λέγουσα, δόρυ καὶ κηρύκειον. ἐν ἐτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ³⁾ γράφει, ὡς ἐπὶ Ταναγραίων πολεμουμένοι Γεφυραῖοι προέπειψαν κήρυκα καὶ κάτοπιν καθώπλισαν ἑαυτοὺς, κἀντεῦθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία.

15 136. Eustath. p. 1291, 44¹⁾. εἴ τι ἰστέον καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δοξαῖης ἢ δόξμης βαρυτόνως γίνεται τὸ δόχμιον· περὶ ἧς Ἀλίου Διονυσίους φησὶν οὕτω. δόχμη τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ (Kock. Com. III. p. 511).

20 οὗτοι δ' ἀφροσύνας πλεῖν ἢ δύο δοχμά.
 ἐν μέντοι, φησὶν, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ἀξεία ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχη, λόχη, ὄχη, ὄχη.
 [ἕτερος δὲ τις λέγει καὶ αὐτὸς, ὅτι δόχη ὡς ὄχη καὶ στάθη κατὰ Τρύφωνα, εἰ καὶ Ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ.]
 25 Πανσαρίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι „δόχη τὸ τετραδάκτυλον“ ἐπάγει Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστῆν²⁾. ἴσως δέ, φησὶν,

135. ¹⁾ Prima tantum verba extant ap. Zenob. III. 26. Hes. Suidas (= Apost. VI. 33). solus Pausaniae historiam ἀντολεξεῖ descripsit. Decurtata. sed ut nullum alium auctorem nisi atticistam agnoscere possis, in Zenobii codice C. redit.

²⁾ Cf. Müller, Dorer I. 257 qui Ἡροδίων scribi iubet: cui Leutsch ad Zen. I. I. adsentitur. Meier Opp. II. 95 recte eam opinionem reicit, cum, si Ἡροδίων verum esset, mendum prioribus, non atticistis tribuendum sit.

³⁾ Ad Aelium Dionysium refero cf. Prol. p. 12. Fontem Demonem esse Toepffler, Att. Geneal. p. 298. suspicatus est.

136. ¹⁾ Utriusque atticistae doctrina sed nominibus omissis et inverso ordine recurrit ap. Eust. p. 896, 58. — ἕτερος δὲ τις fuit Herodianus cf. I. p. 321, 13. Lentz. Aristarchi testimonium, num recte Aelio Dionysio tribuatur, incertum. Rindlischii sententiae (p. 64.) non propter causam pro-

διὰ τὸ πλεγμαίνειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν. δόχμιον γὰρ τὸ πλάγιον³⁾. ὥστε οὗτος προϋπάροχεν βούλεται τῆς δόχμης τὸ δόχμιον.

137. Eustath. p. 1065, 2. ἐκ τοῦ πέμπω δυσπέμφελος κατὰ Πανσαρίαν, τροπῆ τοῦ π εἰς φ, δυσάρεστος, χαλεπός, 5
μεμφίμοιρος, οὐ χοῖσις παρ' Ἡσιόδω (Theog. 440. Opp. 722)
καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ¹⁾. ib. p. 1084, 42. ἴστέον δὲ ὅτι τὸ δυσ-
πέμφελος ὁφείλον, ὡς πον καὶ προεδηλώθη διὰ τοῦ π γρά-
φασθαι, ὁμῶς δοκεῖ τρέψαι αὐτὸ εἰς φ πρὸς διαστολὴν τοῦ
πέμπελος²⁾ ὃ γεροντικὴν ἡλικίαν δηλοῖ.¹⁰

137a. Schol. Plut. Mor. περὶ δυσωπίας pag. 528¹⁾. οἱ περὶ
Ἀττικῆς γράφαυτες σερηθείας ἐπιλαμβάνονται τοῦ ὀνόματος
τῆς δυσωπίας ὡς ἀδοξίμου. τὸ γὰρ δυσωπεῖσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ
αἰδεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἔγοῦσθαι καὶ δεδιέναι ἐκλαμβάνονται
καὶ Διονύσιος δὲ ἐν τῇ πενταβίβλῳ τῶν Ἀττικῶν¹⁵
ὀνομάτων τῆς πρώτης ἐκδόσεως (οὐ δύσερις²⁾, γησίην [cod.
γησί], οὐκ ἐριστική) οὕτως γησίην, ὅτι δυσωπεῖσθαι αὐτὸ αἰ-
δεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ μεθ' ἐπορείας φοβεῖσθαι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

latam accedo, sed quod notitiam codicum meliorum non Herodiano ap-
tam, sed atticistae propriam fuisse veri simile est.

²⁾ Conv. Et. M. 285, 18. Hes. Schol. Ar. Eq. 318. Plura ap. Suid.
Lex. Bachm. 201, 15.

³⁾ Conv. Hes. Suid. Apollon. lex. hom. 60, 4. Bekk. Et. M. 285, 13.
cf. lex. rhet. fr. 355.

137. ¹⁾ Iam Zenodotum *δυσπέμφελον* *δυσάρεστον* dixisse docet schol.
Ven. A. II 747. (Eustath. 1084, 39.) Pausaniae doctrina repetitur a Suid.
Hes. s. v. *δυσπέμφελος*, *δυσπέμφελος*. Et. M. 292, 34.

²⁾ Fortasse atticistarum fuit., cf. Suid. Hes.

137a. ¹⁾ Primus publici iuris fecit Maxim. Treu., Progr. gymn. Iaura-
viensis 1871 p. 10. — Accuratius de toto loco egit Usener in Jahrb. vol.
140. p. 387. sq — Plane atticista concinit cum Et. M. p. 292, 52., qui
et ipse provocat ad lexicon rhetoricum (unde Heydeni Stud. Lips. VIII.
p. 246 coniectura, lex. rhet. idem esse atque atticistam, stabilitur). Si-
milia ap. Suid. gl. 1. (Altera gl. ex Harpocr. epitoma fluxit.) Hes. Tim.
lex. Plat. Schol. Plat. Legg. p. 933A. B. A. 234, 23. Mill. Mcl. p. 400.
Moer. p. 194. 22. Bekk. *δυσωπεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι Ἀττικοί, ὡς καὶ*
Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. χαῶνται δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληρες ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. cf.
Schol. Plat. Phaedr. p. 242A.

²⁾ An Usener l. l. verba obscura recte explicaverit, (ex verbis lexico
Dionysii praescriptis petita esse) vehementer dubito. Loco ea motas esse et
glossam *δυσωπία* (cuius lemma ap. Suid. extat) explicasse credere malim.

138. Eustath. p. 1386, 47. *κατὰ Πανσανίαν καὶ δω-
δεκίδες θυσίας*¹⁾ δώδεκα ἱερείων, περὶ οὗ ἐρύρησεται ἄλλαχοῦ,
ὅτι δωδεκῆδες σὺν τῷ ἰ γραπτέον. συνήρηται γὰρ, φασιν, ὡς
τὸ Βρισῆίδος Βρισῆδος, Καδμηῆδος Καδμηῆδος καὶ τὰ ὅμοια.

5 139. Eustath. p. 1760, 55. *δῆλον δὲ, ὡς ἐκ ταύτης* (sc.
τῆς Δωδώνης) *καὶ τὸ παροιμιακὸν Δωδωναίων χαλκείων*¹⁾,
περὶ οὗ Πανσανίας φησὶν, ὅτι ἐν Δωδώνῃ πολλῶν παραλ-
λήλων κειμένων λεβήτων, εἴ τις ἐνὸς ἄψεται, φασιν, ἐκ δια-
δοχῆς πάντας ἤχειν. Ἀριστοτέλης²⁾ δὲ δύο στόλους εἶναι
10 λέγει, καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου λέβητα ἰστάρια, ἐπὶ δὲ θατέρου
παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκίους ὄντας καὶ
σειομένους ἐπ' ἀνέμου τῷ λεβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπ-
τόμενον ἤχειν.

140. Eustath. p. 975, 27. *Ἄλλιος γοῶν Διονύσιος δω-
15 ριάζειν φησὶ τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τι τοῦ*

138. ¹⁾ Quo cum loco compone 1676, 40. *ἐλέγετο καὶ δωδεκαῖς θυσία
ἢ ἐκ δώδεκα ζώων ἢ δ' αὐτῇ καὶ διὰ τοῦ η δωδεκῆς*, unde etiam obser-
vationem grammaticam Paus. deberi vides. Explicatio redit ap. Suid. et
Hes. *δωδεκάδες*. Paulo fusiora ap. Hes. *δωδεκῆδες*.

139. ¹⁾ Simillima doctrina in codice Coislin. Zenobii, cf. Zenob. VI. 5.
ed. Leutsch, sed ita comparata, ut nomen illius auctoris (Demonis) quem
Paus. laudaverat, Eustath. autem φασὶν voce sola indicat, cognosci nequeat.
Suid. (= Schol. Ven. B. II 223.) *Δωδωναίων χαλκείων. ἐπὶ τῶν μακρο-
λογοῦντων. Αἰήμων γὰρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαρτεῖον ἐν Δωδώνῃ
λέβησι περιελήπται. τοῖτους δὲ ψαίειν ἀλλήλους καὶ κροισθέντος τοῦ
ἐνὸς ἤχειν ἐκ διαδοχῆς πάντας, ὡς διὰ πολλοῦ γίνεσθαι τῆς ἡχῆς τὴν πε-
ριόδον. Ἀριστοτέλης δὲ κτλ. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανθρος ἐν Ἀέ-
λητιοῖσι* (fr. 66. Kock). Unde Pausaniam et ipsum Demonem appellavisse
apparet. Non igitur est, quod Aristotelis (?) locum atticistae abiudice-
mus. — Copiosissima doctrina ap. Steph. Byz. p. 249, 5, eodemque or-
dine procedens atque ap. Suidam, asservatur. Unde Lucillum Tarrhaeum
Pausaniae fontem fuisse coniecerim. An Aristotelis nomen. (Aristidis resti-
tuendum est, cf. Preller, Polemon, p. 59) quod aperte falsum est, iam Pau-
sanias falso descripsit et ex illius opere in Suidam et schol. Hom.
irrepsit, dubium est. Doctrina eadem ap. Strabon. Epit. lib. VII. cf.
vol. II. p. 73, 15. Kramer. — Proverbium iterum ap. Eustath. p. 335, 36,
qui Stephani epitomen excerpserit, Zenob. VI. 5, qui paulo fusius egit,
neque tamen ita, ut illius verba cum atticistae doctrina comparari pos-
sint. Diogen. VIII. 32. Apost. VI. 43. G. C. M. II. 81. Poll. VI. 120.

²⁾ Doctrina Aristotelica, quae vocatur, redit in Cod. Pal. 129. cf.
Philol. nov. ser. I. p. 196.

σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν, φησι, κόραι διημέρον, ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρῳ ἐπιπεπορημένα¹⁾ [καὶ ὅρα ἐνταῦθα διαφορὰν ἱματίου καὶ χιτῶνος]. Πανσαρίας δὲ καὶ αὐτὸς δωριάζειν φησὶ τὸ παραγεμισθῆναι. Δωριζὸν γὰρ φησι τὸ παραγαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ 5 ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν, ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι²⁾. [καὶ ὅρα ὡς ὁ Διονύσιος μὲν ἀπέφησε τῶν Δωριάδων τὸ χιτωνοφορεῖν, Πανσαρίας δὲ χιτῶνας φορεῖν αὐτὰς ἔφη, πλὴν οὐκ αἰὲ ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ].

E.

141. Eustath. p. 976, 10. ἔστι δὲ ἡ λέξις αὕτη (sc. ἐα- 10 ρὸς) καὶ κασσιτέρῳ ἐπιχειμένη. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐδρεθήσεται. λεχθήσεται γὰρ καὶ κασσίτερος ἑανός. φησὶ δὲ τις ἐνταῦθα οὕτω. ἑανός κασσίτερος, ὁ ἐρδιάρχυτος καὶ ἐπιβόλαιον λιτὸν, ποτὲ δὲ λεπτὸν ἕφασμα¹⁾. Πανσαρίας δὲ ὅτι ἑανός 15 γυναικεία ἐσθῆς ποδύρης²⁾.

142. Eustath. p. 1825, 14. ἰστέον δὲ ὅτι τοὺς δηλωθέν- 20 τος χειροτέρας ἔστιν εἰπεῖν εἶναι τοὺς τοῦ μέθου ἐγγχειρογάζτορας¹⁾ ὡς ἀπὸ χειρῶν βιοτερόντας, καθὰ καὶ ἐγγλωστογάζτορας παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες²⁾.

140. ¹⁾ Conv. Et. M. 293, 40, qui sub f. addit: καὶ παρεμφαίνουσαι πολὺ τοῦ σώματος, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ἕμοις ἔστιν ἐρεῖν ἐν ἐπομνήματι Ἐκάβης (Ἐρριπίδου add. cod. Flor. Mill.) οὕτως Ὄρος, cf. Hes. Moer.

²⁾ conv. Suid. cf. Poll. VII. 54. Herod. V. 87. Schol. Eur. Hec. 934. καὶ δωριάζειν τὸ γυμνωμένας φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας. Ἀνακρίων. (fr. 59.) ἐκδύσαι χιτῶνα δωριάζειν. cf. Bergk. Lyr. III⁴. p. 271.

141. ¹⁾ Quae doctrina redit ap. Hes. gl. 1. Et. M. 308, 16. Et. Gud. 155, 27. Apollon. lex. hom. 61, 26. Bekk. Schol. Hom. Σ 352. — De re ipsa agit Poll. VII. 51. neque tamen ita, ut ad communem fontem pervenire possis.

²⁾ cf. Eustath. p. 1249, 32. τινὲς μέντοι ταῦτο ἠγοῦνται πέπλον καὶ ἑανὸν εἰπεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας, ὅτι πέπλοι, οὓς ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες μόναι, οἱ καὶ ἑανοὶ καλοῦνται. cf. p. 1042. 9. 427, 18. 33. et 1146, 46. Poll. III. 37. — Quo ex fonte Et. M. 308, 13 Hes. gl. 2 hauserint, dubium est.

142. ¹⁾ Totam doctrinam Suid. repetivit. — cf. Hes. Eustath. 1622, 54.

²⁾ Alludit ad locum ap. Aristoph. Av. 1696. cf. Schol. ib. Et. M. 309, 51. — Aelii Dionysii explicationem iterum vides in catalogo quodam πορυῶν ap. Eust. p. 1471, 4. sqq. servato, quem per Suetonium (cf. Cohn,

143. Eustath. p. 1282, 54. Πανσαρίας δὲ ἰστορεῖ, ὅτι παυδία τις ἦν καλουμένη ἐγκοπέλη, ἐν ἣ διαπλέξας τις ὀπίσω καθὰ καὶ προδεδήλωται (p. 550, 3) τοῖς δακτύλοις τῶν χειρῶν ἐπερωτίζετο τὸν ἀναγοόμενον (ἀναγοόμενον ?)· ὁ δ' ἐν-
 5 θείς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ ἀφροῦτος τὴν ζε-
 γαλὴν ἢ τὸν τρίχλον βεβαστάζετο¹⁾. ἐκλήθη δέ, φησιν, ἐγκοπέλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοπέλη²⁾ λέγεται, εἰς ὃ κοῖ-
 λον ἐρετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος.

144. Eustath. p. 976, 12. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ὁ ἐνανὸς
 10 οὔτω καὶ τὸ ἔκκνυλλον ἢ ἔγκνυλλον, οὐ καὶ ὁ κομικὸς μέ-
 μνηται, γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα. γησὶ γοῦν Πανσαρίας,
 ὅτι ἔγκνυλλον¹⁾ περιπόρφυρον ἱμάτιον καὶ χιτῶν γυναικεῖος,
 ὃν ἐνδοθεν ἐνδύοντα αἱ γυναῖκες, εἶτα τὸ ἐνδυσμα. λέγεται
 δέ, φησιν, ἐπ' ἐρίων ἐπιγορατῖς²⁾ διότι μέχρι γοράτων διήκει.

15 145. Eustath. p. 1231, 35. γησὶ γοῦν καὶ Ἀἴλιος Διο-
 νύσιος, ὅτι ἔγγελευς¹⁾ τὸ ἐνικόν, ἐγγέλεις δὲ τὸ πληθυντι-
 κὸν καὶ ἐγγέλειον καὶ ἐγγέλειον. ἐγγέλεια²⁾ δὲ τὰ τεμάχη, φησὶ,

Jahrbb. Suppl. XII. p. 374) Mill. Mél. p. 421 ex Aristophane Byzantio ad nos pervenisse constat, (Nauck Ar. Byz. p. 175 nondum pro certo affirmare ausus est, cum copiae codicis Athoi adhuc eum deficerent) Iterum igitur Aristophanem fontem atticistarum fuisse intellegitur cf. Prol. p. 54.

143. ¹⁾ Conv. Zenob. III. 60. cf. quae Cohn. Neue Jahrb. Suppl. XII. p. 377. sqqu. docte exposuit.

²⁾ cf. fr. 404. et locos in not. 2. allatos.

144. ¹⁾ Arte cum fr. 141 cohaerent. Doctrina atticistae misere corrupta extat ap. Suid. Schol. Ar. Lys. 113. Thesmoph. 261. Eccles. 533. cf. Poll. VII. 53.

²⁾ Nusquam nisi ap. Et. Magn. 358, 24. ἐπιγορατῖς· τὸ πρὸ τοῦ γόρατος ἀνωθεν σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔνιοι διὰ τὴν ἐπωμίδα διὰ τὸ ἐπὶ γόρατος κείσθαι. ἢ χιτῶν ἐνάκολος γυναικεῖος, ὃν ἐνδοθεν ἐπεδύοντα. [ὡς εὔρον εἰς τὸ ῥήτ. in cod. Flor. cf. Heyden. p. 257]. Vox restituenda in Et. Gud. 199, 8. pro corrupta ἐπιγορατῖς.

145. ¹⁾ Ex Athen. VII. 299 A. Tryphonis doctrinam hic repeti perspicuum est cf. Nab. p. 76. et Prol. p. 72. Athenaei locus redit ap. Eust. 1240, 17. ubi Ἰππεῖσι pro ἐπιτεῖσι corrigas (v. 860.) Eadem Poll. VI. 50.

²⁾ cf. Ath. III. 87 F. 96 B. Fortasse ex nostro Phryn. ap. B. A. 65, 3. τεμάχη μόνον ἐπὶ ἰθῦων, (= Phryn. Lob. p. 21). τόμους δὲ ἐπὶ κρεῶν καὶ † ἐγγέλειας corrigendus. Aliunde sua habet Schol. Ar. Ach. 889 (= Suid.).

τῶν ἐγγέλεων. τὰς δὲ ἐγγέλεις φασὶν οἱ παλαιοὶ³⁾ ἤν εἰς ἐπὶ τὴν καὶ ὀκτῶ καὶ ἀλληλοσφαιεῖν.

146. Eustath. p. 1450, 33. ἀπὸ δὲ τοῦ χρῶ^ς¹⁾ καὶ ἡ ἐν χρῶ^ς κορυρὰ²⁾ ἢ φιλή κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ πρὸς τὸν χρῶ^ς. καὶ ἐν χρῶ^ς δὲ κορυρία³⁾ ὁ οὕτω κειρόμενος καὶ πλοῦς ἐν χρῶ^ς⁴⁾ ὁ γῆς ἐγγύς. Θουκυδίδης ἐν χρῶ^ς παραπλεῦσαι τὰς γὰρ. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χρίμπτω καὶ τὸ χρίω. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐγγρίω, τουτέστι πείω, ὅθεν ἐγγρίσαι⁵⁾ κατὰ τὸν αὐτὸν Διονύσιον τὸν [1. τὸ] παῖσαι κέντροφ σοροπίον ἢ σφῆκα ἢ τι τοιοῦτον.

147. Eustath. p. 1403, 40. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ ὀήματος (sc. ἔδειν) καὶ ὁ παρ' Αἰλίου Διονυσίου ἐδέατρος¹⁾, περὶ οὗ λέγει ἐκείνος, ὅτι τὸ μὲν ὄρομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεία Περσική. ἦν δέ, φησί, προγεύστης προεσθίων τοῦ βασιλέως εἰς

³⁾ An χρῆσις fuerit antiqua, dubium est. Attuli, quod neque ap. Ath. (cf. I. I. p. 298. C) neque apud veteres de hist. anim. agentes simile quicquam indagari potuit.

146. ¹⁾ cf. fr. 230, not. 3. σοροπίον. Conv. Et. M. 313, 55, sed ita, ut ἐν χρῶ^ς παραπλεῦσαι et locus Thueyd. in omnibus mss. deficiat praeter Florentinum (cf. Mill. Mél. p. 98) et tertia glossa ἐν χρῶ^ς κειραόμενος adhibeatur, quae redit ap. Suid. Lex. Bachm. 223, 4. Poll. II. 33.

²⁾ Conv. Hes.

³⁾ Cf. Phryn. Lob. p. 60. Poll. II. 33, qui ex Pherecratis Fugitivis vocem laudat.

⁴⁾ Schol. Thuc. II. 84 = Suid. ἐν χρῶ^ς παραπλεῦσαι, quod atticistatum esse censeo, cum εἶδος κορυρᾶς ad Thucydidis locum minime aptum afferat, cf. Stud. Lips. IV. p. 101.

⁵⁾ Conv. Hes. Ex B. A. 46, 17. κερρίσθαι σοροπίω. ἀντὶ τοῦ πεπληγέναι ἐπὶ σοροπίον καὶ σὺν τῇ προθέσει ἐγκερρίσθαι Dionysium σοροπίον vocem non obiectivo sed subiectivo sensu adhibuisse perspicuum est.

147. ¹⁾ Totum locum verbotenus praebet Suid. et Et. M. 315, 37, qui sub finem adicit: οὔτως εἶρον εἰς τὸ πρῶτον λεξιόν. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εἶρον οὔτως· ἐδέατρος ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων (Sylb. corr. ἐδωδύμων) καὶ τῆς τριαύτης παρασθενῆς. ῥήτορικῆ. cf. Heyden p. 208., qui Pausaniam altero loco adhibitum esse putat. Breviora Hes. Ammon. p. 48. Valck. (cf. Eust. 1766, 43. 1874, 32. 773, 40). Fontem cognosce fuisse Pamphilum ex Ath. IV. 171. B. (cf. Naber. Prol. p. 21.), qui ipse Artemidori Aristophanci glossas exscripsit, cf. Valck. Adn. p. 73. Prol. p. 66. Verba, quae, vucula φησί seductus, ipsius Aelii putaveris, χρῆσιω Artemidori exhibent, quae per Pamphilum et Dionysium ad Eustathium transmigravit.

ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομισθῆ ἰδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστά-
την τῆς ὄλης διαζορίας καὶ παρασκευῆς.

148. Eustath. p. 872, 61. ὅτι δὲ ἕδος¹⁾ λέγεται καὶ τὸ
ἴδρυμα καὶ ἄγαλμα, ὃ Πανσαρίας γησίον.

5 149. Eustath. p. 1403, 31. οὕτω καὶ ἴδω βαρύτερον
ἄφ' οὗ ἡ ἰδωδῆ. καὶ ἰδοῖ περισπώμενον, οὗ ὃ μέλλον οὐ μόνον
ἰδῆσω τὸ παρῆγον τῆν ἰδητῆν, ἀλλὰ καὶ ἰδέσω, ἄφ' οὗ
τὸ ἴδεσμα¹⁾. Πανσαρίας δὲ παρῆγει καὶ χρήσεις τοιαύτας·
Πλάτων (fr. 138. Koek) Σοφιστῆ

10 ἐν τρισὶ πηγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ἴαμφορ,
καὶ ἐν Ἐορταῖς (fr. 35. Koek)

κατηδέσθημεν ἄν καὶ κατεκόπημεν εἰδύς.

15 150. Eustath. p. 800, 27. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἰθῆλω¹⁾.
καθὰ καὶ ἀλλαγῶ ἰγάμη²⁾, οὐ μόνον παρὰ τῷ ποιητῆ τρι-
συλλάβως προσφέρεται ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τὸ πλέον
μετὰ τοῖ ἔ, ὡς καὶ Ἀἴλιος Διονύσιος πωρασημιοῦται, ὄθεν,
γησί, καὶ ἰθελοντῆς³⁾, ὃ ἀθαιρέτως τι ποιῶν. ἐκαλοῦντο
δὲ καὶ ἰθελοντὰ διδάσκαλοι, δραμίτων δηλαδή, ὅτε τις μὴ
λαβὼν χορὸν μηδὲ χορηγητῆν ἔχων ἑαυτῷ τὰ πάντα παρεῖχε.

20 151. Eustath. p. 1158, 20. ἴστωρ δὲ ὅτι ὁ Ὀμηρικὸς
ἴστωρ καὶ ἰδύος¹⁾ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιῶς ἐν διαφορομένη
γραφῇ. Πανσαρίας γοῦν, ἐν οἷς ἔγραψε κατὰ στοιχείον,
ἐν μὲν τῷ ἔ στοιχείῳ γράφει. „εἰδύοι μάρτυρες“. ἐν δὲ τῷ ι
„ἰδύοι μάρτυρες συνίστορας“²⁾. δηλον δὲ ὅτι συνίστωρ σύ-
25 στοιχόν ἴστωρ. εἰ δὲ διαφορεῖ τῆν γραφὴν καὶ αὐτὸς,

148. ¹⁾ cf. Tim. lex. Plat. ἕδος. τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ τόπος. ἐν ᾧ ἴδονται.
Et. M. 316, 57. Et. Gud. p. 160. 42. Phura ap. Hes. et Suid. (= Lex.
Bachm. 207, 6), Lex. Bachm. 206, 12. B. A. 246, 3. Similia ap. Eust.
p. 146. 2. 155, 20.

149. ¹⁾ cf. fr. 147. et 205, quae arte cum nostro cohaerent. Eadem
docet Eust. p. 137, 2. cf. Et. M. 315, 33. 316, 31. Et. Gud. 160, 21. 27.

150. ¹⁾ Lob. Phryn. p. 4. sqq. Et. M. 318, 18. Fortasse hoc loco atti-
cista iterum Tryphonem sequitur.

²⁾ Etiam proxima adiungenda sunt, quod Hes. τοὺς βοσλομένους ἢ
χορηγοὺς. exhibet: quae glossa ap. Suid. ἰθελοντῆς. βοιλόμενος, † ζω-
ρητός corrupta extat et inde corrigenda est.

³⁾ ad rem vide Athen. XIV. 621. cf. Eust. 884, 24.

151. ¹⁾ Pausaniae doctrina recurrit ap. Eust. p. 1154. 35. — p. 1570,
40. οἱ παλαιοὶ vocem protulisse traduntur.

²⁾ conv. Hes. —

καιρὸν οὐδέν. ὅτι δὲ ἰδύοντες καὶ Δράκων καὶ Σόλων³⁾ τοῦς μάστράς φησιν, Αἴλιος Διονύσιος ἴστωρεῖ.

152. Eustath. p. 1413. 37. Αἴλιος δὲ¹⁾ Διονύσιος καὶ τοῦ ἰθὺφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διαφθόγγον γράφει, ὃ δηλοῖ, φησιν, αἰδοῖον ἐκτεταμένον καὶ ἄσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι καὶ⁵ ἔταιρικὸν δὲ, τουτέστι γίλον τὰς ἔταιρίων, αἶ καὶ ἀνασεισίφαλλοι²⁾ φερονόμεως λέγονται παρὰ τῆ κομοφδία, ὡς ἀνασειονσαί, φησι, τὸν γάλητα, ὅς ἐστιν αἰδοῖον ἀνδρός. Πανσαρίας δὲ διὰ διαφθόγγον γράφω καὶ ἀντός φησιν, ὅτι εἰθὺφαλλος αἰδοῖον. καὶ ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ὥδῃ ἐπό-¹⁰ κερως.

153. Eustath. p. 1417, 30. καὶ ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι (εἴζοσι), ποτὲ δὲ ἀπὸ εἰς ᾧ τρέπει, οἷον εἰκοσιστάδιον καὶ εἰκοσαστάδιον Αἴλιος Διονύσιος¹⁾ λέγει. οὔτω δὲ φησι καὶ τὸ πέντε ἐν συνθέσει φυλάττω τὸ ε. οἷον¹⁵ πεντέπηχυν²⁾ πεντέκλιον, πεντέχαλκον, πεντέμυρον, πεντεσφύργγον ξύλον, ὅμως παρ' ἑτέροις διὰ τοῦ ᾧ λέγεται πεντέπηχυν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

154. Eustath. p. 1394, 41. Πανσαρίας δὲ λέγει καὶ γενναίας εἰλίποδας¹⁾ διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν.²⁰

³⁾ Aliam formam *ιδεῖοι* paullo ante praebet, cf. Seidler, ad Ar. Dactyl. fr. 1.

152. ¹⁾ Praecedit fr. 397. Cum Dionysii doctrina concinit Harp. (cuius epitome ap. Phot. gl. 2.) Hes. s. v. *εἰθὺφαλλοι* Et. Flor. ap. Mill. Mél. p. 166. — Corrupta sunt ap. Phot. gl. 1 (= Hes. *ἰθὺφαλλος*), quem locum Suid. infeliciter sanare conatus est. — Aliena, sed ut ad simillimum fontem reducere possis, ap. Mill. Mél. p. 100. (= B A. 246, 19.), ubi lexicogr. add. *εἶθον τὴν λέξιν ἐν τῷ ἡγορικῷ λεξικῷ*. Heyden. p. 256. ad att. refert.

²⁾ Ex scortorum catalogo petium (cf. Prol. p. 53.), quem lacerum habes ap. Mill. Mél. p. 414. Eundem repetit Eust. 1329, 33. 1088, 37. nonnullis vocibus auctum 1921, 58. ita, ut ad lex. rhet. fragmentum 406. eadem adiungat. cf. Bergk. Poet. Lyr. II⁴. p. 494.

153. ¹⁾ Atticistae doctrina recurrit p. 1273, 33., ubi ὁ *γράφας* laudatur. Eum ipsum grammaticorum scrinia adisse apparet ex Et. M. 346. 14. 767, 19., cf. Herod. ed. Lentz II. p. 222, 13. 241. 11.

²⁾ cf. Phot. s. v. *πεντέπηχυν* et *πεντεσφύργγον ξύλον* (= Hes.) Schol. Ar. Eq. 1049 (= Suid.) Moer. 207. 34. Bekk. Phryn. Lob. p. 412. Prol. p. 25.

154. ¹⁾ Similia Hes., qui Anacreontem testem laudat (Bergk. Poet. Lyr. III⁴. p. 294. Comicorum propriam vocem fuisse constat ex Ath. VII.

155. Eustath. p. 947, 6. ἰλλάδες¹⁾ δέ φασι κατ' Ἴωνας
 δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων ἀπὸ τοῦ εἴλλω, ἢ ἴλλω· „τὸ συ-
 στρέφω“, ὡς ἐν εἴδει στρεβλώσεως²⁾. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν
 αὐτῆς σημασίας τὸ εἰλεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Πανσαντίας εἰπὼν·
 5 εἰλάειν (l. εἴλλειν)³⁾· στρεβλοῦν, πιέζειν. μάλιστα δὲ ἐπὶ ὑγρῶν
 οἰκεία ἢ λέξις, οἷον σταφυλῶν [κατ' αὐτὸν] ἢ ἐλαῶν. καὶ
 εἰλεῖν⁴⁾ τὸ συνάγειν, φησὶν, εἰς ταῦτ' οὐ σταφυλάς. ἕτερος δὲ
 τεχνικός φησὶν· εἰλεῖν· ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ στέρφυλα.

156. Eustath. p. 1435, 62. τὸ δὲ ἔειπες ἔχει τις γράφαι
 10 καὶ ἔειπας. φησὶ γὰρ Ἄλιος Διονύσιος¹⁾, ὅτι εἶπον καὶ
 εἶπα ἀμφότερα παρὰ Ἀττικοῖς, μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον. καὶ
 τὰ προστακτικὰ δὲ εἰπὲ καὶ † εἰπὼν ὀξυτόνως †²⁾. καὶ αἱ
 μετοχαὶ ὁ εἰπὼν καὶ ὁ εἶπας³⁾. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ εἶπον

286.E. IX. 400.C (= Eust. 1534, 15). — Ex Suetonii scortorum catalogo
 desumptum est, cf. Eust. p. 1922, 1. Suid. s. v. *μισάγη* Prol. p. 53.

155. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. s. v. *ιλλάδες*, Suid. *ιλλάσι* Et. Gud. p. 277, 10.
 Et. M. 470, 282. 290. (ubi *ιλλόμενος* corruptum in *ιλλόμ.* corrigas).

²⁾ Eadem Paus. ap. Eust. p. 1769, 32. sqq. cf. Phot. *κατοιλάδα*.
 cf. fr. 225.

³⁾ Sic scribendum, cf. Phot. l. l. sub fin. *εἴλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν*
 Ὅμηρος. Hes. praebet: *εἰλλόμενοι, εἰλλόμενον, εἰλλόμενον*. Ex more atti-
 cista voces *ει* diphthongo pro *ι* posterioris aetatis adhibet. Aesch. fr. 25 Nauck.

⁴⁾ cf. Et. M. 424, 43. Et. Gud. 166, 32. 180, 52. cf. fr. 377. Prol. p. 18.

156. ¹⁾ Omnia ex A. D. prolata esse demonstrat Photius s. v. *ἡνεγκα*.
 — An Naberii suspicio ad l. l., etiam B. A. 41. 28 huc referendum esse,
 recte se habeat, dubito. — Mira sunt, quae Antiatt. p. 98, 10. *ἡνεγζον*
ἐπὶ πρότιον προσώπων· Σοφοκλῆς Τυροῖ, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοσίαις ex-
 hibet, cum res manifestissima minime egeat testimoniis. — cf. Schol. Ar.
 Ran. 1299.

²⁾ Vel A. D. vehementer errat, vel, quod multo videtur probabilius,
 Eust. ex more suo quaedam miscuit. De re cf. Lob. ad Phryn. p. 348,
 qui Schaeferum ad Gregor. p. 341 impugnans, *εἰπὼν* imperativum nullum
 fuisse luculenter demonstravit. Verba transponenda, et *εἰπὲ ὀξυτόνως* καὶ
εἶπον legenda sunt, cf. Choerob. ap. Herod. I. p. 460, 22, qui, ex Menandro
εἶπον (= *εἰπὲ*). laudans, formam *εἰπὼν* ut plane barbaram reicit, et He-
 rod. II. p. 779, 16. Et. Gud. 169, 25. 37. — Etym. M. 302, 32 *εἰπὼν* for-
 mam ex script. sacr. laudat, qua re solum efficitur, barbaros posterioris
 aetatis tale quid admisisse.

³⁾ cf. Eust. 670, 9. Inde pro vulgata in Anthol. Planud. 23. *εἶπον*
 cum Ursino contra Bergk, Poet. Lyr. III⁴. p. 500 scribendum est, cf.
 Boisson. ad Anth. Pal. XII. 168, 5.

καὶ εἶπα, οὐτῶ καὶ ἡρεγκα καὶ ἡρεγκον. καὶ μᾶλλον τοῦτο
ὡς ὁ ζωμικὸς ἐν *Λυσιστράτῃ*· (984.)

τάλαια' ἐγὼ τὸ ῥόδιον ἡρεγκον μερὸν
τοῦ δὲ ἑτέρου χρῆσις παρ' *Εὐριπίδῃ*·

ἡρεγκα κάξέσσωα.

5

157. Eustath. p. 1283, 6. ἐν δὲ τοῖς *Πανσανίου*¹⁾ καί-
ται ταῦτα· εἰρεσιώνη. θαλλὸς ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίω, προσ-
κρεμαμένους ἔχων διαφόρους ἐκ γῆς καρπούς. τοῦτον ἐκφέρει
παῖς ἀμφιθαλῆς καὶ τίθησι πρὸ θυρῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ
ἐν τοῖς πνευεψίοις. λέγεται γάρ, φησι, *Θησεία*, ὅτε εἰς *Κρήτην*¹⁰
ἔπλει προσοχόντα *Δήλω* τῇ νήσῳ διὰ χειμῶνα, εὐξασθαι
Ἀπόλλωνι καταστέφασθαι κλάδοις ἐλαίας, εἰ τὸν *Μιρώταρον*
κτείνας σωθῆ, καὶ θυσιάσειν. καὶ γοῦν τὴν ἰκετηρίαν ταύτην
καταστέφας λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἔτρους καὶ βομῶν
ιδρύσασθαι. διὸ καὶ πνευεψία λέγεσθαι, οἷον κναμῆψια, διὰ τὸ¹⁵
πνέμονες πρότερον τοὺς κνέμονες καλεῖσθαι. ἤγον δὲ ἔσθ' ὅτε
ταῦτα καὶ ἐπὶ ἀποτροπῇ λιμοῦ. ἦδον δὲ παῖδες οὐτῶ·

εἰρεσιώνη σῶκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους

καὶ μέλιτος κοτύλην καὶ ἔλαιον ἐπικρήσασθαι

καὶ κύλικα εὐζωρον, ἵνα μεθύουσα καθεύδῃ.

20

μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν ἔξω ἀγρῶν τιθέασι παρὰ τὰς θύρας. *Κρά-
της* δέ, φησιν, ἀφορίας ποτὲ κατασχόσεως Ἀθήνας θαλλοὺς κα-
ταστέφοντας ἐρίους ἰκετηρίαν ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι. ἀλλαχοῦ³⁾

157. ¹⁾ Pausaniae doctrina fere ἀπτολεξεί recurrit ap. Suid. s. v. In carmine autem ἀποψήσασθαι exhibetur, paullo ante ἐπὶ τῇ ἀποτροπῇ λοιμῶν (cf. Schol. Ar. Eq. 725) et *Κράτης* ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θεσιῶν fons huius explicationis fuisse traditur. Iam veterem fuisse doctrinam docet Plut. Thes. 22, qui eisdem fere verbis eadem docet atque Pausanias. — Altera doctrina, quam optimam habes ap. Schol. Ar. Eq. 725, contractam et corruptam vides ap. Schol. Ar. Plut. 1054. (= Suid. gl. 2. 3.) Hes. — Tertia doctrina ap. B. A. 246, 27, quae ex parte congruit cum Schol. Dem. Patm. in Bull. de corr. hellén. I. 149.

²⁾ Cum εἰρεσιώνη voce confer Phot. Hes. s. v. πῆνοι, Eust. 254, 37. 948, 28. Poll. VI. 61. Ath. IX. 408 A. XIV. 648 B., qua ex voce *Πενρόψια* nomen traxisse veteres docent. Cf. Hes. Harp. (cui inepta etymologia a voce *Παρόψια* tracta adscribenda est, cf. not. 3. non Lyeurgo, ut Preller Gr. Mythol. I. p. 262. not. 3 voluit).

³⁾ Sine dubio alteri atticistae attribuenda, cum concinat Et. Gud. 170, 14. Et. M. 303, 18, cuius glossa (ut Mill. Mcl. p. 103 testatur) ex lexicō rhetorico petita est. Quam glossam multis locis cum Pausania

δὲ λέγεται καὶ ὅτι στέμμα λευκὸν καὶ φοινιζοῦν ἀπήρητο τοῦ θαλλοῦ καὶ ὅτι προὔτιθετο ἰκεσία τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἡν ἡμέραν οἱ περὶ Θησεία σωθῆναι δοκοῦσι, καὶ ὅτι καταχέσματα καὶ κύλικα οἴνου κεκραμένην καταχέοντες αὐτῆς ἐπέλεγον τῆρ
 5 ῥηθεῖσαν ῥῶδην.

158. Eustath. p. 1158, 39. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου Διογενίου γέρεται καὶ ὡς Ἀττικὰ μὲν τὸ εἶτα¹⁾ καὶ ἔπειτα. τὸ δὲ εἶτέρ, γησιον, καὶ ἔπειτεν Ἰεκά. διό, γησι, καὶ παρ' Ἡροδότῳ²⁾ κεῖνται.

10 159. Eustath. p. 1401, 61. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ (οὔτω τοῦς κρατῆρας ἐπιστέφεσθαι) ἀνάπαλιν τοῦ ἐπιστέψαι ἐκστέψαι¹⁾ ὁ Πανσαρίας γησίον. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐστὶ πληρωῶσαι ποτοῦ, τοῦτο δὲ ἐκκεῖσθαι. ἐδήλου δὲ γησιον, ἐκστέψαι καὶ τὸ ἀποθέσθαι τι, ἐκ μεταφορῶς τῶν τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων.

15 160. Eustath. p. 897, 56. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον σφηκες ἐπὲρ τέκνων ἀμυντιζοῖ, διὸ καὶ παροιμία τὸ „σφηκίαν ἐκίρησας“¹⁾ (ἦγονν βλάβην ἐκώμασας), ἀλλὰ καὶ μέλισσαι ὁμοίως ἀμύνονται. ὅθεν πεπαροιμιασμένον τὸ εἰς μελίττας ἐκώμασας²⁾ ἐκ τῶν παραδόξως κακομένων, ὡς γησι Πανσα-
 20 ρίας· ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν οὐ μόνον σφηκίσκος³⁾ ἐριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὄξυ συνηγμένα. καὶ σφηκώδεις⁴⁾ οἱ λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι.

161. Eustath. p. 1532, 4. τὸ τρυπᾶν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ,

conspirare manifestum est. Lycurgum χοῦσιν ad Cratetis locum prae-
 buisse inde discimus.

158. ¹⁾ Lob. Phryn. 124. εἶτεν καὶ ἔπειτεν ἐσχάτως βάρβαρα. εἶτα οὖν σὸν καὶ ἔπειτα λέγε.

²⁾ IX. 83. 89.

159. ¹⁾ Hes. ἐκστέψας· ἢ λόγον γεινώσας, ἐκκεῖσας. κάδον? cf. ἐπιστέψαι.

160. ¹⁾ cf. Eust. 1058, 49. Macar. VII. 94.

²⁾ Eodem modo explicatur a Zen. III. 53. Diogen. II. 54. App. Prov. II. 27. Suid. Hes. cf. Htop. in Neue Jahrb. Suppl. XVI. 275.

³⁾ Etiam has voces ex att. petitas esse censeo, cum eodem modo explicatae redeant ap. lexicogr., cf. σφηκίσκος ap. Phot. s. v. σφηκες, Suid. s. v. σφηκώδεις, Hes. σφηκίσκος (unde μικρὰ pro μικρὰ lexicis restituendum est, cf. Ar. Plut. 301.) Et. M. 738, 38. Schol. Ar. Plut. 301.

⁴⁾ cf. Suid. I. I. Phot. s. v. σφηκώδεις, Hes. I. I., Et. M. 738, 40. — Apud Phot. Et. M. σφηκῶσαι τὸ δῆσαι. Φρόνητος οὔτω. adnexum est, quam glossam probabiliter ex eodem fonte fluxisse concedes.

ἐν οἷς καὶ ἐκτροπῆσαι κατὰ Πανσαρίαν, τὸ μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστροπῶν καὶ ἐκτροπῶν φησὶ τὸ παραιοῦσθαι καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελθεῖν¹⁾).

162. Eustath. p. 1944, 7. ἔνθα σημειωτέον καὶ ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη θηλυκῶς ἐλαία ἐλέγτο, ἡ δὲ ἀγρία ἔλαιος κατὰ 5 Αἴλιον Διονύσιον, καὶ οὐκ ἀγριέλαιος¹⁾. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ἐλαίας καὶ ἐλάας²⁾ Ἀττικοὶ τὸν καρπὸν ἔλεγον καὶ ἐλαῶς δυσλλάβως καὶ ἐλαολογεῖν τὸ συλλέγειν ἐλαίας³⁾. ἦν δέ, φησὶ, καὶ Ἐλαία⁴⁾ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ. ἐν μέντοι ἑτέρῳ ἠστορικῷ λεξικῷ γράφει, ὅτι Ἐλαία Αἰολίς πόλις, Ἐλέα δὲ ἐν 10 Ἰταλίᾳ.

163. Eustath. p. 331, 26. ὁ δ' αὐτὸς¹⁾ Πανσαρίας ἴστορεῖ καὶ τινα Ἐμβαρον ἐπὶ εὐχῇ σοφίσασθαι. ἰδρύσατο γάρ, φησὶ²⁾, Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν. ἄρτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ἐπ' Ἀθηναίων ἀκαιρεθείσης, λοιμὸς ἐπεγένετο, 15 οὗ ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἐχορησμήθησεν, εἴ τις τὴν θυγατέρα θύσει τῇ Ἀρτέμιδι. Βάρος δὲ, ἢ Ἐμβαρὸς, ὑποσχόμενος οὕτω ποιῆσειν ἐπὶ τῇ τὴν ἱεροσύνην τὸ γένος αὐτοῦ διὰ βίου ἔχειν διακομίας τὴν θυγατέρα, αὐτὴν μὲν ἀπέκρουεν ἐν τῷ ἀδύτῳ, αἶγα δὲ ἐσθίει κομίας ὡς τὴν θυγατέρα ἔθυσεν. ὅθεν εἰς 20 παροιμίαν, φησὶ, περιέστη Ἐμβαρὸς εἶ, τουτέστι ρουνεχῆς, φρόνιμος³⁾).

164. Eustath. p. 1167, 19. εἰδὸς τι ὀρχήσεως ἐμμέλεια. φησὶ γοῦν Πανσαρίας, ὅτι ὀρχησὶς τις ἦν τραγικὴ λεγομένη

161. ¹⁾ Dionysii doctrinam integram habet Hes. Alterum vocab. explicat Suid. s. v. εἰστροπῶν. ἐκτροπῆσαι, Schol. Ar. Eccles. 337. cf. fr. 311. not. 3.

162. ¹⁾ Conv. B. A. 339, 28. Suid. s. v. ἔλαιος ἀγριος. Bergk, Lyr. I⁴. p. 384. — Moer. s. v. ζόνιως idem ἀγριέλαιον non Atticum esse affirmat.

²⁾ Nostrum locum resp. Eust. 949, 50. 1572, 34. cf. Suid.

³⁾ Cf. Schol. Ar. Vesp. 712.

⁴⁾ Errorem altera editione atticista ipse correxit. cf. Steph. Byz. (= Eust. 1697, 15). An Harp. Ἐλαιός huc referendus?

163. ¹⁾ cf. fr. 204.

²⁾ Prorsus conv. Suid. qui tantum ordinem verborum mutavit et λιμὸς pro λοιμὸς praebet (cf. Apostol. VII. 10), quam vocem perperam ab episcopo intrusam esse censeo, cf. fr. 157., ubi idem factum esse constat. — Similia ap. App. prov. II. 54. Mill. Mél. p. 350.

³⁾ In breve contracta ap. Hes. Ἐμβαρὸς et οὐκ Ἐμβαρὸς εἶ. Preller, Griech. Mythol. I⁴. p. 312 not. 2.

ἐμμέλεια. Αἴλιος δὲ Διονύσιός γησι καὶ ἀντὸς¹⁾ ὅτι ἐμμέ-
 λει²⁾ τραγικῇ ὄρχησις, ὡσπερ ἡ κομικῇ κόρδαξ³⁾ καὶ ἡ σα-
 τυρικῇ σίκιρρις⁴⁾. ἐκαλεῖτο δέ, φησιν, ἐμμέλεια⁵⁾ καὶ τὸ ὑπὸ
 τὴν τραγικὴν ὄρχησιν ἰδόμενον αἶλημα.

5 165. Eustath. p. 527, 18. ἰστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύ-
 σιος μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ ἐμπαλασσόμε-
 νοι¹⁾ ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι, δόρατι φηρό-
 μνοι.

166. Eustath. p. 950, 1. ἀπὸ δὲ τῆς ῥιγὸς παρὰ Παν-
 10 σαρία ξυρινον, ἴσως καὶ ξρωων διὰ δύο ρ, ἄρωμα, ᾧ τὰς
 δυνάεις, φησιν, ἐνεχρίοντο.

167. Eustath. p. 836, 42. περὶ τοῦ τοιούτου ὄλμων λό-
 γος ἦν, ὡς οἱ κομώμενοι ἐν αὐτῷ μαρτιζοὶ ἐγένοντο. Παν-
 σαρίας γοῦν γησι παροιμιαικῶς „ἐν ὄλμῳ ἐκοιμήσω“ ἤγγων
 15 μαρτιζὸς ἐγένου¹⁾.

Schol. Hom. ap. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 184. οἰ

164. ¹⁾ Eadem definitio ap. Plato. Legg. VII. 816 B. Luc. Salt. 22.
 26. Ammon. p. 83. Schol. Ar. Nub. 540. et Phot. Et. M. 712, 53. B. A.
 101, 17., qui adiecit ὡς Ἀριστοξενος εἰ περὶ τραγικῆς ὄρχησεως. εἴρηται
 δὲ σίκιρρις παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. ἢ ἀπὸ κιλ. Etymologiam
 (cf. Et. Gud. p. 500, 31.) vetustioris originis esse docet Athen. XIV.
 630 B, qui eam a Scamone in primo libro περὶ εἰρημάτων prolatam esse
 tradit; unde succurremus Hesychii loco corrupto: σίκιρρις· ὄρχησις τις ἢ
 στρατιωτικῇ· (Σκάμων πρώτη?). Σατύρων ἀντιονος, ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ
 κινεῖσθαι. ἦν δὲ καὶ ἐμμέλεια τραγικῇ καὶ κομικῇ κόρδαξ. Etiam Et. M.
 635, 1. σίκιρρις ἢ τις ἐστὶν ἢ ἱερατικῇ inde corrigendum esse videtur. —
 Etiam de aliis saltationis generibus atticistas exposuisse docet fr. ξηρισ-
 μὸς et Poll. IV. 99 ibi laudatus.

²⁾ cf. Suid. gl. 1. Plura sed corrupta Hes. cf. Hermann. Opusc. VII.
 p. 207. Aeschyl. fr. 19. Nauck.

³⁾ cf. Hes. s. v. κόρδαξ, κορδακισμὸς, κορδακιζουσα, Suid. s. v.
 κορδακιζει (Lex. Bachm. p. 281, 18).

⁴⁾ cf. Suid. qui hanc saltationem etiam σίκιρρον vocari tradit, cf.
 Et. Gud. p. 500, 31.

⁵⁾ Alteram definitionem subesse suspicor in Suid. gl. 2. Schol. He-
 rodot. II. p. 460. Stein.

165. ¹⁾ Conv. Schol. Thuc. VII. 84. Suid. Similia Hes. s. v. ἐμπαλάξαι,
 ἐμπαλάγματα.

167. ¹⁾ Doctrina Aristophanis Byzantii est, cf. Zenob. III. 63., Nauck.
 Ar. Byz. p. 239. Simili modo explicatur a Suid. Hes. Et. M. 344, 38.
 cf. Schol. Ar. Plut. 9.

παλαιοὶ τοὺς ἐπὶ τι τερατολογοῦντας ἔφασκον ἐφ' ὄλμον κοι-
μᾶσθαι. διὸ καὶ Πανσαρίας ἐπὶ τινα γραφήν ἔλεγε παρ'
ὄλμου ὑπνώττειν. καὶ εἰς παροιμίαν τὸ πρῶγμα ἐξέπεσε
πρὸς τὰ ματικά ἐφορῶντας. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὄλλειν
καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πιστόμενα²⁾. 5

168. Eustath. p. 881, 42. κωλᾶριον οὖν τι παροιμιῶδες
Ἀίλιος Διονύσιός φησιν ὑπὸ παιδῶν λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέ-
χειν, ὃ ἔστιν ἐπιτετακέναι τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης [Νήσοις
fr. 389. Kock]

λέξεις ἄρα

10

ὥσπερ τὰ παιδί' ἐξεχ' ὃ φίλ' ἥλιε¹⁾.

ἤγουν ἀνάτειλον.

169. Eustath. p. 219, 26. Ζητητέον δὲ, εἴπερ ἡ ἐόρρη¹⁾,
τουτέστιν ἡ τορύνη, καὶ τὸ ἐοργίζεται, ἤγουν τορυνᾶται,
τὰ παρὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ Πανσαρίαν ἐκ τοιούτου 15
ἔοργα γίνεται.

170. Eustath. p. 1539, 22. ὅτι δὲ καὶ πλοῖον εἰδός τι
ὁ κέλης, δηλοῖ ὁ εἰπὼν πέντε κέλητας πεντασκάλιμους. ἔνθα
ὄρα καὶ ὅτι σκαλμός διὰ τοῦ λ. ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ
γράψας οὕτω¹⁾. ἐπακτρίδες αἱ ἀλιάδες. ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ 20
κυνηγοί. ἐπακτροκέλης δὲ πλοῖον ληστικὸν μεταξὺ ἐπακ-
τρίδος, καὶ κέλητος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν²⁾. ib. p. 1871,
62 ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέγορτο οἱ κυνηγοί, ὡς δη-

²⁾ Pausaniae doctrina nusquam recurrit. Etymologia allata iteratur
ap. Eust. l. l. et 835, 47. 402, 21.

168. ¹⁾ Convenit Suid., unde Νήσοις addidi. Testimonium e Vespiis 771.
adicit. Cf. Hes. Poll. IX. 123. Fresenius totum locum ex Ar. Byz. peti-
tum esse censet, cf. Dem. ad Macart. 62.

169. ¹⁾ Conv. Hes. s. v. ἐοργίζεται. Similia ap. Hes. s. v. εὐεργία,
unde Et. M. 762, 34 τορύνη· ἐπὶ τῶν Ἀτικῶν τὴν εὐεργεῖν σημαίνει
cum Hemsterhusio in εὐεργὴν καλουμένην mutandum est. cf. Poll. VI.
88. X. 97.

170. ¹⁾ Cum e secundo loco appareat, Aelium Dionysium eundem fuisse
atque ὁ γράψας οὕτω in priore, etiam voces ἐπακτρίδες et ἐπακτρεῖς ad
atticistas reducendae sunt. cf. Prol. p. 24 sq. Auctor lexicī rhetorici igitur
fuit Pausanias, qui saepissime concinuit cum Dionysio. Quem Eustath.
evolvisse loco superiore fr. 259. statim intelleges.

²⁾ Conv. Hes. s. v. ἐπακτρίδας Et. M. 353, 7. cf. Freyer. Stud. Lips.
V. p. 266. sqq. cf. Poll. I. 82.

λοῖ ὁ γράψας ἐν ὄητορικῶν λεξικῶν, ὅτι ἐπακτοίδες³⁾ αἱ ἰλιάδες· ἐπακτροεῖς⁴⁾ γὰρ οἱ κωρηγοί. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ὄηθείσης ἐπακτοίδος καὶ ἐπακτροζέλης κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικὸν⁵⁾, προδοθήλωται.

- 5 171. Eustath. p. 1337, 42. ἀπὸ δὲ τῆς ἀδῆς καὶ τὸ αἴλιον ἑποχοριστικῶς ἢ κατὰ παραγωγὴν ὡς τὸ Ἴχθυον, καὶ ἢ αἴλιος θύρα, καὶ ἐπαύλια τὰ μετὰ τὸν γάμον, ὡς δηλοῖ καὶ Πανσαρίας, ἐν οἷς λέγει ἐπανλίαν ἡμέραν¹⁾, καθ' ἣν ἐν
 10 τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπυλίσταται, καὶ ἐπαύ-
 15 λια τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς, φερόμενα τοῖς νυμφίοις ἐν σχήματι πομπῆς. πᾶς γάρ, φησὶν, ἤγειτο χλαρίδα λευκὴν ἔχων καὶ λιμπάδα καιομένην, ἔπειτα πᾶς ἔτερον κωρηγόρου, εἶτα λοιπὰ, φέρονσα λεκανίδα, σμήγματα, φορεῖα, κτένες, κοίτας, ἀλαβά-
 20 στρους, σανδάλια, θήκας, μέρα, ρίτρα²⁾, ἐπίστει, φησὶ, καὶ τὴν προῖκα.

172. Eustath. p. 1419, 50. πόθεν δὲ ἡ Παλλὰς καὶ ὅτι οὐ μόνον Πάλλας¹⁾ ὁ νέος, ἀλλὰ καὶ πάλλαξ, ἐξ οὗ καὶ παλλασκὴ καὶ παλλάζια κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον, οὐ παλ-
 20 λῆζια, ἔστιν ἐρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οἳ καὶ ἱστοροῦσιν δι-

³⁾ Conv. Suid. Hes.

⁴⁾ Et. M. 353, 4. (unde Et. Gud. 196, 40. emendandum est). — Aliena ap. Lex. Bachm. 226, 4. cf. Eust. p. 1098, 59. 1871, 56.

⁵⁾ cf. Suid. Ammon. p. 81. Et. M. 502, 44. Gud. 313, 60. B. A. 187, 31. 255, 13. Schol. Aesch. I. 191.

171. ¹⁾ Totam doctrinam repetit ἀντολεξεί Et. M. 354, 2. et Suid., qui s. f. addit: οἱ δὲ φασὶν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοῦ γάμου ἡμέραν καλεῖσθαι. ἐν ἣ πρώτον ἐπυλίσταται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. = Hes. Cf. Poll. III. 39. οἱ δὲ καὶ τὰ διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ καλοῦσιν ἐπαύλια. cf. Et. M. 119, 17. Hes. s. v. ἀπαύλια. cf. Prol. p. 60.

²⁾ Suid. μωράλιπτρα, Et. M. μωράλιπτρα exhibet.

172. ¹⁾ Secundum Eust. p. 84, 39. Philistides ἐν Συγγεμνοῖς haec tradidit; neque tamen dubium est, quin haec frustula ex Ar. Byz. petita sint, cf. Nauck. p. 92. Mill. Mél. p. 428. Poll. II. 9. Plat. com. fr. 206. Koek. — Dionysii doctrina iteratur ap. Eust. p. 763, 20, ubi primo quidem Aristophanes ipse adhibetur, tum autem episcopus ita pergit: σαφέστερον δὲ ταῦτα γράζει ὁ γράψας, ὅτι παλλασκὰ καλοῦνται τὸ μὲν ἀκριβεῖς τῶν παιδῶν ἀ νῆα, καθὰ καὶ τῶν ἀρρέων πάλλασκες. cf. Eust. 1742, 34. — Hesych. praebet: παλλάζιον· μειράκιον. † παλλασκὸς· ἐρρωμένος (ἐρώμενος?) πάλληξ. βούπαις.

ζαστήριον Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστογένης
(fr. 585. Kock).

ἄζων ζτενῶ σε τέζνον. ὁ δ' ἀπεζρίνατο.

ἐπὶ Παλλαδίῳ, παρ' ᾧ, πῖτερ, δώσεις δίτην.

ἰδίαζον δὲ κατὰ Πανσαρίαν²⁾ ἐκεῖ ἀνοσούους γόνους οἱ ἐφέ- 5
ται. Ἀργεῖοι γάρ, γῆσιν, ἐπὶ Ἰλίου πλείοντες, ἠρίκα προσ-
έσχον Φαλήροισι ἐπὶ Ἀθηναίων ἀγροοῦμενοι ἀνηρέθησαν.
Ἐσπερον δὲ Ἀζάματος γρωσίωατος καὶ τοῦ ἰστορηθέντος
Παλλαδίου ἐρεθέντος, κατὰ χρῆσιν αὐτόθι τὸ διζαστήριον
ἀπέδειξαν. Κλειτόδημός γῆσιν, Ἀγαμέμνονος σὺν τῷ παλ- 10
λαδίῳ προσερεχθέντος ταῖς Ἀθήναις Δημοσῶντα τὸ παλλά-
διον ἀρπάσαι καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀνελεῖν. τοῦ δὲ
Ἀγαμέμνονος δυσχεραίνοντος κρίσιν αὐτοὺς ἔποσχεν ἐπὶ πεν-
τήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσοῦτων Ἀργείων, οὓς ἐφέτας κλη-
θῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐγεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως 15
καὶ τὸ διζαστήριον ἐπώνυμον τῇ Παλλάδι γενέσθαι.

173. Eustath. p. 1278, 53. τὸ δὲ ὤθηεν πάσσειν Κυ-
πρίων γασὶ λέξις, ὅθεν καὶ ὁ παστός¹⁾. τὸ μέντοι ἔτερον πάσ-
σειν ἐν τῇ ἰσραφωδία κοινόν ἐστιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀλίπαστον
καὶ τὰ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ παστά²⁾, ἔτρος δηλαδὴ, ἀλ- 20
γίτοις μεμιγμένον. καὶ ἐπίπαστά³⁾, γῆσιν, αὐτὰ τὰ ἄλγιστα.

174. Eustath. p. 1469, 29. ἔπιπλα κατὰ Πανσαρίαν
τὰ μὴ ἐγγαυι κτήματα, ἀλλ' ἢ κατ' οἶκον κτήσις ἢ δυναμένη
πλεῦσαι¹⁾.

²⁾ Duplicem doctrinam a Pausania prolatam, priorem inde a voce Ἀργεῖοι ex Phanodemō, (fr. 12. Müll.) alteram ex Clitodemō (fr. 12. Müll.) aththidographis fluxisse dudum compertum est, cf. Suid. s. v. Ea quae verbis Ἀργεῖοι γάρ praecedunt, fortasse Aristotelis sunt, cf. Harp. s. v. Ar. fragm. 457. ed. Val. Rose. Hes. B. A. 257, 13. Harp. s. v. ἐφέται. Phanodemi historia recurrit ap. Schol. Aesch. II. 87. (cf. Freyer. p. 252) Polluc. VIII. 18. Clitodemum habes ap. Harp. Et. M. 362, 43. B. A. 311, 3. Schol. Aristid. III. 320. Ddf. Schol. Dem. Patm. ad Aristoer. 71. (= Bulletin de corréspond. hellén. I. 135).

173. ¹⁾ Fragm. 219. praecedit. cf. Eust. p. 393, 14. 1178, 13.

²⁾ Conv. Phot. Hes. — Poll. VI. 56 παστάς panes illos vocat. Cf. Eupol. fr. 365. Kock. Aristoph. fr. 657. Kock.

³⁾ Conv. Et. M. p. 362, 51 ex lex. rhet. cf. Heyden p. 223. Hes. — Plura ex simili fonte hausta ap. Schol. Ar. Eq. 103, unde Suidae locum corruptum emendare poteris, cf. Poll. VI. 56.

174. ¹⁾ Tres glossae apud Suid. — Prima convenit cum Hes. B. A. 255,

175. Eustath. p. 1818, 51. *ιστέον δὲ ὅτι σφέλας καὶ ἐπὶ
 ἠγῶς λέγεται. γηοὶ γοῦν Πανσαρίας, ὅτι ἐπισφελίτης¹⁾ ὁ
 θρανίτης. σφέλας²⁾ γὰρ τὸ ἐποπόδιον. ἔχει δέ, φησιν οὗτος,
 τὴν ἄνω ἕδραν, τὴν δευτέραν ζύγιος³⁾, τὴν τρίτην θαλάμιος⁴⁾,
 5 ὅς καὶ θαλάμαξ παρὰ τῷ κομικῷ.*

176. Eustath. p. 1437, 47. *ιστέον δὲ ὅτι ἔργα ἐπίστα-
 σθαι δίδωσιν Ἀθηναῖ, ἐπεὶ κατὰ Πανσαρίαν ἐργάτη λέγεται,
 ὡς ἔργους ἐπιστατοῦσα. αὐτὴ γὰρ εὔρε τὰς τέχνας¹⁾.*

177. Eustath. p. 941, 24. *ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἐρεικό-
 10 μενος καὶ τὸ αὐτοῦ θέμα τὸ ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτόν τε ἐρείκη¹⁾,
 ὃ παραφθειρόντες οἱ χυδαῖοι ἐρείκην λέγουσιν, καὶ ὄσπρια
 ἐρεικτὰ τὰ σχιστὰ²⁾, ὅποσον ὁ νέματος. Πανσαρίας δὲ καὶ
 ἐρεικτὸν πυρὸν³⁾ λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀλληλεσμένον, ἀλλ'
 15 ὥστε δύο ἐξ ἐνὸς γεγονέναι [ὃν ἄνθρωπος κοινὸς εἶποι ἄν
 ἄδράλειστον].*

178. Eustath. p. 653, 54. *ἐρινεὸς¹⁾ δὲ κατὰ μὲν τινὰς
 καὶ ἡ ἀγρία σκῆ, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, ὡς περ καὶ ἐλαία
 τό τε φυτόν καὶ ὁ καρπός. Ἀριστοτέλης δὲ ἐρινεὸς μὲν τὸ
 φυτόν ἐν τοῖς περὶ ζώων (V. 32), ἐρινεὸς δὲ τὸν καρπὸν, ἀφ'
 20 οὗ, κατὰ Πανσαρίαν, ἐρινάξειν²⁾ τὸ περιάπτειν τὰς ἡμέρας*

11. Et. M. 363. 12. Altera, fere eadem verba continens, quam Pausaniae esse puto, congruit cum Et. M. 363. 9. Schol. Herod. II. p. 464, 7. Stein. Tertia = Harp. — Herodianum *ἐπίπλα* pronuntiasse moueo. qui accentus redit in Et. Gud. p. 62, 58. cf. Gaisf. ad Et. M. l. 1.

175. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Hes. Et. M. 738, 32. Et. Orion. 148, 11.

³⁾ Contra Hes. cf. Phot.

⁴⁾ Conv. Hes. *θαλάμιος ἐρέτης*. cf. Suid. *θαλάμιαιες*. Schol. Ar. Ran. 1074. Et. M. 441, 24.

176. ¹⁾ Conv. Phot. Et. M. 369, 49. Preller Griech. Myth. I⁴. p. 221. Ann. 4. Diversa Suid. Hes.

177. ¹⁾ Cf. Eustath. 1824, 64. Phot. Suid. Hes. s. v. *ἐρίκη, ἐρεικόμε-
 ρος*. Et. M. 372, 16. 276. 2. Et. Gud. 206, 6.

²⁾ Suid. Eust. l. 1.

³⁾ Conv. Phot. s. v. *ἐρικτῶν*. Ultima verba, quae Rindfl. addidit, uncinis inclusi, cum ap. Phot. desint. *ἄδράλειστος* novissimae originis est.

178. ¹⁾ Conv. Hes. cf. Ath. III. 76E.

²⁾ Conv. Phot. Similia ap. Hes. s. v. *ἐρινάξει* et. Poll. VII. 143. cf. Et. M. 108, 11. Suid. s. v. *ἀρερίαστος*. — Ex eodem fonte hausisse videtur atticista atque Athen. l. 1., qui III. 77A. Pamphilum ex Aristophane sua detraxisse autumat.

συναῖς ὀλένθους, ἥτοι ἐρινοῦς, γησῶν. ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψή-
ρες μετεσέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων καρπὸν καὶ καρτέ-
ρουναι αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀπορρηῆναι τοῦ δένδρου³⁾).

179. Eustath. p. 969, 1. κατὰ Ἀλλιον Διονύσιον καὶ
πλεχτιέ τινα ἐκ τριχῶν ἔρκυη¹⁾ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐλέγοντο, ⁵
καὶ ὅτι ἐρκάκη²⁾ κατ' αὐτὸν ὁ γραμμὸς ἀπὸ τοῦ ἔρκους ἴσως.

180. Eustath. p. 976, 32. Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι
ἔρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσῃ πέτρα¹⁾).

181. Schol. Thuc. VI. 27. (e. cod. Augustano) ἰστέον ὅτι
Πανσαρίας ἐν τῇ διαπεπονημένῃ τῶν Ἀττικῶν ὄρο- ¹⁰
μάτων συναγωγῇ τοὺς τραχίλους καὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς Ἐρμῶς
περιζοπῆναι γησι καὶ τοὺς τοῦτο δρᾶσαστας Ἐρμοζοπίδας
καλεῖσθαι¹⁾).

182. Eustath. p. 965, 47. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐρέειν — δοκεῖ
παρῆχθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Πανσαρία ἐρυσμός. λέξανόν, γησι, ¹⁵
θερματικόν, οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κούσσαι γυ-
ναῖκες.

³⁾ Fortasse huc revocandus est Eust. p. 1536. 14. γασί δὲ οἱ πα-
λαιοὶ καὶ ὅτι ἀρσενιῶς μὲν ἐρινοῦς λέγεται τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ
ὁ καρπός. ὃ καὶ ἡ κέδροσ γασί θηλυκῶς τὸ γινόν. τὸ κέδρον δὲ ὁ
καρπός. οἱ δ' αὐτοὶ γασί καὶ ὅτι ἕνδρον Ἰλλυριοὶ λέγουσι τὴν ἀχλὺν. cf.
fr. 217. not. 27.

179. ¹⁾ Eustath. 1572. 21. Utramque glossam Phot. descripsit, inserta
glossa ἔρκεσιν διζυτίσις, cf. Hes. Soph. Atham. fr. 2. Et. M. 375, 21.
Poll. V. 26., qui Pherecratem auctorem laudat, cf. fr. 73.

²⁾ Altera glossa ap. Hes. s. v. ἐρκάκη (cf. quae confusissima s. v.
ὀρκάκη exhibet) et ἐρκατή, cui iam M. Schmidt mederi studuit.

180. ¹⁾ Phot. Suid. ἐρμῶν ἕρμαλος πέτρα. Ἀντιγῶν καὶ Ἀριστοφάνης
ex Harpocr. epitome hauserunt. Corruptelam ἐρμῶν (Valesius iam eam
sustulit) iam in genuino Harpocrate adfuisse constat, cf. Prol. p. 36.
Similia ap. Hes. qui Anacreontis locum servat. Bergk. Lyr. III⁴. p. 266.
Et. M. 375, 54. = B. A. 256, 23.

181. ¹⁾ Duplex extat glossa ap. Phot., quarum prior fluxit e Pausania.
qui ipse Philochoro usus est, cf. Nab. I. I. Schol. Ar. Lys. 1094. Hesy-
chius cum altera conspirare videtur, cf. Müller. Fragm. Hist. Graec. I. fr. 11 b.

182. ¹⁾ Conv. Photius. Si ἐρυσμῶς scriptura, quae alias nusquam re-
currit, vitiosa est, iam veterrima corruptela videtur, cf. Prol. p. 35. Hes.
ἐρῶσιμον κάρδαμον ἄγγιον. cf. Nic. Alexiph. 607. cum Schol. et Euteku.
Ther. 894. et Eutecn. metaphr. ed. Bussemaker. Pliu. N. II. XVIII. 96.
XXII. 156.

183. Eustath. p. 1747, 1. *Μανσαρίας*¹⁾ δέ φησιν, ὅτι Βοιωτοῖς ἔχρησεν ὁ θεός, ἔγθα λευκοὶ κόρακας αὐτοῖς ὄφθω-
 σιν, ἐκεί κατοικεῖν. ἰδόντες οὖν, φησι, κόρακας πετομένους [τοὺς
 Ἀπόλλωνος adde ex Phot., cf. Val. Rose, Aristot. fragmt. no. 496.]
 5 περὶ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον, οὓς ἄζακοι παῖδες ἐγύψωσαν,
 ᾤκησαν ἐκεῖ, καλέσαντες τὸ χορῖον κόρακας. ὕστερον δὲ Αἰ-
 ολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς ἔπειμον ἐκεῖ τοὺς γυγαθενομένους.
 ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης (fr. 496. Val. Rose.)
 ἵστορεῖ, λοιμοῦ κατασχότος καὶ χοράκων πολλῶν γενομένων
 10 τοὺς ἀνθρώπους θηριόοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας
 ἀπαιδαῖς ἀγρίαις καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ γεῦγ' ἐς κόρακας.
 ὁ δὲ Αἴσωπος (fab. no. 101). πλάττει μυθικῶς κολοῖον μέ-
 γαν, ρομίσαντα τοῖς κόραξιν ἐξισοῦσθαι, προσμιῖσαι αὐτοῖς,
 ἤτηθέντα δὲ ὑποστρέψαι πάλιν εἰς τοὺς κολοιοῦς. τοὺς δὲ
 15 ἀγαπητήσαντας παίειν αὐτὸν καὶ βοῶν „γεῦγ' ἐς κόρακας“.
 Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραγῳδίαι τόποις καὶ κρη-
 νώδεσι τοὺς κόρακας ρεῦσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς „γεῦγ' ἐς
 κόρακας“, ὃ ἔστιν εἰς ἀποκρήμονας τόπους καὶ εἰς φθοράν.

184. Eustath. p. 1446, 20. ἔστι δὲ τὸ μὲν εὖειν¹⁾ ἀρ-
 20 χῆτον, οὐπω ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι. καὶ γίνε-
 ται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ εὖστρα, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κομικὸς¹⁾,
 ἥπερ ἔστιν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τοιαῦτα εὖονται· οἱ
 δὲ παλαιοὶ φασιν οὕτω· εὖστρα· βόθρος, ἐν ᾧ περιφλέγουσι
 τὰς τῶν ὄων τρίχας. κατὰ *Μανσαρίας*²⁾ δὲ τὸ ἐκ σταχίων
 25 κενθέντων ἔδιεμα τοὺς ἀνθρώπους ἀποβαλόντων. ἦτοι ὁ περι-
 κευανμένος στάχυς. ἕτεροι δὲ, ὅτι ἡ ὠρίμη κριθή, ἣ καὶ ἀμ-
 φίζανστις παρὰ Αἰλίου Διονυσίου. κομικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ γυ-

183. ¹⁾ Prorsus convenit Photius, quem Nab. ex Eustath. emendavit. Primam et tertiam fabulam αὐτολεξεῖν profert Et. Gud. 64, 34. Primam fabulam usque ad Aristotelis testimonium fusius Zenobius III. 67. Mill. Mél. p. 356. Schol. Clem. Alex. vol. IV. p. 97, 67. Klotz. proferunt, unde descripsit priorem glossae partem Suidas, qui deinde Pausaniam sequitur. (Negat E. Zarncke, Symbol. ad Poll. Lips. 1885. p. 55). Prior narratio ap. Schol. Ar. Nub. 133., unde Photius corrigendus est. Fortasse ex nostra glossa colligendum est, Phot. s. v. *σοροακίζειν* gl. 2. = Hes. Suid. Et. M. 719, 7. Zenob. V. 90. ex eodem fonte fluxisse.

184. ¹⁾ Cf. Eust. 1286, 20. Conv. Hes. et Schol. 1. Ar. Eq. 1236. Suid. Et. M. 398, 31. gl. 1. Poll. VI. 91.

²⁾ Pausaniae doctrina non recurrit. Ael. Dion. habes ap. Schol. 2.

ρακείον μορίον φασίν. Κρατῖνος (fr. 381. Kock). δὲ τὴν ὄσφεν
οὕτως ἔφη.

185. Eustath. p. 1864, 14. δοκεῖ δέ τι πρὸς ποτηρίαν
τῷ τοιοῦτῳ Ἐυρυβάτῃ συμβαλέσθαι καὶ ἡ πατρις Ἐφεσος, ἀφ'
ἧς καὶ παροιμία τὸ Ἐφέσια γράμματα ἐπὶ τῶν ὄσφῃ τινα
λαλοῦντων καὶ δυσπαρακολούθητα. ἐπρὸς γὰρ τιτές, φασιν,
Ἐφέσια γράμματα ἐκείνα ἦσαν, ἃς καὶ Κροῖσος ἐπὶ τῆς πυρᾶς
εἰπὼν ὠσελήθη καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δέ, φασί, Μιλήσιον τινὸς καὶ
Ἐφεσίου παλαιόντων τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν διὰ
τὸ τὸν ἔτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα,
ὧν γνωσθέντων καὶ λυθέντων τριακοστίκις τὸ ἐφεξῆς πεσεῖν
τὸν Ἐφέσιον¹⁾. Πανσαρία δέ γησιν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥη-
τορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι φωνὰ ἦσαν τὰ Ἐφέσια γράμματα
φυσικὸν ἐμπεριέχονσαι τοῦν ἀλεξίκακον, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ
πυρᾶς, γησι καὶ αὐτὸς, εἰπεῖν, καὶ ὅτι ὄσφῃς καὶ αἰνιγμα-
τωδῶς δοκεῖ ἐπὶ ποδῶν καὶ ζώῃης, καὶ στεφάνης ἐπιγεγράφ-
θαι τῆς Ἀρτέμιδος τὰ τοιαῦτα γράμματα.

186. Eustath. p. 1726, 20. εἰ δὲ οὐχ ἡδὺς ὁ τότε κατὰ
ταῖς δευδονάζοντας¹⁾ βίος καὶ τοῖς βελωνηγεροῦντας, ἀλλὰ
τοῦν οὐ περὶ βίον τραγεροῦ ὁ λόγος, ἀλλ' ἄρχαϊκοῦ. τραχὺν
γὰρ τὸν βίον ἐκείνον εἶναι καὶ παροιμία δηλοῖ παρὰ Πανσα-
ρία λέγουσα: „ἔφρυγον κακὸν εὔρον ἄμεινον“²⁾ ἢ ἔλεγέ,
φησι, παῖς ἀμφιθαλῆς³⁾ Ἀθήρησιν, ἐστεμμένος ἀκόνθαις μετὰ

Ar. Eq. 1236. cf. Hes. s. v. καῖσσις, ἀμφικασσις, Phot. s. v. καῖσσις,
Et. M. 90, 33. 398, 31. gl. 2. Kock. Com. I. p. 119.

185. ¹⁾ Rectissime Naber Proll. ad Phot. p. 46. sq., cum tres Photii
glossae cum Eust. conspirantes supersint, primam (= Suid. Et. M. 402,
22.) Aelio Dionysio tribuit, alteram (= Et. M. 402, 28. — Gaisf. male di-
stinxit) ex altera recensione derivat, tertiam Pausaniae adscribit. Prima
autem verbotenus cum loco supra allato convenit, ita ut etiam foedum
illud mendum *τριάζοντα* (pro *τοῖς*, cf. Philostr. Gymnast. II. p. 266, 8.
Kays. Phot. *τραχῆθῆναι*) accuratissime servatum sit. cf. Proll. p. 35. De
re cf. Schneidewin. ad Diog. IV. 78. Lob. Aglaoph. p. 1163. — Plane
diversa Hes. tradit.

186. ¹⁾ cf. fr. 119.

²⁾ Conv. Phot. Suid. paucissimis immutatis et Hes., ubi *σιέμμα* pro
κάμμα legendum est. Paullo plura differunt ap. Zenob. III. 98. (= Plut.
16) neque tamen talem in modum, ut communem fontem agnoscere im-
pediamur. Diog. IV. 74.

³⁾ cf. fr. 352.

δριύνων καρπῶν, λίγρον βαστάζον πλήρες ἄφτων, ἀνισόμοι-
ρος τῆρ ἐκ τοῦ παλαιοῦ βίου ἐπὶ τὸ κρείττον μεταβολήν.

Z.

187. Eustath. p. 217, 14. ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ καθὰ καὶ
τὸ σμερδαλέον καὶ τὸ σμικρὸν διὰ τοῦ ζ εἶχον, τὴν προ-
5 φορικὴν ἀρχὴν πάσαι ποτὲ διὰ τὰ παρεοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦ-
σιν οἱ παλαιοὶ, ὧν ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς τοῖς κατὰ
στοιχείου¹⁾ κέττω καὶ ταῦτα ἐν τῷ ζ στοιχείῳ²⁾ ζμινύη³⁾ ὅτε
τὸ σκαφεῖον, ὅτε τὸ ἀξινάριον, οἱ δὲ δίκελλαι. καὶ ζβέσαι³⁾
τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμίσαι. καὶ ζβερρυμενάων αἰγῶν (Hes.
10 Opp. 590) ληγουσῶν. καὶ ζμῶσαι⁴⁾ τὸ πατάξαι. Ἄλλιος δὲ
Διορύσιος φησιν, ὅτι ζμικρὸν⁵⁾ καὶ μικρὸν οἱ Ἄττικοι, μικ-
κὸν δὲ οἱ Ἰωνεῖς. οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα⁶⁾ καὶ τὴν
ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινάριον λέγει φέρων καὶ χρῆσιν
Ἀριστοφάνους [Ὀλκάσι] ταύτην·

15

ἀλλ' ἴμαντά μοι

δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐπὶ ζέλα.

188. Eustath. p. 956, 8. ζυγὸς¹⁾ ἐπὶ ρηὸς, ἐξ οὗ ζύ-
γιοι ἐρέται²⁾. ἔστι καὶ σαυδαλίον ζύγος³⁾ κατὰ Πανσανίαν

187. ¹⁾ Zetacismus ille apud veteres saepius commemoratur, cf. Luc. iud. voc. 9. Sext. Empir. p. 638, 13. 639, 14. Bekk. Eustath. p. 228, 21. 936, 10. Hes. s. v. ζατράπης, ζακκίτροφον, ζάσασον, ζέβεται. Harp. ζειρά (cf. Et. M. 400, 20 e lex. rhet., cf. Heyden. p. 221). Curtius, Grundzüge. p. 447. Blass, Ausspr. d. Griech. p. 89. 118. sq. 140. Vocum σμῶδιξ, σμερδαλέον, σμικρὸν usum zeta vocali ineuntium nondum indagavi.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 367, 22. Schol. Ar. Nub. 1500 Plat. Rep. 370D. Tim. lex. Plat. Similia ap. Moer. s. v. Poll. X. 129. 173, unde cum Cobeto, Mnemos. X. 80. Ὀλκάδων (fr. 402. Kock.) titulum testimonio Aristophaneo adicci.

³⁾ Primam explicationem serv. Suid. Lex. Bachm. 362, 17. cf. Eustath. p. 1260, 5.

⁴⁾ cf. Moer. s. v. σμῶμενος. Inde Eust. 1277, 8. σμῶσαι pro σμῶξαι legendum est, et Et. Gud. 506, 41. unde 507, 14. σμῶξαι τὸ πατάξαι in πατάξαι mutabis.

⁵⁾ cf. Enst. p. 1421, 8. Phot. Suid. Hes. Schäf. ad Greg. Cor. p. 500.

⁶⁾ cf. Lob. Phryn. p. 253.

188. ¹⁾ Cf. Prol. 25. Haec tantummodo atticistis tribuenda sunt.

²⁾ Conv. Phot. et. fr. 175.

³⁾ Conv. Phot. cf. Poll. VII. 87. Schol. Ar. Lys. 417.

τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους. καὶ κίβωτοῦ δὲ, ὡς δηλοῖ τὸ ζύγαστρον⁴⁾ ἢ ξυλίγη σορός. παρὰ τῶ ἐξυγῶσθαι, οἶον „ζοίλω ζυγάστρον“ (Soph. Trach. 692), [ἐξ οὗ παρέσθαρται τὸ κοινολεκτούμενον σίγιστρον]. καὶ θύρας δὲ ζυγὸς ὁ μοχλὸς, ὅθεν τὸ ἐπιζυγῶσαι θύρας. Πανσανίας δὲ οὕτω φησὶ ζυγώσω⁵⁾. ἀντὶ τοῦ καθέξω, δαμάσω. [Αἰσχύλος Κίρκη Σατυρικῶ fr. 115. Nauck.]

H.

189. Eustath. p. 1761, 50. τὸ δὲ καὶ προδηλωθὲν ἔα, οὗ χρήσις καὶ ἐν τῶ „τοῖος ἔα“ διαλελεύσθαι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἦ, οὗ μνήμη καὶ παρὰ Αἰλίω Διονυσίω¹⁾ εἰπόντι, ὅτι Ἴωνες μὲν ἔα φασίν, Ἀττικοὶ δὲ ἦ μοροσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῶ νῦ οἶον, „ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπανόμην“. τὸ δὲ τρίτον οὐδέποτε, φησιν, ἄνευ τοῦ νῦ. ἕτερος δὲ ῥήτωρ γράσει· ἔα καὶ ἐν συναιρέσει ἦ. Ἴωνες δὲ ἐκτείνοντες ἦά φασιν.

190. Eustath. p. 1417, 18. ὅλως δὲ κατὰ πᾶσαν κίνησιν τὰ ἀπὸ τοῦ ἦδος δασύνονται ὡς καὶ τὸ ἐνδάνω. καθὰ δηλοῖ τὰ παρὰ τῶ τραγικῶ (Soph. Ant. 501.) ἀφανδάνοντα. καὶ ἐφάδιον παρὰ Πανσανία τὸ ἐχθρόν καὶ ἀπαρέσχον¹⁾ καὶ ἦδος δὲ τὸ μὲν ὄφελος φιλοῦσιν οἱ πλείους²⁾ ὡς μεταπλασθὲν ἐκ τῆς ἦδοιης εἰς τροχάϊον, ἐπὶ δὲ ὄξους δασύνου-²⁰σιν. Αἰλίος γοῦν Διονυσίος φησιν· ἦδος τὸ ὄξος δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ³⁾. καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, οἶον καὶ ἦδονλισ-

⁴⁾ Eadem doctrina eisdem verbis redit ap. Eust. p. 1604, 14. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν . . . ἕτεροι δὲ φασὶ κτλ. Et. M. 412, 29. ex lex. rhet., ubi sub finem habes (= Phot. Suid.) παρὰ Μελοῦ δὲ καλεῖται ζύγαστρον τὸ γραμμαματογνάξιον, cf. Heyden. p. 196. 201. 210. Nauck. Eur. fr. 1110 igitur delendum est.

⁵⁾ conv. Phot. et Hes., unde testimonium addidi.

189. ¹⁾ Cf. Eust. 883, 20. 1759, 1. An Phot. s. v. ἦ. Suid. s. v. ἦ. Hes. s. v. ἦ, ἔα, Schol. Plat. Conv. 173A. Schol. Ar. Vesp. 1019. 1074. huc referenda sint, dubium, cum in doctrina tritissima vix ex glossis certa indicia elicias, quibus fretus nonnulla ad Ael. Dion. reducere possis.

190. ¹⁾ Duae glossae ap. Hes. Et. M. 174. 50. ἀγάδιον, ἀγαδιάν extant, quas ambas tribuere Paus. malo, quod altera, Eupolidis testimonio ap. Et. M. ornata, recurrit ap. B. A. 468, 25.

²⁾ Conv. Suid. ἦδος· ὄφελος· φιλοῦται. cf. Et. M. 420, 24. Herod. ed. Lentz I. 537, 12.

³⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 249, 13. cf. Et. M. 626, 58. Et. Or. 118,

μόν⁴⁾, ὃς εἶδος τι κολακείας ἐστίν. ἀφ' οὗ καὶ ἠδουλίξειν παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 28. Kock). Πανσανίας δὲ εἰπὼν ὅτι ἠδος τὸ ὄφελος καὶ τὸ ὄξος⁵⁾ οὐδέν τι περὶ πνεύματος ἔφη.

191. Eustath. p. 1480, 11. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ
5 ἔθους οὐ μόνον ὁ ἑταῖρος καὶ ὁ ἔτης, ἀλλὰ γενερωδῶς καὶ ὁ
ἐθάς¹⁾ ὅν τινες καὶ ἠθάδα λέγουσιν, ὡς γησιν Αἴλιος
Διονύσιος.

192. Eustath. p. 1166, 33. ὄρα δὲ καὶ τὸ ἠίθειο καὶ
παρθένιο. ὁ¹⁾ γὰρ ἐν ἠλιζίᾳ γενναίων αἱ παρθένοι, τοῦτο ἐν
10 ἀνδράσιν ἠίθειοι, οἱ ὠραῖοι, φασί, γέμον καὶ μηδέπω γεγα-
μηγότες²⁾. ὡς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἠίθειος λέγεται ὁ ἠίθειος
προσγραφεύς τοῦ ι, Διονύσιος Αἴλιός φησι, καὶ ἔστι,
φασί, Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρθένον τὸ ἠίθειος καὶ
χοῆσις φέρεται εἰς τοῦτο αὐτῇ [Εὐπόλοδος fr. 332 Kock]

15 εἰ μὴ κόρη δέξαιε τὸ σταῖς ἠίθειος.

193. Eustath. p. 1473, 45. ἡ δὲ τοιαύτη (sc. βοῦς ἀ-
δυήτη) καὶ ἠκέστη¹⁾ ἐν ἄλλοις, ὃ ἐστὶν ἀκέρτητος. καλοῦσι
γὰρ κατὰ Πανσανίαν βόας ἠκέστας· φορβάδας, ἀδαμάστους,
νομάδας.

20 194. Eustath. p. 1423, 12. οἱ δὲ ἡλακατῆνες¹⁾, ὅθεν

14. Athen. II. 67C. Aelius Dionysius iterum Tryphonem secutus est cf. Cram. Anecd. Par. III. 367, 16. Tryphon. fr. ed. Velsen. p. 7. Prol. p. 70.

⁴⁾ Conv. Phot. Hes.

⁵⁾ Fortasse huc Hes. s. v. ἡδος spectat.

191. ¹⁾ Atticos varia forma usos esse constat, ex. gr. ἡθὰς ap. Soph. El. 372, ἐθὰς ap. Thuc. II. 44. — ἐθὰς glossa ap. Hes. ἐθάδες, ἐθάδων B. A. 245, 5. Suid. Lex. Bachm. 207, 17. — ἡθὰς ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 249, 20. Hes. ἡθάδες, ἡθὰς. Et. Gud. 238, 13, ubi accentus corrigendus est.

192. ¹⁾ Totum locum cum Cobet. Mnem. X. 59. Dionysio tribuo, cum Eust. p. 500, 35, 1163, 48. Etymol. M. 422, 43 plane cum loco nostro consentiant. (Meier et Rindfl. p. 79 futilia contra Cobetum proferunt).

²⁾ Conv. Phot., qui sub fin. adicit ὁμοίως δὲ καὶ ἡ εἰγαμος, argumentum summi pretii, ut etiam locum Eupolideum ex atticista petatum esse credamus. Similia ap. Suid. Tim. Hes. Et. Gud. 238, 42. Formam ἡίθειος iam Poll. II. 9.

193. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. Eadem explicatio, sed etymologia, quam aliunde petiere, addita, ap. Eust. p. 627, 16. 21. Et. Gud. 239, 8. Et. M. 432, 10. Et. Or. 70, 25.

194. ¹⁾ Vocis rarissimae explicationem Pausaniam ex Mnesimachei Hippotrophi versu θυννὸς κωβιὸς ἡλακατῆνες (cf. Ath. VII. 301.D., IX.

γίνονται, ζιγητέον. ἰχθύες δὲ οὗτοι θαλάσσιοι κοιβιόδεες ταρκευόμενοι, ὧς γησι Πανσαρίας (cf. fr. 303).

195. Eustath. p. 1483, 33. καὶ ἤλεκτρα δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ἐν κλίνας ποιχιλλόμενα ἐκ τοῦ ἤλεκτρον γαίνεται¹⁾.

196. Eustath. p. 576, 41. σημείωσα δὲ ὅτι κατ' Αἴλιον Διονύσιον καὶ τέγμα ἦν ἀξιόλογον οἱ ἠρίοχοι¹⁾. κατελέγοντο γέρον, γησι, οἱ εὐπορώτατοι ἐρηματορρογήσαντες.

197. Eustath. p. 338, 24. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προρηθέντων Ἀσιασῶν Μαγνήτων ἢ Ἡράκλεια λίθος ἦν¹⁾.¹⁰ γησι γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτω· Ἡράκλεια ἢ καὶ Μαγνησία. δευροζῶν δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Ἀνδία, ὅθεν

403.B. cf. Eust. 1488, 34.) finxisse puto, cum natura gobii ab Ar. Hist. Anim. VI. 15. VIII. 19 et saepius descripta non conveniat cum pisce balaenarum simili. Quae quidem est explicatio Athenaci VII. p. 301.D. Hesychii, cf. Herodian. I. 16, 7. II. 923, 9. (π. μ. λ. cap. 17). ἡλακαῖν καὶ τοῦτο ὄνομα ἰχθύος ζητώδους.

195. ¹⁾ Una fuit ex Dionysii glossis, quarum alteram servavit Et. M. 425, 25. ἤλεκτρον ἀλλόττωρον γησιόν, μεμιγμένον ἐλέω καὶ λιθαῖ. οὕτω ἰστορικῆ. (ex conl. Sylburgii, cf. Heyden p. 236) cf. Phot. gl. 2 Suid. Hes. Lex. Bachm. I. 250, 4. Et. Gud. 240, 9., quae eadem paucissimis mutatis praebent. — Nostram glossam ap. Phot. gl. 3. Et. M. 425, 30. — Plane aliena ap. Eustath. multis locis (cf. 366, 30 et quae de ἤλεκτρον voce 659, 28. 826, 13. 1189, 62. alias exponit), quae ex Etymologi glossa prima p. 425, 11. (Et. Gud. p. 240, 1.) fluxisse haud negaverim.

196. ¹⁾ Conv. Phot. Ex parte Eustathium transseripsit Schol. Lipsiens. ad II. E 505.

197. ¹⁾ Eadem doctrina ex Dionysio ipso petita apud Phot. Bibl. cod. 279 (i. c. Helladii chrestomathiam) ὅτι οὕτως μὲν (ὁ Α.) γησι οὐχὶ Μαγνήτων ἀλλ' Ἡράκλειαν καλεῖσθαι τὴν λίθον, ἣτις ἔκει οὐδὲ σιδήρια πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνήτων καὶ Ἡράκλειαν λέγουσιν ἐποδοδόντες καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφόρου σημασίας. Miro igitur casu accidit, ut Dionysius primo loco conspiret cum Diogeniani sententia (cf. Schol. Plat. Ion. 533D. Hes. s. v. Ἡράκλεια λίθος cf. Cohn. Neue Jahrbh. Suppl. XIII. 784. sq.), altero autem sententiam Eustathiano loco oppositam proferat. Aelii igitur Dionysii locum ap. Eust. laudatum lacerum esse crediderim. Cum Ael. Dion. conv. Phot. s. v. Ἡράκλειαν λίθον (= Suid.), Ἡρακλειώτης λίθος. Apud Phot. Suid. χοῆσι Euripidea (fr. 571. Nauck) non recto loco obversatur (cf. Prol. p. 36). Glossa veteri corruptela intricata est. Iam veteres idem sensisse atque atticistam apparet ex Plat. Ion cap. 5. Philodem. IV. 4, 22. p. 3. Gomperz. cf. Usener, Epicurea p. 208. sq. Plin. H. N. XXXVI. 127.

ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ἔφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπόμενος τὸν σίδηρον.

198. Eustath. p. 1593, 15. τὸν δὲ Ἡρακλῆν, οὗ πολλὸς λόγος τοῖς παλαιοῖς καὶ Ἡρακλείδην¹⁾ Πανσαρίας καλεῖσθαι γινῶν. cf. Eustath. p. 989, 46. ὅτι δὲ ὁ δηλωθεὶς Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο ὡς Ἀριστοίδης, ἔτι δὲ καὶ Ἡρῦλλος²⁾ ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦσιν οἱ κατὰ στοιχεῖον τὰ ῥητορικὰ ἐκθέμενοι, παρ' οἷς δῆλον καὶ ὡς ὑποκεκρίσται ὁ Ἡρῦλλος ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς, ὡς ἐκ τοῦ Ἀριστοκλῆς ὁ Ἀριστοκλῆς³⁾ παρὰ τῷ κομιζῶ καὶ ἐκ τοῦ Βαθυκλῆς Βάθυλλος.

Θ.

199. Eustath. p. 906, 48. καὶ τῆς ἀρπαγῆς¹⁾ δὲ [ἤτοι διαρπάγης] ἢ ἀρπάγη σκεῦος, αἴτη, ᾧ κἀδους ἀνέλκομεν. ὁμοίως καὶ θαλάμια²⁾ μὲν βαρυτόνως ζωικὰ καταδύσεις, θαλαμιαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκοῦρων, ὡς Ἀλλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο.

200. Eustath. p. 1557, 24. ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον θαλάσῃ¹⁾ ἐν δυοὶ λάμβδα καὶ ὀξύτόνως δηλοῖ μὲν καὶ αὐτὸς πᾶν

198. ¹⁾ En luculentum exemplum, rhetorica lexica nil aliud esse quam atticistarum opera! cf. Prol. p. 16. Ἡρακλείδης ap. Phot.

²⁾ cf. Suid. Hes.

³⁾ cf. Suid. Ar. Eccles. 642. Plut. 316. cum scholiis. Et. M. 147, 55. 437, 25.

199. ¹⁾ Quae Dionysii esse docet fr. 217. κακκάβη. Aelius Dionysius ipse sua petivit ex Tryphone cf. Nab. Prol. p. 77. An recte Valcken. adn. ad. Ammon. p. 35 ἀστίρ pro ἀτή scripserit, dubitandum est. Dionysii doctrinam repetitam habes in B. A. 416, 10.

²⁾ Et ipsa ex Tryphonis libro περὶ Ἀττικῆς προσφθίας cf. Ammon. p. 68. (unde Eustath. p. 1541, 46) Et. Gud. 253, 15, cuius verba ultima καὶ . . . μινίσει legenda sunt. Cf. v. Veisen, Tryph. p. 12. — Dionysii verba ap. Eust. p. 640, 9., Phot., cuius glossam Nab. correxit, Hes. — Eadem doctrina Greg. Cor. p. 570. Schaeff. Erot. p. 76, 13. Klein.

200. ¹⁾ Quo cum loco cf. Eustath. p. 1818, 14. θαλλὸς δὲ ἢ πᾶν, φασί, τὸ ἐκ γῆς γινόμενον ἢ γεννᾶς ἢ κλάδος δένδρου. Ἀττικοὶ δὲ. ὡς πον καὶ προεργράφη, ἐπὶ μόνῃς τῆς ἐλείας τὴν λέξιν ἰδιάζουσιν. — ὅτι δὲ ὁ Ἀττικὸς θαλλὸς ἐξάμετος ἦν, ἀφ' οὗ στέφανος Ἀθήνησι τοῖς νικηταῖς ἦν, ἢ ἱστορία καὶ αὐτὸ δηλοῖ. ἐκ δὲ τοῦ θαλλοῦ καὶ θαλλοφόρος παροιματώδης, ὁ μηδὲν χορήμιος, ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. Ex consuetudine huic doctrinae episcopus Ath. XIII. 582E. 583C inseruit. Nexum inter utrumque locum Eustathianum artum esse concedes.

τὸ θάλλον καθὰ καὶ τὸ θάλος. ἐθέλει δὲ ἔχειν προσθήκην. διὸ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον προστιθέασιν ἑλάως ἢ ἄλλον τινός. καὶ θαλλοφόροι²⁾ δὲ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήραις. τοιοῦτοι δὲ ἔν τισιν ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι.

201. Eustath. p. 298, 2. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ἄμυρις τις ⁵ εἴρηται δίχμ τοῦ θ ἐν ταῖς τῶν παροιμιῶν ἀναγραφαῖς, εἴτε μουσικός εἴτε καὶ ἕτεροστος· διὸ καὶ ἐν τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγοσῆ „Θάμυρις μαίνεται“ τινὲς Ἄμυρον ἔγραψαν δίχμ τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ, περὶ οὗ Πανσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχείον ῥητορικῷ αὐτοῦ λεξικῷ¹⁾ ἰστορεῖ, ὅτι θεωρὸς ἐπὶ Συβαρι- ¹⁰ τῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπόλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσιν, ἰδὼν δοῦλον μαστιγούμενον καὶ εἰς ἱερὸν προσφυγόντα καὶ μὴ ἀπολούμενον, ἕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα κατασφύροντα καὶ ἀπολυθέντα, σενεὶς τὸ λόγιον ¹⁵ καὶ ἐξαργυριούμενος τὰ ἴδια ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. καὶ Συβαρίται μὲν, ὃ λογισμῷ πεποίηκεν, εἰς μαρίαν ἐδέξαντο, ἐπιλέγοντες· Ἄμυρις μαίνεται· ὃ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μαρίαν ἐθαυμέσθη.

202. Eustath. p. 1699, 35. τοῦ δὲ θεμιστεύειν πρωτό- ²⁰ τυπον τὸ θεμίσιον, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Πανσανίᾳ τὸ θεμισσέτω¹⁾, τουτέστι νομοθετεῖτω, δικαζέτω· καὶ ἡ θέμις.

203. Eustath. p. 258, 26. τὴν δὲ βασιλικὴν θειότητα δηλοῖ καὶ τὸ „θεὸς θεὸς“, ὃ κατὰ Πανσανίαν ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον, ἐπιφημιζόμενοι¹⁾. Αἴλιος δὲ Διονύ- ²⁵

²⁾ θαλλοφόρος vocis altera significatio (ex Arist. Vesp. 544. ioco orta) atticistis an nota fuerit, dubitare licet, quod Phot. priorem tantum profert. Coniuncta vero utraque apparet ap. Hes. Et. M. 441, 51. Altera, quae Suetonio (i. e. Ar. Byz.) debetur, ap. Mill. Mél. 423. Schol. Ar. Vesp. 544. (ἵπομνήματα ibi laudata = Homeri scholia esse suspicor) — θαλλὸς ἑλάως cf. Phot. Hes. Suid. Lex. Bachm. 253, 26. Et. M. 441, 47. Tim. lex. Plat.

201. ¹⁾ Pausaniam igitur Ἄμυρις formam meliorem putasse apparet. Conv. Suid., scriptor cod. Coislin. Diogen. III. 26., Apostol. II. 60. (ubi corrigas ἀπολλέμενον). — Similis fons fuit Athenaci XII. 520.E. cf. Hottop., de Eustath. prov. p. 257. 287.

202. ¹⁾ Eadem Pausaniae nomine addito p. 735, 55. et omissio 993, 14. Conv. Phot. Hes. cf. Et. M. 445, 24.

203. ¹⁾ Conv. Hes. cf. Lob. ad Phryn p. 597.

σιός φησιν ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιίαις καὶ ἄλλαις πράξεισι τὸ „θεὸς θεός“ ἐπελέγετο. ἐν δὲ ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, καὶ ὅτι παυτὸς ἔργον ἀρχόμενοι ἔλεγον „θεὸς θεός“.

204. Eustath. p. 331, 13. Θετταλικὴ ἔλεγχο ἔνθε-
 5 σις¹⁾ μέγας ψωμὸς, ὡς Πανσαρίας δηλοῖ, καὶ Θετταλικὰ
 πτερά²⁾ διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς γλαμάδας, ἃς
 ἕτερος ῥήτωρ Θετταλικὰ γέρα³⁾ λέγει διὰ τὸ ἔπαθλον ἐν
 τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν αὐτὰς κρεῖσθαι, ὡς λέγει καὶ ὅτι Θετταλικοὶ
 δίφροισι⁴⁾ διάφοροι, τοιτέστι διαφέροντες πρὸς τοὺς ἄλλους,
 10 καὶ ὅτι Θετταλὸν σόφισμα⁵⁾ ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων
 ἐν παρατάξεσι παροιμιάζεται, ἀλλὰ κακοουρούντων. Πανσα-
 ρίας δὲ εἰς τοῦτο σαφέστερον φράζων φησὶ⁶⁾ Θετταλὸν σόφισμα
 ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως τίπτεται
 ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀράτω κατιόντι ὁ θεὸς ἔχρησε φυλα-
 15 ξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας ἐρχῆ μείζονι καὶ λαμ-
 προτέρῳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι. ὁ δὲ ἐκατόμβην ἀνδρῶν εὐ-
 ξαστο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι. κατορθώσας δὲ, ἃ ἐβούλετο, ἀνε-
 βάλλετο αἰετὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι, [ὄθην ἢ
 παροιμία ἐπὶ τῶν διατριβόντων τὰς ὑποσχέσεις ἢ καὶ ἄλλως
 20 παρακρουόντων].

205. Eustath. p. 1403, 34. ὁ δ' αὐτὸς (sc. Πανσαρίας¹⁾)
 λέγει καὶ ὅτι θριπῆδεστα²⁾ ξυλήφια τὰ ἐπὶ θριπῶν βεβρω-
 μένα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔδω. οἷς ἐχρῶντό, φησιν, οἱ σφόδρα οἰκο-

204. 1) Conv. Phot. Hes. Eust. p. 857, 32. cf. Poll. VI. 43.

2) Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 448, 37. Diogeniani codd. VB. ad V. 20., qui addunt: πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἐκατέρωθεν γοῖαι διὰ τὸ εὐκρίνει πτέρυξιν. Cf. Poll. VII. 46.

3) Haec vox nusquam recurrit. Locum ex Aelii Dionysii lexico desumptum esse puto, cf. not. 5.

4) Conv. Phot. Hes. Poll. X. 47. 48. VII. 112.

5) Conv. Phot. Hes. Schol. Eur. Phoen. 141.

6) Ad verbum repetita apud Phot. Suid. Vetus iam inest corruptela cum Ἀράτω pro Ἀράτω legendum esse O. Müller, Handb. der Archäol. 466. demonstraverit, cf. Hotop, p. 274. 280. Nostrum locum fr. 163. subsequitur.

205. 1) cf. fr. 147. 149.

2) Cum Paus. convenit Phot. gl. 1. Suid. gl. 1. Et. M. 456, 23. Hes. Ammon. p. 74. Schol. Ar. Thesmoph. v. 434. B. A. 264, 30. sed ita, ut verba non plane concinant. — Phot. gl. 2. (= Suid. gl. 2.), Hyper-

νομικοὶ ἀντὶ γλεπτῶν σφαιρίδων τινές δὲ αὐτὰ περιπευλλέβως θρηνηδέστατα εἶπον. ἐκ δὲ τοῦ ἔδειν δὲ καὶ ἡ τερηθὼν³⁾ θηρίδιόν, γασσι, ξυλογάγον, οὗ ἡ χρῆσις καὶ περὶ Ἀριστοφάνει ἐν Ἰππεῦσαν

τείρει γὰρ καὶ ἔδει τὸ παραπεύον.

5

206. Eustath. p. 1534, 49. Τὸν δὲ θύλακόν¹⁾ (καὶ θυλάκιον ἐποχοριστικῶς) γασιν οἱ ἄρχαῖοι καὶ μάρσιππον. ἀλλὰ καὶ νεροῦχος²⁾ ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι νεροῦχος· θυλάκιον, μάρσιππον. Πανσανίας δὲ καὶ γάσσωλον ἐρμηνεύει τὸν θύλακον, εἰπὼν, ὅτι θύλακος³⁾ ἄπτος γάσσωλος. cf. ib. 10 p. 1446, 5. γασσώλιον, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν γασσώλιον⁴⁾ δερμάτινον βαλάντιον οἷον θυλάκιον. καὶ γάσσωλος ἡ ἡματιοφορῆς, ὡς φησὶν Ἀἴλιος Διονύσιος. — οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τὸν παρὰ τῷ ζωμικῷ σάκταν⁵⁾ θύλακον ἐρμηνεύουσαν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν σάκτας. θύλακος. μάρσιππος.

15

I.

207. Eustath. p. 859, 52. φησὶ γοῦν Ἀἴλιος Διονύσιος ἱατρὸν γενεῆα, Ἀλεξίς (fr. 318. Kock) δὲ ἰάτριαν. ἡ δὲ ἱατρὴν οὐχ Ἑλληνικὸν.

208. Eustath. p. 1472, 7. ἰστέον δὲ ὅτι ἴτριον¹⁾ προ-

dis testimonio (fr. 85. Blass) ornata cum Harpocrate concinnat et simillimum fontem habuisse produnt. — De re vide Valek. ad Ammon. p. 104. sqq.

²⁾ cf. Phot. Suid. Eust. 1532, 15. Hes. Hanc glossam Pausaniae esse puto, cum atticistarum fragmenta arte subsequantur.

206. ¹⁾ Conv. Phot. cf. Prol. p. 23. sq.

²⁾ Conv. Phot. Hes.

³⁾ Conv. Phot., cuius ad glossam Harpocrateionis glossa adscripta est. Suidas utramque contexit. Et. M. 789, 8 Dionysium sequitur, glossa Harpocrateionea paullo ante allata. Eadem differentia verborum ap. Ammon. p. 141. Valek., (unde corrigas corruptissima ap. Et. Gud. 550, 1. γάσσωλος (l. γάσσωλ.) γασσώλιον διαφέρει. γάσσωλον μὲν γὰρ ἡματιοφορῆς (l. ἡματιοφορῆς), γασσώλιον δὲ τὸ δερμάτινον) et Lex. Bachm. 404, 7. cf. Poll. VII. 79. X. 137. B. A. 314, 4.

⁴⁾ conv. Hes. cf. Schol. Ar. Plut. 681. vid. fr. 296. not. 6.

207. ¹⁾ Cf. Suid. Secundum Lob. Phryn. p. 651 posterioris fuit Graecitatis. cf. Ritschl. Opusc. I. 627. sqq., qui iam Orum (l. l. ab episcopo allatum) cum atticistis consensisse docuit.

208. ¹⁾ Conv. Phot. — Ea, quae ap. Hes. Schol. Ar. Thesmoph. 395.

παροξυτόνως ἔλεγοντο καὶ τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τὸ παλαιὸν τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν σκευασθῆναι τὸ ἐν Διούρειον θέατρον. ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα θέατρα θάλασσα κοίλη²⁾ ἔλεγοντο, Πανσανίας δηλοῖ.

5 209. Eustath. p. 206, 27. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ καὶ οὕτω γράζουσιν. οἱ μὲν ὡς βλεπε-
δαίμων ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἶον ὑπὸ δαίμονος
πεπληγῶς¹⁾. Πανσανίας δὲ προστίθῃσι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρα-
10 τικοὺς οὕτως ἔλεγον. ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλός²⁾· πλέγιος, διεστρα-
μμένος, στραβός. καὶ ἰλλώπτειν τὸ στραβίζειν³⁾. τινὲς δὲ ὅτι
ἐπιλλος ὁ παράστραβος⁴⁾, καὶ ὅτι ὁ στρεβλός⁵⁾, ὃν οἱ πα-
λαιοὶ στραβὸν λέγουσι, καὶ ὅτι ἰλλώπτειν καὶ ἐπιλλώπτειν⁶⁾
τὸ ὄφθοις, ὡς γησὶν Αἴλιος Διονύσιος, καὶ ἐπιμόνῃσι καὶ
κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Πανσανίας δὲ ἐπιλλ-
15 λειν⁷⁾ τὸ ὄφθαλμοῖς καταμωκῶσθαι καὶ ἰλλώπτειν καὶ ἐπιλλ-
λοῦν⁸⁾ τὸ μνηστῆριζεν καὶ καπιλλώπτειν τὸ καταμνηστῆ-
ρίζειν.

210. Eustath. p. 1222, 33. ἐκ τῆς Ἰμβρου φρυγοδικουῦντας Ἰμβρίους παροιμιακῶς ἐκάλουν. γησὶ γοῦν Αἴλιος Διούρ-

(= Suid.) Lex. Bachm. 261, 9. (= Suid.). Et. M. 470, 83. Et. Gud. 273, 27. Eustath. p. 1037, 32. 1528, 59. 1719, 31. leguntur, aliunde petita sunt, et quodammodo cum iis, quae ante locum nostrum habes, conveniunt, neque tamen ita, ut fontium nexus inde agnosci possit.

²⁾ Conv. Phot. Hes. Comicorum iocus fuit.

209. ¹⁾ Conv. Suid. cf. Poll. I. 21. Lob. Phryn. p. 769. Pausaniae definitionem nusquam iterum inveni.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 261, 27. Moer. Eustath. p. 768, 34.

³⁾ Hes. Schol. Plutarch. de adul. et amic. 51c cf. M. Treu, Progr. Iaurav. 1871, p. 10. Fortasse huc referenda sunt, quae Eust. p. 1834, 50. 1798, 37. de ἐπιλλίζειν voce protulit. cf. Hes. gl. 2.

⁴⁾ Conv. Phot. Galen. Lex. Hippocr. vol. XIX. p. 141. Kühn. Contra disputat Phryn. in B. A. 62, 23.

⁵⁾ Conv. Phot., cf. Suid. s. v. ἐπιλλίζουσα.

⁶⁾ Pausaniae doctrina ap. Hes. s. v. ἐπιλλίζουσα. Utriusque atticistae doctrina contaminata ap. Hes. s. v. ἐπιλλώπτειν, Et. M. 342, 53. Unde in Lex. Bachm. p. 230, 32 legas ἐπιλλώπιονσαν· ἐπισκώπιονσαν.

⁷⁾ Hae voces nusquam reperiuntur. — Vix dubium videtur, quin ceterae voces ab ἴλλος = ὄφθαλμός voce derivatae omnes ad eundem fontem redeant. cf. fr. 225.

σιος οὕτως: "Ἰμβριουί οἱ τὰς δίνας ἔπομεύγοντες, ἐπεὶ τινας εἰς δίανη καλούμενοι ἐσκήπτοιο ἐν Ἰμβροῖ εἶναι¹⁾).

211. Eustath. p. 1453, 3. Ἰμοριὰ¹⁾ κατὰ Ἀλλιον ἱμάς, σχοιρίον, ᾧ ἕδωρ ἀντλοῦμεν, καὶ ἱμᾶν τὸ ἀντλεῖν²⁾. ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ ἀνιμάσθαι³⁾ κἀνωθεν δηλαδὴ ἄνω. καὶ τὸ ἀνέ- 5
παλιν καθιμάσθαι⁴⁾· οἷον· ῥύκτωρ πολλοὺς διὰ τῶν τευχῶν αὐτοὺς καθιμάσαντας φεύγει.

212. Eustath. p. 877, 12. κατὰ μεταφορὰν καὶ ἰναῖσθαι¹⁾ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ τὸ καθιμάσθαι καὶ ἐκκεροῦσθαι καὶ ὑπέρινος ὁ ἐπερκεκαθαρούμενος²⁾ [διὰ³⁾ τὸ κατὰ οἶον λεπτύ- 10
ρεσθαι. λέγεται δὲ πον καὶ αἵματος ἵνες κατὰ τινα ὁμοιότη-
τητα. ὁ μέντοι ἵννος ἕτερος ἴσως ὄν παρὰ τὸν Ἀριστοτελικὸν
γίννον ἄδηλον, εἰ ἐκ τοιούτου τινὸς γίνεται]. τοῦτο δὲ μόνον
οἶδαμεν περὶ αὐτοῦ ἐκ τινος παλαιοῦ, ὅτι ἵννος⁴⁾ ὁ ἐξ ἡ-
μίονου καὶ θηλείας ἵππου· προστίθησι δὲ ἐκείνος, καὶ ὅτι ζῆ¹⁵
δὲ ἡμίονος πεντήζοντα ἔτη.

210. ¹⁾ Conv. Phot. cf. Hes. Macar. IV. 76, 77. Crusius, Anal. p. 69. Hotop. p. 274. — Comiorum iocus fuisse videtur, cf. Poll. VIII. 81. Meier-Schöm. att. Proc. p. 908. ed. Lipsius.

211. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 262, 12. Hes. Schol. Ar. Eccles. 351. Ran. 1297. cf. Et. M. 470, 281. 297. Et. Gud. 278, 44. 288, 26. Et. Or. 76, 23. Schol. Luc. vol. IV. p. 168. Jacobitz. — A. Dionysius cum Herodiani libro de orthographia concinere videtur, cf. II. 413, 25. 452, 4. et. I. 298, 15. ed. Lentz.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. p. 262, 3. Hes. Et. Gud. 278, 39.

³⁾ Cf. Eustath. p. 1944, 63. 599, 2. Hes. s. v. ἀνιμάμενος. B. A. 405, 11. Et. M. 110, 36. Gud. 58, 39.

⁴⁾ Quinque sunt glossae Hes. (cf. praeterea κατιμάμενοι ap. Phot. (= Suid. Lex. Bachm. 266, 2) καθιμάσεν, καθιμάσιν.

212. ¹⁾ Conv. Phot., qui etiam alteram glossam adiunxit, et Hes.

²⁾ Conv. Et. M. 779, 5. Galen. lex. Hippoer. vol. XIX. p. 148. Kühn. Cf. B. A. 69, 15.

³⁾ Uncis inclusa episcopus conscripsit, ut melius ad alteram glossam ἵννος proficisceretur. Omnia pendent ex Aristot. Hist. anim. VI. 24. (de gen. anim. II. 8.)

⁴⁾ Cum Schwartzio p. 70. not. 7. atticistis tribuere non dubito. Conv. Phot., qui ipse conspirat cum Aristot. l. l. — Mirum est, quod Ar. Byz. (p. 104. 108. Nauck. et Mill. Mél. 430, 15) plane contradicit Aristoteli. Cf. Et. M. 621, 56. Herod. II. p. 295, 10. Lentz et fr. 268. ὄλιον. Cf. Prol. p. 48. not. 3.

213. Eustath. p. 916, 18. (ἰππάκη¹) κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον βρωῖμα Σκυθικὸν διὰ γάλακτος ἰππέιου σκευαζόμενον.

214. Eustath. p. 911, 62. καὶ ἰτέας¹) δὲ τινὰς ἀσπίδας Ἀἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ γέρον καὶ χοῦσιν ἐξ Ἀριστοφάνους
5 (fr. 65. Kock.) ταύτην·

ἀνὴρ πεδίητης²) ἰτέαν ἐνημμένος.

215. Eustath. p. 1896, 49. διαφορῶν δὲ τινές φασὶ Σικελιωτῶν καὶ Σικελῶν τὸ τοῦς μὲν Ἑλληνας τοῦς δὲ βαρβάρους εἶναι. γησὶ γοῦν Ἀἴλιος Διονύσιος, ὅτι Ἰταλοὶ¹) μὲν
10 οἱ βέρβαροι, Ἰταλιῶται δὲ οἱ ἐπρωκηκότες Ἑλληνας τὴν Ἰταλίαν. οὕτω καὶ Σικελοὶ, γησι, καὶ Σικελιωταὶ διαφέρουσιν. οὐκέτι δὲ ἀνάλογόν, γησι, Θεσσαλοὶ καὶ Θεσσαλιῶται πρὸς ἀλλήλους ἔχουσαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου σχεδόν. ἔθνος γάρ τι τῶν ἐπρωκούντων τὴν Θεσσαλίαν βαρβάρων Θεσσα-
15 λιῶται καλοῦνται.

216. Eustath. p. 811, 42. ἐλέγετο δὲ καὶ ἰχθύκεντρον¹) κατὰ Πανσαρίαν τριάντα, ἣ ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων χρῶνται.

K.

217. Eustath. p. 1390, 48. θηλυκῶς λέγει τὰς χίονας κατὰ διάλεκτον Ἰωνικὴν¹: ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τῶν Ἀττικῶν.
20 μυρία δὲ τοιαυτὴ ἐστὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἳ τὰς βοῦς λέγουσι καὶ τὰς ἵππους καὶ τὰς ἡμιόνας καὶ τὰς ἔλλοις καὶ τὰς κύνιας καὶ τὰς οἰς καὶ ἕτερα. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος παροσημειούμενός τινα, ὅπως κατὰ γένη προσφέρονται, φησίν,

213. ¹) Conv. Phot. Hes. — ἰππάκη recte Rindfl. p. 83. cf. Strab. VII. p. 300, qui locum Aeschyleum (fr. 198. Nauck.) laudat.

214. ¹) Conv. Phot. Hes. cf. Eust. p. 1239. 61. 1667, 19. cf. fr. lex. rhet. 408. *λωτός*. — Fuerit fortasse adiectivum ab ἴτες nomine derivatum.

²) Fuit vox Aristophanis Byzantii cf. Mill. Mcl. p. 425., unde coniecimus ea, quae Eustath. p. 725, 31. (Phot. Poll. III. 79.) proferat, ita ad nos pervenisse, ut per atticistas ad nostram aetatem manaverint.

215. ¹) cf. Steph. Byz. s. v. Ἰταλία, Σικελία. Ammon. p. 77. 128. Et. Gud. 284, 51. 500, 29. — Cf. A. Kopp. De Ammon. distinct. synonym. p. 33. (Regimonti 1883). Ex Tryphonis libris *περὶ παρωνύμων* fluxisse puto.

216. ¹) Conv. Phot. Eandem significationem habes ap. Hes. Lex. Bachm. 265, 1. Suid., qui omnes ἰχθύκεντρον exhibent. Solus Poll. X. 133. *τριάνταν ἰχθύκεντρον* profert.

οὕτω· κακκάβη¹⁾ θηλυκῶς, ἰ κάκκαβος [ὁ καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κέεται ἐν τῷ κακκάβα ζέουσα]. οὕτω καὶ ἡ ἀρπάγη²⁾, δι' ἧς ἐκ φρεάτων κἀόδοις ἀνάγουσιν. ἔτι δὲ καὶ ἡ βῶλος³⁾ καὶ ἡ ὑαλος⁴⁾ καὶ ἡ φάρυγξ⁵⁾ καὶ ἡ † στρόχνος⁶⁾ καὶ ἡ χάραξ⁷⁾, τὸ τῆς ἀμπέλου ἐπόστημα, ὃ μέντοι χάραξ τὸ χαρά-
 5
 ζωμα τοῦ στρατοπέδου. ἔτι θηλυκῶς καὶ ἡ τύλη⁸⁾· τὸ φῦμα τὸ ἐπὶ τοῦ ἀνέλου, καὶ ἡ ὄμφαξ⁹⁾ καὶ ἡ ἄσβολος¹⁰⁾ καὶ ἡ ψύλλα¹¹⁾ καὶ ἡ μεῖραξ¹²⁾ καὶ ἡ θόλος¹³⁾ καὶ ἡ μί-

217. Quae omnia ex Aelio Dionysio fluxere. Eustathius ex more ex illius opere ea delibavit, quae ad propositum congruere videbantur, cf. Prol. p. 31. Ita factum est, ut nostro quidem loco nil fere inveniatur, nisi lemmata glossarum, quarum explicationes uberiores lexicogr. tradiderunt.

1) Cf. Phot. gl. 1. Hes. gl. 1. B. A. 104, 33. cf. Hermipp. fr. 20. Kock. Lex. Bachmann. 266, 34. Eustath. 872, 13. Et. M. 485, 1. Et. Gud. 293, 1 (corrige: κακκάβη). Or. 87, 26. Moer. p. 200, 11. Bekk. Phryn. Lob. p. 427. Sequiores comici iam forma κάκκαβος utebantur, cf. Poll. X. 106.

2) Cf. fr. 199. cf. Hes. gl. 1. et. s. v. κρεάγρα. Ammon. p. 22. B. A. 446, 10. Et. M. 87, 37. Hes. s. v. λύκος. Et. Gud. 80, 4.

3) Suid.? Phryn. Lob. p. 54. Unde lege B. A. 30, 22. Moer. p. 192, 22. βῶλος θηλυκῶς. Sext. Emp. 633, 12.

4) Phot. Lex. Bachm. 392, 31. Cf. Phryn. Lob. p. 309. B. A. 68, 22. Et. M. 774, 4. Et. Gud. 538, 52. Schol. Ar. Nub. 768.

5) Suid. Phryn. Lob. p. 65. 470. Schol. Ar. Ran. 257. Et. M. 788, 35.

6) Corruptum esse puto: lege στρόχμος, cf. Phot. Suid. Et. M. 771, 1.

7) Cf. Ammon. p. 145. Valck. Lex. Bachm. 413, 13. Moer. 212, 13. Hes. s. v. χάρακες. Phryn. Lob. p. 61. B. A. 72, 1. Poll. IX. 14. Et. M. 806, 30 (unde corrigas 330, 36). Et. Gud. 561, 8. Cf. Eust. 1163, 32, qui proverbium ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον affert. Cf. Macar. III. 96. Diogen. III. 90. Zenob. VI. 80. Schol. Ar. Vesp. 1291. Suid. Hes. Diversa ab atticistae consilio Harp. Suid.

8) Cf. Phot. Hes. Poll. VII. 133. 192. Schol. Ar. Ach. 860 (= Suid.) 954. Contra disputant Phryn. Lob. p. 173. Moer. p. 201, 20. Bekk.

9) Cf. Phryn. Lob. p. 54.

10) Fortasse huc pertinet Eust. p. 1405, 20., cf. Ar. Thesmoph. 246. cum schol. (= Suid.) B. A. 450, 32. Moer. 187, 17. Phryn. Lob. p. 113. B. A. 17, 22.

11) Cf. Phot. Hes. Suid. Schol. Ar. Nub. 145. Plut. 538. Phryn. Lob. p. 332. Moer. 213, 36.

12) Quae forma iam fuit Aristophanis Byzantii, cf. Mill. Mcl. p. 429., unde transiit ad Poll. II. 18. Cf. Anecd. Bachm. II. p. 374, 30. Et. M. 583, 1. Et. Gud. 384, 37. Moer. 203, 19. Phryn. Lob. p. 212. Ammon. p. 93. — Alias diversa Aristophanes, cf. Nauck p. 80.

13) Cf. Phot. Suid. (qui sua partim ex Harp. traxit.) Hes. gl. 2. B.

ζων¹⁴). Θουκυδίδης οὖν (IV. 26.) μήκωνα μεμελιτωμένην φησί. ταῦτα κατὰ γένος θηλυκόν. ἀρσενικῶς δὲ ὁ χοῦς¹⁵), ὁ ὄροφος¹⁶), ὁ λιμὸς¹⁷), ὁ σκότος¹⁸), ὁ Τάρας¹⁹), ὁ Ἀζράγας²⁰). οὐδέτερα δὲ τὸ ρῶτον²¹), τὸ ζυγὸν²²), τὰ ἐπίδεσμα²³), τὸ
 5 στρωματόδεσμον²⁴), τὸ θύμον²⁵), τὸ σίαλον²⁶), τὸ ζέδρον²⁷), τὰ θεμέλια²⁸), τὸ τέμαχος²⁹). ἀρσενικὰ δὲ καὶ οὐδέ-
 τερα ὁ τάριχος³⁰) καὶ τὸ τάριχον, τὰ στάδια³¹) καὶ οἱ στάδιου.

A. 264, 29. Et. M. 453, 35. Et. Gud. 264, 16. Sext. Emp. p. 633, 12. Bekk. Cf. fr. 394.

¹⁴) Cf. Hes. Et. M. 583, 56. Et. Gud. 381, 12.

¹⁵) Cf. Eust. p. 305, 43. 1504, 38. 1835, 19. Hes. Lex. Bachm. p. 418, 13.

¹⁶) Cf. Phot. Suid. Hes. Eustath. p. 1358, 50. Lex. Bachm. 321, 2. Et. Gud. 248, 34.

¹⁷) Quam vocem feminini generis esse docuit Diodorus gramm., cf. Eust. 1504, 37. 1631, 3. — Ad Ael. Dion. revoco Phot. Suid. s. v. βοί-
 λιμος. Cf. Phryn. Lob. p. 188. Et. M. 566, 11. Et. Gud. 371, 1. Sext. Emp. p. 633, 16. Bekk.

¹⁸) Idem docuit Paus., cf. fr. 300. Cf. Eust. 520, 20. 1869, 48. 432, 16. 73, 46. Phot. Moer. 209, 29. Et. M. 635, 57. Et. Gud. 510, 17.

¹⁹) Cf. Steph. Byz. ἀρσενικῶς δὲ κατ' ἀναλογίαν. οὐδὲν γὰρ εἰς ῥᾶς θηλυκῶς ἐρίσκειται. τοῦτο δ' εἴρηται καὶ θηλυκῶς. Quae verba ad Herodianum reduxit Lentz. I. 56, 6.

²⁰) Lexicographorum testimonia desunt. Fortasse Ἀζράγας propter fluvium cognominem fuerit gen. masc., cf. Herod. Lentz. I. p. 53, 14.

²¹) Cf. Phot. Phryn. Lob. p. 290. B. A. 109, 21. Moer. 204, 5. Et. M. 607, 46. Et. Gud. 414, 1. Eadem doctrina in fr. 416. ρωτοπλήξ. Cf. Phot. s. v. Eust. 216, 12.

²²) Cf. fr. 188. cf. Phot. ζυγὸν· οὐδέτερος τὸ τῶν ἐποζυγίων. Hes. Eust. 1071, 35. 946, 55. Et. M. 585, 35. Et. Gud. 233, 3.

²³) Cf. Phryn. Lob. p. 292. cf. Schäf. ad Greg. Cor. p. 874. Eust. 1598, 17.

²⁴) Lex. Bachm. 372, 14. Phryn. Lob. p. 401. B. A. 113, 26. (303, 12) Moer. 210, 4. Poll. X. 137.

²⁵) Cf. Schol. Ar. Plut. 253. s. f. Eustath. p. 1148, 25.

²⁶) Cf. Suid. Moer. 209, 15. Et. M. 712, 1.

²⁷) Cf. fr. 178. not. 3., cf. Phot. Moer. 201, 23. Hes. Et. M. 498, 42. Et. Gud. 309, 11.

²⁸) Lex. Bachm. 254, 29. Moer. p. 198, 34.

²⁹) Cf. Suid. Et. M. 439, 45. 506, 45. Phryn. Lob. p. 21. B. A. 65, 3.

³⁰) Cf. Eustath. p. 73, 42 qui Herodianum auctorem laudavit (cf. I. 226, 12. 394, 6. ed. Lentz, ubi nescio qui factum sit, ut Menandri et Philippidis versus omittantur). Suid. Moer. p. 210, 29. B. A. 309, 14. Sext. Empir. p. 642, 15. Bekk. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533a 35. Bekk.

³¹) Cf. Phot. Naberi Proll. p. 25. — Iam antiquitas hanc generis

δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέροχεται. ἄλλως γὰρ καὶ ἡ θῆς λέγεται. ὅτι καὶ ἡ λιμὸς τὸ σκότος καὶ ἡ Τέρας καὶ ἕτερα τῶν τοῦ Διονυσίου, ἑτέρως.

218. Eustath. p. 1387, 5. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ 5 ἄθυρμά, φασί, δασύνεται, ὡς καὶ ἕνος ὁ ἐνιαυτός· ὅθεν ἄγε-ρος· ὁ ἀπ' ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, καὶ τὸ ἔννη καὶ νέα δασεῖαν τότε εἶχε. καὶ ἡ ἀμις καὶ ἡ ἄμαξα¹⁾, ὅθεν καὶ τὸ καθημαξευμένως²⁾, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος. καὶ θαμάξιον τὸ ἀμάξιον. χαίρουσι γὰρ φησὶ τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί. 10

219. Eustath. p. 1278, 49. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ πολωνυμίας λόγον τὰ θρόνα καὶ φάρμακα καὶ κάλλη ἐλέγοντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. φησὶ γοῦν Πανσαρίας· κάλλη¹⁾ ἀρθη βήμματα, ὅθεν καὶ καλλύνειν²⁾ τὸ κοσμεῖν καὶ σαροῦν. ἴσως δὲ ἐκ τούτου καὶ κάλλαια³⁾ παρὰ τῷ κομικῷ οἱ πόγων- 15 ρες τῶν ἀλεκτρονίων, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν οὐρᾷ περὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον.

220. Eustath. p. 1183, 19. λέγεται δέ, φασί, καὶ ἀρο-δισία ἄγρα, καθὰ πέροδιξ, οὕτω καὶ οὔς. καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖ-ρος κατοφεροῖς εἰς ἀροδισία. ὅθεν κατὰ Αἴλιον Διονύ- 20 σιον καὶ κάπραινα¹⁾ γυνή ἢ ὀργῶσα πρὸς μίξεις καὶ κα-ambiguitatem notam fuisse docet Ath. III. 119B. D, cf. Lorenz, Epicharm. p. 282. Cum loco nostro componenda sunt, quae Eust. p. 73, 42 nomine auctoris celato congressit.

218. ¹⁾ Mirum in modum ex duobus excerptis plane sibi contradicentibus sua habet Eust. p. 1156, 19., ubi sub finem legitur: καθημαξευμένα ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Cf. fr. 58. cf. Suid. — Alteram opinionem (κατημ.) sequuntur Hes. Et. M. 497, 13. Phot. Lex. Bachm. 273, 29.

²⁾ Cf. quae ad fr. 40 exposuimus. Novum affertur fundamentum, ut totum locum 1636, 20 sqq. ad atticistas referendum esse contendamus.

219. ¹⁾ Conv. Hes. Moer. p. 200, 17. Ammon. p. 80. Valck. Et. M. 486, 43. Et. Gud. 294, 28. 34. 296, 4.

²⁾ Conv. Phot. Similia Hes. Suid. Et. M. 322, 13. Luc. Lexiph. 11.

³⁾ Eadem ὁ γράψας p. 1205, 26. Apud posteriores confertur cum κάλλη vocabulo, cf. Ammon. Et. M. l. l. (cf. Poll. VII. 63). Schol. Ar. Eq. 48. Hes. Suid. — Contra hanc explicationem pugnare videtur Phot. τὰ τῶν ἀλεκτρονίων γένηα (cf. Moer. p. 200, 18). Cave eam dierepantiam tanti facias! Attici enim consentientes cum Dionysio κάλλαια πόγωνες τῶν ἀ. adhibuerunt. cf. Ar. Hist. anim. IX. 49. 50.

220. ¹⁾ Eadem doctrina nomine auctoris omisso ap. Eust. p. 853, 31. 1676, 35. — Conv. Hes. cf. Poll. VII. 202. 203.

πρωῶν²⁾ κυρίως τὸ ὀρέγεσθαι κάπρον τὴν ἔν, ὡς καὶ ταυροῶν φησι τὸ ταύρον ἐγείεσθαι τὴν βοῶν.

221. Eustath. p. 1461, 25. τὸ δὲ οἴνω βεβαρηθῆαι καὶ καρηβαρεῖν εἴη ἔν, καὶ καραιβαρῶν¹⁾ λέγει καὶ Φερε-
5 κράτης (fr. 218. Kock), ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. ὃς λέ-
γει καὶ ὅτι καρηβοῶν²⁾ τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρωθῆαι τὴν
κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν.

222. Eustath. p. 363, 37. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ
τῶν καρβάνων ἦτοι βαρβάρων λέξις ἐκ τῶν Καρῶν ἐλλήσθη
10 δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ Πανσανίᾳ κάρδακες¹⁾, ὃ ἔστι στρα-
τιῶτα περὶ Ἀσίαν. ὃ δὲ Αἴλιος Διονύσιος οὕτω φησὶ κάρ-
δακες· οὐ δικάων τι γένος, ἀλλὰ οἱ μισθοῦ στρατενόμενοι βάρ-
βαροι παρὰ Θεοπόμπω. ἀπλῶς δέ, φησιν, οἱ Πέρσαι πάντα
15 ροιμία παρὰ Πανσανίᾳ φέρεται ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελεσί τὰς
πέρας ποιουμένων τὸ „ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον“²⁾ ἐπεὶ Κάρ-
ρές, φησι, πρότιοι ἐμισθοφόρησαν.

223. Eustath. p. 1508, 53. καὶ ὅσα ὡς γῆν μὲν λαίναται
καρδία. ὅτε δὲ ἄλλως πάσχει, τότε τὸ καρδιώττειν¹⁾ ἐπ’
20 αὐτῆς λέγεται. ὅπερ δηλοῖ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ γαν-
τιῶν καὶ ἀλγεῖν τὴν καρδίαν.

²⁾ cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Plut. 1024. Artemid. Onir. II. 12. Me-
nand. fr. 917. Kock. Voces explicatae ex Ar. Hist. anim. VI. 18. petitae
esse videntur.

221. ¹⁾ Ael. Dion. hanc χρῆσιν sub v. καρηβαρῶν protulisse videtur: forma
καραιβ. nusquam alibi recurrit. καρηβαρῶν atticissimum fuisse docet Luc.
Lexiph. 13. Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 268, 13. Et. M. 478, 37.
Vid. Poll. II. 41 (ubi καρηβαρῶν legendum est, cf. Phryn. Lob. p. 80).

²⁾ Conv. Phot., cf. Greg. Cor. ed. Schäf. p. 553.

222. ¹⁾ Conv. Phot. — Hesych. utriusque atticistae explicationem conta-
minavit. Cf. Strab. XV. 734, ubi scholion in textum inrepsisse puto, cf.
Kramer. I. I. Theopompus comicus fuisse videtur.

²⁾ Explicatio prorsus convenit cum prima ap. Zenob. III. 59 (= Mill. Mél. p. 349), cf. Schol. Plat. Lach. 187 B. Et. M. 492, 7. Suid. Greg. Cyr. III. 45. Schol. Ven. ad II. I 378. Schol. Aristid. Vol. III. p. 244. Ddf. Philol. nov. ser. I. p. 196.

223. ¹⁾ Ael. Dion., cum de sigmatismo ageret, hac voce usus est, cf. fr. 298. Eadem doctrina, sed multo fusior et χρῆσις egregiis ornata ap. Phot. Suid. Breviora Hes. Cf. Poll. II. 217. Schol. Thuc. II. 49. Erot. p. 80, 11. Klein.

224. Eustath. p. 1291, 52. διαπλήσσειν δὲ τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν φησὶν, ὅπερ ὁ Πανσανίας κατακορμίσαι¹⁾ λέγει.

225. Eustath. p. 1769, 32. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι τὴν τωιαύτην νύκτα, ἴσως δὲ μᾶλλον τὴν ἐφεξῆς ῥηθεῖσθαι πηγυ-
λίδα¹⁾ καὶ χιοροβόλον καὶ κατουλάδα²⁾ καλεῖσθαι Παν- 5
σανίας φησὶν, ὡς κατίλλουσαν καὶ κατείρουσαν, καθὰ καὶ
ἐξούληξ³⁾ φησὶ· δίκην ἢ τῆς ἐξείρξεως. ἕτεροι δὲ τὴν πανώ-
λεθρον· οὐλον⁴⁾ γὰρ τὸ ὀλέθριον. ἢ τὴν ἔχουσαν συστροφὰς
ἀνέμων. Ἴλλειν γὰρ καὶ τὸ συστρέφειν [ᾄθην καὶ ἰλλὰς παρὰ
Ἴωσιν ὁ ἀπὸ λόγου δεσμός ἐν Ἰλιάδι καὶ τὸ „Ἰλαδὸν εἰς ἀγο- 10
ρῆν“ καὶ οὐλῆ θρίξ. ἢ καὶ ἄλλως.] κατουλάς νὺξ ἢ ζοφώδης
ἀπὸ τῆς κατὰ σῶμα, φασιν, οὐλῆς, [ἀφ’ ἧς καὶ ἕπονλος⁵⁾
ὁ κακότροπος]. μελαντέρα γὰρ, φασιν, ἀντὶ ὡς ἐπιπολῶ.

226. Eustath. p. 1399, 3. οὐδαμοῦ ὁ ποιητὴς μίμηται
. . . κανσίας, ἣτις γὰρ κατὰ Πανσανίαν πῖλος ἦν πλατύς, 15
ὃν οἱ Μακεδονικοὶ, φησὶ, βασιλεῖς ἐφόρουσιν λευκὸν ἀντὶ διὰ-
δημα περιειλοῦντες¹⁾.

224. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. Cf. Hes. s. v. κατακορμίσαι.

225. ¹⁾ Hes. Suid.

²⁾ Omnia repetuntur ap. Phot., qui testimonium ex Nauplio Sophoclea adfigit. Uncinis inclusa et ipsa Pausaniae debentur, cf. fr. 155. not. 2. et. 3. Locus est inter paucos memorabilis, ex quo ratio Eustathii, qua in depingendis glossis usus est (cf. Prol. p. 27. sq.), cognoscatur. — Hes. glossas confudit. Paucissima Et. M. 497, 25. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1695. Et. Gud. 308, 19.

³⁾ Cf. Et. M. 348, 48 (= Suid. gl. 3) Hes. — Heyden p. 228. cum lex. rhet. laudetur, dubitanter locus ad atticistas refert. Propter ἐξίλλειν verbum ibi laudatum eius opinioni accedo. Cf. B. A. 188, 7. 252, 15.

⁴⁾ Hes. Phot. Suid. Lex. Bachm. 322, 14.

⁵⁾ Huc refertur liceat Et. M. 784, 21. ἕπονλα γόνατα καὶ ἕπονλον πόδα· καὶ ἕπονλον χεῖρα καὶ σῶμα. τὸ φλεγμαῖνον διὰ τινὰς πληγὰς, καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀγίστασθαι ὄν. ῥητορικὴ. (= Phot. gl. 3. Suid. gl. 1. B. A. 68, 4.) et Et. M. 784, 15. = Lex. Bachm. 400, 4. Phot. gl. 4. Suid. gl. 3. cf. Hes. v. ἕπονλος. Et. Gud. 545, 27. Eust. p. 1496, 36. Unde conicio etiam ἐπίλλειν vocem ab atticistis explicatam fuisse, cf. Eustath. p. 1834, 54. Quae recurrit ap. Erot. p. 130, 1. Klein. (cf. Athen. XV. 701 B. Ael. Hist. anim. XII. 7.) Galen. lex. vol. XIX. p. 148. Hesychiei corruptum ἐπελεῖν ἐπείλειν inde in ἐπίλλειν· ἐπείλλειν emendandum est.

226. ¹⁾ Conv. Eust. p. 255, 1. Phot. Suid. B. A. 269, 19. Ex Menandro glossam traxisse videtur, cf. Poll. X. 162. 139. — Et. M. 487. 50 (= Et. Gud. 308, 38). 493, 35.

227. Eustath. p. 1835, 43. *κραιθὰ καὶ κάχρους*¹⁾ δύσλι-
λάβως καὶ ἐπιτεταμένως ἐλέγοντο κατὰ Αἴλιον Διονύσιον
θηλωνκόζ. ὅθεν καὶ κατακαχρῶσαι²⁾ παρὰ Πανσανίᾳ με-
ταφορικῶς τὸ καταφρῶζει καὶ συντρεῖται.

5 228. Eustath. p. 884, 16. *χοῆσις* δὲ τῶν κελείοντων παρὰ
τε ἄλλοις καὶ παρὰ Πανσανίᾳ, ὡς φησιν. ὅτι κελείοντες οἱ
ἰστοπόδες καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πηροειδῆ τῶν ξύλων. λέγει δὲ καὶ
Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι κελείοντες οἱ ἰστοπόδες καὶ πάντα τὰ
μακρὰ ξύλα¹⁾.

10 229. Eustath. p. 1392, 18. Πανσανίᾳ γοῦν φησιν, ὅτι
κέσκος¹⁾ λιμὴν πον, ᾧ παράκειται ποταμὸς Νοῦς καλού-
μερος.

230. Eustath. p. 907, 36. *φνταλιὰ*¹⁾ δὲ κατὰ τοὺς πα-
λαιούς χωρίον δειδρόφυτον, οἷπερ ἀνάπαλιν ἄρουρα ἢ γυμνῆ
15 *φντῶν ἄρουσις, εἴτουν φιλή. ἐξ ἧς δὴ λέξιως καὶ φιλιται*²⁾
οἱ ἐν μάχῃ γυμνήτες, καὶ φιλιξέσθαι τὸ φιλοῦσθαι, ὡς ἐν
ῥήτορικῷ εὑρηται λεξικῶ. λέγεται δὲ καὶ κῆπος³⁾ ἢ ῥη-
θεῖσα φνταλιὰ, ὁμώνυμος δὲ καὶ ἡ λέξις αὐτῆ κῆπος γὰρ οὐ
μόνον φνταλιὰ, ἀλλὰ καὶ καλλωπισμὸς κόμης, κατ' Αἴλιον
20 Διονύσιον, καὶ κορυᾶς διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Θου-

227. ¹⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. s. v. *καχρονδίων*. Schol. Ar. Vesp. 1306.
Nub. 1358. Moer. p. 200, 28. Et. M. 495, 10. Luc. Lexiph. cap. 2.

²⁾ Conv. Phot. gl. 1. — Cum altera Photii glossa priori simillima
conveniunt Suid. Hes., cf. Hes. s. v. *καχρόσω, ἐκκαχρόσω*.

228. ¹⁾ Utrumque atticistam uua cum Harpocr. unum fontem adīisse
perspicuum est. — Harpocr. sequitur Phot. gl. 1. Suid. Dionysium habes
ap. Phot. gl. 2. Hes. Fortasse ap. Et. M. 502, 11. (= Et. Gud. 313, 57).
B. A. 271, 17. Et. M. 502, 13. cf. Poll. VII. 36.

229. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. — Proverbium inde tractum *κέσκον οὐκ
ἔχεις*, cf. Zenob. IV. 51. (Cod. C. iterum plane convenit cum Pausania)
Diog. V. 52. Plin. XXXI. 2, 15.

230. ¹⁾ Cf. 636, 17. 1202, 58. Suid. Hes. Lex. Bachm. 411, 5.

²⁾ Cf. 1222, 53. Hes. s. v. *φιλόζς*. cf. Schol. Thuc. I. 60.

³⁾ Cf. 1292, 62. Apud Phot. quattuor glossae. Prima (= Suid.) ex
Harp. Altera ex Ael. Dion. fluxit. Conv. Suid. gl. 2. Schol. Ar. Av. 806.
Schol. Luc. Lexiph. 5. Poll. II. 29. IX. 13. Schol. Eur. Tro. 1165. — Ter-
tia Aristophani Byz. debetur, cf. Suid. s. *μυσάγρη*. Eustath. p. 1921, 63,
Nauck. p. 168. L. Cohn in Neue Jahrb. XII. p. 329. Quartam Nab. ite-
rum ad Ael. Dion. rettulit. — Tres ultimas Hes. in suis conglutinavit.

κνθίδης δὲ κήπιόν⁴⁾ φησι, κωμικοὶ δὲ κηποκόμαν⁵⁾ τὸν κηπον χειρόμενον, ὅσπερ ἕτερον σκαφιόκουρον⁶⁾ καὶ ἔστι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἡ λέξις τοῦ σκαφιόν κείρεσθαι.

231. Eustath. p. 1957, 58. ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς¹⁾ παρ' οἷς καὶ διὰ διαφθόγγου καὶ διὰ μόνου δὲ διχρόνου ἢ τῆς⁵ λέξεως ἄρχουσα εἴρηται, κείνται καὶ ταῦτα· κλεισίον· θυρεῶν, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἴστανται. καὶ κλεισίαι²⁾· ἀλλειοὶ πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὡς κλεισίον³⁾. καὶ ὅτι θυρῶν τοῦτο μέγας, καὶ κλεισίαι αἱ τούτου θύραι πλατεῖαι καὶ εἰς τὸ ἐκ-¹⁰ τὸς ἀνοιγόμεναι. ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλεισίον Ἀμερίας τὸ πρόστονον ἴσως παρὰ Ἴωσιν, ὡς καὶ Ὀμηρος·

περὶ δὲ κλεισίον θίε πάντη.

παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλεισίον ὁ μέγας θυρῶν. καὶ μήποτε, φησι, τοῦτο μὲν ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται, ἐκεῖνο δὲ συστέλ-¹⁵ λεται καὶ προπαροξύνεται.

232. Eustath. p. 1324, 54. Πανσαρίας ἱστορεῖ λέγων ὅτι ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ὅτε χρονοτριβοῖεν οἱ πύκται, κλιμαξ εἰσφερέτο, ὥστε διαστάντας καὶ γόρην λαβόντας ἐκείνους μένειν ἐν ταύτῃ ἔνεκεν τοῦ μὴ περιστασθαι [του-²⁰ τέστιν ἐπίστασθαι] τὰς φερομένας πληγὰς περιτρέχοντας ἀλλὰ μένοντας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τῆ ποιῶ τῶν χειρῶν ἐκτάσει

⁴⁾ κηπίον scribendum est, cf. Schmidt, Did. p. 67. Respicit Ael. Dion. ad Thuc. II. 62. cf. Stud. Lips. IV. p. 101. sq. Eustathium igitur atticistae locum turbasse apertum est.

⁵⁾ Iocus fuit comicus, cum κηποκόμος = κηπουρός sit. Cf. Hes. Et. M. 511, 11.

⁶⁾ Tres glossae ap. Phot. Prima = Ael. Dion., cf. Et. M. 715, 57. Altera = Harp. Tertia = Ael. Dion. cf. Suid. — Hesych. sua ex tribus prioribus contextuit.

231. ¹⁾ Cf. fr. 397. Prol. p. 9. Meisterhans, Gramm. d. att. Inschr. p. 28. not. 172.

²⁾ Similia ap. Phot. κλεισάδες Hes. B. A. 272, 13. Et. M. 520, 16. Et. Gud. 328, 28. Lex. Bachm. 279, 9. Moer. 201, 17.

³⁾ Ael. Dionysium plane congruisse cum altero lexicographo apparet. Ex altera recensione sua petivit Hes. gl. 6. Regulam de accentu vocis κλεισίον allatam Et. M. ad Herodianum, Et. Gud. ad Orum refert. Lentzius II. 415, Herodiani nomen protulit. Et. Flor. ap. Mill. Mél. p. 189. κλεισίον ad Herodianum, κλεισίον ad Orum rettulit; unde Herod. II. 536, 3. Lentz. corrigas. — Dionysii doctrina in recensione altera redit ap. Eust. p. 1165, 52, ubi Δίον in Διονύσιος mutandum videtur.

φυλάττεσθαι¹⁾. καὶ ἐλέγετο τοῦτο „ἐκ κλίμακος“ παροιμαζόμενον ἴσως ἐπὶ τῶν ἐκ προμηθείας τινὸς λαμβανόντων ἐν πόμοις ἄνεσιν.

233. Eustath. p. 1871, 51. ἡ δὲ λέξις, ἀφ' ἧς οἱ ἄκολοι¹⁾ γίνονται, παράγει καὶ τὸ κολόκωμα²⁾: τὸ κωφὸν κῆμα, ὃ καὶ κόλον κῆμα διαλελυμένως λέγεται. ἐκεῖθεν δὲ καὶ κόλαφος παρ' Ἐπιχάρμου³⁾ καὶ τὸ ἐκολάφισεν³⁾ ἐντεῦθεν Πανσανίας φησίν. Ἄττικοι δὲ τὸν κόλαφον κόρνυλον⁴⁾ φασὶ διὰ τοῦ δ, κόρνυλος⁵⁾ μέντοι εἶδος ὄρνέου.

10 234. Eustath. p. 1915, 6. κόλλωψ δὲ ὁ παρὰ τοῖς ἔσπερον κόλλαβος δι' οὗ τείρονται αἱ τοιαῦτα χορδαί. καὶ οὕτω, φασὶ, λεγόμενον διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τῷ τραχήλῳ τῶν βοῶν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν, ἃ καὶ αὐτὰ κόλλωπες ἐκαλοῦντο διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἀναβραττο-
15 μένων κόλλων γίνεσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Πανσανίας γράφας, ὅτι ἐκολλόπωσε¹⁾: τὸ κόλλη συνήρμοσε. ἀπὸ γὰρ τοῦ ρωτιαίου, φησὶ, κόλλωπος τῶν βοῶν ἐφομένον ἐγίνετο κόλλα, ὅθεν καὶ κόλλωψ, ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδάς. ἦν γὰρ, φησὶ, δερμάτινος. . . . ἐν ἑτέρῳ δὲ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ἐκολλό-
20 πωσε: τὸ ἐκόλλησε²⁾. κόλλωπες γὰρ βοῶν νεῦρα, ὅθεν κόλλα γίνεται. ἀλλαχού³⁾ οὕτω: κόλλωψ τὸ τραχηλαῖον τοῦ

232. ¹⁾ Conv. Et. M. 322, 31. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ, cf. Heyden p. 209. Hes. s. v. ἐκ κλίμακος.

233. ¹⁾ Cf. fr. 30, quod arte cohaeret.

²⁾ Inde a κολοκῆμα voce omnia atticistis debentur. κολόκωμα p. 942, 44. (cum κολαφίζειν coniunctum) et p. 1539, 52. (ubi ὁ γράφας laudatur.) = Suid. Schol. Ar. Eq. 692.

³⁾ Cf. Suid. s. v. κόρνυλος. Et. M. 525, 4. Et. Gud. 333, 33. Hes. s. v. κόλαφος, κόρνυλος. Lorenz. Epicharm. p. 219.

⁴⁾ Et. M. 528, 21. Schol. Ar. Pac. 123.; ubi Eupolidis versus (Et. M. 529, 10) iam nomine auctoris omisso adfertur.

⁵⁾ Et. M. 529, 7. Hes. κόρνυλος praebet.

234. ¹⁾ Ex hac uberrima doctrina ad lexicographos pauca pervenerunt. Conv. Et. M. 526, 19. Et. Gud. 333, 60. Hes. s. v. ἐκολλόπωσε. Et. M. 323, 22. Schol. Plat. Rep. 531 B. (cf. Tim. Cohn. Jahrb. XIII. 782. Schol. Rav. ad Ar. Vesp. 574.)

²⁾ Conv. Hes. s. v. κολλοπῶσαι.

³⁾ Cf. Hes. s. v. κόλλαπες, κόλλωψ, qui compluria lexica contaminavit. Sequentia Suetonio (cf. Mill. Mél. 416) et Aristoph. Byzantio debentur, cf. Nauck p. 170. Cohn, Jahrb. XII. 334. — Et. M. 525, 30. Gud.

ταύρου σὺν τῇ ἐπὶ τῆν φορὴν [ἤγουν ἐπὶ τὸ δέγμα] πιμελῆ,
ἐξ οὗ οἱ κόλλαβοι τοῖς παλαιοῖς.

235. Eustath. p. 947, 25. ἡ δὲ κόρη, ὅτι καὶ κόρη λέ-
γεται, ἔγνωσται ἰκανῶς ἀλλαγῶ. ἀφ' οὗ καὶ κατὰ κόρη¹⁾
καὶ ἐπὶ κόρης δὲ, κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον, πληρῆ τυχόν⁵
ἢ ἡπίσμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόνα καὶ πρόταρον. κόρη²⁾
δέ, φησι, καὶ κόρη Ἄττικοὶ τὴν ὄλην κεφαλῆν σὺν τῷ ἀσθένει
λέγουσι, διὸ καὶ προσηλακισμὸς ἰσχυρός, φασί, τὸ ἐπὶ κόρης
καὶ μείζων τοῦ κορυθίου. ἀπὸ τῆς κόρης εἴρηται ἐν ῥητο-
ρικῷ λεξικῷ καὶ δίκροσον³⁾ ἀντὶ τοῦ δικόρουρον, δικραῖς,¹⁰
δικέγαλον. εἴρηται δὲ ἴσως τὸ δικραῖς εἰς ὅμοιον τῷ δίκρανον.

236. Eustath. p. 749, 6. Πανσαρίας δὲ φησι κρατεν-
ταί¹⁾ ὀβελοὶ ἢ λίθοι, ἢ σιδήρεά τινα, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι
ἐπιτίθενται.

237. Eustath. p. 747, 25. Πανσαρίας δὲ κρατεν παρα-¹⁵
δίδοσι τὸ κρατερον¹⁾, ἢ ἄλλο τι, ἐφ' οὗ τὰ κράα κόπτεται.
ὅσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ κράας τὸ κρατερον, οὕτω καὶ ἡ κραείρα²⁾

334, 9. Or. 80, 6. Schol. Ven. ad Ar. Vesp. l. l. ex scholio Homericō
fluxisse videntur, cum ἐπόμνημα Ἀρθρονίζον fons laudetur.

235. ¹⁾ Cf. p. 492, 37. Hes. et Et. M. 529, 42. Et. Gud. 255, 24. 303.
30. (unde Schmidt Did. p. 67. hanc glossam Didymeam esse effecit).

²⁾ Eadem explicatio ap. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 400. Cf. Schol.
Dem. p. 573, 23 Ddf. Schol. Plut. Gorg. 308D. Lex. Bachm. 230, 14.
Schol. Dem. in Bull. de corresp. hellén. I. 15. Giesing, de schol. Platon.
Lips. 1883. p. 14. Cohn, Jahrb. XIII. p. 823. (qui glossam Pseudo-Di-
dymeam Boetho tribuere studuit l. l. p. 797). — Ultima glossae Mille-
rianæ verba conv. cum Harp. ἐπὶ κόρης. (= Suid.). Cf. Hyperid. ed.
Blass. p. 89. Et. M. 360, 34 et Mill. Mél. p. 121. Hes. Suid. s. v. ἡπί-
σα. Phryu. Lob. p. 175.

³⁾ Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 199, 7.

236. ¹⁾ Vox fuit inter rarissimas, cf. Apollon. lex. hom. 103, 24. Ex-
plicatio Pausaniae ad Aristarchum redit. Cuius explicationem Eustath.
ipse affert, cum paulo ante οἱ δὲ ἀκριβέστεροι dicat. Cf. Apoll. l. l. Re-
petitur ap. Hes. cf. Schol. Ven. A. I 214 = Et. M. 535, 20. Gud. 343,
90. Poll. X. 96. — Ex Eustathio transiit glossa ad Cram. An. Par. III.
58, 33.

237. ¹⁾ Cf. Eust. p. 1899, 4. κρατερον τὸ κραεώδον ἀγγεῖον cf. Cram.
Anecd. Parisin. III. 58, 6. Conv. Suid. Et. M. 536, 56. Et. Gud. 344, 13.
Schol. Hom. Ven. A. I 206. (Totum illud scholion congruit cum Et. M.
Gud., quae multo pleniora et doctiora proferunt).

²⁾ Cf. Hes. Poll. X. 31. 98. Suid. et fr. 217. not. 2.

καὶ ὁ κρεανόμος. τὴν δὲ κρεάγραν καὶ ἄρπυγι καὶ λίκου
 Πανσανίας καλεῖσθαι φησιν.

238. Eustath. p. 1511, 12. [κρί] ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ κρέμι-
 ρου ἄλλα τέ τινα¹⁾ περιάγει καὶ τὸν κριβαρον²⁾, ὅς ἐστι κρι-
 5 θῶν βαῦνος, τουτέστι κέμινος κατ' Αἴλιον Διογύσιον, ὅς
 καὶ κλίβανος³⁾ λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ κεφαλαργία, κε-
 φαλαργία. ὡς δὲ βαῦνος⁴⁾ καὶ ἡ ἐστία λέγεται, ὅ ἐστι κέμι-
 ρος, ἀφ' ἧς, ὡς ἀλλαχοῦ ἐγράφη, καὶ ὁ βάνανσος⁵⁾, ἡ Λω-
 ρικὴ ἐν Πελοποννήσῳ γλῶσσα μέχρι καὶ νῦν δηλοῖ.

10 239. Eustath. p. 867, 29. αἱ μέντοι κρουπέξαι¹⁾ παρὰ
 Πανσανία, ὃ δηλοῖ, ὡς ἐκείνός φησι, Βοιωτία ἐποδήματα
 ξύλινα, ἐκ τῆς κατὰ τοὺς πόδας πέξης γίνονται.

240. Eustath. p. 976, 29. κρωσός¹⁾ — διὰ τοῦ ᾠ με-
 γάλου παρὰ Πανσανία, κεράμιον κρατῆρ ὕδατος, ἰδρία.

238. ¹⁾ Simillima p. 1218, 27. An iure addiderim βαῦνος et βάνανσος, dubitabis. Sed vide Eustath. p. 1564, 35. 132, 32. Voces ibi omnes iunctas esse inde intelleges, cf. not. 4.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 538, 17. Gud. 346, 26. 328, 40. Orion. 82, 17. 90, 11. Schol. Ar. Ach. 86, ubi κλιβανίτης ἄρτος et Ἄνας κριβανος laudantur (cf. Suid. s. v. κλίβανος B. A. 103, 3, Ἄνας ἄρτος redit in App. Prov. I. 31).

³⁾ κλίβανος forma dorica fuit, cf. Et. M. 538, 17. (cf. fr. 63. not. 1. Cram. An. Par. IV. 46, 3. cf. Lorenz, Epicharm. p. 284.) κριβανος autem atticorum, cf. Athen. III. 110C. Ἰτιτικοὶ μὲν διὰ τοῦ ρ στοιχείου λέγουσι καὶ κριβανον καὶ κριβανίτην. Cf. Phryn. Lob. p. 179. Cram. An. Par. IV. 248.

⁴⁾ Ael. Dion. (βαῦνος = κέμινος) redit ap. Et. M. 187, 38. βάνανσος κρούως πᾶς τεχνίτης διὰ πρὸς ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἡ κέμινος. (= Suid. Lex. Bachm. 178, 20.) ὀητορικὴ. βάνανσος vocem inde ex eodem fonte fluxisse apparet. βαῦνος eodem modo explicatur ap. Hes. s. v. βάννη, βαῦνος. Lex. Bachm. 179, 15. Et. Gud. 104, 10.

⁵⁾ Plerumque cum priore glossa coniuncta, cf. B. A. 222, 20. Schol. Plat. Theaet. 176C. Et. M. 174, 35. 187, 42. Et. Gud. 95, 17. 103, 53. 104, 4. (unde apparet Ael. Dion. sua ex Tryphone traxisse. cf. Prol. 72. sq.) Et. Or. 32, 8. Hes. s. v. βανανσία. cf. Tryph. ed. Velsen p. 94.

239. ¹⁾ Conv. Phot. x. ξύλινα ἐποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπίπτον· οἱ δὲ κρόταλον, ὃ ἐπιρρογοῦσιν οἱ αἰληταὶ τὸ βέταλον (πάσσαλον?). Cf. Nab. l. l. Hes. s. v. κρούπανα, κρουπαλίας, κρουπεζοῦμενος, κρούπετα. Poll. VII. 87. X. 153. Schol. Pind. Ol. VI. 152. Cratin. fr. 310. Kock.

240. ¹⁾ Vox semper cum θύσανος voce (cf. fr. 67) coniuncta recurrit ap. Eustath. p. 600, 23. 603, 22. Altero loco praecedit fr. 17. ex ipso Pausania petittum, cf. Suid. Hes. Et. M. 541, 30. Or. 84, 14. Poll. VI. 14. VIII. 66. Unde emenda Et. Gud. 349, 57. κρωπός· ἰδρία, ἦτοι ἄργος.

241. Eustath. p. 403, 37. ἔστι δὲ κτίλος¹⁾ μὲν ὁ χειροθήτης καὶ ἡμερος [ἐκ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι] ὁ τῶν ἄλλων προπορευόμενος, ἐξ οὗ καὶ ἐκτιλωμένοις²⁾ παρὰ Πανσανίης ὁ συνθήτης τινὲ καὶ κτιλωῖσαι³⁾ ῥῆμα παρ' Ἡροδότῳ (IV. 113) εἰπόντι „ἐκτιλώσατο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων“, ἦγον ἐν γυναικας ἔσχον προὔναρτες.

242. Eustath. p. 584, 9. ἔστι δὲ καὶ κυμβειον¹⁾ εἰδός τι ποτηρίου, ὡς Πανσανίης ἐν τῷ οἰκείῳ φησὶ λεξικῶ. παρὰ τὸ κυφὸν δέ, φασιν, ἐτυμολογεῖται ἢ κίμβη ὡς περιγερός.

A.

243. Eustath. p. 294, 41. Ἄλλιος δὲ Διονύσιός φησιν οὕτω Λακεδαιμόνα¹⁾ καὶ Σπάρτην διορίζουσί τινες, Λακεδαιμόνα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Ἀκαιαν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν, Ἄττιχοι δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαιμόνα. Κρατίτος (fr. 368. Kock) δὲ καὶ τὴν χώραν Σπάρτην οἶδεν, οὐ μόνον¹⁵ Λακεδαιμόνα.

244. Eustath. p. 1235, 55. φησὶ τις ἐν ῥήτορικῷ λεξικῶ ὅτι λείβηθρον¹⁾ ὀχετὸς ὑδρογωγός. ἐν δὲ τοῖς Ἀλ-

241. ¹⁾ Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 284, 6. Et. M. 324, 50. 542, 33. 758, 31. Et. Gud. 350, 36. (unde originem etymologiae agnosces), ib. 350, 46. Et. Or. 79, 12. 86, 14.

²⁾ Conv. Hes. Et. M. 324, 150. B. A. 258, 20. Zonar. ed. Tittm. 675.

³⁾ Cf. Hes. — Altera vocis κτίλος etymologia ap. Herod. II. p. 186.

Lentz.

242. ¹⁾ Sic Rindfl. restituit. — Cf. Eust. p. 1205, 58. κίμβη γὰρ πλοίου εἶδος, ἣ δμῶννον ποτήριον κίμβη. Simillima ubique ap. lexicogr., cf. Phot. Suid. Hes. B. A. 274, 28. Et. M. 545, 31. Et. Gud. 434, 43. Or. 81, 17. 86, 26. Naber Photianam glossam damnavit, cum in Harp. recurrat. Non tamen est, cur eum sequamur. Iam Herodianum simili modo sua explicasse discas ex Schol. Dem. p. 618, 7. Ddf. (cf. Herod. I. 358, 5. 361, 3. Lentz., ubi scholion illud desideratur). Didymi fuerunt verba, ἀντολεξεί ubique repetita, cf. Schmidt. Did. 75. Ath. XI. 481F. — Iam pridem atticistas de illa glossa disputasse apparet ex Ath. XI. 483A. κίμβη. Φιλῆμων ἐν ταῖς Ἄττιχαῖς φωναῖς ποτηρίου εἶδος, cf. R. Weber. in Commentat. Ribbeck. p. 445.

243. ¹⁾ Conv. Phot. Nonnulla in Schol. Hom. Ven. A. B 582. Ap. Eust. plura ejusdem generis afferuntur. Haec tantummodo ex illo loco atticistae adsignaverim.

244. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. cf. Hes.

λιον Διογενίου γράγεται ἐν συστολῇ τῆς ἀρχούσης διὰ μό-
ρου διχρόνου, ὅτι λιβηθρα²⁾ ἔγνυρα χωρία καὶ διαφρῶσαι
υδάτων. πλείων δὲ ἢ διὰ διφθόγγου γραφή. καὶ οὕτω γρά-
φουσι καὶ τὰ Μακεδονικὰ λειβηθρα³⁾. τὸ ὄροϛ, οὗ τοπιζόν
5 οὐ βέρβαροι λειβηθριοι, οἷς ἐνδιακρίθῃσι ποτ' ὄροφες λέγεται.

245. Eustath. p. 1761, 12. ἐγὼλκιον (l. ἐγὼλκιον) τὸ
πηδάλιον λέγει (sc. Hom.), ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς¹⁾, παρὰ
τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηϊ — ἐγὼλκιον μέντοι εἶδος πλοῖον —
καὶ παρὰ Πανσανίῃ εἰπὸντι λέμβοϛ²⁾ καὶ ἐγὼλκιον, σκιάφοϛ
10 ἢ πλοῖον. τὸ δ' αὐτὸ ἐγὼλκιον, καὶ ἐφολλκίδα³⁾ λέγει ὁ τὸ
ἐρωτικὰ παιξας Ἀλεξανδρεὺς ὁμήτωρ (Achill. Tat. ed. Hercher.
III. 3. passim) πλεονάσει τῇ λέξει διὰ τὸ καίριον.

246. Eustath. p. 741, 14. ἰστίον δὲ ὅτι δοκεῖ οὐκ ἀγα-
θοῦς ἀνθρώπους ἢ Ἀέσβοϛ ἐνεργεῖν, ὅθεν καὶ λειβίτῃσαι τὸ
15 αἰσχροῦς μολῦναι τὸ στόμα κατὰ Ἀἴλιον Διογενίον¹⁾, ὃς καὶ
τὸν τῆς παρομιᾶς λέσβιον φῶδον²⁾ Τέρπανθόρ φησιν ἢ
Εὐκαιτίδην ἢ Ἀριστοκλειδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Μακε-
δαμονίῳ πολιτείῃ (fr. 545. Rose) τὸ „τὸν λέσβιον φῶδον“
τὸν Τέρπανθόρ φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δέ, φασί, καὶ ἕστε-

²⁾ Conv. Phot., qui Eupolidis locum (fr. 428. Kock) adicit. Lex. Bachm. 291, 12. cf. Eustath. p. 1471, 29. 1476, 28.

³⁾ Dubitans addidi propter Hes. s. v. λειβηθρα.

245. ¹⁾ Hanc explicationem atticistarum fuisse puto, cf. Eust. 1533, 45. 1324, 46. Lex. rhet. fr. 413. ὀλαξ. Et. M. 403, 53. Et. Gud. 224, 34. — Hes. ἐγὼλκιον διὰ τοῦ τ scribi iubet.

²⁾ Totum locum ita explicandum esse puto, ut Eustath. ex glossa Pausaniae λέμβοϛ hanc vocis ἐγὼλκιον significationem sibi delibaverit. Lexicographorum glossae ad ἐγὼλκιον (= πλοῖάριον, Phot. = Suid. Hes. Et. M. l. l.) alienam originem tradunt. Glossa λέμβοϛ vero eadem explicatione, atque Pausaniae, reperitur ap. Phot. gl. 3. Hes. gl. 2. Suid. Et. M. 561, 55. Et. Gud. 366, 4. Lex. anon. post Et. Gud. 626, 10 (quod facillime foedissimis mendis liberatur). Eustath. p. 1646, 62. Ammon. p. 88. An etiam ea, quae apud Eustathium loco nostro adduntur, Pausaniae sint, qui et ipse Ar. Byz. doctrinam ad nos propagaverit, incertum est. Vide tamen Prol. p. 55.

³⁾ Hes. Eur. Andr. 200.

246. ¹⁾ Atticista Aristophanem Byz. sequitur, cf. Nauck p. 179. Mill. Mél. p. 425. Cohn, Jahrb. XII. 339. Prol. p. 56. — Conv. Phot. Suid.

²⁾ Cf. Phot. s. v. λέσβιον φῶδον (Schol. Ar. Av. 971). — Proverbium ipsum fuit μετὰ λέσβιον φῶδον, quod Aristoteles primum explicasse videtur. Iteratur ap. Zen. V. 9. (Mill. Mél. p. 375.) Plut. II. 10. Hes. Phot. Suid.

ρον· εἰς τὴν ἐκείνον τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρείη Ἀέσιος. εἶθ' οὕτως οἱ λοιποὶ „μετὰ λέσβιον ὄδον“ τὸν ἀπλῶς δηλαδὴ Ἀέσιον.

247. Eustath. p. 1022, 65. οὐ μόνον δὲ ἡ ὀθηεῖσα παρομοία (sc. στάθμης ἀκριβέστερος) ἐκ τῆς τεχνικῆς εἰληπταί 5 στάθμης, ἀλλὰ καὶ ἕτερα, οἷον καὶ τὸ λευκὴ στάθμη¹⁾ ἀπὸ τοῦ ἔθελος στάθμη κατὰ Πανσανίαν. οὐ γὰρ ἀκριβῶς διαφαίνει ὀρθότητα ἢ λευκὴ στάθμη. διὸ κείσθαι ἢ παρομοία λέγεται ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων, οἷον [Σοφοκλῆς Κηδάλιον fr. 135]

10

τοῖς λόγοις τοὺς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι

οὐ μᾶλλον ἢ λευκῶ λίθῳ λευκὴν στάθμην.

Eustath. p. 1531, 63. ὅθεν καὶ παρομοία τὸ λευκὴ στάθμη· φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος λευκὴ στάθμη· ὁ μηδὲν διακρίτων μηδὲ διαγιγώσκων.

15

248. Eustath. p. 455, 37. ὅτι δὲ τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίῳ ἦν, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ὦν ἐν θατέρῳ μὲν κείται, ὅτι λευκοὶ¹⁾ οἱ δειλοὶ καὶ ἄ λευκώπιοι οἱ αὐτοί. ἐν δὲ ἑτέρῳ, τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου δηλαδὴ, τὸ „οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος“²⁾ ὃ ὑμπεράκεινται καὶ 20 ἕτερα κεφαλαιώδεις παρομοίαι αὐταί, καὶ „οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστνυὼς ἀνὴρ“.

249. Eustath. p. 1926, 52. ἴσως δὲ ἐκ τοιούτου τυπὸς

247. ¹⁾ Conv. Phot. Suid., unde ea traximus, quae uncis inclusa sunt. Simillima Schol. Plat. Charm. 154B. Vix crediderim illud scholion ex Zenob. IV. 89 et Plut. I. 39 contaminatum esse (Cohn. Jahrb. XIII. 852. Giesing. p. 17. 29.) Lemma ap. Hes. — Paroemiographi similia, cf. Diog. VI. 8. Mill. Méi. p. 372.

248. ¹⁾ Conv. Phot., unde cum Meiero λευκώπιοι restituo, cf. Eustath. p. 863, 29., qui ex fonte adhuc ignoto Alexidis fragmentum testimonii loco adfert. An totum locum cum Freyero p. 360. atticistis tribuamus, dubitari potest. — Sim. Hes. Suid. App. Prov. III. 61. Schol. Ar. Lys. 902.

²⁾ Explicatur proverbium ap. Suid. App. Prov. IV. 35. Ex ultimis fragmenti verbis efficio, etiam ea proverbialia, quae sola ap. Phot. Suid. extant, ex Aelii Dionysii lexico fluxisse. (οὐδ' ἀπὸ γαίμων ἔσεν, οὐδεὶς κομῆτις ὅστις οὐ περαινέται, οὐδὲν πρὸς ἔπος, οὐδὲ τὰρχαῶν ποιεῖ, οὐκ ἔν δέναιο γαστρὶ περθησαί νεκρῶν, οὐκ ἔν φθάνοιμι τὴν μάχαιραν παρὰζοῶν, οὐ τρέφει μία λόχη δύο ἐραθάκους). Ea omnia sub lemma οὐδεὶς fuisse Meiero facile concedendum est.

τρόποι καὶ λίγδοι παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ ὁ χῶνος, περὶ οὗ
 ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται¹⁾ καὶ ὅτι λίγδοι χω-
 νεῖα ἀλοφῆ. καὶ λίγδοι χωρευτήρια, χάνα, νομισμάτων διατί-
 πωσις. ἐν ἄλλῳ δὲ, ὅτι λίγδοι²⁾ χῶνος τμήματα ἔχον συνεχῆ,
 5 παραπλήσια τῷ Α, δι' ὧν χαλκὸς ὠθεῖται.

250. Eustath. p. 421, 28. καὶ λίνον¹⁾ δὲ τὴν χορδὴν
 λέγειν ἐκ τῶν ἀνέκαθεν εἰς τοὺς ἕστερον καθήξει. πάλαι γὰρ
 ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς, ὡς καὶ ὁ Αἴ-
 λιος ὑποδηλοῖ.

10 251. Eustath. p. 809, 42. παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κεῖ-
 ται τὸ λυκοφιλίως¹⁾ ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως ὑπόλως, ὃς φέρει
 καὶ Μενάνδρου χοῆσον ταύτην

λυκοφίλιοι μὲν εἶσιν αἱ διαλλαγῆαι (fr. 833. Kock).

δηλον δὲ ὡς ἡ ῥηθῆσα ἀμφιλύκη καὶ ἐκ τοῦ λέγγη²⁾ γίνεται, ὃ
 15 σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιούς τὴν σκιάν. προσλαβὼν δὲ τὸ η
 ποιῆ τὴν ἡλύγη³⁾, ὃ δηλοῖ σκέπην, σκιάν. ἐξ οὗ ἐπηλυγα-
 σάμενος⁴⁾ παρὰ Πλάτῳ ὁ προβαλλόμενος καὶ ἐπισκασάμε-
 νος. ὅτι δὲ καὶ νυκτερινοὶ κύνες⁵⁾ λέγονται οἱ λύκοι, ἔστιν
 εἴρειν ἐν τοῖς παλαιοῖς.

M.

20 251a. Eustath. p. 1710, 20¹⁾. ἐνθα ἐνθυμητόν καὶ τὸ

249. ¹⁾ Glossa prima non recurrit; alteram Eustath. p. 1229. ἀτο-
 λεξεί (si *zonia* corruptum in *zonia* corrigas), una cum tertia repetivit.

²⁾ Conv. Phot. Cf. Hes. Poll. X. 193.

250. ¹⁾ Sine dubio atticista auctor fait, cf. Eustath. p. 1164, 1. Schol.
 Hom. Σ 570. Schol. Herod. (ed. Stein. vol. II. 435.) Et. M. 566, 36. Et.
 Gud. 371, 8. 104, 31. Fortasse hinc manavit Phot. gl. 2.

251. ¹⁾ Conv. Phot.

²⁾ Cf. Hes. *λύγαια*, *λυγαίως*, *λυγάβας*, cf. Et. M. 571, 24. 356, 32.

³⁾ Conv. Phot. Suid. Schol. Plat. Lys. 207 B.

⁴⁾ Cf. Suid. Et. M. 356, 32, qui duas glossas inter se simillimas
 proferunt. Etymologi glossa prior ex rhetorico lexico sumpta est. Con-
 venit cum illa Et. Gud. 199, 52 (foedissimis mendis ex Et. M. liberan-
 dum) Mill. Mél. p. 399. Tim. Schol. Luc. vol. IV. 231. Jacobitz. Moer.
 p. 197, 12. Bekk. Cum altera concinit Hes. — Inde corrige *ἐπηλυγάζε-*
σθαι ap. Marcell. vit. Thuc. § 52.

⁵⁾ Conv. Phot.

251a. ¹⁾ Apud lexicogr. nil simile redit. Glossam ipsam in Eustathii

. . . μαλακὸς κηρὸς, ὃ ἐν τῷ γραμματείῳ κατὰ τὸν Αἴλιον Διονύσιον, ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακίδων κηρῶ τοιούτῳ μαλακῷ ἀηλιμμένον, ἐν ᾧ ἔγραφον διὰ τινας γραφείου σκληροῦ.

252. Eustath. p. 1854, 32. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Περσικὸν ὄνομα καὶ ὁ μανδύας¹⁾. ἔοικε δέ, φησι, φανόλη. καὶ ὁ γράψας δὲ γέντα²⁾. τὰ κρέα κατὰ γλώσσαν Θρακῶν ἔγραφεν.

253. Eustath. p. 1496, 51. μύσταξ δὲ οὐ μόνον ἢ τρουφή ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα ὡς ἐνταῦθα. παρὰ τὸ μαστᾶσθαι δὲ γίνεται καὶ ἀμφοτέρα. τινὲς δὲ καὶ τὸ χεῖλος οὕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εἴρηται καὶ μύσταξ¹⁾ αἰ ἀκρίδες, καὶ λέγεται κείσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινει (fr. 650. Nauck). ἐκεῖ δὲ ἐμφέρεται καὶ ὅτι μύσταξ αἰ ἐπὶ τοῦ ἄνω χεῖλους τρίχες, πάππος δ' αἰ ἐπὶ τοῦ κάτω²⁾.¹⁵ Ἐνθα σημειῶσαι ὡς ὁ παρὰ τοῖς ἄλλοις κοινῶς γενόμενος μύσταξ διὰ τοῦ ν μύσταξ ἐκείσε διὰ τοῦ α γράφεται. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ μασταρῶζειν³⁾ φησὶ τὸ κακῶς μαστᾶσθαι καὶ βλακισθῶς.

254. Eustath. p. 1387, 16. μέγαρον δὲ, ὡς ἐν ῥητορικῷ φέρεται λεξικῷ¹⁾ οὐ μόνως τὸ κοινῶς ἀλλὰ καὶ ἰδικῶς μέγαρον· κατάγεια οἰκήματά, φησι, ταῖν θεαῖν ἤγουν

loco excidisse, cum vocabula *μ. ζ.* usitatissima minime explicatione egeant, suspicor, cf. Prol. p. 34. — Fortasse μάλθη glossa fuit, cf. Et. M. 574, 34. Lex. Bachm. 295, 8. B. A. 278, 23.

252. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 295, 12. cf. Et. M. 402, 49. Schol. Luc. vol. IV. p. 69. Jacobitz. Hes.

²⁾ Cf. p. 918, 29, ubi eade μοί τὰ τῶν γλωσσῶν ἱστορήσαντες tradidisse feruntur. cf. Suid. Hes.

253. ¹⁾ Quo cum loco coniungendum est 1353, 56 ἐπήνη δὲ ἢ κοινῶς τὸ γένειον κατὰ τινας, ἢ καὶ ἄλλως. μύσταξ μὲν, φασίν, αἰ τοῦ ἄνω χεῖλους τρίχες, αἰ δὲ κάτω πάππος (cf. 565, 36), τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ἐπήνη· καὶ ὁ κομμὸς οὕτω νοεῖ, ἐν οἷς λέγει μολύνειν τὴν ἐπήνην, cf. fr. 419. — Conv. Phot., cf. Hes. Et. M. 574, 223. — Altera significatio ap. Suid. Phot. Hes. Et. M. 574, 180. Lex. Bachm. 295, 23.

²⁾ Conv. Phot. cf. Et. M. 780, 29. ex lex. rhet. Hes. s. v. ἐπήνη.

³⁾ Cf. Phot. Hes.

254. ¹⁾ Cf. Phot. Lex. Bachm. 296, 9. Et. M. 574, 48. Hes. s. v. μέγαρον, μέγαρον. — Cf. locum, quem Suid. compluribus attulit, cf. γέννης, εἰροῦχος, ἐκνεμισθεις, μέγαρον. Lob. Aglaoph. p. 829.

Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι, καὶ ὅτι μάγαρον²⁾, οὐχὶ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικά ἱερὰ κατατίθεται.

255. Eustath. p. 862, 16. μέσσανλον¹⁾ δὲ ἡ καὶ ἀνλῆ
5 καὶ ἔπανλις καὶ αἰλις. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνης οἰκή-
σεως ὡς δηλοῖ τὸ

ὅτε οἱ μέσσανλον ἴκοντο.

οἱ δὲ παλαιοὶ σημειοῦνται, ὡς Ἰτιτικοὶ μὲν τὴν μέσσην θύραν
μέσσανλόν²⁾ φασί, μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσσην δυοῖν ἀνλαῖν,
10 ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, ἣν καὶ μέτανλον αὐτὸς λέγει
πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μεθόριον³⁾ καὶ μεταίχιμιον.

256. Eustath. p. 1333, 34. ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν
μήρινθον¹⁾ οἶδε, Πανσανίας δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ σμηρίθου
τινάς. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῶ, ὅτι σμήριν-
15 θοι²⁾ δεσμοὶ ἢ σπασμοί. Πλάτων Νόμων πρώτῳ (p. 644E).
ταῦτα τὰ πάθη, νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες ἐπιούσαι, σπῶσι τε
ἡμῶς καὶ ἀλλήλοις ἀνθέλκονσιν.

257. Eustath. p. 310, 33. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μιλωρυ-
χία¹⁾ ἐλέγετο τόπος, ἐν ᾧ μίλωτος ὀρούσεται, καὶ ὅτι κατὰ
20 τὸν Πανσανίαν μίλωτος ἐλέγετο καὶ ἡ ἐρυσίβη²⁾. ὀρούσος δέ,
σησιν, αὐτὴ καταληφθεῖσα ἐπὶ καύσεως, ἐφ' ἧς διαφθερί-
σεται πῶς σπόριμος καρπός.

258. Eustath. p. 1340, 29. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν παραλέ-

²⁾ Conv. Phot., qui Menandrum testem laudat.

255. ¹⁾ Saepissime haec iterantur, cf. p. 883, 45. 1337, 40. 1664, 27. Et. M. 581, 7. Hes. — Diversa ap. Harp. Suid. gl. μέτανλος.

²⁾ Cf. Phot. (ubi s. f. μεταίχιμιον legas). Et. M. I. I. Hes. s. v. μέσσανλον. Lex. Bachm. 298, 16. Moer. Phryn. Lob. p. 195. Schol. Apoll. Rhod. III. 235.

³⁾ Fortasse utrumque atticistis debetur, cf. Phot. s. v. μεθόριον, μεταίχιμιον. Eust. p. 384, 46. 516, 21. 833, 32. Et. M. 586, 21. Et. Gud. 388, 53 (ubi στρατῶν pro στρατιώτων legas). Hes.

256. ¹⁾ Cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Thesmoph. 928. (cf. Eustath. p. 760, 42). Et. M. 584, 32. 36. Et. Gud. 392, 16. 626, 42. Hes.

²⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 367, 21. Suid. Hes.

257. ¹⁾ Praecedit fr. 438. — Conv. Phot. cf. Hes. Poll. VII. 100.

²⁾ Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 236, 20. Schol. Plat. Rep. 609A. Hes. Et. M. 378, 46. Et. Gud. 210, 18. 25., quae similia de hoc frumenti morbo proferunt, neque tamen vocem aut explicationem iteraverunt.

γούσαν τοῦ μόλυβδος¹⁾ διὰ τοῦ υ προέφερον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τοῦ βύβλος. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν, ὅτι μόλυβδος διὰ τοῦ υ καὶ δ. ὄθεν δηλαδὴ ὁμοιόγραφος καὶ ἡ μολύβδαινα²⁾. ἔν δὲ τῷ

μόλιβος ὡς ἐγράφεται ἀχμή 5

διὰ μέτρον, φασὶν, οὕτω γέγραπται. ἐπεὶ καὶ Ἴωνες ὁμοίως Ἀπτικοῖς μόλυβδον λέγουσιν.

259. Eustath. p. 1539, 30. ὁ δὲ μόνιππος ἀνὴρ ὁμοῖος τῷ κελητίζοντι. φησὶ γὰρ ὁ αὐτὸς Πανσαρίας οὕτω· μόνιππος¹⁾. ὁ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμος. 10

260. Eustath. p. 1476, 61. αἱ δὲ γε μυστίλαι¹⁾, ὧν ἡ μὲν ἄρχουσα διὰ τοῦ ε, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ἰῶτα, ψωμοὶ εἰσι κοῖλοι, οἷον μίστρα²⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, τουτέστιν μυστήρια εἰπεῖν ἰδιωτικῶς. καὶ μυστιλᾶσθαι³⁾ φησὶ τὸ οὕτως ἐσθίειν. κατὰ δὲ ἄλλους τὸ κοιλαίνειν ψωμοῦς. 15

N.

261. Eustath. p. 229, 4. ἰστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύσιος ὁμωνυμίαν εἰσάγει τοῦ νεοσσοῦ, ἔνθα φησὶν, ὅτι νεοσσοῦ¹⁾ λέκιθος ῥοῦ.

258. ¹⁾ Cf. p. 841, 17. Moer. p. 203, 8. Et. M. 590, 8. Et. Gud. 397, 21. Zon. 1366. Tittm. Kock. Com. III. p. 397.

²⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 303, 4.

259. ¹⁾ Arte cohaeret cum fr. 45. 170. — Conv. Phot. Suid.

260. ¹⁾ Conv. Phot. s. v. μυστίλαι, μυστίλην. Hes. Suid. Lex. Bachm. p. 305, 9., cf. Poll. VI. 87. X. 89. — Falso scriptum ap. Eust. p. 135, 8. Greg. Cor. p. 559. Schaeff. (confusum cum μυστιλᾶσθαι verbo notissimo).

²⁾ Cf. Athen. III. p. 126 B.

³⁾ Conv. Hes. Schol. Ar. Eq. 827. 1168. Schol. prim. ad Ar. Plut. 627. (alterum editionis Iunt. ex Eust. p. 135, 8 fluxisse puto). Et. M. 595, 50., cf. Ath. VI. 286 F.

261. ¹⁾ Praecedit Aristophanis Byz. doctrina, cf. Eust. p. 753, 54. Nauck, Ar. Byz. p. 127. Tum sequitur etymologia posterioris aetatis, cf. Et. M. 600, 47. Et. Gud. 406, 14. Aelii Dionysii doctrina recurrit ap. Phot. Suid., sed multo fusior: νεοσσοῦ ἢ τοῦ ῥοῦ λέκιθος. καὶ τὸ περὶ. Μένανδρος Ἄνδρα (fr. 42 Kock)

καὶ τετάρων ῥῶν μετὰ τοῦτο, γιλάτη,
τὸ νεώτιον.

Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ ῥῶν συγγράμματι φησιν· ῥῶν διαδίδοται ἢ ἀρχή

262. Eustath. p. 1562, 34. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Ἰωνες μὲν νεωδράς¹⁾ φασιν. Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώρια²⁾. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ νεωρεῖν³⁾ φασὶ τὸ ναυφυλακεῖν.*

263. Eustath. p. 1450, 42. *σημείωσαι δὲ, ὅτι, ὥσπερ 5 διαφέρει τὸ ἐπομύναι καὶ ἀπομύναι, οὕτω διαφέρει κατὰ Αἴλιον Διονύσιον¹⁾ καὶ τὰ ὀρθωματικά ἐπιρρήματα. τὸ μὲν γὰρ, „νὴ τὸν“ καὶ „ναὶ μὰ τὸν“ κατομοτικά φασιν. ἔξ Ὀμήρου οἶμαι λαβὼν τὸ „ναὶ μὰ τὸν“ εἰπόντος*

ναὶ μὰ τόδε σῆπτρον (A 234),

10 ἀπομοτικά δὲ τὸ „μὰ τὸν“ καὶ „οὐ μὰ τὸν“.

Ξ.

264. Eustath. p. 1167, 23. (Antecedit fr. 164) *ὁ δὲ Πανσανίας λέγει¹⁾, καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμὸς²⁾ καὶ*

ὑπὸ τὸν ἑμένα λεγδόν. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα καὶ οὐκ ἐν τῷ καλουμένῳ νεοτιῷ. διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρὸ τοῦ τούτου φήσαντες, καὶ ἐστὶ τὸ ὄχρον περιτόωμα τοῦ σπέρματος. ὅτι δὲ καὶ τὸ ὄχρον ὀττόν ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ χρησισμῶν. ὄναρ γὰρ τινά, φησι, θεασάμενον ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ κρέμασθαι ψά, προσαναθέσθαι ὀνεροζόρη. τὸν δὲ εἰπεῖν „ὀρέπτων θησαυρὸν ἐρόήσεις κατὰ τὸν τόπον τούτων“. ἐδρόντα δὲ σταμνίων, ἐν ᾧ ἀργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τι τοῦ ἀργύριον τῷ μάντει. τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν· τοῦ δὲ νεοτιοῦ οὐδὲν μοι δίδως; καὶ Μφιλος (fr. 121. Kock.) κέχρηται τῷ λέξει·

φῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχε νεότια.

Fortasse omnia atticistae debentur. — Cf. Hes. Phryn. Lob. p. 206. B. A. 109, 22. Ammon. Valck. p. 145.

262. ¹⁾ Conv. Phot. s. v. νεώνας, Hes.

²⁾ Similia p. 1579, 42. Cf. Harp. Phot. Suid. Et. M. 601, 18. Et. Gud. 406, 60.

³⁾ Conv. Phot. Hes.

263. ¹⁾ Plane conv. Phot. s. v. νὴ τὸν. Fortasse, si λαβὼν ad atticist. referendum esse concedes, etiam p. 92, 16—27 ad Ael. Dion. reducenda sunt, cf. Hes. s. v. ναὶ μὰ, μὰ. Suid. νὴ. *Μα. ναὶ μὰ τὸν, μὰ et saepius.*

264. ¹⁾ Ex eodem fonte manavit Eust. 1604, 50. *ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ξίφους οὐ μόνον διαξιφίσσασθαι τὸ πολεμεῖν, ὡς παρὰ τῷ κομικῷ. οἶον „Μήθοισι διεξιφίσω“, ἀλλὰ ξιφίσειν τὸ χειροτονεῖν παραπλήσιον, φασί, ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα καὶ ξιφισμὸς, φασί. σχῆμα ἐμμελείας. Cf. Et. M. 269, 21. Hes. διαξιφίσσασθαι. Ex communi fonte, id est ex lexico antiquiore, etiam fluxit Poll. IV. 99. εἶδη δὲ ὀρχημάτων ἐμμελεία τραγική, κόρδαρες κομικοὶ, σίκωνες σατυρική. ἐνόπλιοι ὀρχήσεις προρῆγη τε καὶ τελεσίας. ἐπώνυμοι δύο Κρητῶν ὀρχηστῶν Περφίχον τε καὶ*

σχήμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξίφισαι³⁾ τὸ ἐξορηγήσασθαι ὡσπερ καὶ ἀποφοιτῆρ⁴⁾ παρὰ Ἀνοίε τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, τουτέστι μαθητόντα.

265. Eustath. p. 939, 8. τὸ δὲ νεήγεσιν¹⁾ οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ ρεωστί ἠγορημένοις, οἱ δὲ τοῖς ἔχουσι νεὰν ἀκὴν — ἐχρῆν⁵ οἶν, φασιν, ὀξύνεσθαι καὶ τὸ νεήκης. ἔχει γὰρ θηλυκὸν τε τὴν ἀκὴν προὔπερχον καὶ οὐδέτερον εἰς ες καὶ γενικὴν εἰς οὐκ. ἀλλ' ἡ παράδοσις βαρύνει αὐτὸ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης καὶ μεγαλήτης καὶ τῶν τοιούτων. βαρύνεται δὲ ὁμοίως καὶ ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ ζουριῶν²⁾, ὧς φησιν¹⁰ Αἴλιος Διονύσιος.

O.

266. Eustath. p. 1828, 48. ἐκ δὲ τῶν ὀϊων καὶ ὄα¹⁾, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐπὶ ἡματίου διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. καὶ τοῦτο μὲν ἐκείνος ἐν τῷ ὀ στοιχείῳ τῷ μικροῦ. ἐν δὲ τῷ ὠ μεγάλῳ φησὶν ὁ ἀετός· ὄα²⁾· μῆλωτῆ διαφθέρα. οἷς γὰρ τὸ¹⁵

Τελείον. ἐκαλεῖτο δὲ τι καὶ ξιγισμός καὶ ἰ ποδισμός καὶ ἡκνοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὄσφην φορτικῶς περιάγειν. Quo ex loco statim apertum fiet, Et. M. 270, 5, atticistarum doctrinam repetere: διαρριζνοῦσθαι τὸ τὴν ὄσφην φορτικῶς περιάγειν. Κρατῖνος Τροφονίῳ (fr. 219. Kock.)

ξίγιζε καὶ σπόδιζε καὶ διαρριζνοῦ.

ἐκ τοῦ ἠγοροκοῦ. cf. Heyden p. 254. Non σπύρθιζε cum Kockio scribes, sed scripturam traditam tenebis: immo ex Etym. Pollux corrigendus et σποδισμός pro corrupto ποδισμός restituendus est (nisi ex Ath. XIV. 630 A. διποδισμός mavis). Voces διαρριζνοῦσθαι, ἡκνοῦσθαι eodem modo explicatas vides ap. Phot., cf. Soph. fr. 295. Hes. s. διαρριζνοῦσθαι, διερριζνοῦντο.

²⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Athen. XIV. 630 F. Hes. s. v. σκιφίζει, ξιγισμός.

³⁾ Cf. B. A. 432, 32. Hes.

⁴⁾ Cf. B. A. 439, 8. Hes. Suid. Apud Lysiam frustra quaesiveris: unde efficitur, etiam testimonium Lysianum (ex deperdita oratione desumptum) operi Dionysiano inuisse, cf. HSt. I. 2. 1783.

265. ¹⁾ Totum locum cum canone ab atticista allatum esse censeo, cum ex consuetudine illius sit, ita res grammaticas explicare. — Vox νεήκης cum priore explicatione ap. Suid. Lex. Bachm. 307, 1.

²⁾ Conv. Phot. Suid.

266. ¹⁾ Conv. Phot. s. v. ὄα. cf. Et. M. 820, 6.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. (partim aliena adiecta sunt, cf. Lex. Bachm. 420, 18, Et. Gud. 575, 43. (I. περιστόμοι). Quae fuit Aristophanis Byzantii doctrina, cf. Nauck. p. 197. Mill. Mél. p. 430. Prol. p. 48. et not. 1.

πρόβατον. ἐν ἑτέρῳ δὲ λεξικῷ ῥητορικῷ γράφεται, ὅτι
 ᾧ³⁾· ἔσχαται ἄκραι. [ἐν ἄλλῳ δὲ, ὅτι ᾧ⁴⁾ ἢ μηλωτὴ κατὰ
 ἔκτασιν. καὶ δῆλον δὲ ἐκ τῶν ῥηθέντων, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον,
 ἤγουν τὸ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ, φυσικόν ἐστιν ἐκ τοῦ οἴς, τὸ δὲ
 5 δεύτερον ἐξετάθη. ἔνθα προσεκτέον τῷ γράψαντι, ὅτι ὄϊα
 διεφθέρα μηλωταί. οὐ ἐκτάσει καὶ συναίρεσαι ᾧα. ὁμοίως δῆ-
 λον καὶ ὅτι οὐ πολυτελεῖς κατὰ τὴν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τοῦ
 Ὀδυσσεῶς χρυσῆν ᾧαν αἱ λοιπαὶ κυρίως ᾧαι, ἀλλὰ μηλωταί
 τινες, ὁποῖα πολλὰ καὶ μέχρι νῦν παρὰ τοῖς ἀγροίοις]. ἐν
 10 δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὄξυτόνως
 καὶ συνεσταλμένως ὄαι⁵⁾ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ
 κωμικοῦ τὸ (Ar. fr. 228 Kock).

ὅτε τὰς ὄας ἐποιήσατο.

οἱ γὰρ παλαιοί, φησι, καὶ ταύταις οἴδς δέρμα προσέροραπτον,
 15 ἵνα ἤγιστα τρίβοντο τὰ κάτω τῶν ἱματίων.

267. Eustath. p. 1773, 30. Ἄλλιος μέντοι Διονύσιος
 γράφει ὅτι καὶ τὸ οἴσθα¹⁾ καὶ οἴσθας ἄμφω Ἑλληνικὰ, καθὰ
 καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας. ἅπαξ δέ, φασι, παρ' Ὀμήρῳ τὸ οἴδας
 ἐν τῷ (α 337).

20 πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελεκτήρια οἴδας.

268. Eustath. p. 1160, 17. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ Ἀλ-
 λίου Διονυσίου φέρεται καὶ ὄλιον¹⁾ τὸ ὀλίγον. φησὶ γὰρ
 ὀλίγον. τὸ δὲ ὄλιον ἢ βάρβαρον ἢ Ἰακόν.

— Mire accidit, quod eadem doctrina recurrit ap. Phot. s. v. ὄας. Moer.
 p. 205, 22. Bekk. Hes. s. v. ὄα. ubi s. f. adicitur ἢ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις
 ᾧα. cf. Poll. VII. 62. 64.

³⁾ Conv. Et. M. 620, 40. Suspicio movetur, an recta Eust. tradiderit.

⁴⁾ Omnia ex tractatu grammatico inserta sunt. Partim recurrunt
 ap. Et. Gud. p. 575, 31., cf. Herod. ed. Lentz. II. 609, 9. Cf. Lob. Phryn.
 p. 495 (Hes. s. v. οἴαι).

⁵⁾ Conv. Phot., qui Daetalenses advocat. Cf. Schol. Apoll. Rhod. IV.
 46. Et. Gud. 575, 48. Hes. s. v. ὄας.

267. ¹⁾ Moer. p. 205, 6. — Hierodiani doctrina fuit, cf. II. 195, 24.
 Lentz. Cratin fr. 105. Kock. — An ea, quae Hes. contra affert: οἴσθας.
 οἴδας. ἐκατέρως Ἰτακοί, iure cum Lentzio, Herod. II. 559, 13 ad Hiero-
 diani libros περὶ ὀρθογραφίας referenda sint, dubito.

268. ¹⁾ Eustathii locus non recte sese habere videtur. ὄλιον enim non
 Ionum, sed Tarentinorum proprium fuit, cf. Herod. II. 925, 24. Lentz.
 Et. M. 621, 51. (cf. Herod. II. 295, 9). — Ionum forma ὀλίζων (non sem-
 per sensu comparativo accepta, cf. Et. M. 622, 1. Cohn. Stud. Berol. I. 673.)

269. Eustath. p. 862, 40. ἡ δὲ ὁμωνυμία καὶ τι σκεῦος (sc. ὄνος) οἶδε παρὰ τοῖς Ἀριστοτελικοῖς καὶ ἔστιν ἀπ' αὐτοῦ ὀνεύειν ῥῆμα, περὶ οὗ Ἀίλιος Διονύσιος γράφων φησὶν ὠνευον¹⁾· παρὰ Θουκυδίδη τὸ ἐκίνουν καὶ περιήγον. ὄνος γὰρ τοῦ μύλον τὸ κινούμενον. καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ ὄνος. 5

270. Eustath. p. 964, 64. δῆλον δὲ, ὅτι μαντική ποτε λέξις τὸ ὄσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν αἰεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι. τοιαύτη δὲ λέξις ἔστιν ὅτε καὶ ἰ ὄψ, ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὅπα (l. ὄττα)¹⁾ τὴν κληδόνα καὶ ὀπέυεσθαι (l. ὀττεύεσθαι)²⁾ τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης 10
Λυσιστράτη·

ὄπτενόμενος κάθηται (vs. 597).

II.

271. Eustath. p. 898, 7. πάλῃ¹⁾ δὲ κυρίως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον λεπτότατον ἄλευρον, καὶ τέφρα· Φερεκράτης 15
Ἰπποφ (fr. 60 Kock)

ἀνέπλησα τὸ φθαλμὸν πάλης φυσῶν τὸ πῦρ

erat, cf. Eustath. p. 1643, 1., qui ad Heraclidem provocat. Barbara forma autem fuit ὄλιον, cf. Plat. Hyperb. fr. 168., quae optime quadrat ad Hyperbolum Lydum vel Phrygem, ut appellatur a Polyzelo (cf. Schol. Luc. vol. IV. p. 46. Jacobitz.). Ex Platonis fragmento ap. Eust. rectum accentum vocis ὄλιον servatum esse crediderim. — A. Dionysii glossam autem ex duabus contaminatam esse censeo, quarum altera fuit ὄλλῖζον δὲ Ἰακόν, cf. Hes. Suid. ὄλλῖζονος Schol. Nic. Ther. 372. Et. M. 622, 1.

269. ¹⁾ Prorsus conv. Suid. Schol. Thuc. VII. 25., cf. B. A. 57, 21. — Verbum ipsum recurrit ap. Hes. s. v. ἰνεύει. Galen. Lex. Hippocr. (vol. XIX. p. 126. Kuehn). Erot. p. 102, 19. — ὄνος vocem explicat Et. M. 114, not. Hes., cui Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533b, 10. Bekk. contradicit.

270. ¹⁾ Eadem doctrina, sed recta lectione p. 1398, 29. Conv. Phot. Suid. Tim. Schol. Plut. Legg. 800C. — Corruptelas iam Rindfl. sanavit, cf. Prol. p. 33. — Cf. B. A. 55, 12.

²⁾ Verbum solum ap. Hes. Schol. Ar. Lys. 597.

271. ¹⁾ Totum locum atticistae deberi, fortasse etiam plura, docet p. 786, 21. — πάλῃ vocem habes ap. Phot. παλημάτιον, Hes. gl. 2., coniunctam cum altera παιπάλη ap. Et. Gud. 449, 37. 627, 44. Et. Or. 126, 14, quod Larcher corr. — Ap. Et. M. 661, 9. tertia vox accedit πασπάλη, quam cave cum παιπάλη confundas. Fuit glossa a ceteris scernenda, quae apparet ap. Phot. Hes. Schol. Ar. Vesp. 91. Moer. p. 208, 18. Bekk. Galen. Lex. vol. XIX. p. 128, 15. Kuehn. Confusum cum παιπάλη ap. Hes. s. v. παιπάλη.

ἡ δὲ τοιαύτη πάλη ἀναδιπλασιασθεῖσα κατὰ τὴν λαίλαπα καὶ κατὰ τὸ παιφάσσειν ἀποτελεῖ τὴν παιπάλην²⁾.

272. Eustath. p. 166, 14. τὸ δὲ πανσυνδίη¹⁾ καὶ διὰ τῶν δύο σ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ὁ σύσσιτος, σύσσομος καὶ τὰ ὅμοια. [δηλοῖ δὲ κατὰ τινὰς τὸ παμπληθεῖ²⁾. ἕτεροι δὲ φασὶ πασυνδίη ἀντὶ τοῦ πανστρατιᾶ, μηδενὸς μαχομένου ἀπομένουτος. ἄλλοι δὲ πανσυνδίη ἀντὶ τοῦ πανορμεῖ.] Ἄλλιος δὲ Διονύσιος ἀντὶ τοῦ παντελῶς, ὄθεν παρὰ Θουκνυδίδην³⁾ τὸ πανσυνδεῖ διεφθάρθαι.

10 273. Eustath. p. 833, 48. παραιβάτης¹⁾, ᾧ ἐόκει παρὰ

²⁾ παιπάλη vox sola exhibetur ap. Phot. Lex. Bachm. 325, 19. Suid. Schol. Aesch. II. 40. Et. M. 661, 9. Et. Gud. 447, 44. Semper fere coniungitur altera glossa παιπάλημα. τὸν πανοῦργον καὶ ποικίλον ἐν κακίᾳ καὶ παμπόνηρον σὺν ἀγγυοῖς. Sola haec explicatio ap. Suid. gl. 3. Schol. Ar. Av. 430. Schol. Luc. v. IV. p. 238. Jacobitz. Freyer. p. 272 idoneis de causis etiam hanc glossae significationem atticistis deberi demonstrat. — Fortasse ex Eust. p. 786, 19. etiam παλύνειν (= λευκαίνειν) verbum ex eodem fonte prodiisse affirmari potest, cf. Hes. Suid. παλννομένης. Erotian. p. 111, 6. Klein. Et. M. 648, 7. 650, 2. Et. Gud. 449, 34. (ubi in. παλύνῃ restitutas) 449, 36. 628, 41.

272. ¹⁾ Recurrit ap. Phot. πασυνδί· παντελῶς. ὁ Θουκνυδίδης ἡ· μὴ οὕτω γε πασυνδι διεφθάρθαι· ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι πανσυνδί. ἔστι καὶ ἐν Αἰτομόλοις Φερεκρότους (fr. 31. Kock). A. Dionysio igitur forma πασυνδί placuit, neque facit cum Aristarcho in Schol. Ven. A. ad B 12., qui πανσυνδίη praetulit, cf. Cob. Mnemos. X. 53. Neque tamen cum Cobeto glossam Photianam laceram esse iudicaverim.

²⁾ Uncinis inclusa ex Et. M. 650, 54 (unde in Et. Gud. 450, 45. σένεσθαι pro σέβεσθαι restitutas) petita esse puto. Neque tamen prorsus ea vetustioris originis esse negaverim, cf. Hes. Suid. Lex. Bachm. 334, 17. Et. Or. 138, 28. — Non est, cur cum Lentzio (II. p. 563, 22.) glossam Hesychanam Herodiani esse putemus.

³⁾ De loco Thucydideo cf. Stud. Lips. IV. p. 102. Redit glossa in schol. Patm. ad VIII. 1. Revue de phil. I. p. 188.

273. ¹⁾ Quo cum loco cf. Eust. p. 652, 44. ὀρθότερον γὰρ ἐστὶ παρανυμφίον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην ἢ πεξῆ ἢ ἐφ' ἀμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις, ἐφ' ὧν καὶ πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναβαίνειν καὶ ὄχονόμενος τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι. Unde hanc doctrinam Aristophaneam (cf. Nauck p. 80. 146. sq.) usque ad etymologiam transisse ad Pausaniam apertum est. Didymum eadem tradidisse affirmat Schol. Eur. Or. 1369. Schmidt, Did. p. 245., cf. Prol. p. 58. sq. Pausaniae doctrina recurrit ἀντολεξεῖ ap. Phot. Suid. s. v. ζεῦλος ἡμοικόν. Et. M. 409, 34. Magnam partem conv. Phot. Suid. Hes. s. v. πάρ-

τοῖς μεθ' Ὀμηρον ὁ ἐν τοῖς γάμοις λεγόμενος πάροχος. φησὶ γὰρ Πανσανίας, ὅτι ἐν γάμοις τρεῖς ἐπὶ ἀμάξης ἐκάθηντο, μέση ἢ νύμφη, ἐκάτερθεν δὲ ὁ νύμφιος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἔνθα σημειῶσαι ἐπὶ οἴου σημαυνομένον ὁ πάροχος ἔκειτο· οὐ γὰρ 5 ἐπὶ τοῦ νῦν συνήθους, ὅς ἐκ τοῦ παρέχειν γίνεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ, ὡς εἴρηται, παροχομένου καὶ ὄσανει παραβαίτον.

274. Eustath. p. 914, 46. ἔτι δὲ καὶ παρώπιον τὸ καὶ ἀντήλιον¹⁾. τὸ δὲ ἦν δέσμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος²⁾. ὅπερ οἱ θεωρικοὶ πάροπον λέ- 10 γουσι.

275. Eustath. p. 1408, 27. [τὸ δὲ δῶ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ δῶμα, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ἦλος ἦλ κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ ἄλλα ὅμοια.] καὶ ὡς τὸ παῦσαι παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον¹⁾. 15

276. Eustath. p. 1280, 33. κάπη δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κάπτω δοκεῖ γίνεσθαι· ἀπ' αὐτῆς δὲ παυσικάπη¹⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον μηχανήματι τροχῶ ἔμφερές, δι' οὗ τὸν τροχῆλον διείρον ἔποζυγίον, ὥστε μὴ ἐσθίειν. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε, φησὶ, μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῶ στόματι 20 προσάγειν.

277. Eustath. p. 1493, 54. μάλιστα δὲ ὁμοιότερον πρὸς τὸν ῥηθέντα Ὀμηρικὸν κρατῆρα τὸ παρὰ Αἴλιον Διονύσιον παυσινύσταλον¹⁾ εἶτε βρωμά, φησιν, εἶτ' ἄλλο τοιοῦτον.

οχος. Phot. παροχήσομαι. Cf. Et. M. 145, 30. Schol. Ar. Av. 1737, Schol. Luc. vol. IV. p. 122. Jacobitz. Poll. III. 40.

274. ¹⁾ Cf. fragm. 57. A. Dionysii verba ἀντολεξεί repetita ap. Phot. Suid. Quae Hes. fere eisdem verbis profert. Similia Poll. II. 53, ubi κανθήλια, quod nemo audivit, velim corrigas, cf. ib. X. 54. παρώπια. ἀνθήλια.

²⁾ Eadem doctrina paullo fusiùs repetitur p. 1281, 2. καὶ παρώπια· τὰ ὀφθαλμοῦς ἵππων περιτιθέμενα δέσματα καὶ τὰ χάριν σκιᾶς ἀντήλια, τὰ προβεβλημένα δηλαδὴ τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις.

275. ¹⁾ Conv. Phot.

276. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. cf. Hes. Schol. Ar. Pac. 14. Etymologiam addidi, quod ex loco Aristophaneo fr. 302. petita esse videtur. Cf. Poll. VII. 20. X. 112. Arist. fr. 301. Kock.

277. ¹⁾ Conv. Et. M. 312, 18., qui ex lex. rhet. descripsit et Pherecratis testimonium (fr. 208.) addit, cf. Heyden p. 207.

τὸ δὲ πανσύνσταλον ὁμοίον, φασί, τῷ ἐργηγόρσιον, ὃ δηλοῖ τὸ ποιοῦν ἐργηγορέναι καὶ ὡς εἶπεν νηφάλιον.

278. Eustath. p. 735, 57. ἡ δὲ τοῦ δ καὶ τοῦ τ συγγένεια δηλοῦται καὶ διὰ τῆς χάριτος. ὡς γὰρ θέμιδος θέμιτος, οὔτω καὶ χάριτος χάριδος. ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ πελιδνοῦ¹⁾. αὐτὸ γὰρ καὶ πελιτὸν διὰ τοῦ τ παρὰ Θουκυδίδη²⁾ εὔρηται, ὡς καὶ Ἀίλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.

279. Eustath. p. 1421, 63. πηνρίον¹⁾ δὲ ἔστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήνριτον²⁾ ἄμφιον. καὶ ἐκπηνρίζω ἄημα³⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ ἐκπηνριεῖται³⁾, ὃ ἔστι μισητόν, καὶ κατὰ Πανσαρίαν ἐξειλήσει εἰς πηνρίον. καὶ ἔστι κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην τὸ Πηνελόπη κλήσις ἰστορογῶ γυναικὶ πρόπουσα. τὸ μέντοι διαπηνρικίζειν⁴⁾, ὃ ἔστι διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν, οὐκ ἐντεῦθεν ποθεν παρῆται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς 15 πηνρήκης, ἣ περικεφάλειον δηλοῖ περίθετον ἐκ τριχῶν, οὐ μόνον γυναιξίν, ἀλλὰ καὶ γυναικίζομένοις ἀνδράσι χρῆσθην, οἳ τριχῶν ἐψίλωνται.

280. Eustath. p. 905, 55. „καρικοεργέα ὄχανα“¹⁾ ὃ ἔστι

278. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes., cf. Moer. p. 208, 8. Eustath. p. 869, 65. B. A. 293, 14. Lex. Bachm. 335, 28. Et. Gud. 460, 2. 461, 9. Poll. IV. 141. De scribendi ratione iam Herodianum disputantem habes II. 568, 15. Lentz.

²⁾ Cf. Stud. Lips. IV. 103. — Repetitur vocula ap. Dio. Chrysost. II. p. 202, 27. Ddf.

279. ¹⁾ Verba omnia a πηνρίον voce derivata ex atticistae scrinio petita esse docet locus geminus p. 1328, 48, cui fr. rhet. 405 adnexum est. Cf. Prol. p. 17. — πηνρίον redit ap. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 342, 25.

²⁾ Cf. Hes.

³⁾ Cf. Hes. Suid. Schol. Ar. Ran. 578.

⁴⁾ Dubitanter ad atticistas rettuli. Recurrit vox plerumque cum πηνρήκη conexas, cf. Suid. Hes. Et. M. 269, 35. cf. 790, 18. Mill. Mél. p. 87. Sola extat vox πηνρήκη ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 342, 20. Schol. Luc. vol. IV. p. 245. Jacobitz. πηνρικίζειν ap. Gramm. ms. apud Hermann. Opusc. III. 40. οἱ παλαιότεροι κωμικοὶ πηνρήκην καὶ πηνρικίζειν ἔλεγον. Κρατίνοσ· πονηροῦσ ἐξαπατᾶ. λέγεται δὲ ἡ πηνρήκη ἢ ἐπίθροσ κόμη. Cf. Suid. ἐπηνρικίζειν. — διαπηνρικίζου item Cratini fuit, cf. fr. 282. Kock, non mutandum cum illo in διαπηνρίσαι. — Vocis πηνρήκη explicationem iam vetustioris originis esse docet Poll. II. 30. X. 170.

280. ¹⁾ Anacreontis verba, cf. Eust. p. 707, 57. sq. Bergk. Lyr. III⁴. p. 279. (qui falso ad codicem Et. M. Florentinum provocat).

τοὺς πόρπακας²⁾, οὓς *Ἄλλιος Διονύσιος* ἐξημερέων φησί· πόρπαξ, τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον. τοῦτο δὲ καθ' ὁμοιότητα τῆς πόρπης, ἀφ' ἧς καὶ ἐπιπόρπημα³⁾, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ τῶν καθαροφθῶν ἐφαπτις, ἦν οἱ Λωρεῖς ἐπιπόρπαμά φασιν. 5

281. Eustath. p. 487, 6. σημείωσαι δὲ ὅτι πρὸ ὁδοῦ¹⁾ οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν, ὡς Πανσανίας δηλοῖ, τὸ ἀναγκαιότερον καὶ ὡς εἰπεῖν, προὔργου.

282. Eustath. p. 405, 35. ἰστέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων προξένων ἀστοξένων δορυξένων καὶ ἰδιοξένων¹⁾ μὲν κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται. καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξενοι²⁾ δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀναεισώσεως δεόμενοι, ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδία. δορυξένοι³⁾ δὲ οἱ ἐκ πολέμου¹⁵ ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξενοι⁴⁾ δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Πανσανίας δὲ περὶ ἀστοξένων οὕτω φησὶν· ἀστόξενοι⁵⁾ οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει ἀνέκαθεν, οὐκ

²⁾ Conv. p. 995, 20. *Κᾶρες* δὲ, ὡς προεφρέθη, τοὺς πόρπακας εὔρον, οἵπερ ἦσαν, ὡς καὶ ἀλλαγῶ ἐγράφη, προσθήματα ἐντὸς τῆς ἀσπίδος, δι' ἃν ἡ χεῖρ διείρετο. Conv. Phot., cf. Suid. Schol. Ar. Pac. 661. Eq. 849. Hes.

³⁾ Dubitanter attuli: nusquam enim nisi apud Poll. X. 190 hac notione invenitur.

281. ¹⁾ Paullo ante φροῦδος ex hac voce ortum esse episcopus affirmat, cf. p. 805, 45. Hes. Suid. Et. M. 800, 57. — Doctrina Pausaniae, cum nusquam simile quid appareat, suspicionem corruptelae movet.

282. ¹⁾ De totius loci fontibus cf. Prol. p. 43. sq. Plerumque atticista Aristophanis doctrinam sequitur. — Tota Dionysii doctrina recurrit ap. Phot. Suid. s. v. *ἰδιόξενος*. — *πρόξενοι* = Schol. Luc. IV. p. 138. Jacobitz. initio. Schol. Ar. Av. 1022. Schol. Dem. 175, 21. Ddf. ib. p. 651, 20. Ammon. p. 118. Et. Gud. 481, 29. Suid. Schol. Aesch. I. 89. III. 138. Freyer. p. 282. sqq. Hes. gl. *πρόξενοι* Schol. Her. (vol. II. p. 459. Stein). Erot. 112, 8. Klein. Schol. Hom. A 377.

²⁾ Hes. s. v. *ἀστόξενος*. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας κτλ. cf. *ἀστυξένοι*.

³⁾ Cf. Plut. Quaest. graec. 17. Hes.

⁴⁾ Moer. Hes. Schol. Luc. l. l. sub finem. Hunc ad locum ea, quae lexicogr. de *ἐθελοπρόξενος* voce proferunt (Hes. B. A. 95, 18. Suid. Schol. Thuc. III. 70), refero.

⁵⁾ Pausaniae doctrinam pleniorē habes ap. Eust. p. 485, 12. *πρόξενος* ὁ ὑπὸ πόλεως ἡξιωμένος ἐν τῇ σφετέρᾳ προῖστασθαι ξένους· ἰδιό-

ὄντες δὲ πολῖται ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. ἕτεροι δὲ οὕτω ἀστόξενοι⁶⁾ οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. περὶ δὲ δορυξένων ὁ αὐτὸς Πανσανίας φησὶν, ὅτι δορυξένος ὁ ἐκ 5 πολέμιων φίλος καὶ ὁ πρεσβευόμενος περὶ λύτρων, εἰ ζωογραφεῖεν τινες.

283. Eustath. p. 854, 12. τῶν δὲ ὀδόντων κοινὴ μὲν εὐθεία ὁ ὀδόν. εὐρηται δὲ καὶ ὁ ὀδόν. ἐξ οὗ καὶ προόδων¹⁾ κατὰ Πανσανίαν ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος, 10 καὶ ὁ χαυλιόδων²⁾ καὶ ἀμφόδων³⁾ καὶ ὁ χαλκόδων⁴⁾ καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἰακὸν δέ, φασιν, ὁ ὀδών, ὅθεν καὶ ὀδόντισμα⁵⁾ διάλεκτος ἀλγητικὴ ἢ κροῦμά τι. cf. p. 1872, 33. χαυλιόδων⁶⁾ γάρ ἐστι, τουτέστι κεχλασμένον τὸν ὀδόντα ἔξω ἔχων — δηλον δ' ὅτι καὶ προόδων ἂν λέγοιτο κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ 15 φασιν, ὅτι προόδων ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος.

284. Eustath. p. 983, 48. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρ' Αἰλίου Λιονυσίου κείμενος προῦ- 20 νεικος¹⁾, ἡγουν ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγορῆ (l. ἀγορᾶς).

285. Eustath. p. 1025, 38. γίνεται δὲ τὸ πρόϊον ἐκ τοῦ 20 πρῶν, ὡς καὶ τὸ πρόϊμος καὶ τὸ πρῶϊζά. προῦπάρχει δὲ ἀ-

ξενος δὲ ὁ ἰδίᾳ ἢ πατρόθεν ξένος — ἀστόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων τισὶν ἐπιγῶριος — δορυξένος δὲ ὁ πολέμον χάριν ἢ ἐκ πολέμον φιλωθείς. Pleraque inter se consentiunt. Sequitur Pausaniam ad δορυξένοι: Suid., ad ἰδιόξενος: Phot. Lex. Bachm. 260, 3. Hes. gl. 2.

⁶⁾ Conv. Hes. gl. 1. οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. B. A. 456, 5.

283. ¹⁾ Conv. Phot., ubi Naber προόδων scribendum esse censet. An recte? Error si subest, potius Pausaniae ipsius videtur, cf. B. A. 58, 21. Poll. II. 96. Hes.

²⁾ Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 413, 26. Et. M. 807, 37. 493, 10. Et. Gud. 301, 54 (ultimam vocem l. ἀσπάλαξ).

³⁾ Cf. Hes. Et. M. 94, 5. 493, 8. Et. Gud. 301, 51., unde suspicio oritur, etiam χαρχαρόδους glossam ex eodem fonte ortam esse.

⁴⁾ Suid. lemma solum exhibet; num Hes. χαλκῶδόντας στόλους huc pertinet?

⁵⁾ ὀδόντισμός scribendum esse puto, cf. Phot. Hes. Poll. II. 84.

284. ¹⁾ Conv. Phot., ubi vide Naber adn. Cf. Hes., qui alteram Photii (= Suid.) glossam cum sua contraxit, Lex. Bachm. 353. 1. Et. M. 691, 19. Et. Gud. 483, 48. B. A. 1415., cf. Poll. VII. 132. Kock, Com. III. p. 468.

τῶν μονοσύλλαβων¹⁾ τὸ πρῶ (l. πρῶ), ὃ δηλοῖ κατὰ Παν-
σανίαν τὸ πρῶ ἢ πρὸ καιροῦ.

286. Eustath. p. 905, 14. δηλοῦσι δὲ οἱ πρῶνες¹⁾ κατὰ
Πανσανίαν ὀρθῶν ἑξοχᾶς, λόφους. καὶ γίνεται, φησιν, ἀπὸ
τοῦ προῶσθαι. 5

287. Eustath. p. 437, 10. ἐκ τοῦ πίσσειν καὶ ἀνεῖν¹⁾
ταῦτοδενάμων λέξεων, ὡς φησι Πανσανίας ἐν τῷ αὐτοῦ
λέξικῳ, ἢ πισσάνη²⁾.

288. Eustath. p. 948, 19. ὅτι δὲ τὸ πτύον¹⁾ καὶ πτέον
ἔλεγον οἱ Ἄττικοι ὕστερον, Αἴλιος Διονύσιος φησιν. ἕτερος¹⁰
δὲ τις λέγει πτέον οἱ ἄλλοι, πτύον δὲ Σοφοκλῆς (fr. 980.
Nauck.) ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ.

289. Eustath. p. 870, 27. ὁ δὲ πυθμῆν καὶ πύνδαξ¹⁾
ἐλέγετο, ὁθεν παροιμία τὸ „ἀπυνδάκωτος²⁾” οὐ τραπεζοῦται

285. ¹⁾ An lexicographorum loci huc pertineant, dubium est. Fortasse
huc spectat Hes. s. v. πρῶ. Suid. B. A. 61, 18. Phot. πρῶι. — Glossa
Platonica ὀρθροῦ βαθείος ap. Phot. Suid. Tim. a nostra secernenda est.
— Eustath. p. 226, 46 πρῶζον formam profert κατὰ τοὺς παλαιούς. Sub
finem ibi legas καὶ ὅτι χθιζὸν κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ χθέσινον καὶ (πρῶζον)
τὸ ἐπόγγον. Cf. Et. M. 692, 1. B. A. 295, 27.

286. ¹⁾ Eadem explicatio recurrit p. 729, 48. 1060, 57. Conv. Phot. (cui
iniuria Naber hanc glossam ademit, quod ap. Apollon. 136, 30. Bekk. re-
currat), Suid. Lex. Bachm. 353, 29., cf. Hes. Et. M. 692, 47. Et. Gud.
484, 32.

287. ¹⁾ Cf. fr. 21. not. 5.

²⁾ Iam antiquitus hanc doctrinam in usu fuisse docet Ath. X. 455E.
Poll. VII. 24., cf. Herod. II. p. 930, 27. Lentz. — Cum Pausania conve-
nit Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 354, 12., cf. Et. M. 694, 37. Et. Gud.
485, 42. Et. Or. 135, 19., qui etiam de voce πίσσειν agunt, cf. Phot. Hes.
Schol. Ar. Ach. 507. — Aelii Dionysii de πισσάνη doctrinam agnosco in
p. 1218, 31. (praecedit fr. 238) παρ' οἷς (sc. τοῖς παλαιοῖς) κείται, καὶ
οἱ χριθῆ συνθετος ἀγλοιος ἢ πισσάνης.

288. ¹⁾ Fuit ἐργαλεῖον γεωργικόν, cf. Poll. VI. 89. Apoll. lex. hom.
187, 2. Bekk. (itaque Et. M. 695, 10. Gud. 485, 46. Or. 136, 1. diversa
proferunt). — Conv. Phot., cf. Suid. Hes. Schol. Hom. Ven. A. N 588. —
Iam antea eadem docuisse veteres apparet ex Poll. I. 245. X. 128., cf.
Phot. s. v. λιστόριον. Poll. X. 98. Phryn. Lob. p. 321.

289. ¹⁾ Conv. Phot. Hes., cf. Luc. Lexiph. cap. 13.

²⁾ Conv. Hes. Apud Et. M. 133, 50. testimonium pro lemma ex-
hibetur. Proverbium (= Soph. fr. 554. Nauck.) iterum ap. Paroemiogr.
II. 747, 19. Rhet. Graec. ed. Walz IX. p. 52 (Demetr. π. ἐ. qui Theo-
phrastum auctorem adlegat). Mire convenit Paus. cum Poll. X. 79.

κύλιξ“ ἤγουν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὴν λαβὴν τοῦ
 ξίφους πύνδακα εἶρηκεν, ὡς φησι Πανσανίας. Αἴλιος δὲ
 Διονύσιος καὶ αὐτὸς πύνδακα τὸν πυθμένα εἰπὼν λέγει, καὶ
 ὅτι πτερνίδες τὰ πυθμένα τῶν λεκανίων³⁾. τοῦτο δὲ ἴσως
 5 ἀπὸ τῆς πτέρνης ἐν μέσῳ κειμένης.

290. Eustath. p. 1626, 3. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ λεγόμενος
 παρὰ τοῖς παλαιοῖς πνὸς¹⁾ ἀρσενικῶς καὶ τῇ προσφορᾷ φα-
 σίν, ὡς τυρὸς ἔχει ἀνάπαλιν πρὸς τὸν ὄρον. ἔστι δέ, φασί,
 πνὸς²⁾ τὸ πρωτόρροτον γάλα καὶ νοστιμώτατον κατὰ Αἴλιον
 10 Διονύσιον, ὃ τινες πύαρ³⁾ φασίν. ἡ χρῆσις παρ' Ἀριστοφάνει
 ἐν Εἰρήνῃ. ὄθεν, φασί, καὶ πναρίτης (l. πνριάτης)⁴⁾ τὸ πύ-
 ρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

P.

291. Eustath. p. 1509, 44. ἐκ μέντοι τοῦ ῥάδιον ῥα-
 διουρῆος¹⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ κακοῦργος καὶ ῥα-
 15 διουρῆα¹⁾ φησίν, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγοῦρα καὶ θρασύτης. Ξενο-
 φῶν (Mem. II. 1. 20) δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχοῦσατο τῇ λέξει.
 λέγεται δὲ καὶ ῥάων ὁ ἐκ νόσου ὑγίης καὶ ῥαΐξιν²⁾ τὸ ἀπὸ
 νόσου ἀνασφάλλιν.

292. Eustath. p. 1485, 59. θηλῆ δὲ ἔστι τὸ ἀκρότατον
 20 τοῦ μαστοῦ, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ῥάξ¹⁾ θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς

³⁾ Conv. Phot. cf. Hes. Poll. II. 197. IV. 182.

290. ¹⁾ Cf. p. 1877, 1. Secundum Herod. I. 111, 20. 376, 10. Lentz. accentus sic collocandus est.

²⁾ Conv. Phot. Suid., cf. Hes. Schol. Ar. Pac. 1150. Iam veteres de accentu ac scribendi ratione dissensisse doc. Et. M. 697. 3. Gud. 487, 54. Or. 125, 17. (Ath. VI. 269 A.)

³⁾ Cf. Hes. Ath. II. 57 A.

⁴⁾ Conv. Phot. πνριάτη· θηλυκῶς τὸ πνρίεφθον. οὐχὶ πνρίατος, οὐδὲ πνριατῆ ὀξυτόνωος, οὐδὲ πνρίεφθος, cf. Hes. Schol. Ar. Vesp. 711. Luc. Lexiph. 3. c. schol.

291. ¹⁾ Conv. Phot. Altera eius glossa = Suid., ubi initio additur: ῥ. ὁ πλαστογοράφος. Cf. Naber ad l. I., cf. Lex. Bachm. 357, 20. Hes. Et. M. 700, 50. Gud. 489, 38.

²⁾ Cf. Hes., qui duplicem glossam habet. Et. M. 701, 57. Harp. Moer. 208, 24. (= Phot. Suid. Lex. Bachm. 357, 24). Schol. Dem. p. 55, 12. Ddf.

292. ¹⁾ Conv. Phot., cf. Phryn. p. 75. ἡ ῥάξ ἐρεῖς· ὁ γὰρ ῥάξ δύο ἔχει ἀμφοτήματα. Vide not. Lobeckii. Hes. ῥάξ. ἡ τῆς σταφυλῆς et Eust. p. 1633, 42, qui paullo ante Suid. s. v. Hes. secutus est. Cf. Et. M. 705, 52.

κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγός, οὐ μὴν ῥωγός. ῥώξ γὰρ εἶπεν βαρβαρισμός καὶ σολοικισμός ἐστιν, ὡς φησὶν Αἴλλιος Διονύσιος.

293. Eustath. p. 998, 30. δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν¹⁾ ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν δι' ὀσφρήσεων ἀπατωμένων ἢ καὶ ἀπατώντων. ἵ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως καὶ παρὰ Πανσανίαν, ὅς φησιν, ὅτι ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν. Μένανδρος (fr. 895. Kock.)

ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν

ib. p. 1822, 43. δοκεῖ ῥινᾶν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, λέγεσθαι τὸ ἐξαπατᾶν [ὅτε δηλαδὴ αἱ ῥίνες ἀπατήσουσι κύνα]. φέροι δὲ¹⁰ χρῆσις τῆς λέξεως ταύτης ἐκ Μενάνδρου Αἴλλιος Διονύσιος τὸ „ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν“.

294. Eustath. p. 1430, 39. ὅτι δὲ οἱ Αἰολεῖς τὸ ὀ εἰς ὀ τρέπουσι, μυριαχόθεν δῆλον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοφεῖν¹⁾, ὃ ῥυφεῖν λέγουσιν Ἴωνες καὶ Δωριεῖς κατὰ τοὺς¹⁵ παλαιοὺς. Αἴλλιος δὲ Διονύσιος ῥόφειν φησὶ λέγεσθαι, ὡς γράφειν, καὶ ῥόφουσι ὡς γράφουσι.

295. Eustath. p. 927, 54. ῥῶπος¹⁾ μέντοι λεπτὸς καὶ ἀτελής φόρτος, ὡς δὲ Αἴλλιος Διονύσιος λέγει καὶ ποικίλος. γέλγην²⁾ δέ, φασιν, αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ὄφην, καθὰ ὁ ῥωποπώλης³⁾, οὕτω καὶ ὁ γέλγοπώλης.²⁾ ἢ δὲ λέξις τοῦ ῥώπου παρὰ τε Δημοσθένει καὶ ἑτέροις. [κεῖται δὲ καὶ παρὰ τῷ Στράβωνι]. ἐκ τούτου δὲ καὶ ῥωποπερπερήθρα³⁾ τις προσερρέθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος, οὗ ἢ παραγωγή κατὰ τὸ δακτυλήθρα καὶ τὰ ὅμοια. φέρεται δὲ καὶ²⁵ ῥῆμα τὸ ῥωπίζειν⁴⁾, ὃ δηλοῖ τὸ σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν.

293. ¹⁾ Cf. Prol. p. 3. not. 4. Conv. Phot. ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν· οὕτω Μένανδρος., cf. Hes. Men. fr. 895. Kock.

294. ¹⁾ Praecurrat fr. 9. Conv. Phot. Hes. s. v. ῥύψαι. Et. M. 705, 27. Bergk. Lyr. II⁴. p. 498.

295. ¹⁾ Cum γέλγη in una glossa coniunctum Phot. gl. 3. Hes. s. v. ῥωποπώλης (s. v. ῥῶπος cum Phot. gl. 1. Suid. contaminatus est). B. A. 61, 32. Et. M. 705, 55., cf. Poll. III. 127. VII. S. I. 99.

²⁾ Cf. Hes. Luc. Lexiph. 3.

³⁾ Demosthenes ipse fuit, cf. Plut. Dem. 9.

⁴⁾ Conv. Phot. Et. M. 377, 29. Hes. s. v. qui Ionis testimonium adlegat. — An cum Nabero Phot. gl. 1. Suid. B. A. 299, 27. ad attic. referenda sint, dubium est.

Σ.

296. Eustath. p. 940, 27. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ πο-
 λεμικὸν σακεῖος, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος σάκκος¹⁾ δι'
 ἐνὸς κάππα προεφέρετο παρ' Ἀθηναίους, καθά γησιν Ἀἴλιος
 Διονύσιος. ὄθεν καὶ σακεύειν²⁾ γησὶ τὸ ὑλίξειν, ὡς Ἡρό-
 5 δοτος (IV. 23) . . . † „χρήματα ἔποσακίζόμενοι“³⁾ καὶ ἔπο-
 σακίζειν τῆς ὁδοῦ καὶ ὑφαιρεῖσθαι.

297. Eustath. p. 1625, 24. σηκὸς¹⁾ γοῦν φασιν ἠρωῶν,
 οἶον (Nauck. Fragm. trag. adesp. 164.)

ὅς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκόν, ἕλωος γενοῦ.
 10 ἐλέγοντο δέ, φασί, καὶ σηκίδες²⁾ οἰκογενῆ παιδισκάρια. κατὰ
 δὲ Αἴλιον Διονύσιον σηκύλη καὶ σηκίς κυρίως ἢ ἐν ἀρωῶ
 ταμίετον φυλάττουσα.

298. Eustath. p. 813, 43. Αἴλιος δὲ Διονύσιος¹⁾ ἱστορεῖ

296. ¹⁾ Conv. p. 588, 12. καὶ μὲν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸν σάκκον φασὶ καὶ
 δι' ἐνὸς γράφεσθαι κ, ὃν καὶ σάκταν φασί, καθά δηλοῖ καὶ ὁ κομμικός,
 ὡς ἀπὸ τοῦ σάκτω τὸ φορτίζω, cf. fr. 206. not. 4. Prol. p. 34. Conv. Phot.
 Suid. (cf. Schol. Ar. Lys. 1211.), cf. Phryn. Lob. p. 257. Moer. p. 209, 27.
 Schol. Ar. Ach. 822. (quod ad 745. respicit). Meisterhans, Gramm. der
 att. Inschriften p. 73. not. 672.

²⁾ Conv. Phot. Suid. B. A. 113, 32. Cf. Schmidt. Did. p. 52. sq.

³⁾ Quae vehementer turbata esse neminem fugiet, cf. Prol. l. i. Duas
 glossas agnosco et ἔποσακίζειν. ἐπεξαιρεῖν. ἀναλοῦν . . . χρήματα' ἔποσακίζό-
 μενοι. 2) ἔποσακίζειν τῆς ὁδοῦ. προκόπτειν scribendum esse puto, cf. Et. M.
 783, 26. Phot. B. A. 68, 30. Cf. Heyden. p. 218. — Glossa Hes. σακίζειν
 ex duabus contaminata est: προκόπτειν (sic Salmas.) enim ad ἔποσα-
 κίζειν referendum est.

297. ¹⁾ Fortasse ad att. revocandum est. Redit ap. Phot. Hes. Poll. I. 4.
 Ammon. p. 96. 128. (cf. Valck. animadv. p. 153. sq.). Et. M. 710, 53. Gud.
 499, 18. Eustath. 1818, 11.

²⁾ Conv. Phot. Suid., cf. Schol. Ar. Vesp. 768. Hes. s. v. σηκίς, ση-
 κύλλοι. Poll. III. 76. (qui obloquitur Aristoph. Byzantio ap. Mill. Mél.
 p. 434.) Commemoratur σηκίς ap. Ath. VI. 263 B. (Pherecr. fr. 10. Kock).

298. ¹⁾ De comoediae asigmatismo similia ap. Eustath. p. 1379, 56.,
 qui iterum Platonis locum adfert. Plura quaedam p. 896, 54., cf. Cram.
 An. Par. III. 13, 36. B. A. p. 1169. Apud Eust. scribitur ἐκ τῶν σιγμά-
 των Εὐραπίδων. Sed cf. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532a 15. Bekk. — An
 hoc fragmentum optimae doctrinae plenum hoc loco iuste inseratur, du-
 bium est. Equidem toti lexico praecessisse puto, imprimis quod exempla
 adlata non in lexicorum congerie iterum appareant. cf. p. 84.

τοὺς κομικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξ-
ήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἂν ἀρμόττοι. διὸ
καὶ διασίροντες τοὺς τραγικοὺς προσπαίξουσιν ἐν τῷ

ἔσωσης ἡμῶς ἐκ τῶν σῆμα τῶν Εὐριπίδου (Plat. com.
fr. 30. Kock).

λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ
σ σχηματισμὸν τοῦ στόματος, ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν, γυμνα-
ζόμενον αἰεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον. καὶ ὅτι Θετταλοὶ²⁾ καὶ Κι-
τιεῖς (I. Κιτιεῖς)³⁾, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον,
ὧν πόλις Κίτιον, κληθεῖσα οὕτω, φασὶν, ἀπὸ Κιτίου γυ-
ναικὸς τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώτ-
τειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικῶ νο-
μίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων φησὶ Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρον
μῆτε τραγικὸν μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κερῆσθαι αὐ-
τοῖς. ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου φησὶν ὁ αὐτὸς οὕτω καὶ 15
Ὀμηρος δὲ ποιητῆς ὧν καὶ ῥαψοδῶν προσείχεν ἄλλως τῷ
ὄγκῳ. διὸ καὶ ἀρχόμενος τῆς ποιήσεως οὐκ ἰωνίζει οὐδὲ „θεῆ“
λέγει, ἵνα μὴ συστείλας τὰ χεῖλη στενὸν τὸν ὄγκον ποιήῃ.

299. Eustath. p. 204, 28. ταῖς δὲ τοιαύταις λέξεσι¹⁾
σύστοιχον παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ τὸ σιλλοῦν²⁾, ὃ ἔστι 20
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν [ἐν (ἐπὶ Meier) τῷ διαφαν-
λίξειν καὶ διασύρειν].

300. Eustath. p. 953, 53. σημειῶσαι δὲ ὅτι κατὰ Παν-
σανίαν¹⁾ σζότη ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀπεσχοτωμένα,
φησὶ, τὰ ἐξωγραφημένα καὶ κερῶσμένα ἐλέγετο. 25

²⁾ Exempli gratia allati sunt Θετταλοὶ (cf. Meisterhans, p. 77. not. 729) et Κιτιεῖς, non, ut aliis placuit, eorum lingua explicatur. Κιτιεῖς enim Phoenices erant.

³⁾ A. D. non errore perductum ita scripsisse (Nab. Prol. 29), sed rectam formam servasse docet Boeckh. C. I. G. I. p. 523.

299. ¹⁾ Ante Eustathius de σιλλος eiusque derivatis egit: fortasse, si σύστοιχον premis, omnia ad Ael. Dion. revocanda sunt. Imprimis vox σιλλαίνειν hanc suspicionem movet, cum ap. Hes. Poll. II. 54 (qui ad ἰλλός = oculus, cf. fr. 209. not. 7. fr. 225. not. 5., provocat) eadem explicatione utatur atque σιλλοῦν. Cf. Phot. σιλλαίνει. Lex. Bachm. 364, 19. Et. M. 713, 7. Suid.

²⁾ Conv. Phot., cf. Hes. σιλλοι. Ultima dubitanter afferro, cum similia tantum redeant ap. B. A. 36, 20.

300. ¹⁾ Cf. fr. 217. not. 18. Idem protulit Enst. 1256, 44. — De voce

301. Eustath. p. 228, 38. *Ἄλλιος γοῦν Διονύσιος ο Ἀλικαρνασσεύς, ἐν οἷς γράφει πρὸς Σκύμνον, φησὶ ἄγριοι στρουθοὶ αἱ στρουθοκάμηλοι¹⁾. δῆλον δὲ ὅτι καὶ Λιβυκαὶ στρουθοὶ αἱ αὐταὶ λέγονται. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ*
5 στρουθίζειν τὸ ἐντελῶς πως ἕδειν, δηλοῖ ὁ κομικός.

302. Eustath. p. 959, 42. τὸ δὲ σῶς¹⁾ εὐρηταί, φασι, καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης (fr. 658. Kock)

οὕτω παρ' ἡμῖν ἢ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.
 καὶ σᾶ²⁾ τὰ σῶα οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ σᾶ ἢ σῶα. *Εὐροι-*
10 πίδης ἐν Ὑψιπύλῃ (fr. 762. Nauck.)

εὐφημα (N. εὐσημα) καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα
 Ἀριστοφάνης (fr. 631. Kock.)

ἢ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χό κάραβος
Ἄλλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα λέγει
15 ὅτι καὶ σῶοι σοὶ. καὶ σῶ³⁾ δέ, φησι, μονοσυλλάβως οἱ σῶοι
παρὰ Θουκυδίδη.

T.

303. Eustath. p. 1423, 9. ἡλάσκει, ὃ ἐξημερεύει τὴν ταλασίαν¹⁾ καὶ τὸ ταλάσιον κατὰ τὸν εἰπὼντα Πανσανίαν, ὅτι ταλάσια²⁾ τὰ ἑριουργικὰ καὶ ταλασία²⁾ ἢ ἑριουργία.

ἀπεσκοτωμένα idem docent Suid. Hes. — Mire sane accidit, quod sub eodem lemmate ap. Suid. B. A. 431, 26 legitur ἀπόμακτρα σκντάλων, ἀπεσκοτημένα ἐσκιαιοτροφημένα. cf. Aristoph. fr. 712. Kock. (l. ἀπεσκοτωμένα· ἐσκιαγραφημένα) quae glossae seiungendae sunt.

301. ¹⁾ Dubium, an in lexico ipso fuerit. Vix simile quidquam invenis. Cf. Hes. Suid. Apud Ar. στρουθός passim nominatur, etiam Libya, cf. Hist. anim. IX. 15.

302. ¹⁾ Haec omnia debentur atticistis. σῶς quidem (= salva) adhuc repperiri non potuit. σᾶ = σῶα et σῶα autem fuisse docet Phot. gl. 1. σᾶ.

²⁾ Phot. gl. 2. haec exhibet σᾶ. τὰ σῶα λέγονσι μονοσυλλάβως ἀπὸ τοῦ σῶα συναιροῦντες. καὶ τὸν σῶον καὶ σῶν καὶ σῶοι σοὶ παρὰ Θουκυδίδη. οἱ δὲ δισυλλάβως σῶοι, cf. Cob. Mnem. X. 92. Cf. Schol. Plat. Criti. 111 B. Hes. B. A. 302, 20.

³⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 742, 1. Et. Gud. 586, 12. Cf. Giesing. p. 14. sq. Cohn. Jahrb. XIII. 809.

303. ¹⁾ Cf. p. 1393, 46. et 962, 53, unde addas καὶ ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν τὸ ἐμμένειν ἔργοις καὶ ταλασίᾳ.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 381, 10. Schol. Plat. Leg. 805 A. cf. Gies. p. 28., cf. Hes. Tim. s. v. ταλασιουργία. Poll. VII. 29. Cf. fr. 304. Lex.

304. Eustath. p. 746, 37. *τάπητες δὲ νῦν τὰ προσκεφάλαια, καὶ σημεῖωσαι, ὅτι ὁ τάπητος ἐπόκειται, οὐ μὴν ἐπέρεται, οἷά τι σκέπασμα, καθάτινες ἐν ἄλλοις οἴονται. καὶ πῶς δηλοῖ τοῦτο καὶ ἡ τῆς λέξεως ἐτυμολογία, παραγενομένης ἐκ τοῦ πατεῖσθαι (cf. p. 1057, 10) κατὰ μετάθεσιν, ἐξ οὗ ῥήματος παρήχεται καὶ ὁ ταπεινός. εἰκόσασιν δὲ καὶ μαλλωτοὶ τάπητες¹⁾ εἶναι. ὅθεν Αἴλιος Διονύσιος ἀμφιτάπητας²⁾ φησι τοὺς μὴ ἑτερομάλλους, ἀλλ' ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν διασεῖς. καὶ Πανσανίας δὲ λέγει, ὅτι ἀμφιτάπητες οἱ ἀμφιμαλλοὶ³⁾, οἱ δὲ ἑτερόμαλλοι τάπητες. Quocum loco coniungendus est alter ap. Eust. 1645, 24. περὶ δὲ ταπήτων ἀρκεῖ εἰπεῖν ἄρτι, ὅτι εἰκόσασιν ταῦτόν ποτε εἶναι τάπητες καὶ διάπιδες, ὡς δηλοῖ Πανσανίας, ἐν οἷς φησι ψιλοδιάπιδας⁴⁾ ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς, ὡς δηλαδὴ καὶ μαλλωτῶν οὐσῶν διαπιδῶν, ὅποιοι καὶ οἱ τάπητες ἐπιπολί.*

15

305. Eustath. p. 1625, 12. *ταρσοὶ¹⁾ δὲ καταθίζοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι, κληθέντες οὕτω παρὰ τὸ τέρεσαι τὸ ξηρῶναι, ἐν οἷς τερεσάινονται οἱ τυροὶ, οὗς καὶ πλεκτοὺς ταλάρους²⁾ ἐρεῖς. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν τοιοῦτον ταρσὸν καὶ τερρὸν λέγουσιν, οἱ μεθ' Ὀμηρον δηλαδὴ, ἐν οἷς καὶ ὁ κωμικὸς³⁾, οἱ καὶ φησὶν, ὅτι τερρὸς τὸ τυροκομεῖον, καὶ ὅτι ἄρριχοι⁴⁾ μὲν κόφι-*

post. Et. Gud. 637, 63. Et. M. 746, 17. — Fortasse etiam cetera de colu allata ad atticistam revocanda sunt, ut ἡλακᾶτη, πτέρνα, τράχηλος, κωχῆσιον. Subsequitur fr. 194.

304. ¹⁾ Cf. fr. 116. Locos ideo coniunxi, quod eadem doctrina coniuncta, sed auctoris nomine omisso occurrit 1057, 12. δοκοῦσι δὲ ἀμαλλοὶ μὲν αἱ ψιλοτάπιδες εἶναι, ὡς καὶ αἱ ψιλοδιάπιδες, ἀμφιμαλλοὶ δὲ οἱ ἀμφιτάπητοι, ἑτερόμαλλοι δὲ οἱ τάπητες.

²⁾ Eadem Poll. VI. 9., qui formam ἀμφιτάπητοι tuetur. Cf. Ath. VI. 255 E.

³⁾ Conv. Suid. B. A. 389, 15. Similia Hes. Ammon. p. 133. Valck. (= Et. Gud. 571, 60.) et in Scholiis ad Ar. Plut. 527. Commemorantur ἀμφιτάπητες ap. Poll. X. 38. B. A. 83, 15.

⁴⁾ Conv. Phot. Suid. Similia Hes.

305. ¹⁾ Dubitari nequit, quin haec omnia ex Pausania fluxerint, cum fr. ἄρριχοι (no. 76) insertum sit. Cf. Nab. ad Phot. τερροί, Freyer p. 354. Prol. p. 18. — Conv. Eustath. p. 843, 35. Hes. gl. 2. Poll. VII. 173.

²⁾ Cf. p. 699. 19. 850, 36. 1488, 53. Et. M. 744, 56.

³⁾ Alludit ad locum celeberrimum Nub. 226. Cum nostro κρεμαστήρο coniungendus est, cf. Schol. l. l. Hes. τερρός gl. 2.

⁴⁾ Cf. fr. 76. not. 1. Phot. l. l.

νοι σταφυλοφόροι, ταρρός δὲ ἀγγεῖον πλεχτὸν, ὡς ψίαθος ἐκ καλάμων, ἐν ᾧ τυρέουσαι. καὶ κρεμαστήρ⁵⁾ δέ, φασιν, ἐλέγετο ταρρός, ἐφ' οὗ τυροὺς ἔτερον. ὄθεν καὶ τρασιά⁶⁾, οὗ σῶκα ψύγεται. ἐλέγετο δέ, φασί, ταρσός⁷⁾ καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποδός καὶ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησίν, ὅτι ταρροὶ⁸⁾ καὶ ταρσοὶ, τάλαιοι καὶ τὰ πλατέσματα τῶν κωπῶν. Ἔτεροι δὲ⁹⁾ ὅτι ταρροὶ κρέμαστρα καλαμίνη καὶ τὰ τῶν πυρῶν ἀγγεῖα καὶ τὰ τῶν λαχάνων. καὶ τάρρωμα¹⁰⁾ ἡ κωπηλασία. ταρρός γάρ, φασιν, ὁ στοίχος τῶν κωπῶν, ἐπεὶ

10 πτεροῖς ἰοίκασιν.

306. Eustath. p. 881, 24. τέλη δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ στρατιωτικὰ λέγει τάγματα. δῆλον δὲ ὅτι πολυσήμαντον τὸ τέλος¹⁾ ἐστίν. τέλος γάρ, φασί, ἀνάλωμα καὶ τάξις καὶ ἀρχή καὶ γάμος. καὶ ἐκ μὲν τοῦ δηλοῦντος τὸ ἀνάλωμα γίνεται ἀτελεῆ²⁾

15 κατὰ Πανσανίαν τὰ ἀδάπανα, ὡς καὶ πολυτελεῆ τὰ πολυδάπανα. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εἰτελεῆς³⁾ ὁ φειδωλός, φασί, καὶ

⁵⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 449, 26. Cf. Hes. Schol. Ar. Nub. 50. Poll. VII. 144. X. 129.

⁶⁾ Conv. p. 850, 34. Phot. Suid. Lex. Bachm. p. 382, 6. Et. M. 747, 7. Cf. Et. Gud. 523, 5. An recte legatur τὸ ἄνω, ambiguum est. Ceteri enim omnes ad unum tradunt τὸ κάτω vel τὸ πλάτος (cf. Et. Gud. 523, 7. Galen. lex. Hipp. vol. XIX. p. 146, 3. Kühn. Erot. p. 124, 15. Klein). Solus obstat Poll. II. 197.

⁷⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 747, 1, qui addunt: καὶ τὸ πτέρωμα καὶ θοικνίδης οὔτως, quod atticistae restituo. Cf. Prol. p. 36.

⁸⁾ Pausaniam agnosco. cum iterum κρέμαστρα afferatur, cf. not. 3. Huc pertinet Phot. ταρσοὶ = Suid. Lex. Bachm. 382, 4. Et. M. 747, 1. (ubi adiungitur: ἐκ μέρους ἢ τὸ πλάτος τοῦ ποδός ἢ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. ἦντ., unde perspicitur, etiam τρασιά not. 6. Pausaniae deberi).

⁹⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 382, 8. Et. M. 747, 3. cf. Poll. I. 90. 93.

¹⁰⁾ Cf. Suid. Schol. Herod. (vol. II. p. 461. Stein).

306. ¹⁾ Atticistas iam vocis τέλος diversas notiones enotasse apparet ex Phot. Suid. Lex. Bachm. 383, 25. Schol. Plat. Conv. 205A. Et. M. 750, 38. Et. Gud. 524, 31. — Cave tamen locos illos confundamus cum eis, qui ex schol. Hom. K 56 prodierunt, exscripta ap. Eustath. p. 789, 12. (= Schol. Ar. Ran. 386.) Cf. Prol. p. 60. sq. Locum nostrum non omnibus explanationibus atticistarum uti ibi demonstravimus. — Incertum est, unde Eust. p. 686, 14. 892, 37. sua hauserit.

²⁾ Conv. Suid. B. A. 458, 26.

³⁾ Conv. Suid. (cf. Hes. s. v. πολυτελεῆ. ἀτελεῆ), qui duos Menandri locos adicit (cf. fr. 615. Koek), unde iterum apparet εἰτελεῆς et πολυτε-

ὀλιγοδάπανος, ὡς πολυτελής ὁ πολυδάπανος. ἐκ δὲ τοῦ σημαίνοντος τὴν τάξιν ἤδη δὲ καὶ ἀρχὴν αἰ μυστικά τελέται⁴⁾ καὶ τὸ τελειῖσθαι ἀντὶ τοῦ μιν εἶσθαι καὶ ἡ κατ' ἀρχὴν τελειότης, καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τέλειοι καὶ οἱ ἐν τέλει⁵⁾, τουτέστιν οἱ ἀρχικοί καὶ τάσσοντες, ἦτοι κοσμητορες, ὡς τὸ⁵
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πίεσθαι (Soph. Ant. 67).

ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους, ὃ σημαίνει τὸν γάμον, τὰ προτέλεια, ὧν χοῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίου Διονυσίου⁶⁾, ἐρημεία δὲ παρὰ Πανσανίας εἰπόντι· ὅτε προτέλεια ἢ πρὸ τῶν γάμων θέα (l. θυσία), ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. ἐκείθεν δὲ¹⁰ καὶ τέλειοι⁷⁾, οἱ γεγαμηζότες καὶ τελειοθῆναι τὸ γῆμαι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ παντὸς πράγματος πέρας τέλος λέγεται, ἀφ' οὗ καὶ ἡ τελευτή κτλ.

307. Eustath. p. 1405, 28. τριώβολον· μισθὸς δικαστικὸς καὶ οἱ ἀπλῶς τριεῖς ὀβολοί. ἐξ ὧν τριωβολιμαῖος¹⁾ ὁ¹⁵ εὐτέλης. καὶ τετροωβολίζειν²⁾ τὸ λαμβάνειν δικαστικὸν τετροώλης una in glossa iuncta fuisse. Cum apud Lex. Bachm. hoc fragm. deficiat, Aelio Dionysio tribuerim (cf. Nab. Proll. p. 130. sq.). Fontem illius vero ap. Athen. II. 40D reperiri nemo negabit. Cf. Prol. p. 67. Unde profecerit glossa Suid. s. v. πολυτέλης (cf. Schol. Thuc. VII. 27. I. 10.) dubium est. Cf. Phot. πολυτελεῖν. Hes. εὐτέλης. Et. M. 321, 19. Et. Gud. 222, 14.

⁴⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 383, 19. Et. M. 751, 11. Ath. l. l. Phot. Suid. s. v. τελεσθῆναι.

⁵⁾ Cf. Suid. ἐν τέλει. Hes. Fortasse Phot. τελοῦντα· τεταγμένον huc pertinet. Lex. Bachm. 383, 28.

⁶⁾ Locus Aelii Dionysii deficit; fortasse idem fuit, atque Harp. Phot. Suid. προτέλεια, si in verbis τὰ πρὸ τοῦ τελευθῆναι — προτέλεια Lycurgi testimonium agnoscere potest. Pausaniae doctrina multifariam redit. Phot. προτέλεια· ἢ πρὸ τῶν γάμων θυσία· οὕτω Μένανδρος. Cf. Hes. Et. M. 750, 48. Alia notio vix diversa fuit ap. Moer. p. 206, 9. προτέλεια· ἢ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα. Cf. Phot. Suid. προτελείαν ἡμέραν. Ex Poll. III. 38. Aristophanem Byzantium Pausaniae auctorem effecimus. Cf. Prol. p. 45. Indidem apparet etiam glossam Ἦρα τελεία eiusdem originis esse apud Suid. Schol. Ar. Thesm. 973. Schol. Pind. Nem. 10, 31. Aesch. fr. 381. Nauck.

⁷⁾ Conv. Phot. s. v. τέλειον, cf. Hes.

307. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 766, 37. Cobetus Muem. VII. 477. τριωβολιμαῖος scribi iubet: non tamen est, cur sequamur, cf. Phryn. Lob. p. 550. sq.

²⁾ Conv. Phot. Sine dubio Pausaniae erravit. A Poll. IX. 64. (Theopomp. fr. 55. Kock) errore inceptisse Naber iubet.

βολον. ἐγένετο γάρ, φασι, καὶ τοσοῦτόν ποτε· καὶ τετρω-
βόλον βίος³⁾ παρὰ Πανσανίᾳ ἀντὶ τοῦ στρατιώτου μισθός.
καὶ ἀμφώβολά⁴⁾, φασι, παρὰ Σοφοκλεῖ αἱ διὰ σπλάγχχνων
μαντεῖαι.

5 308. Eustath. p. 968, 3. *τεντάζειν*¹⁾ λέγεται κατὰ
Ἀἴλιον Διονύσιον τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ
πράγματι.

309. Eustath. p. 971, 23¹⁾. καὶ ὅτι *τηθαλλαδοῦς*²⁾, ὃν
οἱ πολλοὶ *μαμμόθρεπτον* λέγουσι, παρὰ τὴν *τήθην*³⁾ Ἄπι-
10 κῶς τὴν ἀνωτέρω ἤθησαν, ἣν, ὡς λέγει Ἀἴλιος Διονύσιος,

³⁾ Eadem p. 951, 4. auctoris nomine celato. Cf. Suid. Schol. Ar.
Pac. 254.

⁴⁾ Fortasse huc referenda fuerunt, cf. Suid. Etiam reliquae Eusta-
thii disputationi, quam l. l. de *βάλλειν* verbi derivatis instituit, nonnulla
alia atticistarum propria inesse puto.

308. ¹⁾ Uberiora et optima doctrinae plenissima Phot. (= Suid. Et.
M. 755, 38), quae Schmidt Did. p. 48. Nab. Proll. p. 66. Aelio Dionysio
abiudicaverunt. Nexum adhuc statuere non potui: tamen ex att. fluxisse
mihi persuasum est, cum alter, qui inter Didymum et Phot. intercedat,
inveniri vix possit. Naber l. l. Cohn, Jahrb. XIII. p. 796 de Boetho cogi-
taverunt. Sed cf. Prol. p. 65. — Multo breviora habes ap. Phot. gl. *ταν-
τάζειν, τεντάζων*, Hes. *τεντάζει* (= Lex. Bachm. p. 386, 3) *τεντασμός*,
Lex. Bachm. p. 386, 5. Poll. IX. 137. Mill. Mél. p. 399. Schol. Plat. Phi-
leeb. p. 56 C.

309. ¹⁾ Cf. ib. p. 971, 35. *περὶ δὲ γε τήθης καὶ μάμης καὶ οὕτω φασὶ
τινες. τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα. οἱ δὲ παλαιοὶ (l.
πολλοὶ, cf. Piers. ad Moer. p. 259. Nauck. Ar. Byz. 139) ἀκύρωσ μάμην
καὶ μάταν· μάμην γάρ Ἄτικοὶ καὶ μαμμαίαν τὴν μητέρα καλοῦσιν. ἣν
δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα (sc. Ἄτικοὶ καλοῦσιν), μάταν δὲ ὡς ἡμεῖς
τὴν ἐπ' Ἰώνων ὀμφαλητόμον. Cf. Fresenius p. 54. sq. — Difficillimum
est constituere, qui loci ad Ar. Byz. (cf. Nauck. p. 139) an ad nostrum
reducendi sint, cum plerumque consentiant et ex fr. 419. opes Ar. Byz.
ad atticistas transisse affirmetur. Cf. Prol. 40. sq.*

²⁾ Conv. Phot. Cf. Mill. Mél. p. 421. 434. Fresen. p. 55. Suid. Hes.
Et. M. 756, 31.

³⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 386, 19. Poll. III. 17. Suid. B. A. 309,
29. Et. M. 756, 35 (Heyden p. 216) Schol. Ar. Ach. 49. — De *τηθίς* voce
omnes loci consentiunt cum Ar. Byz. ap. Nauck p. 139. Mill. Mél. 431.
Cf. Hes. Tim. lex. Platon. Lex. Bachm. 386, 20. B. A. 193, 33. 309, 30.
Et. Gud. 528, 54. Schol. Aesch. I. 26. Ammon. p. 138. Hellad. ap. Phot.
Bibl. p. 530 a. S. Bekk. — De *μάμη* voce cf. Phot. Hes. Moer. p. 203,
12. Cf. Freyer. p. 246.

ὄκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην λέγειν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων.

310. Eustath. p. 598, 27. σημείωσαι δὲ ὡς ἡ πλήμνη καὶ τόρμη λέγεται, καθὰ δηλοῖ ὁ γράψας· τόρμη¹⁾ ἢ πλήμνη, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται, καὶ ὁ ἐν ἱπποδρόμῳ δὲ δρόμος, ἢ ἢ κάμψη, καὶ ὁ ἕσπληξ — [οἶδαμεν δὲ καὶ, ὡς ἡ τῶν Κρητῶν γλῶσσα τόρμαν²⁾] οἶδεν ἰδίαν καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐνταῦθα, ἣς ὁ προόρχων τορμάρχης λέγεται παρ' αὐτοῖς.] Πανσανίας δὲ ἐκ τῆς τόρμης καὶ ἐκτορμεῖν³⁾ λέγει τὸ τοῦ καθήκοντος δρόμον ἐκβαίνειν. 10

311. Eustath. p. 1517, 8. ἀπ' αὐτοῦ δὲ (sc. τρίῳ) καὶ τρύμη¹⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ ὁ πανοῦργος [καὶ ἰητικὸς καὶ κατ' ἐκείνον εἰπεῖν, ἴτης, ὅ ἐστιν ἰταμός.] ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τρῦσιππον, ὃ τοῖς τετραγυμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται, ἢ κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον τρῦσιππειον²⁾ τετρα-¹⁵ συλλάβως· ἔγκανμα ἵππου γεγηρακός ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ. φέρει δὲ αὐτὸς καὶ χοῆσιν Εὐπόλιδος ταύτην (fr. 318. Kock).

ἀλλ' ὥσπερ ἵππων μοῦπιβαλεῖς τρῦσιππειον³⁾.

F.

312. Eustath. p. 1442, 6. ὑπαντὰξ¹⁾, οὗ μέμνηται Ἀἴλιος Διονύσιος λέγων, ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας, φέρων εἰς ²⁰ χοῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους (fr. 616. Kock) τὸ

ἔφενγε κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμεν.

313. Boissonadii Anecd. gr. I. p. 413. ὑπογράφειν¹⁾

310. ¹⁾ Atticistarum est. Conv. Phot. qui τόρμος scribit, Suid. τόρμη· νάσσα, καμπτήρ, Hes.

²⁾ Cf. 1610, 51.

³⁾ Conv. Suid. Cf. Hes. s. v. ἐκτορμεῖν, ἐκτόρμης.

311. ¹⁾ Cf. p. 1471, 8. Vide fr. 142. not. 3. Conv. Phot. cf. Suid. Schol. Ar. Nub. 419.

²⁾ Conv. Phot. Et. M. 771, 16. (ὄητ. cf. Heyden p. 209.) Cf. Hes. Poll. VII. 186., cf. Zenob. IV. 41. Diogen. V. 27. Hes. ἵππων τροχός. Phot. ἱππότροχος.

³⁾ Fortasse etiam ea, quae Eustath. l. l. de τρυτάνη, τρυμαλιά ex-
posuit, ad atticist. revocanda sunt, cf. p. 1532, 3, ubi insequitur fr. 161.

312. ¹⁾ Conv. Hes. Kock l. l. φλόμην scribi iubet.

313. ¹⁾ Cf. Phot. Et. M. 782, 9. Poll. V. 102. B. A. 68, 17.

τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ πρόσωπα (οὕτως γὰρ εἴρηται ἀεὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς) λέγει Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς ἐν τῷ περὶ χρήσεως Ἀττικῶν ὀνομάτων, ὅτι τὴν ὑπὸ εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ πολλὰκις καὶ ἀντὶ τῆς πρὸ ἐκτιθέναί, ὡς τὸ ὑπει-
 5 πειν²⁾ ἀντὶ τοῦ προειπεῖν καὶ ὑπάγειν³⁾ ἀντὶ τοῦ προάγειν, οὕτω καὶ τὸ ὑπογράφειν⁴⁾ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ προγράφειν.

314. B. A. p. 1073¹⁾. κείται δὲ (ὑπόξυλος) ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδοι. Αἰσχύ-
 10 λος ἐν Πέρσαις μέμνηται καὶ Διογενιανός²⁾ ἐν τῇ λέξει του-
 του καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων, ὅτι Μέναν-
 δρος ἐν τῇ Περινθίᾳ φησὶν· (fr. 399. Kock).

οὐδ' αὐτὸς εἰμὶ σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

οἶον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος³⁾ οὐδὲ ἀληθής, ἀπὸ τῶν ξυλί-
 15 νων καὶ περιηργρωμένων σκευῶν.

Φ.

315. Eustath. p. 924, 6. φάλαγξ¹⁾ δὲ οὐ μόνον στρα-

²⁾ Cf. Phot. Lex. Bachm. 395, 9. Suid. Schol. Thuc. I. 35.

³⁾ Fortasse omnia, quae a lexicographis ad ὑπάγειν, ὑπαγωγή etc. traduntur, huc referenda sunt, cf. Stud. Lips. IV. p. 121.

⁴⁾ Locum corruptum esse inde apparet, quod προγράφειν nusquam = ὑπογράφειν esse poterit, cf. Rindfl. p. 114. Rem ita constituo, ut regulam ad ὑπάγειν, ὑπειπεῖν allatam esse putem, ὑπογράφειν autem a grammaticastro per errorem appictum esse censeam.

314. ¹⁾ Grammaticus paullo ante ad Phrynichum provocat, cf. B. A. 67, 5. Totum locum vehementer abbreviatum habes ap. Max. Planud. in Walz. Rhett. V. 486. Imprimis nomina auctorum exciderunt. Vox ipsa recurrit ap. Luc. Iupp. frag. cap. 8.

²⁾ Cf. Cobet. Mnem. X. 54. Naber, Prol. p. 26. Boysen p. 61. Schmidt, Quaest. Hesych. p. XC.

³⁾ Conv. Phot. Et. M. 783, 17, ubi Aristophanes falso laudatur, cf. Poll. III. 56. Aristoph. fr. 881. Kock. Bast. ad Greg. Cor. p. 241. Schaef.

315. ¹⁾ Ael. Dion. sic recurrit ap. Phot. gl. 2. Suid. gl. 4. φάλαγξ· θηλυκῶς ὁ ἀρχήγηξ. Πλάτων Ἑλλάδι κτλ. Etiam vitia scribendi (cf. Nab. I. I.) eadem recurrit, cf. not. 2. Tertio loco adhibendus est Et. M. 786, 50. Fragmentum ideo insigne est, quod insertum invenies in Phot. gl. I. (= Suid. Hes) φάλαγγες· στίχες τάξεις. οἱ δὲ τὸ ἐκ πλειόνων τάξεων ὀπλιτικὸν πλήθος. λέγεται καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα (unde corr. Suid.

τιωτικὸν σύστημα — ἀλλὰ καὶ ὁ ἀράχνης. [παρὰ τοῖς ἕστερον οὐ μόνον ὁ μείζων, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποκοριζόμενος εἰς φαλάγγιον, ὡς δηλοῖ Ξενοφῶν ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν ἐπομνημονεύμασιν (I. 3, 12.)]. τῆς δὲ τοιαύτης φαλάγγος συχναὶ μὲν αἱ χοῆσεις. Ἀίλιος δὲ Διονύσιος παράγει τοιαύτην ἐκ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος (Ἑλλάδι fr. 22. Kock.)²⁾

εἴξασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοισι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἂν τοῖσι τοίχοις ἢ φάλαγξ ἔφαινει. τῆν³⁾ δὲ ἔννοιαν πλείους εἰς τὸν Σκῆθην ἀνάγουσιν Ἀνάχαρον.¹⁰

316. Schol. Hom. Il. O. 705 (Ven. A.) σχόλιον (ad ὠκνά-
λον) ἐπιθετικὸν γὰρ ὃν δασύνεσθαι ὄφειλεν. ἀλλὰ τοῦτο, εἰ
σύνθετον ἦν, ἐγένετο ἂν. νῦν δὲ, ὡς ἐν τοῖς ἄνω εἶπεν, πα-
ραγωγὴν ἔλαβε τῆς αλος κατὰ παρολκὴν κειμένης. Διονύσιος
δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀπτικῶν ὀνομάτων¹⁵
οὕτως ἔφη· φιλίππος¹⁾ μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσ-
ηγορικόν. οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεὶ Σοφοκλέους (fr. 523. Nauck)
ἀναγινώσκουμεν·

ἦμιν φιλίπποις Θρηξὶ πρόσβιστον σέλας.
Φίλιππος δὲ φιλῶς ὁ Μακεδών. καὶ ὠκνάλος μὲν δασέως ἢ²⁰
ναῦς, ψιλῶς δὲ ὁ ἀνήρ.

ὄρωτο μὲν Ἀκρόνεός τε καὶ Ὠκνάλος (θ 111)
ἐναντίως δὲ ὁ Ἡρωδιανός³⁾.

317. Eustath. ad Diog. Perieg. p. 912. Ἀίλιος δὲ Διο-

gl. 5., cf. Aristot. H. A. I. 15. Poll. II. 145.). ἔνοι καὶ τὸ στρογγύλον
ξέλον. καὶ σύμμετρον φαλάγγιον λέγεται καὶ τοῦ ζυγοῦ ὁ κανὼν φάλαγξ
καὶ ἐπὶ τῆς νεῶς ἢ διαβάθρα. καὶ ὁ ἀράχνης δὲ. ὃν ἔνοι φαλάγγιον. (ap.
Et. M. sequ. θηλ. ὁ ἀρ. Πλ. Ἑλ.) καὶ οἱ κόρακες δὲ παρ' Ἀπτικοῖς φα-
λάγγια. Quae ex palaiῶν doctrina repetuntur ap. Eust. p. 469, 15., cf.
p. 140, 9. 285, 42.

²⁾ Eust. habet: εἴξασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἂ
τοῖσι τοίχοις ἢ φάλαγξ ἔφαινει. Cobeti (Plat. Com. 195.) tetrametri magis
placuerunt quam trimetri, quos Kockius agnoscere sibi visus est.

³⁾ Omittere nolui, quod ad Platonis locum explicandum addita vi-
dentur, et minime ad ceteram Eustath. disputationem quadrant.

316. ¹⁾ Cf. Eustath. p. 980, 34.

²⁾ Herod. II. p. 48, 11. Lentz. (Schol. Ven. A. ad E 76). Herodiani
locum supra allatum apud Lentz. desidero. — Fortasse Dionysius Try-
phonem sequitur. qui de spiritu intercalari egit, cf. Athen. IX. p. 397E.
Prol. p. 70.

νύσιος ἐν τοῖς περὶ Ἀττικῶν λέξεων ὑπογράφει σαφέστερον τὴν τοῦ φυτοῦ φύσιν, τῆς βύβλου, ἔνθα περὶ φιλόρας φησὶν, ὅτι φυτὸν ἢ φιλόρα¹⁾, φλοιὸν ἔχον βύβλου, παπύρω ὅμοιον, ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν.

⁵ 318. Eustath. p. 1757, 54. ἰστίον δὲ ὅτι περικλυτον γένος οἱ Φοίνικες, ἐξ ὧν Φοινίκια γράμματα¹⁾, ἐπεὶ, φασι, δοκεῖ Κάδμος ἀπὸ Φοινίκης αὐτὰ κομίσαι. δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ ὁ γράψας, ὅτι Φοίνικες εὗρον γράμματ' ἀλεξίλογα, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθῆσεται. καὶ ψεῦδος δὲ Φοινικικὸν²⁾ ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Κάδμον τὸν Φοίνικα καὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς Σπαρτοὺς μυθικῶς λεγομένων, ὡς φησι Πανσανίας, ἵνα ἢ Φοινικικὸν ψεῦδος τὸ τερατώδες.

¹⁵ 319. Eustath. p. 1452, 16. καὶ φορμὸς ὁ κόφινος καὶ φορμίσκος¹⁾ κατὰ Πανσανίαν λεπτόν (l. πλεπτόν) τι ἀγγεῖον. ἕτεροι δὲ φασιν οὕτω· ἐκ τοῦ φέρω φορμὸς²⁾ ἤγουν πλέγμα, σπυρὶς, ἐν ᾧ καὶ σῦκα ἔφερον.

²⁰ 320. Eustath. p. 239, 30. καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φράτωρ¹⁾ καὶ φράτριον τόπος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας συνήγοντο. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ φρατρίας. ἀπὸ δὲ γε πατρίας φατριάζειν Ἀττικῶς τὸ εἰς τὸ αὐτὸ συνίεναι. Ἀλλίος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ φησὶ· φατρία²⁾,

317. ¹⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 406, 28. Et. M. 795, 4. Cf. fr. 367.

318. ¹⁾ Vid. Hes. φοινικίους γράμμασι.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. 414 C. Similia Diogen. VIII. 67. Cf. Cohn, Jahrb. XIII. p. 810. Giesing. p. 26, 34.

319. ¹⁾ Congruunt Suid. φορμίσκοι (glossa φορμὸς ex utroque lexico conglutinata videtur). Lex. Bachm. 408, 25. (ubi glossa Aeschinea appicta est, cf. schol. Aesch. III. 166) Et. M. 798, 51. Hes. Schol. Herod. II. p. 470. Stein. Schol. Plat. Lys. 206 E. Tim. lex. plat. s. v. φορμίσκος Ar. Plut. 542. Ar. Vesp. 58. Cf. Poll. X. 169.

²⁾ Cf. Freyer, Stud. Lips. V. p. 281. — Glossae, ut posteriorum mos fuit, saepissime ita traditae sunt, ut vix dignoscas, utri auctori debeantur.

320. ¹⁾ Contra Meierum non dubitandum est, quin forma φάτρια et similia servanda sit, cf. Meisterhans, p. 63. no. 4. — Allata doctrina recurrit ap. Eust. p. 707, 52. κατὰ τὴν ἱστορίαν, cf. Steph. Byz. p. 674, 3. Mein., quibus ex locis inter se comparatis, hunc locum ad ἕτερον ὅμοιον λ. pertinere concludo. Cf. Et. M. 799, 28. Fortasse huc redit Suid. gl. 3. B. A. 313, 27. Schol. Ar. Eq. 255. Cf. Schol. Ar. Ran. 418. B. A. 315, 21.

²⁾ Certa fragmenta ad A. D. reduci nequeunt, cum Eust. ex more

ἦν Ἴωνες πατρίαν· καὶ ὅτι φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας· οἱ δὲ ἀρχαῖοι φρατέρας φασὶ διὰ τοῦ Ἐ. οὐδ', φησιν, ἢ ὀρθῆ φράττη³⁾ — ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ φέρεται, ὅτι φράττη³⁾ Ἀττικοί φασιν. Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ Ὡ. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ φρήτην, ὃ καὶ φρατρία⁴⁾ λέγεται, ὅθεν φρατρίζειν⁵⁾ τὸ εἰς φρατρίαν συνίεναι. — ἀλλαχοῦ δὲ⁶⁾, ὅτι τεσσάρων οὐσῶν ποτε φυλῶν Ἀθήνησι πρὸς μίμησιν τῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὠρῶν εἰς τρία ἐκάστην διεῖλον μέρος, ἤγουν εἰς φατρία, ὃ ἔστι τριτῆς δώδεκα καθ' ὁμοιότητα τῶν μηνῶν. ἐκάστην δὲ φατρίαν εἰς γένη τριάκοντα, καθάπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες, ἤδη¹⁰⁾ δὲ καὶ οἱ πολῖται καὶ οἱ θιασῶται καὶ οἱ φυλέται καὶ οἱ λοχίται καὶ οἱ ἐθνῖται καὶ οἱ δαιταλεῖς. ἔχει δέ, φησι, τὸ μὲν γένος ἄνδρας τριάκοντα, ἐκάστη δὲ φατρία, εἴτουν τριτῆς, γένη τριάκοντα.

321. Boisson. Anecd. Gr. I. p. 411. ἐν τῷ περὶ λέξεων¹⁵⁾ Διονυσίου φύσκη¹⁾ τὸ παχὺ ἔντερον, ὃ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται φύσκαν.

X.

322. Eustath. p. 999, 22. περὶ δὲ τοῦ χερμῆξε¹⁾ λέγει

expl'cationes omiserit. Vix dubium est, quin plerumque cum altero lexicographo concenseii..

³⁾ Forma tuenda est, cf. Cram. An. Oxon. I. 346. Meisterhans. p. 103. not. 966. — Cf. Eustath. p. 707, 55.

⁴⁾ Phot. Hes. Lex, Bachm. 404, 14.

⁵⁾ Cf. B. A. 115, 29. Fortasse ea, quae ap. Suid. gl. 3. B. A. 313, 27. traduntur de φράτορες, φρατρία, φρατορίαρχος, omnia ex hoc lexico anonymo fluxerunt: nexus quidem artior inter illas glossas statuendus est, cf. Harp. s. v. φρατέρες Poll. III. 51. VIII. 107.

⁶⁾ Aristotelis verba sunt, cf. Schol. Dem. Patm. in. Bull. de corr. hellén. I. p. 152 (Ar. fr. ed. Rose p. 262): quae scholia iam Riemannus potius lexicum cuiusdam rhetorici fragmentum esse docuit (ibid. p. 191). Suid. s. v. φατρία. Harp. τριτῆς. Schol. Aesch. III. 30. — Eodem scholio facile adducimur, ut etiam Phot. glossas praeclarissimas ὀργεῶνες I., τριτῆς (cf. Schol. Plat. 416 B γινῆται) ad atticistas reducamus.

321. ¹⁾ Conv. Et. M. 502, 56. Orion. p. 161, 5. Schol. Ar. Eq. 364. Suid. Cf. Hes. Poll. VI. 56. Vox fuit imprimis attica, cf. Luc. Lexiph. cap. 3. Non est, cur cum Rindfl. p. 113 de Dionysio atticista auctore dubites.

322. ¹⁾ Conv. Herod. I. 499, 14. 536, 18. II. 14, 17. 38, 34. 951, 20. (π. α. λ.) Lentz Apollon. de adv. 194, 20. ed. Schneider.

καὶ Ἀίλιος Διονύσιος, ὡς αἰεὶ περισπάται, τὸ δὲ χαμάθεν²⁾ ὡς ἐπὶ πλείστον.

323. Eustath. p. 772, 63. ὅτι δὲ ἡ χλόη καὶ χειλὸς ἐλέ-
γετο, δηλοῖ Ἀίλιος Διονύσιος εἰπὼν· χειλὸς¹⁾· πόα, χόρτος.
5 παρ' αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλὸς,
ὡς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται. δηλοῖ δὲ τοιαύτην
χιλοῦ ἔννοιαν καὶ τὸ ἐκχιλοῦσθαι. φησὶ γοῦν Πανσανίας,
ὅτι ἐκκεχιλωμένη²⁾ ἐψευσμένη, ἐξημελημένη, κεχερσωμένη·
ἐπεὶ ὁ χιλὸς³⁾, φησιν, ἐν χέρσῳ φύεται. τοῦτο δὲ ἐστὶ χόρτος.

10 324. Eustath. p. 858, 41. Ἀίλιος Διονύσιος συντόμως
οὕτω φησὶν· χειμάρρους¹⁾ τρήμα νεῶς, ἢ θηλυκῶς τρήμη, ὡς
πλήμη, ὅθεν ἡ ἀντλία ἐκρεῖ.

325. Eustath. p. 1166, 51. σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ χιτώ-
νων καὶ τοιαυτὰ φασιν οἱ παλαιοί. χιτῶν¹⁾ ὁ ζωστὸς καὶ
15 γυναικεῖος. ὁ δ' ἀνδρεῖος χιτωνίσκος²⁾, ὃ τινες ἐπενδύτην,
τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον. χιτῶνιον δὲ καὶ χιτωνάριον λεπ-
τὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές· Μένανδρος (fr. 77. Kock)
λελουμένη γὰρ ἡ ταῖρα (ἡτέρα Bentl.) καὶ διαφανές
χιτωνάριον ἔχουσα

20 Ἀριστοφάνης (fr. 632. Kock)·

ἐνδὶς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτῶνιον.

ταῦτα Ἀίλιος Διονύσιος, παρ' ᾧ καὶ ὅτι χορταλὸς³⁾· ὁ δα-
σὸς καὶ μαλλωτὸς χιτῶν. καὶ πάλιν· χορταλὸς⁴⁾ χιτῶν ποδή-
ρης, ἔχων χειρίδας. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χιτῶνος εἶδος καὶ ἡ ἐξω-
25 μίς⁵⁾. ἐξωμὶς γάρ, φησι, χιτῶν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό. ἄλλος

²⁾ Cf. Moer. 213, 12. Lob. Phryn. p. 94. Apollon. de adv. p. 187. 7. ed. Schneider. Ar. Vesp. 249. Eustath. p. 377. 3.

323. ¹⁾ Cf. fr. 397. Prol. p. 9. sq., cf. Hes. χελός.

²⁾ Conv. Suid. Et. M. 322, 14., cf. Hes.

³⁾ Fortasse huc revocanda, quae in lexicis s. v. χελός traduntur. Hes. Lex. Bachm. 415, 25. Et. M. 811, 47. Schol. Nic. Ther. 563., cf. Eust. p. 14, 20. 15, 11.

324. ¹⁾ Nusquam vox recurrit. De forma cf. Phryn. Lob. p. 234. 669.

325. ¹⁾ Ab episcopo χιτῶν mire ad feminam refertur: suspicio oritur, an locus corruptus sit.

²⁾ Cf. Ammon. p. 141. Valek. Moer. p. 213, 27., cf. Suid. Lex. Bachm. 415, 27. Et. M. 812, 15.

³⁾ Conv. Suid. Cf. Poll. IV. 118. VII. 60. Hes.

⁴⁾ Ex altera Dionysii recensione fluxisse apparet.

⁵⁾ Cf. Hes. Suid. Et. M. 349, 43. (glossa rhetorica, cf. Heyden p. 227).

δέ τις ἰστορεῖ καὶ ὀρθοσταδίουσ χιτώνας, λέγων, ὅτι ὀρθοσταδίοι⁶⁾, μὲν οἱ στατοὶ, συρτοὶ δὲ οἱ συρόμενοι.

326. Eustath. p. 883, 55. καινὸν δὲ οὐδὲν χόρτον¹⁾ ἀνλῆς λέγεσθαι τὴν περιοχὴν, ἀπὸ χόρτου κατ' ἀρχαῖσμον, εἶγε καὶ τὸ χορτάζεσθαι²⁾ κυρίως μὲν ἐπὶ ὑποζυγίων παρὰ 5 τὸν χόρτον, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.

327. Eustath. p. 1752, 29. τὸ δὲ χέριον (l. χύρριον)¹⁾ πάνυ δυσχερὲς πῶς ἂν διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφοιτο, εἰ μὴ ἄρα ἴσως κατὰ ὀνοματοποιίαν τινά; ὅτι γὰρ ἄλλως μέτεστί τι τῶν 10 χοίρων καὶ τῶ χυρρίῳ, δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι χύρριον δεσμός, ᾧ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια, καὶ ὅτι χέριον ξύλον, ᾧ προσδεσμεύονται οἱ ἕζ. ἔπονοεῖται δὲ κατ' ὀνοματοποιίαν ἢ τοιαύτη εἶναι γραφή, ἐξ οὗ γράφει Αἴλιος Διονύσιος εἰπὼν χέρρε· ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ἕζ. 15

Ψ.

328. Eustath. p. 1914, 26. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ νευρᾶς, ἀλλ' οὖν ἐπὶ χορδῶν μουσικῶν κεισθαι καὶ τὸ ψατάλλειν¹⁾ καὶ τὸ ψαθαλεῖν ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν.

Schol. Luc. vol. IV. p. 87. Jacobitz. (= An. Bachm. II. 331, 31.) Ap. Et. M. Schol. Luc. plenior doctrina Aelii Dionysii servata est, cf. Freyer. Stud. Lips. V. p. 264. not. 3. Fortasse inde glossa ἐτερομάσχαλος (ap. Phot. Suid. Schol. Ar. Vesp. 444) ad atticistas referenda est.

⁶⁾ Conv. Phot. Suid. Schol. Ar. Lys. 45. Cf. Hes. Phryn. Lob. p. 238. Poll. VII. 49. Ex Hes. *χιμβερικὸν* (cf. Phot. Poll. VII. 49.) etiam hanc glossam atticistarum esse efficio, cf. Gell. VII. 12. Schol. Ar. Lys. 45.

326. ¹⁾ Cf. Hes.

²⁾ Conv. Lex. Bachm. 418, 17. Cf. Et. M. 814, 1. Gud. 569, 1. Orion. p. 165, 21. Poll. VI. 43. — Pamphilum fontem fuisse huius observationis docet Ath. III. 56. (p. 99E), ubi Ulpianus multis et egregiis testimoniis se a crimine, nimis tumide se dicere, defendere studet. Cf. Prol. Cap. V. § 3.

327. ¹⁾ Etiam χέριον glossam apud Aelium fuisse censeo propter Hes. s. v. — χέρρα habes ap. Hes. Ex *ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίας* laudatur ap. Eust. p. 855, 24., cf. fr. 337. De fonte vid. Nauck Ar. Byz. p. 166. Prol. p. 19. 68.

328. ¹⁾ Conv. Suid. *ψατάλλειν, ψαθάλλειν*, cf. Hes. Moer. 214, 8. Bekk. B. A. 9, 6.

329. Eustath. p. 1445, 58. τὰ τῶν τρυφόντων ψαιστὰ¹⁾ ἄλφιστα ὄντα, κατὰ Πανσανίαν, οἶνον καὶ ἐλαίω μεμαγμένα ἢ δεδευμένα.

330. Eustath. p. 1881, 1. διὸ καὶ ψιθύρου¹⁾ Ἀφροδίτης
 5 κατὰ Πανσανίαν ἱερὸν ἦν Ἀθήνησιν καὶ Ἐρωτος δὲ (καὶ Ἐρμοῦ). οὗ καὶ Δημοσθένης, φησὶ, μέμνηται ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἐκαλεῖτο δέ, φασι, ψιθύρος²⁾ διὰ τὸ τὰς εὐχομένας αὐτῇ πρὸς τὸ οὐὲς λέγειν, ὅπερ ἐδήλου μὲν χρῆραι μυστηριάζεσθαι τὰ τοιαῦτα.

10 331. Eustath. p. 1631, 4. Πανσανίας δὲ καὶ ψιττάξιν λέγει τὸ ποιμενικῶς φθέγγεσθαι¹⁾

Ω.

332. Eustath. p. 1279, 34. ἰστέον δὲ ὅτι οἰμωγὴ μὲν ἐκ τοῦ οἰμῶζω. αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ οἶμοι καὶ τοῦ ὄξιν¹⁾, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὠ γίνεται. τούτου δὲ ἡ χρῆσις παρ' Αἰσχύλω ἐν Εὐ-
 15 μερίῳ (121). λέγει δὲ περὶ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ Ἀλ-
 λιος Διονύσιος οὕτω· ὄξιν· τὸ θαναμάξιν, ὡς ὠ λέγειν, καθὰ καὶ οἰμῶξιν τὸ οἶμοι λέγειν καὶ φεύξιν τὸ φεῦ λέγειν.

333. Hell. d. ap. Phot. Bibl. 559b 29. Bekk. ὅτι Διονύσιος φησὶ μὴ λέγειν τοὺς ἀττιζιστὰς ὠνησάμην¹⁾, ἀλλ'

329. ¹⁾ Conv. Suid. Lex. Bachm. 419, 24. Hes. Cf. B. A. 317, 26. Et. M. 818, 41. Gud. 571, 53. Schol. Ar. Plut. 138. Tim. lex. Plat. s. v. ψαιστὰ. Galen. lex. Hippocr. XIX. p. 156., Kühn. Vide Jacobs. ad Anthol. Pal. V. 17.

330. ¹⁾ Locum turbatum esse iam Meier intellexit, qui ex Dem. 1358, 6: καὶ Ἐρμοῦ excidisse vel librarii vel episcopi culpa contendit. Quae si inserueris, statim Paus. cum Harp. Suid. ad eundem fontem redire intelleges. — Cf. B. A. 317, 11. Preller, Gr. Mythologie. I.

²⁾ ψιθυρίζειν verbum ap. Suid. Hes. Lex. Bachm. 420, 3. Schol. Ar. Nub. 1007.

331. ¹⁾ Cf. Hes. ψίττα. et ψιττάξων. ψίττα ἐπιφθεγγόμενος, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα. Cf. Schol. Theocr. IV. 38.

332. ¹⁾ Etymologiam dubitanter attuli: recurrit ap. sol. Hesych. ὄξοντες. Phot. haec tantum exhibet: ὄξιν· τὸ θαναμάξιν, cf. Schol. Ar. Vesp. 1526.

333. ¹⁾ Schwartz p. 163. veri simile tantum esse contendit, ut hic locus ad Ael. Dionysium referatur. — Quid posteriores senserint, optime habes ap. Phryn. Lob. p. 137. Cf. Poll. III. 126. Et. Gud. 636, 3. B. A. p. 95, 25 (ubi ad Lysiam provocatur). Schol. Ar. Plut. 7. — De re ipsa cf. Meisterhans p. 145. Not. 1259.

ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπιδόμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντες.

334. Eustath. p. 1330, 10. ἔστιν ὁμογέρων¹⁾ ὁ μήπω καθεψηθεις καὶ οἶον ἐσθὸς τῷ γήρῳ γινόμενος, ἢ ὁ ἄσρος καὶ στεροὸς καὶ σκληρὸς καὶ μήπω πέπων, ἐξ οὗ ὁ πέμπτε- 5 λος²⁾. ζητητέον δὲ εἰ ταῦτόν ἐστιν ὁμογέροντα εἰπεῖν καὶ προπόλιον. ἔστι δὲ προπόλιος³⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ θᾶπτον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχηκός. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄσρογα πρεσβυτικά ὀνόματα. ἐν δὲ ἰδέα σζώμματος⁴⁾ βλασφημοῦνται οἱ πάνυ γέροντες Κρόνοι, Ἰαπετοὶ, Τιθωνοὶ, σαπροὶ, 10 βεκεσέλληνοι, πρωτοσέλληνοι, τυμβογέροντες, παρεξιηλυήμενοι⁵⁾ ὅπερ ἔστιν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖοι, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων γλωσσίδων ἀγλοῦ, ἔτι δὲ σοροπλήγες καὶ σορόπληκτοι καὶ σορέλληρες⁶⁾, περὶ οὗ καὶ προεγράφη· τούτου δὲ καὶ θηλυκόν, φασί, ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σορέλλην ἀνάκρουσιν. οἱ δὲ τὰ 15 τοιαῦτα γράψαντες⁷⁾ καὶ λαλοῦσι καὶ περὶ Τιθωνοῦ, ὅτι τε εἰς τέττιγα μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ ἢ κρατάλῳ (l. καρτάλῳ cf. Mill. Mél. l. 1.) ἐκρεμάσθη.

335. Eustath. p. 1324, 38. ὠτοκάταξις¹⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὠτοθλαδίας· τὰ ὦτα τεθλασμένως ἐν παλαιστρα. 20

334. Totum locum, qui plerumque ex Ar. Byz. fluxit (cf. Nauck. p. 88. 98. Mill. Mél. p. 423. 429), hic inserui, quod nonnulla inde in atticistiarum scrinia transierunt, cf. Prol. p. 19. 46.

¹⁾ Cf. p. 1784, 19. 1762, 17. Hes. Suid. Et. M. 821, 48. Lex. Bachm. 421, 20. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 54.

²⁾ Cf. fr. 137, cf. Suid. Hes. Et. 600, 6. 230, 32. Schol. Lycophr. 682.

³⁾ Cf. Nauck Ar. Byz. p. 97. not. 20. Athen. XIV. 622C.

⁴⁾ Quo in catalogo desideratur *θαλλοφόρος*: habes ap. Mill. Mél. p. 423. Cf. fr. 200. not. 1.

⁵⁾ Explicatio vocis, quam Ar. Byz. ex Ar. Ach. 681 deprompsit, debetur atticistis. Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 348, 27. Cf. Schol. Ar. Ach. 681. Poll. IV. 73.

⁶⁾ Non recurrit in excerptis Aristophaneis. Explicatio debetur atticistis, cf. Eustath. p. 1289, 16. ἄπαξ δέ, φασιν, ἐνταῦθα ἡ λέξις (σορός) εἴρηται τῷ ποιητῇ, ἀφ' ἧς καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥητορικῷ εἴρηται λεξικῶ. Conv. Phot. Hes. Aristoph. fr. 198. Kock. Diogen. II. 58. Cf. Prol. p. 19.

⁷⁾ Ad Aristophanem redit, cf. Mill. Mél. p. 423.

335. ¹⁾ Conv. Hes. Cf. Suid. B. A. 116, 32. Poll. II. 83. IV. 144. ὠτοκατάξις. Et. M. 826, 29. B. A. 287, 12. Phryn. Lob. p. 623.

336. Eustath. p. 561, 2. ὄτος δὲ τό τε κύριον, ὡς ἔρ-
 ρέθη, καὶ ὄρνέον τι παρά τε Ἀριστοτέλει (H. A. VIII. 12) καὶ
 ἑτέροις, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπών· ὄτος¹⁾· παραπλήσιος γλανκί,
 ἔχων περὶ τὰ ὦτα περὶγία. οἱ δὲ νυκτικόρακα. Αἴλιος δὲ
 5 Διονύσιος οὕτω περὶ τούτου φησὶν· ὄτος²⁾· ὄρνέον, ὃ περὶ
 τὰ ὦτα ἔχει περὶγία. τοῦτο ἐπανοούμενον καὶ ἀντορχούμενον,
 ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ, ἀλίσκεται. διὸ τοὺς χεύρους καὶ κενο-
 δόξους ὄτους ἐκάλουν. Cf. p. 1522, 55, ἰστέον δὲ ὅτι τὸν λά-
 ρον³⁾ ἢ ὕστερον προσοχὴ παροιμιακῶς ἀποκλήροῖ. ὅθεν καὶ
 10 λάρους τοὺς ἐνῆθεις φαμέν· οὕτω δὲ καὶ κέφρους⁴⁾ ἀπὸ
 κούφου, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὄρνιθαρίου καὶ ἐνυμεταχειρί-
 στου, καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἔστιν εὑρεῖν. καὶ ὅτι³⁾
 δὲ οἱ αὐτοὶ, ἀπὸ ὄρνιθος μιμηλοῦ καὶ ἐνέξαπατήτου, ὡς ἀλλα-
 χοῦ σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμωδία σκόπτουσα τοὺς
 15 Ἀθηναίους

ὃ μόνου ὅτοι τῶν Ἑλλήνων (Com. III. p. 407, Kock)
 ἔφη, ὡς ὄρνι ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσιν.

336. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Plane congruit Suid. Ex Aristot. H. A. VIII. 12. cognoscitur, eum librum ab A. Dionysio expilatam esse.

³⁾ Duabus de causis fragmentum huc attuli: quod episcopus ad locum priorem provocat: quod explicatio prior cum posteriore coniuncta legitur ap. Et. M. 826, 20. Fontem habes Dionysii Aristoph. Byzantium, cf. Mill. Mél. p. 422. ὄτος· εἶδος ὄρνέον μιμηλοῦ πρὸς ὧσι τὰς πτέρυγας ἔχοντος, ὁμοίον γλανκί, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν. οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἐνέξαπατήτους ἐκάλουν. Cf. Prol. p. 54. Versus allatus ap. Kock, Com. III. p. 407. Cf. Athen. IX. 390D. = Eust. 1687, 54.

⁴⁾ λάρους et κέφρους idem est, cf. Schol. Ar. Plut. 912. κέφρος Aristophaneum est, cf. Fragm. Par. §. 20. (Nauck. p. 81.) Mill. Mél. p. 421., cf. Prol. l. l. Non seiungendum putavi, quod eadem explicatio apud fere omnes lexicographos redit, cf. Phot. Suid. Hes. Et. M. 504, 1. Schol. Ar. Pac. 1067. = Schol. Nic. Alex. 165. Unde concludo etiam κερφωθελς oecem eiusdem originis fuisse ap. Suid. Lex. Bachm. 275, 24. Hes.

Lexicorum rhetoricorum,
quae Eustathius laudat, fragmenta.

(cf. Prol. p. 16. sq.)

A.

337. Eustath. p. 855, 20. καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία, ὅτι ἂ ἂ¹⁾ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. οὕτω καὶ βᾶ²⁾ ἐπίρρημα παρὰ Ἑρμίππῳ (fr. 19. Kock), ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμβοῶντες λέγειν, ὡς καὶ τοῦτο φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τι, τουτέστιν ἀπὸ τινος φωνοῦντος πρὸς τινα ἔτερον. εἰδὼ δὲ καὶ τινες μιμητικὰ φωνὰ ἀντὰ κατὰ αὐτοὺς τοὺς φωνοῦντας, ὡς τὸ ἀρῦ³⁾, ἐπίφθεγμὰ φασὶ κωπηλατῶν· καὶ τὸ ὠ ὄψ⁴⁾ φθέγμα τῶν ἀφιέντων τινὰς ἅμα τρέχειν· καὶ τὸ ὦ ὄπ ραυτικόν⁵⁾, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ τὸ μᾶ⁶⁾

337. Ad Aelium Dionysium referenda sunt, quod voces βῆ et χῆρος laudatae ab illo explicatae redeunt, cf. fr. 92. 327. — De totius loci fontibus cf. Prol. p. 68. not. 1.

¹⁾ Phot. ἂ ἂ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησὶ Διογενιανός. Boysen. de Harp. font. p. 62. hanc glossam et apud Photium et apud Eust. Diogeniano ipsi deberi censet. Cf. contra fr. 413. οἶαξ. Diogenianum iam in lexico rhetorico ipso nominatum esse puto, unde Eust. transcripsit. Fortasse omnia, quae Phot. (cf. Hes.) attulit, ad atticistam referenda sunt. Prior glossae pars ap. Schol. Ar. Plut. 1052.

²⁾ βᾶ cf. B. A. 85, 31. ubi tamen lemma deest.

³⁾ Cf. Hes. ἄρρον· ἐπίφθεγμα κωπηλατῶν, ὡς τὸ σίξε ἐπὶ κνηγόντων καὶ τὸ σίττα ποιμένων. et B. A. 446, 32.

⁴⁾ Conv. Suid.

⁵⁾ Tres glossae ap. Suid. Prima = Schol. Ar. Av. 1395. tertia = Schol. Ar. Ran. 208.

⁶⁾ Ap. Theocr. non extat.

παρὰ Θεοκρίτω, καὶ τὸ ψὸ¹⁾ ποιμενικὸν, καὶ τὸ βῆ, περὶ οὗ ἀλλαγῶ δηλοῦται, καὶ τὸ χύρρε συβοτικὸν, ὡς ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσειαν δεδιγλωται, καὶ τὸ φίττα⁸⁾ δηλωτικὸν φασὶ τάχους οἶον,

5 „φίττα Μαλιάδες, φίττα ῥοαί“.

νυμφῶν δέ φασὶ ταῦτα ἐπονυμία· ἔτι δὲ καὶ τὸ σίττε⁹⁾ οἶον „σίττ' ἀμνίδες“.

338. Eustath. p. 1494, 64. ὁ μέντοι ἄβαξ¹⁾ ἀνάπαλιν, ὡς ἐν ῥητορικῶ κέῖται λεξικῶ τὸν ἄλαλον δηλοῖ καὶ ἀσύν-
10 ετον καὶ ἀπειρον, παρὰ τὸ μὴ βάζειν. δηλοῖ δέ, φασὶ, καὶ σαυρίδιον ὁ ἄβαξ²⁾, ὅθεν ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν. δῆλον δὲ ὅτι οὐκ ἂν χρήζοι τῆς λέξεως τοῦ ἀβακεῖν ὁ καταλογάδην γράφων.

339. Eustath. p. 789, 51. ἐν δὲ παλαιῶ τινι κατὰ
15 στοιχεῖον λεξικῶ γράφεται οὕτως· ἀβροτάξις¹⁾· ἀμαρτία, [διαμφοδῆσις] καὶ ἀβροτάξιμεν²⁾· ἀμαρτήσομεν ἀλλήλων. καὶ ὅρα τὸ διαμφοδῆσαι³⁾ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἀντὶ τοῦ ὅδε καὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφόδου (= Cram. Anecd. Par. III. 373).

20 340. Eustath. p. 200, 1. ἐν δὲ ῥητορικῶ λεξικῶ γράφεται ταῦτα· ἀγανὸν¹⁾· τὸ καλὸν καὶ ἡδὺ καὶ προσηγές. ποτὲ

¹⁾ Cf. Phot. Et. M. 405, 32. Herod. II. p. 951, 25.

²⁾ Eadem doctrina p. 1963, 40. Cf. Poll. IX. 127. Mill. Mél. p. 436. φίττα. τὸ ταχὲν σημαίνει (ex Suetonio). φίττα Miller falso coniecit.

³⁾ σίττα corrigendum, cf. Schol. Theocr. IV. 45. V. 3.

338. ¹⁾ Cf. Hes. s. v. ἀβακίμων, ἀβάκην, ἄβαξ. B. A. 323, 3. 5. Et. M. 2, 1. — Ad idem lexicon vocem ἀβακῆσαι refero, cf. B. A. 323, 6. Cf. Et. M. 2, 32 (quod e lex. rhet. prodit, cf. Heyden. p. 231), Suid. Lex. post Philem. Osanni p. 223. (Varinus Camers in Aldi Cornucop. p. 1.)

²⁾ Differentiam vocum dubitanter attuli; recurrit ap. Ammon. p. 1. Valek. (= Ptolem. π. διαφ. λέξ. in Herm. XXII. 592). Eustath. p. 1397, 42 (qui ad Et. M. provocat p. 2, 1.). Cf. B. A. 323, 8. 17, 18. Suid. s. v. ἄβαξι, Poll. VI. 86, 90. Apollon. lex. hom. p. 2, 16. Bekk.

339. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Conv. Hes. (= Apollon. lex. hom. p. 3, 1), Et. M. 4, 35. Gud. 2, 1. 8. Orion. 13, 9. Cf. Eustath. p. 548, 14. Schol. Ven. K 65. Suid. Et. Gud. 1, 19. Or. 19, 28 (= Philem. ed. Osann p. 223, 2).

³⁾ Dubitanter attuli: vocem, nisi apud Apoll. l. 1, nusquam recurrere vidi.

340. ¹⁾ Cf. Suid., qui inverso ordine eadem fere tradit et ipse ad alium

δὲ κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαλεπὸν· ἐν ἑτέρῳ δὲ, ὅτι ἔστι καὶ ἄγαρον²⁾ προπαροξυτόνως καὶ δηλοῖ τὸ κατειγός· τραγικώτερον δέ, φησι, τὸ ὄνομα (= Cram. An. Par. III. 373, 32.).

341. Eustath. p. 1414, 28. ἰστέον δὲ, ὡς ἡ τολύπη καὶ ἄγμα λέγεται, τὸ καὶ κάταγμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Trach. 695).⁵ εὔρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα¹⁾ οὐ μόνον σύντριμμα ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ἔριον. ὅτι δὲ καὶ βήρηξ²⁾ ἢ αὐτὴ ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ εἰπὼν· βήρηκες· φουράματα μαζῶν καὶ αἱ τολύπαι³⁾ τῶν ἔριων.

342. Eustath. p. 1394, 35. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς¹⁰ φέρεται καὶ ταῦτα· ἄδην¹⁾· Ἀπτικοὶ τὸ θαυσιλῶς, ὅθεν καὶ ἀδήφαγοι ἵπποι²⁾· οἱ τέλειοι καὶ ἀδήφαγον ἄρμα³⁾ διὰ τοῦς κατ' αὐτὸ τελείους ἵππους [καὶ ἄδος⁴⁾ κόρος, πλησμονή, κάματος· ἄφ' οὗ ἀδολέσχος, δι' ἐνός δ, ὁ καὶ ἀδολέσχης, καὶ ἀδαῖον⁵⁾ παρὰ Σώφρονι τὸ εἰς κόρον ἔργον]. ἔτι δὲ καὶ ὅτι¹⁵ ἀδήφαγοι ἵπποι⁵⁾ οἱ τέλειοι. τοῖς γὰρ πώλοις, φησὶν, οὐκ

auctorem (οἱ δὲ) provocat. Fusiora ap. B. A. 335, 12. (cf. Cratin fr. 238. Kock), cf. Apion. post Et. Gud. 604, 44. Et. M. 5, 57. Eustath. p. 1467. 60. Apollon. lex. hom. p. 5, 14. — Schol. Ar. Vesp. 1467. ἀγανός cum ἀγανοφροσύνη coniungit, cf. Hes. B. A. 324, 13. Schol. Eur. Or. 1392.

²⁾ Cf. Suid. I. I. Hes. B. A. 335, 10. Schol. Ar. Lys. 886.

341. Aelii Dionysii esse puto, cf. Prol. p. 73. Fr. 8. not. 2.

¹⁾ Conv. B. A. 324, 19. Priora adiunxit Hes. (ubi πέμματα legas), cf. Suid. Et. M. 11, 47. Eust. p. 1399, 63. Lobeck. Aglaoph. p. 1064.

²⁾ Conv. Hes. s. βάρυκες. Cf. βήρηκες· τολύπη B. A. 226, 1. Poll. VI. 77. (ubi l. διαττημένον, cf. fr. 126). Doctrinam nostram cum fr. 8 coniunctam ap. Varin. Cam. in Ald. Cornucop. p. 3.

³⁾ σμαῖρα excidisse puto, cf. p. 1337, 19. Nam vox τολύπη aut ad placentam aut ad glomera refertur, cf. Eust. p. 969, 12. Hes. Et. M. 761, 52.

342. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Schol. Plat. Charm. p. 135D. Et. M. 17, 52. Gud. 7. 23. B. A. 341, 16. Eust. p. 539, 1. Mill. Mél. p. 400. Sed ubique multo uberiora traduntur. — Deinde ἀδήφαγος glossa (ap. Phot. B. A. 341, 9.) excidisse videtur.

²⁾ Cf. not. 6.

³⁾ Cf. Phot. ἀδήφαγον ἄρμα B. A. 343, 26. — Fortasse huc referenda sunt B. A. 343, 27. (= Phot.) 203, 19., cf. Nab. Prol. p. 54.

⁴⁾ Fortasse huc resp. Hes. s. v. ἄδδην. Gracculum posterioris actatis hic agnoscere mihi videor.

⁵⁾ Cf. Hes.

εἰδίδοσαν τροφῆς πλήθος. *Λυσίας* δὲ καὶ *ναῦν ἀδήφαιγόν*⁶⁾ φησι τὴν τὸν *μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελεῖν*. [καὶ *λέκτους ἀδηφάγους*. ὅποῖος ὁ ἐν ταῖς *Νεφέλαις* παρὰ τῷ *Ἀριστοφάνει*].

343. Eustath. p. 1387, 4. ἐν δὲ ῥητορικοῖς *λεξικοῖς* 5 *φέρεται καὶ ταῦτα*. ἐκ τοῦ ἀθρόος *γίνεται ἄθρους*¹⁾, οἷον ἄθρους *ἐπελθὼν ὁ στρατηγός, ἡγουν σὺν ὄλῳ τῷ στρατεύματι*. καὶ *Ἀριστοφάνης* (fr. 633. Kock)

ἔστῳτας ὥσπερ τοὺς ὄρεωκόμους ἄθρους.

344. Eustath. p. 307, 28. ἐν δὲ ῥητορικῷ *λεξικῷ* 10 *φέρεται οὕτως*. *αἰγίλιψ*¹⁾. ἀπρόσβατος, ψιλῆ, ἀβόσζητος. ἰστέον δὲ ὅτι, ὥσπερ ἡ *αἰγίλιψ* ἐκ τῆς *αἰγί* σύγκριται *δοτικῆς*, οὕτω καὶ ἡ *αἰγίπυρρος*²⁾. *πόα*, *φασί*, *πυρρά*, ἢν *αἶγες κατανέμονται*.

345. Eustath. p. 1500, 27. *ἐξ οὗ* (sc. ἄω) οὐ μόνον 15 *ἀήτης*¹⁾ ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἀήσυρον²⁾ κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ

⁶⁾ Huc referendam esse puto Photii glossam uberrimam: *ἀδηφάγοι* ἀγωνισταὶ ἴπποι οὕτως ἐκαλοῦντο ὡς *Ἀριστοφάνης* καὶ *Φερεκράτης* (fr. 197). ἔφη δὲ καὶ ἀδηφάγοῦσα *Σοφοκλῆς* (Phil. 313.) καὶ ἀδηφάγειν *Ἐρμπατος* (fr. 84) ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπε *Λυσίας* (ἐν τῇ ὑπὲρ *Ἐνκρίτων διαμαρτυρίᾳ*, cf. Harp. Hes.) τὴν τέλειον *μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη*. *Ἀλκαῖος* δὲ ὁ *κωμικός* (ἐν τῇ *κωμωδοτραγωδίᾳ* fr. 21. Kock., cf. Harp. Apostol. I. 37) καὶ τοὺς πότας λεγομένους *λέκτους ἀδηφάγους* ἔφη *χαριεντισιάμενος*. καὶ *δρομῆς* δὲ *τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι ἐλέγοντο* καὶ οἱ *γυμναστικοὶ παρ' Ἀργείοις* οὕτως. *λέγονσι δὲ* *τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον*. Simillima redeunt ap. Harp. (cuius epitomen Phot. gl. 4 (Pors. p. 10, 15). Suid. exhibent). Hes. Poll. I. 121. Apostol. I. 37. Apostolii loco nisi fortasse locum ex Nubibus tractum lexico rhet. reddere possumus. Simillis fons fuit *Moeridis* p. 192, 9. Bekk.

343. Fortasse etiam plura, quae inde ab 1386, 62 proferuntur, ad att. reducenda sunt. Doctrinam *Aelii Dionysii* afferri puto. Sequuntur fr. 218. 254.

¹⁾ C. B. A. 350, 3. Hes. s. v. *ἀθρόους*. *ἀθρόως*. Schol. Ar. Ach. 26. Suid. Eust. 251, 39. 1788, 36.

344. ¹⁾ Cf. Eust. p. 733, 35. 1041, 60. Similia ap. Et. M. 27, 43., qui sub f. *οὕτως Ὠμίον*. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικῆ ἡ λέξις (cf. Heyden. p. 233.) Et. Gud. 14, 5.

²⁾ Conv. B. A. 360, 19. — Unde corrige Et. M. 28, 18. *αἰγίλωψ*. *πόα* *τις* καὶ *πάθος*. *αἰγίλωψ* omnino nihil est. Conflatum esse puto ex *αἰγίπυρρος*. *πόα* *τις* et *αἰμάλωψ*. *πάθος* (cf. Erot. p. 100, 6. Klein).

345. ¹⁾ Tota doctrina inverso ordine recurrit p. 1547, 19. Plerumque convenit lex. (quod a principio *ἀμωδεῖν* Arthur. Kopp. appellavit) post

κοῦρον, ὅθεν καὶ „ἀήσυροι μίσημας“ παρὰ Αἰσχύλου (Protr 454.) ἀλλὰ καὶ ἀΐτης³⁾ διὰ διχρόνου, ὁ ἐρώμενος, ἤγουν ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν. εἰσπνέεται γὰρ, φασί, τῆς μορφῆς τι καὶ τῆς ὥρας. ὅθεν καὶ εἰσπνίλαι παρὰ Λάκωσιν αἱ ἐρασταί. καὶ ταῦτα μὲν ἔν τινι ῥητορικῷ λεξικῷ, ἐν ἑτέρῳ⁵ δὲ ὁ ῥηθεὶς ἀΐτης⁴⁾, ἤγουν ἐρώμενος, διὰ διφθόγγου φέρεται.

346. Eustath. p. 1066, 20. ὅτι δὲ περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας ὁ χαραδρεὼν, αἱ ῥητορικαὶ δηλοῦσι χρήσεις, ἐν αἷς καὶ ἐξ ἀκάνθης καὶ ὁ ἀκανθεὼν.

347. Eustath. p. 852, 37. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέ-¹⁰ρεται, ὡς ὁ ἀκήριος¹⁾ οὐ μόνον ἄψυχος, ἀλλὰ καὶ ἄνοσος, ἕγητος, ἀθάνατος, μὴ ὑποκείμενος δηλαδὴ κηρί.

348. Eustath. p. 1393, 32. ἰστίον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ „ἀλλώ-
σεν ὀφθαλμοῦ“ κέεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ἀλαωπὸς²⁾ σύνθετος ὁ ἀφανής ἢ ὁ τυφλός. ὡς νυκτάλωψ³⁾ ὁ νύκτωρ¹⁵ ἀλῶς τοὺς ὄπας· καὶ νυκταλωπῶν³⁾ ὁ νυστάζων. ἐκ δὲ τοῦ ἀλάωσε γίνεται ἀλαωτὸς⁴⁾ ἢ τέφλωσις.

349. Eustath. p. 1783, 37. ἀπὸ δὲ τῆς ἄλης, ὅτι καὶ ὁ ἀλήτης καὶ ὁ ἀλαζὼν, δῆλον. κέεται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἀλαζὼν¹⁾ κυρίως ὁ ἀπὸ ἄλης ζῶν καὶ ἀγέρτης, ἀπλῶς²⁰ δὲ ὁ φένας.

350. Eustath. p. 764, 14. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ τοίχοις

Et. Gud. p. 617, 46 cum priore lexico. Idem respexit Eustath. p. 732, 24. 1300, 54. — ἀήτης cf. Suid. Hes. Et. M. 23, 17. 43, 11. 387, 31. Gud. 12, 26.

²⁾ Cf. Hes. Suid. B. A. 349, 12. Et. M. 23, 21.

³⁾ Cf. not. 1. Recurrit in Et. M. 43, 21. Schol. Theocr. XII. 1.

⁴⁾ Cf. B. A. 348, 2. Aristoph. fr. 738. Kock.

347. ¹⁾ Huc respicit p. 1715, 56. — Conv. Hes. s. v. ἀκήριοι. Glossa eius ἀκήριεα ex Eust. 1715, 56 corrigenda est. Cf. Et. M. 47, 50. 573, 33.

348. ¹⁾ Fortasse huc Hes. s. v. ἀλαῶπιιν respicit.

²⁾ Cf. Et. M. 608, 54. 609, 33.

³⁾ Iam M. Schmidt. gloss. Hes. νυκταλωπιῶν huc rettulit.

⁴⁾ Cf. Hes.

349. ¹⁾ Cf. p. 1909, 57. κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ἀλώμενος ζῶν. Cf. Suid. gl. 2. B. A. 374, 20., cf. Com. I. p. 763. (Alc. fr. 31.) Kock. Ribbeck. Alazon. p. 96. Platonem in B. A. allatum cave comicum putaveris, cf. Tim. Lex. Plat. ἀλαζὼν. Doctrinam Aristophaneam atticista sibi adsumpsit, cf. Mill. Mém. p. 419. Prol. p. 54. — Similia, sed a nostra glossa diversa, Suid. gl. 1. B. A. 374, 18. Hes. Et. M. 55, 42., cf. Gaisf. p. XLVIII.

χρίειν ἀλείφειν λέγεται καὶ ἀλοιφή. διὸ ἐν ἠητορικοῖς
λεξικοῖς φέρεται, ὅτι ἀλοιμὸς¹⁾ τὸ αὐτὸ καὶ ἀλοιφή²⁾ τὸ
τῶν ἐν οἴκοις τοίχων χρίσμα καὶ ὅτι ἀλοιφεῖον³⁾, ᾧ οἱ
ἀλείπται χρώνται.

5 351. Eustath. p. 1257, 40. ἐν δὲ ἠητορικῶν λεξικῶν
εἴρηται καὶ ταῦτα· ἀλύσσειν¹⁾· τρέμειν, πάλλεσθαι, πηδᾶν,
δυσφορεῖν, λύσιν μὴ εὐρίσκειν, μαίνεσθαι. εἴρηται δέ τι περὶ
τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσειαν (p. 1636, 24), ἔνθα τὰ κατὰ
τὸν Ἰρον.

10 352. Eustath. p. 1283, 1. ἀμφιθαλῆς¹⁾ δὲ παῖς ὁ ἀμ-
φοτέρωθεν θάλλων [ἦτοι εὐδαιμονῶν], ἦγον, ᾧ πατὴρ καὶ
μήτηρ περίεσιν. ἄπαξ δὲ ἡ λέξις εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ
(X 496). ἔτεροθαλῆς μέντοι, ᾧ θάτερος τῶν φυσικῶν τού-
των κλάδων ἀπέσπασται, καθ' ἣν ἔννοια καὶ παῖδες πατρὸς
15 μὴ ὁμομήτριοι ἔτεροθαλεῖς λέγονται. — οἱ δὲ παλαιοὶ λέ-
γοντες, ὅτι ἀμφιθαλεῖς οἱ ἔχοντες ζῶντας τοὺς δύο γονεῖς,
προστιθέασι, καὶ ὅτι οἱ τοιοῦτοι τὰς τότε εἰρεσιώνας διεκοσ-
μοῦντο.

353. Eustath. p. 1920, 30. περιρρηδῆς¹⁾ δὲ ὁ ἔρραν-
20 τισμένος αἵματι, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥάζω, περὶ οὗ προεῖρηται (p. 1887,
45). οὗ δέυτερος ἀόριστος ἔρραδον. ὅθεν ὁ περιρρηδῆς. εἴρη-
ται δὲ καὶ ἀμφιρρηδῆς²⁾ ἐν ἠητορικῶν λεξικῶν καθ' ὁμοιό-
τητα τούτου λεχθέν.

350. ¹⁾ Conv. Hes., cf. Eustath. p. 975, 48., qui paullo ante Pausaniam
depinxit. Et. M. 69. 41. B. A. 385, 9.

²⁾ Hes. Suid. B. A. 379, 18. — Fortasse gl. ἀλειφα ex eodem fonte
deducta est, cf. Hes. Galen. vol. XIX. p. 74. Kühn. B. A. 375, 7.

³⁾ Conv. Hes. s. v. ἀλείφειν.

351. Pausaniam agnoscere mihi videor, cf. Eust. p. 1636, 24. ἐξ οὗ
ἐν Πλούτῳ τὸ ἀλύσσειν. cf. not. 1. ad fr. 40.

¹⁾ Cf. Hes. s. v. ἀλύσσορες, ἀλύσσειν. Et. M. 72, 45. 54.

352. ¹⁾ Non dubium, quin Eust. sese hoc loco ad atticistas ablegaverit.
cf. fr. 157. — Convenit Suid. (= Schol. Ar. Av. 1737.) Hes. B. A. 383. 31.
Et. M. 92, 33. Cf. Eust. p. 1445, 50, qui etiam ἀμφίδουλος, ἀμφίβολος
codem modo e veterum usu explicare studuit.

353. ¹⁾ Cf. Phot. (= Lex. Bachm. 340, 6. Suid.), qui eandem corrup-
telam ἐπ' ὀχημάτων prae se ferunt, cf. Nab. l. l. — Cf. Hes. Erot. p. 110,
6. Klein. Galen. XIX. p. 130. Kühn. Et. M. 664, 31. Schol. Apoll. Rhod.
I. 431. IV. 1581.

²⁾ Non aliunde cognitum est.

354. Eustath. p. 1095, 8. *δηλον δὲ ὅτι τοῦ ἀναβεβρον-
χέναι λειότερον τὸ ἀναβλύζειν ἐστίν. αὐτὸ δὲ καὶ ἀναβλύ-
σθονεῖν¹⁾ λέγεται, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ.*

355. Eustath. p. 1291, 35. *ἄναντα¹⁾ δὲ τὰ προσάντη
καὶ ἀνωφερῆ. κάτωφερῆ. πάραντα²⁾ δὲ τὰ κατωφερῆ. πάρραντα³⁾ δὲ, ὡς
ἐν ῥητορικῷ κέεται λεξικῷ, πλάγια ἑτεροζωνῆ ἢ προσώματα
καὶ γήλοσα. δόχημα δὲ τὰ πλάγια.*

356. Eustath. p. 1667, 64. *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
εὔρηται καὶ ταῦτα Ἄορνος¹⁾ λίμνην περὶ Τυρσηνίαν. καὶ ἐν
Κύμῃ δέ, φησι, τῇ Χαλκιδικῇ Ἄορνος λίμνη, περὶ ἣν πεφυ-
κότων πολλῶν δένδρων μηδὲν τῶν ἀποσιπτόντων φύλλων
ἐπίπτειν εἰς αὐτήν. εἶναι δὲ καὶ νεκρομαρτεῖον ἐκεῖ, [ταῦτόν
δὲ εἰπεῖν ψυχολόμιον²⁾ κατὰ τὸν γράψαντα, ὅτι ἔστι καὶ
ἐν Μολοττοῖς ψυχολόμιον, ὅθεν θεοὶ Μολοττιζοὶ οἱ ἐν τούτῳ].*

357. Eustath. p. 952, 10. *δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ
σζῶλον, ὡς γαίνεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ἐν ᾧ κέεται, καὶ
ὅτι ἀποσκόλεπτεν¹⁾ τὸ ἀσχεῖν τὸ δέγμα, ὅθεν καὶ τὸ
σζυλέειν μεταφορικῶς.*

358. Eustath. p. 1156, 17. *ἡ δὲ ἄρκτος ὅτι μετὰ τοῦ τ
λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως· ἀρκτόν, οὐχὶ ἄρκον¹⁾. τὸν
μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ ἀπαρχίαν διὰ τὸ εὔφωνον καὶ*

354. ¹⁾ Multo plura ap. Suid., qui Eupolidem testem adhibet (fr. 105. Kock). Cf. Et. M. 200, 54. Hes.

355. Cf. Prol. p. 17. Pausaniae fragmentum est, cf. fr. 136., ubi Paus. δόχημα τὰ πλάγια explicantem habes: αὐτολεξεῖ recurrit ap. Et. M. 98, 25.

¹⁾ Eadem Hes. Suid. B. A. 391, 25 ἄναντα. ἀναντές.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. gl. 2. Lex. Bachm. 270, 17.

³⁾ Schol. Hom. Ψ 117. Hes.

356. ¹⁾ Conv. Et. M. 115, 52. B. A. 413, 31. (qui ad Soph. provocat), cf. Hes. s. v. Suid. Schol. Ar. Ran. 475.

²⁾ Verba uncis inclusa ap. lexicographos desunt. Fortasse pertinent ad finem libri VII. Strab. deperditum.

357. ¹⁾ Cf. B. A. 435, 24. Hes. s. v. ἀποσκόλεπτε. B. A. 423, 1. Et. M. 125, 41. 120, 26. Poll. II. 176.

358. ¹⁾ Ad lex. rhet. referendum. cf. fr. 73., ubi fere eadem doctrina recurrit. Nostra repetita et in breve contracta legis apud B. A. 415, 14. Cum sub finem de ἄμαξα eiusque ψιλώσι agatur, Aelium Dionysium auctorem illius lexicī rhetorici fuisse suspicor, cf. fr. 218.

τὴν ἐκεῖθεν προὖν ἄρκιον, εἰς ὃ καὶ φέροι ἐκεῖνος χρῆσιν
ταύτην (Aesch. fr. 127. Nauck.)

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταφύχει προὖν
ἄρκιος ὡς ναύτησιν ἀσχεύοις μολῶν.

5 τὸ δὲ ἅμαζα οἱ παλαιοὶ φιλοῦσιν.

359. Eustath. p. 1289, 48. τὸ δὲ ἀμφ' ἀστραγάλοισιν
Ἰπτικῶς ῥηθῆν εὐρύηται καὶ γένους θηλυκοῦ. [ἐν γὰρ παλαι-
οῖς ἱπομνήμασι φέρεται, ὅτι οἱ πλείους ἀμφ' ἀστραγάλησι
γράφουσιν]. καὶ ἔστιν Ἰωνικὸν ἢ ἀστραγάλη¹⁾, ὡς καὶ ἐν
10 ῥητορικῷ εὐρύηται λεξικῷ, ἐν ᾧ καὶ ὅτι τοὺς ἀστραγάλους
καὶ ἀστρίχους²⁾ λέγουσιν.

360. Eustath. p. 1872, 3. ὁ δὲ σὺς, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν
ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, καὶ ἀσχέδωρος¹⁾ λέγεται. φησὶ
γὰρ ἀσχέδωρος ὁ σῖαγρος παρὰ Ἰταλιώταις. ἠγγύησαν δὲ οἱ
15 ἀποδόντες τὸν ἄσχετα δωρούμενον. [ἤγγον οἱ ἐριμνεύσαντες,
ὅτι ἀσχέδωρος ἔστιν ὁ ἄσχετα δωρούμενος, ὡς οἰᾶ τις μεγα-
λόδωρος]. χρῆσις δέ, φασιν, ἀσχεδώρου παρ' Αἰσχέλου δια-
τριψαυτι ἐν Σιζελίᾳ καὶ εἰδότι. φησὶ γὰρ (fr. 261. Nauck.)

ἔδν δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὡς.

20 λέγει δὲ καὶ ἡ κομφοδία. (Sclerias Meleagro)

ἐνθ' οὐτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ

οὐτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρῶζεται.

ἔνθα καὶ ὄρα τὸ καπρῶζεται²⁾, οὐ ὡς πον ἐν Ἰλιάδι προε-

359. Uncis inclusa conv. cum Schol. Ven. A. ad Ψ 88.

¹⁾ Eadem doctrina, sed multo fusior ap. B. A. 454, 22. Cf. Hes. Et. M. 159, 40. Cum forma Ionica explicetur, ad A. Dionysium refero.

²⁾ Altera glossa priori addita ap. B. A. 455, 2. Cf. Hes. s. v. ἀστριες. Et. M. 159, 32. Utramque formam (ἀστριες et ἀστρίχοι) atticis in usu fuisse docet Eust. p. 1397, 35. λέγει δὲ καὶ (sc. ὁ περὶ παιδιῶν γράφας) ἀστραγάλους, οἳ καὶ ἀστριες καὶ ἀστράγαλοι λέγονται φησιν. Unde iterum Aristophenis thesaurus per Suetonium ad attic. (et ad Poll. X. 99) transisse apertum est. Fortasse etiam Schol. Plat. Lys. p. 206 E., et ea, quae ap. Eust. locum nostrum sequuntur, ad atticistas referenda sunt, cf. Giesing. p. 41. sq. Cohn, Jahrb. XII. p. 360. sq.

360. Aelium Dionysium auctorem agnosco, cf. not. 2.

¹⁾ Cf. Eust. p. 774, 23. B. A. 457, 21. Hes. ἀσχέδωρος· ὁ σῖαγρος παρὰ Ἰταλοῖς, ubi non cum Nauckio l. l. nomen Aeschyli restituendum est.

²⁾ Cf. fr. 220. et Eust. p. 853, 37. — Ad fontem A. Dionysii (fortasse Pamphilum, cf. Schönem. p. 87. 89.) perveneris ex Ath. IX. 402 B., qui cum lex. rhet. plane congruit. Atticistae doctrina cum Athe-

σημάνθη, θέμα παρ' ἄλλοις πρωτότυπον τὸ καπρῶν. ἐξ οὗ καὶ γυνή καπρῶδα ἢ μάχλος.

361. Eustath. p. 73, 39. ἔτι ἰστέον καὶ ὡς διαφορεῖται ἄφενος¹⁾ κατὰ τὸ γένος. καὶ Ὅμηρος μὲν οὐδετέρως προάγει αὐτὸ λέγων

ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξει.

εὔρηται δὲ παρὰ τισὶ καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄφενος. οὕτω καὶ ὄσσοσ²⁾ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ διφόρησιν ἔχει, ὡς προδεδήλωται. κατὰ δὲ Ἡροδιανὸν καὶ τάριχος³⁾ ἑκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος. φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μέλανδρος (fr. 178. Kock.)

ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας

Φιλιππίδης· (fr. 34. Kock.)

τυροὺς καὶ ταρίχους

Ἀριστοφάνης (fr. 630. Kock.)

ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

ὁ αὐτὸς· (fr. 220. Kock.)

τάριχον τοῦτον πλύνω.

δῆλον δὲ ὡς οὕτω καὶ ὁ σκότος³⁾ φέρεται καὶ τὸ σζότος [καὶ τὸ ὄνειδος⁴⁾ καὶ ὁ ὄνειδος. καὶ τὸ χρεῖος⁵⁾ [ἤγγον²⁰⁾ χρέος] καὶ ὁ χρεῖος παρὰ Φίλωνι (Herennio Philoni?), ὅθεν ὁ

naei verbis inde a vocibus χρῆσις δέ, φασί, κτλ. ab episcopo ita contaminata esse videtur, ut utrumque locum poeticum ex Naucratis desumeret, deinde vero ad lex. rhet., quod ante evoluerat, reverteretur, ut καπρῶξεται vocis (cf. fr. 220. c. not.) explicationem adiungere posset.

361. ¹⁾ Quem locum ex parte atticistis debere puto. Cf. Prol. 32. — ἄφενος cf. 1302, 17. 1387, 8 ubi vox intercedit inter fr. lex. rhet. ἀθρόος no. 343 et fr. 218. καθημαξευμένως, cf. Suid. Hes. Et. M. 178, 5. Et. Gud. 95, 53.

²⁾ Ex lex. rhetor. petitum, cf. fr. ὄσσοσ et notas ibi congestas.

³⁾ Cf. fr. 217. not. 18. et not. 30. 31. Utraque glossa ex Aelio Dionysio prodiit. Cf. Athen. III. 119B.

⁴⁾ Cf. Eust. 453, 15. 953, 51. (ubi statim sequitur fr. σζότος) 1632, 17. (ubi de ἄγιος et ἔλεος agitur) Et. M. 626, 15. 37.

⁵⁾ An sequentia atticistis debeantur dubium est, cum testimonia lexicographorum desint. Ad νείκη cf. Eust. 1410, 17. χρεῖος fortasse adiectivo sensu accipiendum est, cf. Moer. 213, 15. — βλάβος cf. Suid. Ar. Ran. 1151. — τρίβος ap. Eust. 1200, 34. 1327, 37. (qui locus ex Ar. Byz. desumptus esse videtur). Et. M. 767, 57.

ἀχρεῖος σύγκειται. πολλή δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἡ διαφορῆσις, ὡς καὶ ἡ *νείκη* δηλοῖ καὶ τὸ *νεῖκος* καὶ ἡ *δίψα* καὶ τὸ *δίψος* καὶ ἡ *βλάβη* καὶ τὸ *βλάβος*. ἔτι δὲ καὶ ἡ *τρίβος* καὶ ὁ *τρίβος*, ὡς φησὶν *Εὐριπίδης*.]

- 5 362. Eustath. p. 1429, 18. εὐρηται γὰρ ἐν λεξικῷ παλαιῷ ἐκφερομένῳ κατὰ στοιχείου, ὅτι ἄωτοι οἱ νεκροί¹⁾, ὅπερ ἐλήπται ἐκ τοῦ

κωφῆν δὴ γαῖαν ἀεικίζεις.

ἐκεῖ δὲ κεῖται καὶ ὅτι ἄωτεύειν²⁾ τὸ ὑφαίνειν καὶ ὑπνοῦν.

- 10 τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ

πάννυχον ὑπνον ἄωτεῖς (K 159)

ἐκεῖνο δὲ ἐκ τοῦ

ὑφαινομένου ἄωτου

ἐρίου δηλαδὴ ἢ λίνου.

B.

- 15 363. Eustath. p. 1404, 47. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὡς τρία σημαίνει τὸ βάλλειν¹⁾: τὸ προέσθαι, τὸ ῥίψαι, τὸ τρῦσαι.

364. Eustath. p. 812, 44. [τὸ δὲ βαμβαίνειν¹⁾, ὅ ἐστι συγκροτεῖν τοὺς ὀδόντας, ἀπὸ τοῦ κατὰ στόμα ψόφου κατὰ
20 τοὺς παλαιοὺς ἐσχημάτισται. καὶ ἔστι, φασὶ, δυσερμήρευτον. συμβαίνει δὲ τοῖς ὀγοῦσι καὶ τοῖς ἐποπτήσσοусι καὶ θέλουσι μὲν λαλῆσαι τι, ἀπορομένοις δὲ καὶ ἐποπτόμενοι καὶ οὕτω τοὺς ὀδόντας συρρήσσοусιν]. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ τινι λεξικῷ φέρεται βαμβαλίζειν²⁾ τὸ τρέμειν ἐπὶ

362. ¹⁾ Significatio allata nusquam iteratur.

²⁾ Priorem explicationem B. A. 476, 22 exhibet. Alterius similia ap. Et. M. 57, 55. 117, 47. Et. Gud. 11, 30. 30, 2. Hes.

363. ¹⁾ Fortasse huc respicit Hes. βάλει. — Heyden p. 232. ex eis, quae apud Eustathium sequuntur, glossam Et. M. p. 198. extr. βλάξ rhetoricam ad atticistas referre studet.

364. ¹⁾ Uncis inclusa Eust. petivit ex schol. Hom. ad K 375, ut schol. Ven. A. statim probat. Venetus tradit οἱ δὲ ἐσχημάτισται, episcopus κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς ἐσχημάτισται exhibet, unde iam Eustathio, qui fuerint οἱ παλαιοί, ignotum fuisse constat, cf. Prol. p. 20. Lexicographum vero utrique, et scholiastae et episcopo, subesse docet Hes. s. v. βαμβαίνων.

²⁾ An recte Eustathius lexicon exscripserit, dubium est. Schol. Ven. l. l. βαμβαλίζειν posterioris aetatis esse docet. Fortasse βαμβαίνειν vo-

ψύχους, ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι βαμβαίνων³⁾ μὲν βήματα βάλλον, καὶ βῆμα πορευόμενος καὶ παπταίνων. βαμβαλίζων δὲ ῥιγῶν, ἀπολλύμενος.

365. Eustath. p. 632, 4. ὅτι δὲ ὁ Βελλεροφόντης καὶ Βελλεροφῶν τετρασυνλλάβως λέγεται, ποιητῆς ἕτερος δηλοῖ...⁵ ἰστέον δὲ ὡς καὶ Ἐλλεροφόντην τοῦτον ἰστόρησάν τινες καλεῖσθαι, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἐν δὲ ῥητορικῶ εὐρηται λεξικῶ καὶ Βέλλερος¹⁾ λεγόμενος.

366. Eustath. p. 1735, 30. τὸ δὲ σκεπῶ περισπώμενον, ἐξ οὗ τὸ σκεπώσι, πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ σκεπάζω, ὡς καὶ¹⁰ τοῦ πετῶ τὸ πετάζω καὶ τὸ βιβῶ τοῦ βιβιάζω¹⁾, ὃ δηλοῖ τὸ ὀχεύειν, ὡς ἐν ῥητορικῶ εὐρηται λεξικῶ, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀπλῶς βαίνειν.

367. Eustath. p. 1913, 28. βιβλίον δὲ οὐ τὸ ἐκ βιβλον ὃ ἐστὶ παπέρων Αἰγυπτίας, ἀλλὰ βοτάνης τινος ἑμφεροῦς πα-¹⁵ πύρων· οἱ δὲ κωννάβιον φασιν, ἕτεροι δὲ τὸ ἐκ φιλέρας. ὅτι δὲ, καθὰ καὶ ὁ μόλυβδος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὕτω καὶ ἡ ῥηθειςα βιβλος διαφορεῖται κατὰ τὸ δίχρονον, ἐρρέθη μὲν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράφας ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ, ὅτι βέβλιον καὶ βιβλίον δίχως¹⁾.²⁰

cem ante explicatam post βαμβαλίζειν Eust. omisit. Recurrit autem ap. Et. M. 187, 27. (e lex. rhet.) = Suid. Hes. — βαμβαλίζειν eodem modo repetitur ap. Hes. B. A. 30, 24.

³⁾ Explicatio Apionis est, cf. Apoll. lex. hom. p. 50, 21. Bekk. Contra disputat Schol. Ven. l. l. Apionem sequuntur Et. Gud. 103, 50. Orion. 36, 18., qui Philoxenum laudat ἐν Ἀραδιπλοισασμοῖς.

365. Aelium Dionysium agnosco. Simillima enim exhibet Eust. p. 633, 58., cf. fr. 111. 113. Fortasse proverbium ibi laudatum Βελλ. καθ' ἑαυτοῦ γράμματα (cf. Photop. p. 262, 294) ex eodem fonte fluxit.

¹⁾ Cf. Hes. Βέλλερος ἐπὶ Βελλεροφόντου πτωθεῖς. ἢ ὁ Βελλεροφόντης. Zenob. II. 87. Et. M. 194, 54.

366. ¹⁾ Conv. Hes. Suid (= Lex. Bachm. 179, 28.) βιβιάζει. ἢ σιζέει. ὀχεύει.

367. Propter μόλυβδος vocem allatam Aelium Dionysium subesse puto, cf. fr. 258. Etiam φιλέρα vox ab A. D. explicata extat, cf. fr. 317. — Simillima doctrina extat p. 421, 30., ubi fr. 250. ex Aelio Dionysio petitum praecedit et locus supra allatus respicitur.

¹⁾ Cf. Moer. p. 192, 23. Bekk. βιβλία δὲ τοῦ τ, ὡς Πλάτων. Ἀτιζοί. βιβλία, ὡς Ἀημοσθένης, κοινόν. Hes. βιβλία, βιβλία. Et. M. 216, 31. 795, f. 197, 52. Fragm. trag. adesp. 149. Nauck.

Γ.

368. Eustath. p. 370, 13. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γάμμα στοιχειῶν γέμμα¹⁾ φασὶν Ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος, ὃς καὶ τὸ μῦ μῶ²⁾ λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ.

369. Eustath. p. 890, 14. ἐν Γρανίκῳ, φασὶ, συμβαλὼν ἅλ' Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τοὺς Δαρείου σατραπίας κατὰ κράτος, καὶ ἐφάνη ὡς γραϊζόνικος διὰ τὴν ἐκεῖ τῶν Γραικῶν νίκην, οὗς ἢ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που, κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Ἀνκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προσφέρονσιν ἐπὶ Ἑλλήνων, οἱ βάρβαροι δὲ Ραικούς¹⁾ φασὶ δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὔρηται λεξικῷ ῥητορικῷ.

Δ.

369a. Eustath. p. 1407, 10. τὸ δὲ δῆπου¹⁾ νῦν μὲν τοπικῶς κεῖται. ἄλλως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, καὶ αὐτὸ καὶ τὸ δῆπουθεν βεβαιωτικά εἰσιν, ὥσπερ τὸ δηλαδὴ καὶ τὸ πάντως καὶ τὸ ἀμέλει. καὶ αὐτὸ γὰρ, ὡς τὰ πολλὰ, καθάπερ ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ, ἀπὸ τοῦ πάντως λαμβάνεται συγκατάθεσιν δηλοῦν.

370. Eustath. p. 622, 50. περὶ δὲ τοῦ διδυμάωνος κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ὅτι διδυμάωνος¹⁾ μὲν οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασι, δίδυμοι δὲ οἱ συμφρεῖς.

368. Aelium Dionysium agnosco, quem et Ionum voces cum Atticis comparasse et de singulis elementis egisse (cf. fr. 298) et solum ap. Hel-
ladium (cf. p. 530a, 20. 532a, 15. Bekk., ubi de singulis litteris eum secundum veterem quendam auctorem agere intelleges) adhibitum esse constat.

¹⁾ Nusquam in lex. iteratur.

²⁾ Conv. Phot.

369. Fortasse Aelii Dionysii sunt, cf. Eust. p. 633, 50. εἴτω δὲ καὶ ραικὸς προῖπαρχει τὸ ραικὸς κατὰ τοὺς τεχνικὸς, cf. fr. 109. 111. 113. 365.

¹⁾ Phot. Ραικούς· οἱ βάρβαροι τοὺς Ἑλλήνας. Σοφοκλῆς (fr. 983. Nauck) τῆ λέξει κέχρηται. Corrupta sunt et Eustathio magis credes, si Sophoclem non barbarismo usum esse, et formam Γραικούς a Lycophr. 532. 1195. 1338. adhibitam esse intellexeris. — Cf. Hes. Et. M. 239, 15. 701, 13. — Suid. Zon. II. p. 1603. Tittm. vocem a Romanis adhibitam esse putant: erraverunt, cf. Lorenz. Epich. p. 290.

369a. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. Lex. Bachm. 193, 21. Et. M. 264, 56. Moer. p. 195, 5. Bekk.

370. ¹⁾ Conv. Hes., cf. Suid. Et. M. 272, 33. Fortasse conspirat Dion-
genianus, cf. Schmidt, Quaestt. Hes. p. 99.

371. Eustath. p. 1770, 60. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται δροπαλίξειν¹⁾· τὸ κεντεῖν, ταράσσειν, ἐκτινάσσειν, σείειν, ἔστι δὲ οτε καὶ κτείνειν καὶ πολεμεῖν.

372. Eustath. p. 802, 26. . . καὶ ὅτι Ὀμηρος μὲν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ τῶν δύο, φησί, ἀκολούθως δη- 5
λαδὴ τῇ Ἀθιδί καὶ τῇ κοινῇ . . . ib. l. 32. λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικόν, ὅτι τὸ δυοῖν ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς, οἷον (Com. III. p. 459. no. 284. Kock).

δυοῖν γυναικοῖν εἰς ἀνῆρ οὐ στέργεται.

ἐν ἐτέρῳ δὲ τόπῳ φησὶ καὶ ὅτι δύο καὶ ἐν τῷ ᾧ δύο, 10
ἤρουν δύο διὰ τοῦ ὀ μικροῦ, καὶ δύο, κατὰ ἔκτασιν Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐκατέρως, δυοῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θου-
κυδίδῃ¹⁾ [λέγουσι δὲ καὶ τῶν δύο καὶ τοῖς δύο]. τὸ δὲ δυοῖ 15
βάρβαρόν, φησι, καὶ κατὰ χρῆσιν Ἀττικῆν καὶ κατὰ λόγον¹⁵
γραμματικόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν δυεῖν.
οὐδὲν γὰρ δυεῖν εἰς εἶν λήγειν φασὶν οἱ ἀναλογικοί²⁾. Ὀμη-
ρος δέ, φησι³⁾, ἐπὶ μὲν ὀρθῆς δύο λέγει οὕτω·

δύο δ' αἶν ἔχον πατρῷα ἔργα.

371. Fortasse fuit Pausaniae. cf. Eustath. p. 437, 13. Totum illum Eustathii locum e lexicis rhetoricis fluxisse putaverim.

¹⁾ Alludit ad nostrum Eust. p. 500, 10., cf. Hes. s. v. *δροπαλίξειν*, *δροπαλίξεν*. In Et. M. 281, 17. altera glossa *δροπαλίξεις* (sensu substantivo accipienda) cum atticistarum observatione coniuncta. — *δροπαλίξεις* ap. Suid. Lex. Bachm. 200, 15. Hes. Et. Gud. 149, 9.

372. Lexica nil simile exhibent. Propter Thucydidis *χρησιν* fragmentum ex Aelio Dionysio petiitum esse censeo, cf. Nab. Prol. p. 25.

¹⁾ Mire sane Thucydides laudatur, cuius in textu tradito forma *δυεῖν* nusquam apparet. *δυοῖ* vero mss. praebent ad VIII. 101, 1. Illo vero loco genitivum temporis, qui vocatur, desiderari iam Lobeckius et Herwerdenus intellexerunt, cf. Classen l. l. Ideo *δυοῖν ἡμέραν* in textum Cl. recepit. Lexico nostro suadente *δυεῖν* reponere malim, cf. Phryn. ed. Lob. p. 210. Schol. Eur. Hec. 45. — Verba sequentia uncis inclusimus, cum τὸ δὲ δυοῖ ad locum Thucydideum respicere credam. Non vero ab atticistae consilio aliena, sed loco suo mota sunt.

²⁾ Cf. Herodian. ed. Lentz. I. 421, 27. II. 660, 31. — Suid. s. v. Polybium laudat. Et. M. 291, 17. diversa. — Mira sunt, quae Eustath. 1907, 50 ex Heraclide Milesio protulit. Cf. Cohn., Stud. Berol. I. p. 712.

³⁾ Ex eodem lexico prolata, ut apparet ex dativo omissio, quem Eustath. iam initio laudaverat.

ἐπὶ δὲ γενικῆς

τῶν δύο μοιράων

ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς

τὰς δύο χαλκείας

ἐπὶ δὲ κλητικῆς κατ' ἔκτασιν

δεῦτε δὲ μοι ἐπέσθε.

E.

373. Eustath. p. 1600, 5. λέγεται δὲ ποτε ἐγγύη¹⁾ καὶ γάμον ἀπογραφῆ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εἴρηται λεξικῶ.

374. Eustath. p. 1053, 61. προείρηται δὲ καὶ πρὸ μο-
10 γοστόκου Εἰλειθυίας, ἧς, ὅτι τὸ ἱερὸν Εἰλειθυιον λέγεται,
ἐν ῥητορικῷ εἴρηται λεξικῶ.

375. Eustath. p. 295, 30. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θηλυκὸν τῶν
ῥηθέντων Εἰλώτων αἱ Εἰλώτιδες¹⁾ ὡς ἐν ῥητορικῷ εἴρη-
ται λεξικῶ. ἐν ᾧ καὶ, ὅτι ὅσπερ Εἰλωτες ἐν Λακεδαιμονί,
15 οὕτω Πενέσται²⁾ μὲν παρὰ Θετταλοῖς οἱ μὴ γόνου δοῦλοι

373. Fortasse simillima illa, quae ap. Eust. p. 920, 31. 1344, 21. traduntur, ex eodem fonte fluxerunt, quem Pausaniam esse puto, cf. Prol. p. 39.

¹⁾ Conv. Hes. ἐγγύη· γάμον ἀπογραφῆ καὶ σημεῖον ἐν θητικῶ. Cf. Poll. III. 34. Et. M. 309, 18. Gud. 157, 23. — Fortasse etiam ea verba, quae Suid. Lex. Bachm. Et. M. ex illa voce derivata attulerunt, huc referenda sunt.

375. ¹⁾ Conv. Suid.

²⁾ Sequentia omnia episcopum ex singulis lexicis locis collegisse puto, ut ex more eius est. — Πενέσται cf. Phot. Suid. (ubi vide, quae sub finem adiunxerint). Eustath. 1090, 50. Hes. Poll. III. 83. Ath. VI. 264 A. — Καλλιζέριοι ad Syracusanos referendi sunt, cf. Phot. s. v. Καλλιζέριοι (cf. Suid. Zenob. IV. 54. Aristot. fragm. ed. Val. Rose p. 360.) Locus noster corruptus est, cf. Ruhnken ad. Tim. p. 214. qui de verborum tractione satis egit. Sub ἀρότται (qui alias nusquam inveniuntur) Aristotelis nomen latere puto. — Μαριανδανοί cf. Ath. VI. 263 D. Schol. Aesch. Pers. 917. Phot. Hes. Schmidt, De Callistrato Aristophaneo p. 25, not. 63. Nab. Proll. p. 81. — Tota doctrina (an Aristotelica?) recurrit in Et. Gud. 165. 53. εἰλωτες. — οἱ αὐτοὶ δὲ παρὰ Ἱθρηναίους θῆτες λέγονται, παρὰ Ἀργείοις γυμῆτες, παρὰ Θεσσαλοῖς πενέται (i. πενέσται), παρὰ Κρησὶ πελάται (?) παρὰ Ἰσικρονοῖς κορυγάνιοι παρὰ δὲ Σαρακαστοῖς καλλιζαροί. Quae omnia misere corrupta sunt. πελάται enim non Cretensium fuerunt, sed vox undique cognita, cf. Tim. lex. Plat. s. v. Qui sint Σικρονοῖοι et Κορυγάνιοι, cognosces ex Steph. Byz. p. 964, 3. οὗτοι (sc. οἱ

ἀλλὰ πολέμῳ, Κιλλικίζοιροι δὲ ἐν Κρήτῃ, Μαριανθουνοὶ δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Πορτικῇ καὶ ἡ Ἀρόπται δὲ ἐν Συρακούσαις. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὡς ἔστιν εἶδος μυῶν (1. μυῶν), αἱ λέγονται ἔλαιοι¹⁾. οὐ διαρρητοὶ δὲ καὶ ποῖον ἔλουργ αὐταί. Ἰσως δὲ καὶ ἕλωθς οὕτω καλεῖ τὰς ἐν τοῖς ἔλαιοι.

376. Eustath. p. 1036, 14. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ τὸ εἰσωποὶ οὕτω ἑρμηνεύμενον (εἰσωποὶ¹⁾). εἰσω ἰδέσθαι, εἰς ὅπα, ἐνώπιον, ἐν ὀφθαλμοῖς.

377. Eustath. p. 1573, 43. ὅτι δὲ τὴν εἴλην οἱ παλαιοὶ καὶ ἔλην φασίν, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦνται λεξικοῖς. ἔρθα κείται καὶ ὅτι εἴλη καὶ ἔλη¹⁾ ἡ τοῦ ἡλίου ἀγῆ. καὶ εἴληθερεῖν²⁾ τὸ ἡλιάζεσθαι καὶ εἰλεῖν³⁾ τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν καὶ εἴλειον⁴⁾ χωρίον τὸ εὐῆλιον καὶ πρόσειλον⁵⁾ τὸ πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένον καὶ εἴληθερεῖς²⁾ ἕδωρ τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον.

378. Eustath. p. 1353, 4. ἀνάκειται δὲ αὐτῷ (sc. Ἐρμῆ) καὶ ὡς δίχα φύγον, φασί, τετραγώνου ἢ τετραῶς ἄλλον τρόπον ἢπερ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐξ οὗ παροιμία τὸ „ἐν τετραδάδι γέγονας“¹⁾

Ἄντοι δὲ πρόωτοι ἐχρήσαντο θεράπονσιν, ὡς Αὐκεδαμῶνιοι τοῖς Εἰλωσι καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γερμησίοις καὶ Σικωνῶνιοι τοῖς Κορνηφόροις (cf. Herod. I. 59. Suid. s. v.) καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς καὶ Κρήτες Μνωῖταις.

³⁾ Cf. Hes. ἔλειος. Ar. Hist. Anim. VIII. 17.

376. ¹⁾ Cf. Suid. Hes.

377. Pausaniae esse puto, cf. Prol. p. 24.

¹⁾ Eadem, auctoris nomine omisso p. 700, 17. Cf. Et. M. 298, 53. 449, 25. Etiam vocem θειλόπεδον (cf. Hes.) ex eodem lexico petitam esse puto. Cf. Et. Gud. 256, 38. 135, 53. 166, 8. 52. 379, 43. Schol. Hippocr. ap. Erot. p. 22. Klein. Suid. Hes. s. v. εἴλη. Tim. lex. Plat. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 401.

²⁾ Cf. Hesychii quattuor glossas. Et. M. 389, 42. Or. p. 66, 7. Galen. lex. vol. XIX. p. 97. Kuehn. Ilberg. in Comm. Ribbeck. p. 352.

³⁾ Significatio vocis a lex. rhet. allata non recurrit: fortasse fuit eadem atque in fr. 155. not. 4.

⁴⁾ Conv. Phot. Aristoph. fr. 780. Kock. Suid. Et. M. 390, 31. (c. lex. rhet.). Hes. s. v. εἴλιον. εἴλειον. Ad eandem originem reducenda videtur Hesychii glossa ἄελα πεδία· ἀνήλια. εἴλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου ἀγῆ. Cf. B. A. 347, 32. Aeschyl. fr. 334. Nauck.

⁵⁾ Conv. Phot. Et. M. 690, 14. Cf. Suid. Schol. Aesch. Prom. 453. Com. I. p. 358. Kock. B. A. 14, 26. Poll. V. 66.

378. ¹⁾ Propter proverbium illud quod in fr. 72. ex lexico rhetorico pe-

ἤγονν ἐν ἀποφράδι ἡμέρα, ἐπεὶ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τοιαύτῃ γεννηθεὶς κατὸν διήθλει βίον. δηλοῖ δὲ τὰ κατὰ τὸν Ἐρμῆν καὶ ὁ γράφας οὕτω ῥητῶς· Ἐρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον²⁾. ᾧ ἐπεγέγραπτο·

5 Ἐρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,
πάνθ' ὀράεις.

καὶ ἡ τετράς δέ, φησιν, ἱερὰ τοῦ θεοῦ. στροφαῖος δὲ Ἐρμῆς³⁾, φησιν, οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ στροφαεῖ ἰδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ τετράφων καὶ ἑξαπατῶν, οἷον στροφίς.

10 379. Eustath. p. 1739, 58. ἐκ δὲ τούτου (sc. λώπη) δὲ καὶ τὸ ἐξελώπισας¹⁾ ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. ἀντὶ τοῦ ἐξεδόσας, ἕξω τοῦ λωποῦ ἐποίησας. φέρεται δὲ καὶ δίχα προθέσεως λωπιζειν²⁾. τὸ γυμνοῦν καὶ λῶπος³⁾ δὲ προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον. ὅθεν καὶ λωποδύτης⁴⁾ ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων.

15 380. Eustath. p. 1517, 59. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται καὶ ὅτι ὁ ῥηθὲς ἱμάς (sc. τροπωτήρ) καὶ ἐπικωπητήρ¹⁾ λέγεται.

titum esse didicimus, haec omnia ad. atticistas referenda sunt, cf. 1534, 34. Proverbium etiam a Mercurio dictum esse probant Phot. Suid. τετραδάδι γέγονας . . . Φιλόχορος δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ Ἐρμου δύνασθαι λέγεσθαι. διατεθεῖσθαι δὲ Ἡρακλεῖ τὴν ἡμέραν ἐν ταύτῃ εἰς θεοὺς μεταστάντι. (cf. Zenob. VI. 7. Mill. Mél. 366, qui Philochori nomine omisso eandem doctrinam proferunt). Cf. Prell. Gr. Myth. I⁴. 391.

²⁾ Lemma glossae ap. Phot. cf. Hes. Ἐρμῆς τετρακέφαλος.

³⁾ Priorem glossae partem repetivere Phot. Ἐρμῆς στροφαῖος et Phot. Hes. στροφαῖος, cf. Schol. Ar. Plut. 1153.

379. Similia p. 1421, 63, quae statim fragm. Pausaniae no. 279. sequitur. Eadem doctrina in breve contracta p. 1237, 54. 1863, 59.

¹⁾ Conv. Hes., cf. Suid. Hes. s. v. ἐκλωπιζω.

²⁾ Cf. Hes. s. v. λωπιζω.

³⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 579, 1. Et. Gud. 376, 23. 614, 56.

⁴⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. Gud. 376, 14.

380. Pausaniae sunt, cf. Poll. I 57., et quae in Prol. p. 93. statuimus. τροπωτήρ enim et σκαλμῶς, quae paulo ante apud Eustath. explicantur (et fortasse igitur ad atticistas revocanda sunt), iterum ap. Poll. l. l. recurrunt.

¹⁾ Conv. Suid. Hes. Totam glossam Et. M. 360, 43. ἐπικωπος· ὁ παρὰ τῇ κόπῃ καθήμενος, ἐπικωπαστήρ καὶ ἐπικωπητήρ λέγεται ὁ τροπωτήρ ἱμάς, παρὰ τὴν κόπην eiusdem originis esse censeo. Paulo diversa in Et. Flor., cf. Mill. Mél. p. 121.

381. Eustath. p. 561, 16. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὅτι Ἐπιάλτηρ¹⁾ Ἀττικοὶ φασὶ δαίμονά τινα, διὰ δὲ τοῦ φ Ἐφιάλτηρ, ἀνδρὸς ὄνομα. ἐτέρωθι δὲ, ὅτι ἐπιάλτηρ²⁾ ὁ πριγκάλιον ἐπὶ τινῶν, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἠπίαλος. Cf. p. 1687, 52. ἔτι προσθετέον καὶ ὡς τὸ ἐκεῖ ῥηθῆν πάθος, ἡγουν τὸν 5 Ἐφιάλτηρ, Ἐπιάλτηρ κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν³⁾ ὁ Ἀλκαῖος λέγει (fr. 129. Bergk.). τὸ αὐτὸ πάθος καὶ ἠπιάλον τινες ἔλεγον, ἔτι δὲ καὶ ἠπιόληρ, [ὡς τὸ Φανόληρ.] καθὰ δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι ἠπίαλος⁴⁾ οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπέρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, 10 ὃν οἱ πλείους ἠπιόληρ φασὶ διὰ τοῦ ἠ.

382. Eustath. p. 1380, 62. ὅτι δὲ τὰ ἐξάμετρα οὐ πᾶν ἡξίουν ἔπη καλεῖσθαι, δηλοῖ ὁ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εἰπὼν, ὡς ἀντέκειτο ὁ ἐποποιὸς τῷ μελοποιῷ καὶ ἠρῶα ἔλεγον, οὐκ ἔπη, τὰ ἐξάμετρα. 15

383. Eustath. p. 859, 4. φέρεται οὖν ἐν παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ, ὅτι ἔπειν Ἰωνέες φασὶ τὸ † κακοῦν καὶ περιελαίνειν, ὡς τὸ

Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι. (A 483).

384. Eustath. p. 279, 34. ἐκωμοδοῦντο δέ, φασιν, οἱ 20

381. Alterum locum attuli propter Et. M. 434, 13. cf. not. 3. Veram atticistarum opinionem difficillime agnoveris, cf. Nab. ad. Phot. ἠπιάλης.

1) Distinctio allata frustra in lexx. quaeratur. Ἐφιάλτης et hominis et dei nomen esse docet Et. Gud. p. 224, 43.

2) Cf. Phot. ἠπιάλης. ἐφιάλης.

3) Cf. Et. M. 434, 13. ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπιάλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώριος δὲ φησὶ τὸν ἐπιάλτην αὐτὸν ἠπιάλην καλεῖσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο ἠπιόληρ.

4) Cf. Schol. Ar. Vesp. 1038. M. Schmidt. Did. p. 51. not. B. A. 42, 1. Hes. s. v. ἐπιάλης, ἐφιάλτης, ἠπίαλος, ἠπιάλων, ἠφιαλος. Suid. s. v. ἠπίαλος. Schol. Ar. Ach. 1164. Et. M. 434, 6. Et. Gud. 247, 40. Schol. Luc. vol. IV. p. 191. 225. 241. Jacobitz.

382. Fortasse ex praefatione fluxerunt, cum in lexicis nil ad voces aptum tradatur.

383. Deficit omne lexicorum et grammaticorum testimonium. Locus Homericus ipse minime aptus est, cum illic ἀμφέπειν verbum in tmesi, non ἔπειν adhibeatur. Corruptum est κακοῦν: medela incerta. Locum potius ad ἀμφέπειν lemma rettulerim.

384. Dionysii esse putaverim propter fr. 298. Atticista vero proficiscitur ab Ar. Byz. (cf. Prol. p. 57.)

Ἐρετριεῖς¹⁾, ὡς πολλῶ τῶ ρ ἐν ταῖς ὀμιλίαις χρῶμενοι. διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ οἱ Ἕλεῖοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥήτορικῶ εὔρηται λεξιζῶ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ρ.

385. Eustath. p. 932, 32. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀρχὴν οὐ μόνον ἐπὶ ζῶων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καρπῶν, ὡς δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας· Ἔσμα φησὶν Ἀριστοτέλης. Θεόφραστος (I. 3.) δὲ μίσχον. ἐστὶ δὲ ὁ ἀρχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρόων.

386. Eustath. p. 1350, 19. ἐν δὲ ῥήτορικῶ λεξιζῶ γράσει οὕτως· ἔστορ¹⁾ σφῆρ, ἔμβολος, γόμφος, ἢ πρῶτος τῶ τέλος τοῦ ῥυμοῦ, ἢ κοίλωμα ζυγοῦ, ἐφ' ὃ ὁ τράχηλος.

387. Eustath. p. 1353, 42. εὔροστος, φαλόν φασιν ἀγαλμάτιον παρὰ τοῖς μύλωσιν ἢ, ὡς ἐν ἑτέρῳ ῥήτορικῶ λεξιζῶ κέεται, εὔροστος¹⁾. θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορῶν τὸ μέτρον τῶν ἀλέων. cf. p. 1885, 25. λέγει δὲ νόστοι ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Ὀμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλὰ τινα δαίμονα ἐπιμύλιον, ἐφορον τῶν ἀλετῶν, ὅς καὶ εὔροστος ἐλέγετο.

388. Eustath. p. 904, 7. παρὰ δὲ τὸ ἔχμα¹⁾ ἐχμάζειν²⁾

¹⁾ Cf. Hes. Ἐρετριῶν ῥῶ. Ἐρετριεῖς τῶ ρ κατακόπως χρῶνται. Diogen. IV. 57., ubi vide Leutschium. Apostol. VII. 89. Suid. s. v. χαλιδίζειν. Strab. X. p. 448.

385. Naber ad Phot. s. v. Ἔσμα locum Eustathii recte ad atticistas rettulit.

¹⁾ Prorsus Phot. concinit. Aristot. fr. 271. Val. Rose. Cf. Hes. Suid. s. v. μίσχος.

386. Praecedunt doctrina Aristarchi (cf. Hes. s. v.) et scholion, quod vocis derivandae causa episcopus intexuit (cf. Schol. Ω 272). Fortasse etiam aliud lexicon adhibitum est.

¹⁾ Cf. Hes. ἔστορα· τὸ κοίλωμα τοῦ ἄρματος, ἦτοι ζυγοῦ. ἐνθα ὁ τράχηλος τῶν ἵππων ἐντίθεται. (Deinde Apoll. lex. hom. 77, 32. Bekk. exscribit. Tum sequitur Aristarchus.) Poll. I. 146. Et. M. 383, 24.

387. Loci Eustathiani ad eundem fontem redeunt: 1) quod νόστος ante priorem locum explicatur. 2) quod Hes. s. v. εὔροστος utramque glossam contaminavit.

¹⁾ Priorem significationem solus Hes. l. l. Alteram ἐντολιξεί repetitive Phot. Et. M. 394, 3. Cf. Poll. VII. 180. East. p. 214, 18. Fortasse eiusdem originis sunt. Phot. Suid. Hes. s. v. προμύλιον. Poll. l. l.

388. Ultima nostri loci repetita p. 998, 14., ubi ὀχμάζειν τὸ σνέζειν explicatur. (Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 615, 38. Et. Gud. 445, 11. 17.).

¹⁾ Lemmatis Eustathiani explicationem servant Hes. Suid. Et. M. 404, 19.

²⁾ Conv. Hes. ἐχμάζειν, ἔχμασον.

τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν καὶ ἐχμύσαι· κατασχεῖν, ἔλεῖν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ· τοῦτο δὲ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ διὰ τοῦ ὀ κεῖται ἐν τῷ

μέσον μ' ὀχμύσεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον (Or. 265).

389. Eustath. p. 1831, 2. τῆς παλαιᾶς δέ, φασιν, Ἄτ- 5
θίδος ἐψιάσθων¹⁾ εἰπεῖν δυϊκῶς ἀντὶ τοῦ ἐψιάσθωσαν. ποιη-
τικῇ δὲ λέξι τὸ ἐψιάσθαι, ἦτοι λόγον παύειν²⁾. καὶ δασύ-
νεται, ὡς δῆλον ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐκ τοῦ

ἐφεψιόωνται γυναικες

καὶ ἐκ τοῦ ἐφεψιάσάμην³⁾, ἦτοι ἀφωμίλῃσα, ὡς ἐν ῥητο- 10
ρικῷ κεῖται λεξικῷ. ἐκ τούτου δὲ ἴσως εἴρηται καὶ Φι-
λέψιος⁴⁾ ὁ κείμενος παρὰ τῷ κωμικῷ (Plut. 177.), οἱ δὲ πα-
λαιῶ ἐρμηρεύοντες τῆν λέξιν φασὶν οὕτως· ἐψιάται⁵⁾ ἀντὶ
τοῦ γελᾶ, παύει, διαλέγεται. καὶ ἐψία· παιδιὰ, γέλως, χλεῖν.
καὶ ἐψία⁶⁾· ἔορτα. 15

H.

390. Eustath. p. 1399, 28. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
ἠγέσθαι καὶ ἐπὶ γάμον πομπῆς καὶ προηγητῆρ φασιν ἀπ'
αὐτοῦ καὶ προηγητῆς¹⁾ παρ' Ἀττικοῖς, ὁ τοῦ ξεύουε ἠγού-
μερος ἐν τοῖς γάμοις. ἐλέγετο δέ, φασί, καὶ ἠγῆτρια²⁾ παλάθη

389. Singularia recurrunt p. 1866, 40. 1868, 25.

¹⁾ Conv. Hes. (qui ex more ἐσπόμην aoristum cum nostra forma con-
fudit) Suid.

²⁾ Conv. Hes. Suid. Et. M. 406, 12.

³⁾ Cf. Phot. Hes. Apoll. lex. hom. 80, 2. Bekk.

⁴⁾ Paullo plura ap. Suid. ἐψία. Et. M. 406, 8. Et. Gud. 246, 14.
Glossa Photii Φιλέψιος confusissima fortasse huc respicit.

⁵⁾ Conv. Hes.

⁶⁾ Conv. Hes. qui Sophoclis Athamantem alterum laudat.

390. Aelii Dionysii fuisse suspicor, cf. Prol. p. 20. sq. fr. 36.

¹⁾ Cf. Hes.

²⁾ Conv. Phot. Et. M. 418, 49. (= Mill. Mél. p. 142). Heydeno
p. 191. et Nabero Prol. p. 172 non concedendum est, glossam Etymologi cum
Photii conspirare. Etiam ultimum subsidium, quo Naberi coniectura (Ety-
mologum usum esse Photii lexico) nitebatur, cornuere vides. Magis con-
gruunt, quae de ἱερὰ σκεῆ et ἠγῆτρια fructu protulit, cum Ath. VII.
74.D. Cf. Eustath. p. 1964, 11. Cum Hesychius et ipse congruat cum
Phot. et atticistis, Pamphilum auctorem iam agnoscere mihi videor.

τις, ἢ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. παλάθη δὲ κυρίου ἐλέγετο ἢ τῶν δούκων, ἦτοι τῶν ἰσχυρῶν, ἐπισύνθεσις.

Θ.

391. Eustath. p. 914, 34. θαιρὸς¹⁾ δὲ νῦν μὲν στρόφιγξ θύρας· ἐν δὲ ῥητορικῶ λεξικῶ εὔρηται καὶ ὅτι θαιρὸς· ὁ
5 ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ (Τριπτολέμων fr. 539. Nauck).

392. Eustath. p. 378, 15. ὅτι δὲ ὁ θεοειδὴς καὶ θεονόητος λέγεται κρᾶσι μὲν τοῦ εἰ καὶ ὁ εἰς τὴν οὐκ εὐφροσύνην, ἐξωθήσει δὲ τοῦ τ, ἐμφανεῖ πον Ὀμηρος. ὁ δὲ γράφας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι θειδέστατον¹⁾ διὰ τῆς αὐτοῦ
10 διφθόγγου προπαραληγουσῆς τὸν θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα καὶ παραθεῖς χρῆσιν Ἀντιφῶντος (ἐν τῷ περὶ ὁμοιοῦσας fr. 108. Blass.) τὸ „ἀνθρωπος, ὅς φησι πάντων θηρίων θειδέστατος γενέσθαι“ καιρὸν μὲν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγον ἄξιον.

393. Eustath. p. 1397, 57. οἱ μὲντοι γλωσσογράφου
15 τοὺς Κρητᾶς φασὶ θεράποντα¹⁾ τὸν ὄπλοφόρον δοῦλον καλεῖν.

394. Eustath. p. 1934, 6. θόλος¹⁾ δέ, φασιν, οἰκῆμα κυκλοτερές, εἰς ὃ τὰ καθεκάστην χρήσιμα τῶν σκευῶν ἐτίθεντο, οἷον πίνακες, κρατῆρες, ἐκπώματα. — ἐν δὲ ῥητορικῶ λεξικῶ εὔρηται καὶ οὕτω· θόλοι· στέγαι, ἐπάλλξεις,

391. ¹⁾ Priorem significationem servarunt Suid. Apollon. lex. hom. 85, 27. Et. M. 444, 4. 446, 31. (= Schol. II. M 460). Et. Gud. 253, 10. 12. Lex. Bachm. 253, 19. Hes. vero priorem cum altera coniunxit et Sophoclis testimonium addidit.

392. Cf. Prol. p. 10. 12. not. 1.

¹⁾ Prorsus cum nostro conspirant Phot. Suid. Et. M. 444, 13. Cf. B. A. 263, 31.

393. Dubium, an atticistis tribuendum sit. Meier ob formulae incertitudinem omisisse videtur.

¹⁾ Ad nostrum locum respicit p. 96, 15. 110, 8. 1097, 48 (cf. fr. 375) 1176, 26. — Cave, Athenaeum hic exscriptum esse putes. (VI. 267. C.) Non eadem continet, sed Clitarchum θεράποντα explicasse tradit (cf. Eust. p. 1094, 47). — Cf. Suid. Hes. Lex. Bachm. 255, 23. Et. M. 446, 41.

394. Fortasse Aelii Dionysii fuit, cf. fr. 217. not. 13. Simillima tradidit Heremnius Philo, cf. Eust. p. 907, 4.

¹⁾ Proxime accedit Hes. gl. 2. An recte huc referantur Phot. B. A. 264, 26. Schol. Dem. Patm. in Bull. de corr. hell. p. 147. Et. M. 453, 30 ambigitur. Ubique enim θόλος illa praeclara Atheniensis apparet, cuius

καμάρα. θολία²⁾ δὲ θηλυκῶς πῖλος εἰς ὄξυν ἀπολήγων. οἱ δὲ σκιάδιον.

I.

395. Eustath. p. 1622, 44. ἐν δὲ λέξεσι ῥητορικαῖς εὐρηται καὶ Ἰάων Ποσειδῶνος νόδος ὑπερφυῆς, οὐκ εὐπρόσ-
ιτος. ἦν δὲ ἄλλως καὶ Τιτυὸς ὑπερμεγέθης καθ' Ὁμηρον κτλ. 5

396. Eustath. p. 1238, 4. περὶ δὲ τοῦ εἰλίω ἰστέον, ὅτι ἐν λεξικῷ παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον ἐκτεθειμένων φέρε-
ται αὐτὸ ἐν τῷ ἰ στοιχείῳ οὕτως. ἰλύσω¹⁾ τὸ περικαλύψω ἰλύ.

397. Eustath. p. 1413, 32. ὅτι δὲ ἡ γραφὴ τῆς Ἰλης ἐδι-
φορεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ῥητορικοῖς 10
λεξικοῖς παραδόντες, ὡς καὶ τὸ ἰστέον¹⁾ ἀπὸ τοῦ γνω-
στέον διὰ διαφθόγγον εἶχέ ποτε τὴν γραφὴν ἀπὸ τοῦ εἶδω.
καὶ τὸ Ἰλη²⁾ ἐπὶ τάγματος καὶ πλήθους παρὰ τὸ εἰλίω. καὶ
τὸ ἰλνσπᾶσθαι³⁾, ὃ ἐστὶν ὁμοίως ὄφει καὶ σκόληκι εἰλει-
σθαι καὶ σπᾶσθαι, ἤγουν κινεῖσθαι. ὅθεν καὶ εἰλύσπωμα ἡ 15
τουάτη κίνησις. καὶ ἡ κλεισία δὲ καὶ τὸ κλεισίον⁴⁾ καὶ τὸ
πέδειλον διαφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ὁ χιλόζ⁵⁾.

398. Eustath. p. 450, 23. ἐν δὲ ῥητορικῷ τινι λεξικῷ

ne vestigium quidem apud lex. rhet. indages. Cf. Poll. VIII. 155. — Harp. cum Suida concinit. Suid. gl. 2. Hes. gl. 1.

²⁾ Apud lexicogr. nusquam nisi ap. Harp. l. 1., cf. Poll. VII. 174. X. 127.

395. Nusquam recurrit nisi ap. Hes., qui ad Aristophanem (fr. 555) provocat.

396. Cf. fr. 155. 209. 225. 397.

¹⁾ Hes. conv. Cf. ib. ἰλύσαι. Et. M. 470, 208.

397. Aelii Dionysii fuisse puto, cf. fr. 155. 209. 225.

¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Conv. Hes. ἐλην, Suid. ἐλη. Lex. Bachm. 209, 6.

³⁾ Conv. Hes. εἰλνσπᾶσθαι, ἰλνσπῶντες, ἰλνσπᾶσθαι, εἰλνσπᾶτο [εἰ-
λνσπῶνται aliunde traxit] Phot. Suid. Lex. Bachm. 262, 2. s. v. ἰλνσπῶν-
τες, Et. M. 470, 217. Cf. Not. Gaisfordi ad p. 1346. ἰλη. 1347. ἰλνσπῶν
Et. Gud. 277, 34. 40. 625, 42. Moer.

⁴⁾ Cf. fr. 231. Aelii igitur Dionysii sunt verba.

⁵⁾ Cf. fr. 328., unde iterum hic Aelii Dionysii doctrinam servari intellegitur.

398. Cf. fr. 422. παρδαλή. Fortasse fragmentum ex Aristoph. Byz. deductum est, cf. Mill. Mél. p. 429.

φέρεται καὶ ὅτι ἱξάλος¹⁾ ὁ προσηδῶν καὶ τέλειος. ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι ὡσπερ παρδαλῆ καὶ λεορτῆ, οὕτω καὶ ἱξάλη²⁾ αἰγία περισπωμένου. ἐπεὶ ἱξάλοι αἴγες. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα εἰς τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς διάφορα.

- 5 399. Eustath. p. 1750, 5. ἰονθόδος¹⁾ δὲ ἢ τῆς νέας (sc. αἰγός) κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ τῆς ταχείας παρὰ τὸ ἰένα ἄδην — ἢ τῆς δασείας, (ἰονθοί²⁾ γὰρ φασιν αἰ ῥίζα καὶ αἰ πρῶ-
 10 τὰ τῶν ῥιζῶν ἐκφύσεις) ἢ τῆς ἐχούσης ἰόνθους, ὅ ἐστιν ἐξανθήματα σώματός, φησιν, ἀκμάζοντος [ἄπερ οἱ ῥῶν χυ-
 15 ἰονθοί³⁾ γὰρ, φησιν, αἰ πρῶται φερόμεναι τρίχες.

K.

400. Eustath. p. 1571, 56. καιρός δέ φασι καὶ και-
 ρωμα¹⁾. τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἔῤ τοὺς στήμονας συγγέσθαι.
 ἔξ οὗ καὶ καιρωστρίδες²⁾ ἢ καιρωστίδες γυναικες παρὰ

¹⁾ Cum alterius lexicī glossa conflavit Phot. Cf. Suid. Hes. s. v. ἱξάλον. Lex. Bachm. 262, 18. Et. M. 471, 41 (= Schol. Hom. *I* 107) Et. Gud. 279, 35. Apollon. lex. hom. p. 91, 17. Bekk. Eustath. p. 373, 29. 1750, 8.

²⁾ Conv. Phot. l. l., cf. Erotian. p. 79, 7. Galen. lex. Hipp. vol. XIX. p. 106. Kühn. Ap. Eustath. p. 276, 11. *τραγαῖ* vocibus supra allatis adi-
 ciuntur et ad eundem fontem reducendae esse videntur.

399. Atticistarum doctrinam deberi Aristophani Byz. docet p. 1625, 36. Nauck. p. 104. 107. not. 39.

¹⁾ Quattuor notionum prima Aristophanea est; altera recurrit ap. Hes., cf. Apollon. lex. hom. p. 91, 30. Bekk.

²⁾ Cf. Hes. s. v. ἑξιονθίζω τρίχα.

³⁾ Cf. Et. M. 473, 18, quem cum Suida corrupto coniungas.

400. Fortasse haec omnia, non solum ultima verba, ex atticistarum scriniis ab episcopo deprompta sunt.

¹⁾ Nusquam invenire potui.

²⁾ Conv. Suid. (qui καιρωσις vocem addit), cf. Hes. Et. M. 498, 11. Poll. VII. 33. Cram. An. Par. IV. 62, 26.

Καλλιμάχῳ (fr. 356. Schneid.), ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι, οὗ δὴ *Καλλιμάχου καὶ τὸ* (fr. 295. Schneid.)

ὑδάτινον καίρωμ' ἑμενέσιν ὅμοιον

ὁ δὲ εἰπὼν τὸ καιροσέων ἀντὶ τοῦ κροσσωτῶν, θυσανωτῶν, λέγει καὶ ὅτι καιρός³⁾· σειρὰ, δι' ἧς οἱ στήμονες καθιένται. 5 καὶ ὅρα ἐν τούτοις τὸ καιρός βαρυνθὲν πρὸς διαστολὴν χρονικοῦ τοῦ καιρός. ἔτι δὲ κατ' ἄλλους καὶ ἑτέρως καιρωμα⁴⁾ ἢ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ἣ ὁἱ στήμονες καθιένται. καὶ ἄλλως δὲ⁵⁾ τὸ διαπλεκόμενον παρὰ τὸν μίτον, ὡς ἂν οἱ στήμονες μὴ συγγέωνται. μίτος δὲ δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐν- 10 ἀλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. [οἱ δὲ φασι⁶⁾ ὅτι καιρός αὐτὸς ὁ μίτος ἐστίν, ἐξ οὗ παράγωγον ὁ καιρόεις —] [ἄλλοι δὲ εὐθείαν εἶπον ἢ καιρόσα μονήρη λέξιν, ὡς Ἄτοσσα, ὄθεν γενικὴ πληθυντικὴ καιροσῶν καὶ καιροσέων Ἰωνικῶς.] ἐπεὶ δὲ φέρεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι μεσάκμων⁷⁾ 15 τὸ τῷ κανόνι ὑποδεδεμένον, ὃ καλεῖται καιρός σκοπητέον⁸⁾, κτλ.

401. Eustath. p. 1181, 51. ἀπὸ δὲ τῆς ῥηθείσης καλάμης καὶ καλαμᾶσθαι¹⁾· τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρῆται λεξικῷ, καὶ καλαμαίου²⁾ φασί, τεττίγιον ἐλάχιστον, καὶ καλάμιον³⁾· χρυσοῦν 20

³⁾ Conv. Phot. Naber Pausaniam sibi agnoscere videtur. Cf. Et. M. 498, 7. Et. Gud. 292, 20. (quae iam ad alteram opinionem sub not. 5. provocant.)

⁴⁾ Formulam indagare non potui.

⁵⁾ Conv. Suid. qui glossam καιρωμα post καιροσέων adicit. cf. Et. M. 498, 9.

⁶⁾ Herennii Philonis esse videntur, cf. Eust. p. 907, 13. 156, 44. Cf. Hes. s. v. καιροσέων. Apollon. lex. hom. 94, 9. Bekk.

⁷⁾ Cf. Suid. s. v. μεσάκμων. Hes.

⁸⁾ Cf. Et. M. 499, 44.

401. Pausaniae hanc doctrinam deberi efficitur ex fr. 87. Atticistae etiam cetera adscribo, quod Eustathio ex usu fiebat, ut non unam glossam, sed congeriem illorum depingeret.

¹⁾ Cf. Phot. Suid. s. v. καλαμάται. Hes. καλαμώμενον, Anecd. Bachm. I. p. 266, 30.

²⁾ Cf. Hes. s. v. κερζώπη.

³⁾ Cf. Hes. καλαμῖς· κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους. ἐνοι σύριγγα, ἄλλοι χρυσοῦν περιτραχήλιον. καὶ γραμίον θήκη (cf. Poll. X. 59). ... δὲ τὸν τοῦ γάλακτος τασόν. καὶ ἀλιεντικὸς κάλαμος. Κερυνῆται δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμίδας καλοῦσιν. — κερυνῆται nomen, a κέ-

κοσμάριον, κατὰ τοὺς παλαιούς εἰπεῖν, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει. αὐτὸ δὲ ἴσως οὐκ ἐκ τῆς καλάμης, ἀλλ' ἐκ καλάμου παρωνόμασται. καὶ τὸ ἀπλῶς δέ, φασί, θερίζειν ἀπὸ τῆς αὐτῆς καλάμης καλαμῶσθαι λέγεται.

5 402. Eustath. p. 1835, 39. τὸ δὲ γρηῖ καμινοῖ¹⁾ ἴσας οἱ μὲν κατὰ τὸ πολυλαλὸν φασιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ δηλοῦται λεξικῶ. ἕτεροι δὲ τὸ μὲν γρηῖ διὰ τὸ ὄυσόν τοῦ προσώπου εἶπον.

402a. Eustath. p. 1402, 29. Τὸ δὲ οἰνογοεῖν καὶ οἰ-
10 νογοεῖν οὐ μόνον κιρνᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐγκανάσσειν¹⁾, ὃ ἐστὶ ἐγχέειν οἶνον, ὡς τὸ (Ar. Eq. 105)

ἄκρατον ἐγκανάξῳ μοι πολύν.

ὄθεν καὶ κἀναστρον²⁾ τρύβλιον, ὡς ἐν παλαιῷ κείται ῥη-
τορικῶ λεξικῶ.

15 403. Eustath. p. 1621, 40. κατηρεφές¹⁾ δὲ νῦν μὲν σπήλαιον τὸ ἐσχιασμένον, οἶνονι ὀρόφῳ ταῖς δάφναις· πρὸ δὲ τούτων κῦμα ἔφη (ε 368) κατηρεφές²⁾ τὸ καλύψαν τὴν τε σχεδῖαν καὶ τὸν Ὀδυσεά. ἐν δὲ ῥητορικῶ λεξικῶ καὶ κατη-
ρεφές οἴκημα³⁾ λέγεται τὸ ταπεινόν.

20 404. Eustath. p. 1282, 47. φέρεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ

κρηνα oppido Cyprio ductum (ap. Hes. s. v. *κῆλια*: τὰ σκόροδα· *Κερυνῆται* scriptum), suspicionem movet, cum formam *Κερυναιάτης* vel similia expectes. Ex Arist. h. an. V. 30. Cyrenaeos de cicadis multa tradidisse constat. Cyrenaeorum voces ab Ar. Byz., quem fontem atticistarum fr. 87. fuisse vidimus, saepius laudantur. Ideo *Κερυνῆται* restituo, quam vocis formam Steph. Byz. s. v. tuetur.

402. Subsequitur fr. 227.

¹⁾ Cf. Hes. s. v. *καμινοῖ*, *γρηῖ καμινοῖ*.

402a. ¹⁾ Cf. Suid. Hes. Et. M. 310, 1. Schol. Ar. Eq. 1. 1.

²⁾ Conv. Phot. Hes. Cf., quae Poll. X. 85, 39. docte de illa voce exposuit, unde fortasse efficitur etiam *κανάξας* ap. Hes., *καναστρεῖα* ap. Suid. Et. M. 489, 46. ex eodem fonte provenisse.

403. ¹⁾ Cf. 1165, 52, cf. not. 3. ad fr. 231.

²⁾ Cf. p. 1539, 15.

³⁾ Plura exhibet Hes. *κατηρεφές*. *κατεστεγασμένον*. *κρηνας* δὲ ἐπὶ τῶν ταπεινῶν στεγῶν *κατηρεφές*. οἱ δὲ *πέτρας*. Unde Phot. Suid. Lex. Bachm. 273, 30 vehementer contracta esse apparet.

404. Meier propter incertam formulam omisit. Pausaniae vero esse certum est, cf. fr. 143.

κοτύλης ἔν τινι τῶν παλαιῶν κοτύλη¹⁾· μέτρον, καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς. ἡ μὲν δὴ κοτύλη, φησὶν²⁾ Ἑλληνικὸν, ἡ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν καὶ παρ' Ἐπιχάρμου³⁾ (Ἐλπιδι ἢ Πλούτῳ fr. 6), ὃς καὶ ὀγγίαν⁴⁾ λέγει καὶ λίτραν⁵⁾ (Lorenz, Epich. p. 229).

405. Eustath. p. 1328, 52. πηνίον¹⁾ γὰρ τὸ εἰς μίτον χρήσιμον, ὃς δὴ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθά ἐστι, διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηνίου, ἢ ἀντιδιαριεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ²⁾, ἣν καὶ ῥοδάνην φασίν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ. ib. p. 1527, 60. εἰ δὲ ἐκ τοῦ ῥόδου καὶ ἡ ῥο-¹⁰ δάνη γίνεται, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν σταθεροῶς. ἥς ἡ χοῆσις ἐν λέξεσιν εὔρηται ῥητορικαῖς οὕτω· κρόκην λεκτέον, οὐχὶ ῥοδάνην, ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥοδανίζειν κοινότερον³⁾.

A.

406. Eustath. p. 1921, 56. λαῦρα¹⁾ δὲ στενὴ ὁδὸς, ἀμφοδος, δι' ἧς λαοὶ ῥέουσιν, ἦτοι φέρονται. ὄθεν, φασί, καὶ διὰ-¹⁵ λαυρος²⁾ ὁ ἐν τῷ πέτρῳ τῆς ἀμφοδου οἰκῶν καὶ οἶον ἀντίθυρος. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ὅτι λαῦρα³⁾· ἡ ἀμάρα. καὶ ὅτι λαῦραι· ῥύμαι, κῶμαι, στενωποὶ ὑπόνομοι.

¹⁾ Cf. Eustath. p. 550, 2. 716, 36. 1782, 55. Hes. Suid. Lex. Bachm. 282, 19. Schol. Ar. Plut. 436. Et. M. 533, 6. Et. Gud. 341, 15.

²⁾ Contradicit atticista Pamphilo, cf. Athen. XI. p. 479 A. Prol. p. 66.

³⁾ Cf. B. A. 99, 1.

⁴⁾ Cf. Phot. B. A. 110, 22.

⁵⁾ Multo plura ap. Phot. B. A. 105, 32. Hes. cf. Nab. ad l. 1. Lorenz. Epicharm. p. 155. — Aliae voces ex Epicharmo derivatae sunt ἡμιλίτριον, ἡμιούγγιον, cf. B. A. 98, 32.

405. ¹⁾ Praecedentia conveniunt cum fr. 279, unde locum laudatum Pausanias debere apparet, cf. Prol. p. 17.

²⁾ κρόκη vox explicata fuisse videtur [cf. Phot. Hes. Lex. Bachm. 283, 24. Et. M. 539, 45. Et. Gud. 348, 27], non ῥοδάνη, quae nusquam recurrit.

³⁾ Cf. Schol. Hom. Σ 575.

406. ¹⁾ Cf. p. 1066, 1, cf. Hes. s. v. λαύρη Et. M. 615, 13.

²⁾ Nusquam recurrit. Hes. plane diversa.

³⁾ Cf. Phot. Lex. Bachm. 288, 18. Et. M. 557, 44. Hes. s. v. λαῦρα. Et. Gud. 363, 31.

σύνθετον ἐκ τῆς λαΐρας καὶ ἡ σποδησιλαῦρα⁴⁾, τουτέστιν ἡ πόρνη, λεγομένη οὕτω παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. τὸ γὰρ σποδεῖσθαι καὶ ἐπὶ μίξεως τίθεται.

5 407. Eustath. p. 860, 46. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρῆται ῥητῶς ταῦτα· λιγαίνειν¹⁾· τὸ τύπτειν, ὡσπερ ἡμεῖς, φησι, τὸ ξαίνειν, ἀφ' οὗ κατ' ἄλλον λεξικογράφον· ξάνιον²⁾· τὸ κτένιον.

408. Eustath. p. 905, 18. ὅτι δὲ λωτὸς¹⁾ καὶ ἀυλὸς τις
10 λέγεται, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας

λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει.

M.

409. Eustath. p. 1748, 55. μέλαν δὲ δρυὸς¹⁾ οἱ μὲν τὴν ἐντερρόνην φασίν, ἤγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς, μέλαν
15 ὡς τὰ πολλὰ ὄν. [Ἀρίσταρχος δὲ τὸν φλοῦν οὕτω νοεῖ· Κρά-

⁴⁾ Eodem modo cum λαῦρα coniunctum p. 1033, 62. — E Suetonii scortorum catalogo desumptum, cf. Prol. p. 53. In excerptis Suetonianis non extat: neque tamen dubitari potest, quin ex Ar. Byz. ad atticistas vox illa transmigraverit, cf. fr. 152. 154. Redit p. 1082, 41. Hes. Com. vol. III. fr. 1377. Kock.

407. ¹⁾ In lexicis haec significatio non recurrit. Proficiscendum est a Schol. Ar. Eq. 368 (= Suid.) ξαίνειν· τὸ τύπτειν, καὶ ξαίνεσθαι· τὸ πάσχειν. Unde primam explicationem ap. Hes. λιγαίνει· † τέρει in τύπτει corrigas. — Altera significatio multo usitatior: λιγαίνειν· δξέως δρμῶν ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 290, 20. Hes. s. v. λιγαίων et λιγαίνει ap. Eustath. p. 878, 27.

²⁾ Eadem auctoris nomine omisso p. 82, 39. Glossa apud lex. locupletior fuit, cf. Phot. ξάνιον· κτένιον, ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδήμασιν. οἱ δὲ κόσμος χορσοῦς ἐπὶ κεφαλῇ. Cf. Poll. V. 96. Et. M. 611, 23. B. A. 284, 7. Hes.

408. ¹⁾ Paulo ante λωτὸν = βοτάνην fuisse Eust. affirmavit. Quam glossam Aelii Dionysii fuisse efficias ex fr. 214. et Eust. p. 1239, 61. ὅτι δὲ ἰτέαι καὶ εἰδὸς τι ἀσπίδος καλοῦνται καὶ ὅτι ὁ λωτὸς ἐν τῇ Ἰλιάδι λιμωνέα βοτάνη ἐστι... προσεδήλωται, cf. Phot. (quem locum iniuria Nab. ex glossarum ordine removit) Lex. Bachm. 293, 25. Suid. Hes. Athen. IV. 182 D. (= Eust. 1157, 20.). Poll. IV. 74.

409. ¹⁾ Conv. Hes. Fortasse ad atticistas referenda sunt. Quae uncis inclusimus, episcopus debet Scholio ad Hom. Od. § 14.

της δὲ τὴν δασύτητα καὶ πολλὴν πυκνότητα τῶν φύλλων με-
λάνδρνα καλεῖ, ὡς αἰτίον τοῦ ξύλου μελανίας διὰ τῆς σκιᾶς.
φέρεται δὲ καὶ Αλοχύλον χρῆσις ἐν Φιλοκλήτῃ (fr. 251. Nauck.)

ζομασάσας τόξον πίτυος ἐκ μελανδρόνου]

ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὔρηται καὶ ὅτι μήτρα²⁾ τὸ ⁵
μέσον τοῦ ξύλου, ὃ τινες ἐντεριόνην λέγουσιν, ὥστε ταῦτόν
εἶναι τοῦ λόφου τοῦτο μῆτραν ἐντεριόνην καὶ μέλαν δρυός.

410. Eustath. p. 1854, 32. ἐθρικὴ δὲ λέξις καὶ ἡ μόρτη¹⁾
τὸ ἕκτον μέρος, φασί, τῶν καρπῶν, ἣ ἐδίδοτο τοῖς ἐκτημο-
ριοῖς, ὡς ἐν ἀνωνύμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ. ¹⁰

411. Eustath. p. 1259, 46. τὸ δὲ ἐκ τῶν μυρμηκῶν κα-
κὸν δηλοῦται καὶ ἐν τῷ μυρμηκιᾷ¹⁾, ὅπερ ἐλέχθη, ὡς ἐν
ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ, ἐπειδὴ τοὺς εἰς μυρμηκιὰν λα-
λήσαντας ἐλοῦσθαι τὴν γλώσσάν φασιν.

411a. Eustath. p. 391, 34. ἰρις δὲ, μυρμηκῶν εἶδος, ¹⁵
κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ὀξύνεται πρὸς διαστολήν (sc. τῆς
θεᾶς). ταύτην δὲ † ἴριον (l. ἴριον ex Politi conl.)¹⁾ μῦρον
οἱ ῥήτορες ἔγραψαν.

O.

412. Eustath. p. 1899, 8. ἐν μέντοι ῥητορικῷ λεξικῷ

²⁾ Cf. Hes.

410. Sequitur fr. 252. Cf. Prol. p. 15, 30. not. 1.

¹⁾ Vocem nusquam iterum vidi. Ex eodem lexico fluxisse videtur
Phot. gl. 1. πελάται· οἱ παρὰ τοῖς πηλείων ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες. οἱ
αὐτοὶ, καὶ ἐκτημοροί, ἐπειδὴ ἕκτω μέρει τῶν καρπῶν ἐργάζοντο τὴν γῆν.
Schol. Plat. Euthyphr. 4C., cf. Nab. Prol. p. 56. L. Cohn in Suppl. ad
N. Jahrb. XIII. p. 804. Arist. fragm. no. 389. ed. V. Rose.

411. ¹⁾ Conv. Phot. Similia ap. Hes.

411a. Dubitanter ad atticistas refero. cum fragmentum corruptum sit.
An Phot. μῦρον· οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι, καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὲ
βρώμα καὶ ἄναλον· ὥστε·

Μῆτε ἄλμυρόν εἶναι, μῆτε μορὸν ἐς τὸ πᾶν.

huc referendum est? Naber recte (H. St. V. 1339D secutus) locum cor-
ruptum esse contendit et corrigere studuit. Neque tamen μῶρον cum
illo intruserim, sed ab Eustathio proficiscens μῦρον legere praetulerim.
— De accentus regula aliunde nil constat. Hes. Et. M. 475, 20. ἴρις·
ἀφορματικὴ πᾶσα tradunt. — μῦρον in codicibus Herodiani est. cf. Lentz.
ad II. 944, 9. (cf. I. 384, 10).

¹⁾ Cf. Plin. XIII. 1. XXI. 7.

εὔρηται τὸ ὄγκιον καὶ τῇ αὖ διφθόγγῳ παραληγόμενον. γράφει γὰρ, ὅτι ὄγκοι¹⁾· γωνία, καὶ ὄγκαιον²⁾· ἀγγεῖον πλεκτὸν, οἷον σπυρίς, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, αἱ καὶ ὄγκοι ὡς ἐν Ἰλιάδι. ὄθεν ἴσως, φησὶ, καὶ ὄγκος³⁾· ὁ κατ' ἀλαζονείαν δη-
5 λαδῆ, ἐξ οὗ ὄγκύλλεσθαι τὸ καυχᾶσθαι⁴⁾.

413. Eustath. p. 1533, 44. τὸ δὲ πηδάλιον ὅτι καὶ ἐφόλ-
κιον λέγεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. τὸ αὐτὸ δὲ παρὰ τισι καὶ
ἀρχήν, ὡς δηλοῖ τὸ καθωμιλημένον ἀρχέριον. ἔτι δὲ καὶ
οἶαξ¹⁾. κέῖται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ταῦτα οἶαξ· πηδά-
10 λιον, ἀρχήν. Διογενιανὸς²⁾ δέ, φησιν, οἶακας λέγει, οἷς τὰ
πηδάλια ἐπιστρέφουσιν, ἦτοι κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν οἱ
ἱμάντες διείρονται. [καὶ φέρεται καὶ μέχρι νῦν ἡ τῶν οἶα-
κων λέξις οὐκ ἐπὶ ὄλον τοῦ πηδαλίου. λέγεται γὰρ τοῖς ναυ-
τικοῖς οἶακία ξυλήφια τινα, δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ
15 πηδάλιον].

414. Eustath. p. 1533, 60. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
φέρεται καὶ ὅτι οἰσύα¹⁾ ἀκανθώδης βοτάνη, ἐξ ἧς πλέκονται
σχονία. ἀφ' ἧς ἀσπίς οἰσύννη. εἰ δ' ἐκ τοιαύτης οἰσύας
καὶ οἰσύννον, ὡς εἰκὸς, δόρον, οὐκ ἂν εἴη ἀπισχυρίσασθαι.

30 415. Eustath. p. 862, 6. ἐν δὲ κατὰ στοιχεῖον λε-

412. Tota doctrina recurrit p. 457, 32. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν. ὄγκύλ-
λεσθαι solum omissum est.

¹⁾ Significatio non recurrit nisi ap. Hes. ὄγκοι et Et. Gud. 418, 31.

²⁾ Cf. Hes. gl. ὄγκιον. Et. M. 613, 45. Et. Gud. 418, 52. Ad acus
ipsas vox relata est ap. Suid. Lex. Bachm. 312, 10. Et. M. 613, 17., cf.
Poll. X. 165.

³⁾ Cf. Hes. s. v. ὄγκος. Schol. Ar. Pac. 465.

⁴⁾ Duae glossae in lex. inveniuntur. ὄγκύλλεσθαι ap. Hes. Suid.
Phot. (cf. Erot. p. 99, 14) et altera ὄγκυλλόμενος ap. Phot. (ex Cobeti
coniectura) Suid. Lex. Bachm. 312, 11. Cobeti coniecturam propter Ero-
tiani locum apud Phot. contra Naberum tuendam esse puto.

413. Fortasse haec omnia Pausaniae sunt, cf. fr. 245. not. 1. Prol.
p. 68.

¹⁾ Conv. Phot. Suid. s. v. οἶακας, Lex. Bachm. 312, 27. Et. M. 616,
42, cf. Phot. Suid. s. v. πηδάλια. οἶαξιν Lex. Bachm. 342, 12. Gaisf. ad
Et. M. 669, 39. Et. Gud. 465. 12. Schol. Ar. Pac. 142.

²⁾ Prorsus convenit Hes. s. v. οἶακας, cf. Eustath. p. 1350, 8.

414. ¹⁾ Praeced. fr. 76. — Fortasse huc pertinet Suid. s. v. — Con-
iuncta redit glossa cum proxima ap. Hes. s. v. οἰσύννησι, οἰσύννοισι. Lex.
Bachm. 315, 19. Et. M. 619, 18. Herod. I. 302, 15. Lentz.

ξικῶ ῥητορικῶ καὶ ὀπισαμβῶ¹⁾ εὔρηται ἢ εἰς τοῦπίσω ἀναχώρησις.

416. Eustath. p. 629, 54. ἐν δὲ ῥητορικῶ λεξικῶ εὔρηται καὶ ὀρθοπλήξ¹⁾ ἵππος· ὁ ὀρθῶς αἰρόμενος καὶ πλήσσων. προσφέρεται δὲ καὶ ἀκανθοπλήξ²⁾ καὶ νωτοπλήξ³⁾ καὶ οἰστροπλήξ⁴⁾, ὡς τὸ

τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης (Soph. El. 5.) καὶ μεθυπλήξ⁵⁾ ὡς Καλλίμαχος (fr. 223. Schneid.)

τοῦ μεθυπλήγος φρομίον Ἀντιλόχου.

417. Eustath. p. 1788, 47. περὶ δὲ ὄρμου¹⁾ ἰκανῶς ἢ Ἰλιάς δηλοῖ. κόσμος δὲ γυναικός ἐστιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἕφορμιον²⁾ χρυσοῦν κοσμέριον, ὡς ἐν ῥητορικῶ κεῖται λεξικῶ. cf. p. 1150, 24. ὄρμος¹⁾ δὲ κόσμος περιτραχίλιος, παρὰ τὸ ἔρμα³⁾, φασὶ, τὸ ἀσφάλισμα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ κατὰ λιμένα ὄρμου, ἐξ οἷ ὀρμίσαι τὸ ἐν ἀσφαλεῖ καταστήσαι τὴν ναῦν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ὄρμον καὶ ἕφορμιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρυσοῦν τι κοσμέριον.

418. Eustath. p. 855, 37. τὸ δὲ ὄσσε, περὶ οὗ ἰκανῶς

415. ¹⁾ Nusquam recurrit, nisi apud paroemiographos. Cf. Plut. Prov. Alex. I. 3. Plura codices VB exhibent, cf. Mill. Mél. p. 369. Soph. fr. 373. Nauck.

416. Totum locum ab Eustathio ex more conflatum esse ex lexicis rhetoricis statim docebit p. 216, 13. νωτοπλήγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασίν.

¹⁾ Conv. Phot. Suid., qui χοῦσιν Aristophaneam addunt (fr. 43. Kock).

²⁾ Desideratur in lexx.

³⁾ Eust. p. 216. 13. Conv. Phot. Suid., qui Pherecratis Crapatalos laudant (fr. 89. Kock). Cf. Poll. II. 180.

⁴⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 315. 16.

⁵⁾ Desideratur in lexx.

417. Pausaniae esse credo: ἔρμα enim eadem significatione, atque supra nusquam recurrit, nisi p. 976, 31. (ἀνεμμάτιστος, quod illic laudatur. redit in B. A. 398, 9, ubi et Dionysii fragmentum 180. subsequitur); Pausaniae vero nomen tribus lineis ante nobis occurrit (cf. fr. 240).

¹⁾ Conv. p. 130, 17. Unde atticistis ὀρμίσκος vocem addere possumus. Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 320, 26. 27. Hes. Et. M. 631. 30. Et. Gud. 434, 50. Transiit in Philoponi doctrinam, quae extat ap. Eust. p. 1967, 27.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes.

³⁾ Cf. Et. M. I. I. Et. Gud. I. I.

ἐν ἄλλοις δηλοῦται, οὐχ ὄριστα κατὰ τὸ γένος, ὡς καὶ αὐτὸ προεῖρηται· φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὡς ὄσσοσ¹⁾ ὁ ὀφθαλμὸς ἀρσενικῶς ἐν τῇ τραγωδίᾳ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ οὐδετέρως.

Π.

419. Eustath. p. 565, 19. ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ταῦτα· παπιζεῖν¹⁾· τὸ πάππαν καλεῖν καὶ παπλίαν· οὗτο δὲ τὸν πατέρα οἱ Ἄττικοι ὑποκορίζονται. τὸν δὲ τροφέα πάππαν οὐδεῖς, φησιν, Ἕλλην καλεῖ. καὶ ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἐστὶ κοινὰ πάντων, οἷον πατήρ, μήτηρ, ἀδελφός καὶ τὰ ὅμοια — τὰ δὲ ἐκ προσώπου λέγεται ἰδίως, οἷον ἄπφαν²⁾ τὴν ἀδελφὴν Ἄττικῶς μόνη ἢ ἀδελφὴ εἶποι ἂν, καὶ πάππαν¹⁾ τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς. ὥσπερ καὶ μαμμίαν³⁾ τὴν μητέρα καὶ τὰ ὅμοια, ἐν οἷς θῆσει τις καὶ τὸ ἡθεις. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, ὡς ἐρρέθη, ἄπφα γίνεται καὶ τὸ ἄπφιον ὑποκόρισμα ὃν ἐρωμένης. τινὲς δὲ²⁾ καὶ τὸ ἄπφα⁴⁾ ὑποκόρισμά φασιν Ἄττικόν. [ὁ μέντοι ἄπφὺς⁵⁾ παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κληῖσις, ἣν βρέφος ἂν προσεῖποι πατέρα, τὸν ἄφ' οὗ ἔφη. τοιοῦτον γὰρ τι ἢ λέξις ὑποβάλλει.]

418. Glossam ex Aelii Dionysii scriniis depromptam esse puto, cf. fr. 217. et fr. 361. ἄφενος.

¹⁾ Recurrit ap. Eust. p. 73, 42. 432, 11. Hes. ὄσσων Et. M. 766, 35. 685, 55. Et. Gud. 437, 60. (ubi s. f. lege σκότος pro κότος).

419. Cf. Prol. p. 40. Totus locus ex Aristophane ad atticistas transmigravit, cf. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 155. 159. Aelium Dionysium nostri lexicī auctorem esse puto propter fr. 253, 309.

¹⁾ Cf. p. 1283, 38, ubi haec adduntur: χοῆσις δέ, φασιν, αὐτοῦ παρὰ Φιλῆμον ἐν τῷ <Μετιόντι> (fr. 42. Kock), cf. Ath. VIII. 340E. Cf. p. 564, 66. — Phot. s. v. παπιζεῖν. Suid. Hes. — πάππα, cf. Hes. Phot. Et. M. 651, 51. 17.

²⁾ Cf. B. A. 441, 11. (unde vitiosum ἀποφάς p. 440, 11. in ἄπφας corrigas). Hes. s. v. ἀπφία. Suid. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 155.

³⁾ Cf. Nauck l. l.

⁴⁾ Cf. Nauck. p. 159. sq.

⁵⁾ Vix dubium, quin locus Theocriteus (XV. 13.) non ex Ael. Dion. fluxerit, cf. p. 971, 29. Freyer, Stud. Lips. V. p. 392. Prol. p. 40. Reddit vero apud Suid. Hes. Herod. π. μ. λ. II. p. 936. 17. Lentz.

420. Eustath. p. 565, 26. *ιστίον δὲ ὅτι, καθὰ λογῶν συ-
γενικῶ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ καὶ ἐπίπαππος¹⁾ πα-
τήρ πάππον, ὁ καὶ πρόπαππος, οὕτω καὶ τήθη βαρυτόνως
ἢ τηθῆ ὀξύτόνως ἢ τοῦ πατρὸς μήτηρ, καὶ ἢ τῆς μητρὸς δέ.
ἢ μέντοι τηθῆς²⁾ ἄλλο τί ἐστίν, ἀναλογοῦσα τῷ θείῳ, περὶ 5
οὗ ἄλλαχού δηλοῦται. ἔτι ιστίον καὶ ὅτι κομφοδίας ἰδιόν ἐστι
παππίζειν λέγειν διὰ τοῦ τ, τὸ καθ' Ὅμηρον παππάζειν διὰ
τοῦ α. ὡς δὲ πάππος³⁾ καὶ τι γενείου δηλοῖ καὶ ἀκάθης δὲ
λευκὸν ἐξάνθημα, ὅθεν καὶ τὸ γήρειον⁴⁾ παρῆκται, ἄλλαχού
δεδήλωται.*

10

421. Eustath. p. 1528, 20. *κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῷ
λεξικῷ ταῦτα· κρέαν¹⁾ καὶ κορυφαίαν¹⁾ τὸ αὐτὸ, καὶ
σκόλλων²⁾ μάλιστα δὲ Ἄττικοι πλοκαμίδα³⁾.*

422. Eustath. p. 1251, 52. *ἐν δὲ ῥητορικῷ παλαιῷ
λεξικῷ εὔρηται οὕτως· πόρδαλιν¹⁾ οἱ ἄλλοι [Ἑλληνες].¹⁵
Ἄττικοι δὲ πάρδαλιν. Ὅμηρος δὲ τὸ μὲν ζῶον διὰ τοῦ δ,
τὴν δορὰν δὲ διὰ τοῦ α.*

423. Eustath. p. 1541, 22. *τὸν δὲ πολέποδα πούλυ-
πον¹⁾ μὲν Ἄττικοί φασιν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λε-*

420. Ex eodem fonte prodiit atque fr. 419, quocum arte cohaeret, ex Aristophane Byzantio, qui per Aelium Dionysium nobis innotuit.

¹⁾ Cf. Hes. Poll. III. 18. Et. M. 633, 17., qui vocem *ἐπιτηθῆ* proferens, *ἐπίπαππον* allegat et ipse ex lex. rhet. hausit. Heyden, Stud. Lips. VIII. p. 216.

²⁾ Cf. fr. 309.

³⁾ Cf. fr. 253.

⁴⁾ Cf. Hes. Eust. p. 1343, 23.

421. Ea, quae in Eustathio praecedunt, lexicis rhet. sententiam quodammodo sapiunt, neque tamen ex ipso lex. petita esse iudicaverim.

¹⁾ Cf. Hes. Suid.

²⁾ Cf. Hes.

³⁾ Conv. Phot. Com. vol. III. p. 260. Kock.

422. Apionis etymologia (cf. Apollon. p. 134, 2. Bekk.), quae locum nostrum praecedat, plerumque iteratur, cf. ex. gr. Eustath. p. 922, 51. 1092, 40. 1505, 28. Et. M. 652, 30. Et. Gud. 452. 39. Hes. s. v. *πόρδαλις*.

¹⁾ Prorsus consentit Phot., ex parte Apollon. l. l., qui inde a vobis *ῥητίον δὲ πτλ.* eadem profert. Cf. Et. M. 652, 28. Et. Gud. 452, 48.

423. Formam *πονύπων* Aristoteles et Aelianus tumentur.

¹⁾ Nusquam in lexicis similia redeunt. Cum nostro conv. Ath. VII. 318.F. *Ασραιῆς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω καλοῦσι πώλυπον.* — Ἄττικοι δὲ *πονύπων*.

ξικῶ, καὶ πολύπουρ, Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς
 πώλυπον· ὅτι δὲ καὶ πῶλυψ²⁾ παρὰ τοῖς τοιοῖτοις, ἐδη-
 λώθη καὶ ἀλλαχῶ.

424. Eustath. p. 1688, 31. εὔρηται δὲ καὶ Πρόκνις¹⁾
 5 διὰ τοῦ ᾧ ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ
 γένος ἰσγάδων δηλοῖ.

425. Eustath. p. 1807, 11. προστρόπαιός¹⁾ τε γὰρ ὁ
 Ζεὺς ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ, ᾧ ἂν τίς, φασί, προστρέπεται
 δεόμενος. καὶ προστρόπαιος· ὁ ἰκέτης, ὁ πρὸς τινα δηλαδὴ
 10 δεητικῶς τρεπόμενος.

P.

426. Eustath. p. 1792, 22. σημειῶσαι δ' ἐν τοῖς περὶ
 τοῦ ἑλάειν ῥηθῆσαι καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάζειν καὶ ῥοίζειν λέ-
 γεται. φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ, ὅτι ῥάζειν¹⁾ καὶ
 ῥοίζειν (l. ῥόζειν) κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν. μετενήρεται δὲ
 15 καὶ ἐπὶ τοῖς πικρανομένοις καὶ σζαιολογοῦντας.

427. Eustath. p. 1540, 27. τὰς δὲ ἀκτὰς καὶ ῥαχίας¹⁾
 οἱ Ἄπτιζοὶ καλοῦσι, καὶ τὸν τόπον δὲ, ᾧ προσαράττει τὸ
 κῆμα, ῥαχίαν καλοῦσιν, ὡς ἐν ῥητορικῶ εὔρηται λεξικῶ.
 καὶ ῥάχοι δὲ καὶ ῥαχία· παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἡμῶν.
 20 εὔρηται δὲ καὶ ῥάχοι²⁾ καὶ ἀκρωθώδεις καὶ τραχεῖα ῥάβδοι.

²⁾ Num lexicographis tribuendum? Cf. Herod. ed. Lentz. II. 748, 3.
 Eustath. ad Diog. Perieg. p. 492., cf. p. 768, 48.

424. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. — Fontem lexicographi nostri agnosces ex
 Athen. XIV. 653B. οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηζότα προκνήδας γένος
 ἰσγάδων, unde Poll., qui VI. 81. πρόκνιδες exhibet, corrigendus est. Cf.
 Prol. p. 67.

425. ¹⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. p. 356, 30. Schol. Soph. Ai.
 1173.

426. ²⁾ Prorsus concinunt Phot. Suid., qui χορήσεις Hermippeam (fr. 24.
 Kock) et Cratineam (fr. 20. Kock) afferunt. Unde ῥόζειν corrigendum esse
 putavi, cf. Hes. s. v. ῥάζειν. ῥόζειν.

427. Fortasse Aelii Dionysii fuit, cf. fr. 48.

¹⁾ Eadem Phot. Suid., qui sub finem addunt. καὶ Θουκνίδης οἶ-
 τως. οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης. Cf.
 fr. 48. Unde atticistae doctrina ad Schol. Thuc. IV. 10. transmigravit.
 — Similia Et. M. 702, 43. Hes. s. v. ῥαχία.

²⁾ Conv. Phot. Suid. cf. Hes. Et. M. 703. 1. Lex. Bachm. 358, 11.

Σ.

428. Eustath. p. 1923, 46. ἰστέον δὲ, ὡς περὶ τῆς καθ' Ἡρόδοτον σαπίδος φέρεται ἐν ῥητορικῶν λεξικῶν, ὅτι σαπίς¹⁾, ἐν ἧ' τοὺς κακούργους ἔδουν. πρόσκειται δὲ ἐκεῖ τὸ, καὶ ἧ' τὰς δίκας ἐχάρατον, ὡς Ἀριστοφάνης.

429. Eustath. p. 1893, 4. τὸ δὲ σαρδάνιον, ὃ τινες σαρ-⁵ δόνιον γράφουσιν, ἔξ οὗ καὶ διεσαρδόνησεν¹⁾ ἐν ῥητορικῶν λεξικῶν· τὸ διεγέλασεν οὐκ ἐπὶ διαχύσει, δηλοῖ μὲν τὸ ἄκροις χεῖλεσι σεσηρῆναι τὸν ἔσω δακνόμενον θυμαῖ ἢ λέπην, ἵνα ἧ' σαρδάνιον Ὀμηρικῶς καὶ σαρδόνιον δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους τὸ σεσηρῶς καὶ σαρκαστικόν. καὶ οἱ μὲν γασί²⁾ τὴν¹⁰ λέξιν εἰληφθαὶ ἀπὸ τοῦ δοθέντος ἐπὶ Διὸς τῇ Εὐρώπῃ φέλακος Ἰφαιστοτέκτον, ὃς τοὺς παραβάλλοντας ξένους τῇ Κρήτῃ συλλαμβάνων ἰδίως, γασίν, ἐτιμωρεῖτο πηδῶν εἰς πῦρ καὶ θερμαίνων τὸ στήθος, ὁποῖόν τι περὶ τοῦ Κρητικῶν Τάλλου τοῦ χαλκεοστήθου γασί τινες (i. e. Simonides) καὶ χαλ-¹⁵ κοπόδος, καὶ περιπτυσσόμενος, καὶ καιομένων ἐκείνων αἰτὸς σεσηρῶς. [ἀλλ' οὕτως³⁾ μὲν ὁ λόγος οὐ πᾶν διευκρινεῖ τὴν λέξιν ἀλλ' ἢ μόνον δίδωσιν ὑπονοεῖν, ὅτι παρὰ τὸ δορεῖν ἢ δαίειν, ἦτοι καίειν, καὶ παρὰ τὸ σάειρω ἔσαρον, ὅθεν καὶ τὸ σεσηρῆναι, γίνεταί τὸ σαρδόνιον, οἷονεῖ τὸ σεσηρῶς καὶ δοροεῖν²⁰

428. ¹⁾ Prorsus convenit Phot., qui locos Aristophaneos ex Thesmophoriazasis et Vespis depromptos esse indicat. Cf. Schol. Ar. Thesm. 940. Schol. Ar. Vesp. 349. Et. M. 708, 15. B. A. 303, 23.

429. Totum locum huc rettuli, quod plerumque cum lexx. concinit. Cum de proverbio agatur, Pausaniae tribuere malim. Cf. Nab. Proll. p. 41.

¹⁾ Conv. Suid. Et. M. 273, 45, unde Hesychii glossae corruptae *διασαρώνισε, διασαρωνίσαι* facile emendari possunt.

²⁾ Eustathius duas res confundisse videtur: Clitarchi narrationem (cf. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. 337.A.), quae de Crono Carthaginiensium deo (= Melkart) fuit et Simonidis historiam de Talo a Vulcano caelato, numine aheneo, quod eodem modo atque Saturnus morituros urendo ridere coegit (cf. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. l. l. Zenob. V. 85).

³⁾ Etymologia uncis inclusa ab atticistae consilio abhorret neque in lexicis redit. Cf. Et. Gud. 496, 43. Apollon. 140, 12. Bekk. Hes. s. v. Eustath. p. 1887, 35.

ἢ δαλον, ἦτοι κατον.] ἕτεροι⁴⁾ δέ φασιν (i. e. Lucillus Tarrhaeus) ἐν Σαρδοῖ νήσῳ ἐπέκεινα Σικελίας, τῇ καὶ Σαρδόνι, σέλινον φέσθαι, οὗ τοὺς ἐμφερόντας ξένους μετὰ σπασμοῦ ὄλλυσθαι σεσηρότας, ὡς εἶναι σαρδόνιον ἢ σαρδάνιον γέλωτα τὸν μετὰ
 5 ὀδύνης, ὁποῖόν τινα λέγονται γελᾶν καὶ οἱ τετρομένοι τὰς φρένας, καὶ οἷον δὲ πείρα ἔφηρε πολλοῖς, διδάξασα ἐπὶ ὄψεως συσχεθῆναι τινα καὶ δηγθῆναι περὶ τοῦ ἐπὶ μάλῃν καὶ οὕτω σὺν γέλῳ ἀποροῆσαι τὸν βίον. Τιμαῖος⁵⁾ δέ, φασιν, ἱστορεῖ τοὺς ἐν Σαρδόνι γεγηρακότας τῶν γονέων ἄγεσθαι πρὸς
 10 βόθρον καὶ καταβύλλεσθαι καὶ οὕτω τοῦ ζῆν ἀπολύεσθαι καὶ ὡς μακαρίως θνήσκοντας γελᾶν, κἀντεῦθεν τὸν ἐπὶ λύπαις γέλωτα σαρδόνιον λέγεσθαι. ἕτεροι⁶⁾ δὲ τοὺς οἰοῦς γελᾶν φασιν ἐπὶ τῇ τῶν πατέρων ἐκεῖ καταρσίφει, ἀγοσιουμένους τὸν
 15 σόνον καὶ ἐμφαίνοντας μηδὲν ἁμαρτεῖν, εἰ τοὺς κακῶς περὶ
 20 σομένους πατέρας ἐπὶ γήρῳ προαπίγουσιν. ἐθέλουσι δὲ οἱ παλαιοὶ ἄμεινον εἶναι, σαρδόνιον γέλωτα λέγεσθαι τὸν ἐπὶ καταμωχίσει προσποιήτον παρὰ τὸ σεσηρόνα, ἧγουν ὑπανοίγειν τὰ χεῖλη, ὡς δηλαδὴ προείρηται. γράφει δὲ τις τῶν παλαιῶν καὶ οὕτω· σαρδάνιος γέλωσ· κερηρότος καὶ σεση-
 20 ρότος τοῦ στόματος καὶ οὐκ ἐκ διαθέσεως γενόμενος.

430. Eustath. p. 1709, 54. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εἴρηται καὶ ταῦτα· Σειροῆρες¹⁾· τὰ ἄστρα· σείρια γὰρ κα-

⁴⁾ Lucilli Tarrhaei nomen exhibetur ap. Schol. Plat. l. i. Doctrinam (quae fortasse fuit ex Sileno ἐν δ' τῶν περὶ Στρακοῦσας. cf. Phot.) iterant Zenob. V. 85. Mill. Mél. p. 356. Schol. Luc. vol. IV. p. 166. Jacobitz. Apostol. XV. 35. s. f. Cf. Crusium in Philol. nov. ser. I. p. 198.

⁵⁾ Timaeus iterum laudatur ap. Phot. Suid. Zenob. Doctrina redit ap. Hes. s. v. σάρδιον.

⁶⁾ Qui fuerint ceteri auctores, quorum sententiam Eustath. appinxit, adhuc latet. Mirum vero in modum accidit, quod Demonis doctrinam (ap. Phot. Suid. Hes. Schol. Hom. ψ. 302) omnino omisit (cf. Crusius, Anal. ad paroem. gr. p. 148. not. 1.). — Fortasse inde colligere licet, in scholio Platónico multo omnium locorum, qui huc spectant, nobilissimo doctrinam Pausaniae quam maxime genuinam servari: quam coniecturam inde fulciemus. quod res eodem ordine ap. Phot. Suid. proferuntur, cf. Giesing. p. 58. — Ne vel pulvisculum omisisse videar, relego lectores ad Tim. lex. Plat. Diog. VIII. 5. Greg. Cypr. III. 68. Zonar. ed. Tittmann. p. 1627. Et. M. 709, 4.

430. ¹⁾ Cf. Et. M. 710, 28. Vix recte Gaisfordus ad l. i. contendit, etiam Photii glossas σείριος, σίριος huc referendas esse.

λοῦνται παρὰ τὸ σειριᾶν, ὃ ἐστὶν ἀστράπτειν. ὄθεν, φησὶν, ἴσως καὶ τείρεα. ὅτι δὲ σειριᾶν τὸ λάμπειν, δηλοῖ καὶ ὁ Σειριος, ἐκ τοῦ τοιοῦτου ῥήματος γερονώς. Ἔτερος δὲ τις γράφει, ὅτι σειράζει· ἀπὸ τοῦ στρέφει καὶ ἀστράπτει, τιράσσει καὶ σειριᾶ²⁾· γλεγμαίνει, κροῦται. 5

431. Eustath. p. 1908, 40. ἰστέον δὲ ὅτι σέλας¹⁾ οὐ μόνον πυρός, ἀλλὰ καὶ ἡλίου, ὄθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπή, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας φασὶν ἐμβιβάζειν.

432. Eustath. p. 952, 2. πόθεν δὲ τὸ σκυλεύσεια, δηλοῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅπου ἀδέφητον βοέην φησὶν ἢ ποιήσεις, ἐνθεν, ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, σκυλον¹⁾· τὸ δέρμα λέγεται, ἀφ' οὗ ἴσως καὶ σκυλεύειν²⁾· κυρίως τὸ ἐν πολέμῳ βύρσας [ὅ ἐστι βοείας ἀσπίδας] λαμβάνειν, ἐξ οὗ ὡς ἀπὸ μέρους καὶ ἐπὶ πάσης πολεμικῆς σκευῆς τὸ σκυλεύειν ἐλέχθη, 15 [οὗπερ ἡ ἀναλογία κατὰ τὸ ξύλον ξυλεύω, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ξυλεία, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ ,πεντήκοντα πλοίων πεντηρικῶν ξυλεία']. δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ σκυλον, ὡς φαίνεται ἀπὸ ῥητορικῶν λεξικῶν, ἐν ᾧ κείται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν³⁾· τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, ὄθεν καὶ σκυλεύειν μεταφορικῶς. Cf. p. 1710, 17. ὅτι δὲ σκυλον καὶ τὸ δέρμα καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα δεδήλωται· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σκολύπτειν φασὶ τινες γίνεσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἐπὶ περιτομῆς, ὄθεν καὶ ἀπεσκολύφθαι⁴⁾ αἰδοῖον λέγεται καὶ ἀπεσκολυμμένος ὁ τοῦτο παθών. 25

433. Eustath. p. 416, 33. ἀπὸ δὲ τοῦ σπαίρειν καὶ

²⁾ Conv. Hes.

431. ¹⁾ Cf. Herwerden, Obs. crit. p. 30., qui locum nostrum temptavit. Cf. Phot. (= Suid. Lex. Bachm. p. 363,5). Hes. s. v. σέλας πυρός.

432. Utrumque locum ad atticistas redire, ideoque etiam σκυλον vocem eiusdem originis esse vix negaveris. Cum alterum locum fr. 251^a sequatur, ad Aelium Dionysium rettulerim.

¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Cf. Lex. Bachm. p. 366, 29. Et. M. 720, 13.

²⁾ Explicatio nusquam in lexicis redit. Cum etymologum sapiat, atticistas non attribuendam esse puto.

³⁾ Redit ap. Et. M. 125, 41. B. A. 423, 1. Hes. s. v. ἀπεσκόλυπτε.

⁴⁾ Alteram significationem servat Et. M. 120, 25. Hes. s. v. ἀποσκόλυπτε. B. A. 423, 1. 435, 25. Soph. fr. 390. Nauck.

433. Eadem doctrina e veterum scriiniis deprompta p. 947, 14.

σπαρίζειν¹⁾ κατὰ τὸ σκάριζειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ σεσημείωται λεξικῶ.

434. Eustath. p. 1515, 50. ἐν δὲ παλαιῶ ῥητορικῶ λεξικῶ εὐρηται καὶ σκολύθρια· διαφορία βραχέα. καὶ ἄλλως δὲ· σκόλυθρα¹⁾· διαφορία ταπεινά. [καὶ ἔστι μὲν τὸ διαφορίον ἕκει ὡς γένος, τὸ σκόλυθρον ἢ σκολύθριον, ὡς εἶδος.] ἢ δὲ χοῆσις αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς Πλάτωνα ἐν Εὐθυδήμῳ.

435. Eustath. p. 1626, 30. εἰ δέ γε, ὡς ἐν ῥητορικῶ εὐρηται λεξικῶ, ἢ κοινῶς λεγομένη σύρβη τύρβη¹⁾ λέγεται Ἰατρικῶς, ζητητέον ἕτερον τινα ἔτυμολογίαν ταύτης τε καὶ τοῦ τυρβάζειν ὡσπερ καὶ τοῦ τυροῦ.

T.

436. Eustath. p. 1391, 11. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου θέλγειν οἱ Τελγῖνες¹⁾, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ Θελγῖνες λέγονται. ἐν γοῦν ῥητορικῶ λεξικῶ κατὰ στοιχείον προῖντι γράφεται· Θελγῖνες²⁾ γόητες, φάρμακοί.

¹⁾ Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 368, 13. s. v. σπαίρεται Hes. s. v. σπαρίζεται. Et. M. 154, 17.

434. ¹⁾ Schol. Plat. Euthyd. p. 278B. σκολύθρια· ταπεινά διαφορία· βῆνοι δὲ ἐποπόδια. Atticistae doctrinam repetit Tim. Lex. Plat. Hes. s. v. σκολύθρων. — Alteram doctrinam exhibet Phot. Suid. Lex. Bachm. 366, 18. — Utramque doctrinam loco Platonis laudato habes ap. Et. M. 718, 39. Mill. Mél. p. 267. ib. p. 402 (Pseudo-Did.). Hes. s. v. σκολύθρια,

435. ¹⁾ Cf. p. 871, 60. Totum locum ex Aristophane Byzantio fluxisse docet Et. M. p. 736, 23. Συρβηνός· ὁ παραχόδης ἀπὸ τῶν ἀλλούτων μετὰ θορύβου . . . καὶ συρβηνέων χορὸς ὁ τεταραγμένος· καὶ σωώδης· ἀπὸ τοῦ τοῖς κροῖν (l. σισίν) ἐπιφωνομένου συρβάβητα. τὸν ἰάραρον καὶ σύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. Cf. Nauck Ar. Byz. p. 241. sqq. Zenob. VI. 1. Cf. Prol. p. 68. not. 1. — τύρβη legitur ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 392, 5. Hes. Erotian. p. 125, 6. Kl. B. A. 308, 27. Et. M. 772, 24. — σύρβη apud eosdem. — Glossas συρβηνεὺς, σωώδης, συρβάβητα apud lexicographos omnes invenies. — συρβάβητα Kockius falso ad Aristophanem comicum rettulit. Fr. 866. 877. igitur delenda sunt.

436. Locus ex Aristophane Byzantio deductus est, cf. Prol. p. 53.

¹⁾ Cf. 941, 1. 771, 59. sq. — Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 383, 29. Et. M. 751, 37. Gud. 525. 18.

²⁾ Conv. Hes., cf. Suid. Et. M. 445, 9. Gud. 257, 18. De Telchinibus et aliis vocabulis ab eis derivatis cf. Prellwitz. in Bezzenberg. Beitr. XV. p. 148 sq.

437. Eustath. p. 1734, 5. τὸ τέτροωρον¹⁾, ὅπερ οἱ γραμματικοὶ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῶ, ἀξιοῦσι προπερισπᾶν.

438. Eustath. p. 310, 30. καὶ ὅτι ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῶ μίλτω συμμειγμένον τὸ κιννάβαρι¹⁾. φησὶ γάρ τιγ- 5 γάβαρι τὸ κιννάβαρι Ἀπτικοί. Διοκλῆς·

ἢ μίλτος οἶμα καὶ τὸ τιγγάβαρι
καὶ πάλιν· τιγγάβαρι²⁾ καὶ μίλτος ἀναμειγμένη, οἷ τὴν ἐρ-
γασίαν φασὶ πρόωτον εὔρεϊν Καλλιαν Ἀθηναίων.

439. Eustath. p. 1257, 23. τραπεζῆες δὲ κύνες, [οἱ καὶ 10 τραπεζεῖται, οὓς ἀγλάας ἐρεκεν κομώσασιν ἄνακτες, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα (ρ 309) εἴρηται]. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῶ ῥημη-
νεία τῆς λέξεως ταύτης κεῖται αὐτῇ· τραπεζῆες¹⁾. παρόδοιτο οἰκοτραφεῖς.

440. Eustath. p. 1624, 44. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῶ 15 εὔρηται περὶ κομιμάτων οἰνηρῶν καὶ ταῦτα· τρία καὶ δύο¹⁾.
Ἀριστοφάνης (Eq. 1187).

ἔχε πιεῖν κεκομμένον τρία καὶ δύο.
Ἡσίοδος (Opp. 596)·

437. ¹⁾ Idem docet p. 1447, 54. Cum Eustath. lemma tantummodo servaverit, certis rationibus demonstrari non potest, utrum Phot. (= Suid. Hes. Lex. Bachm. 385, 26) τέτροωρον· τέθριππον ἢ γονε τετράπιδον huc pertineat necne.

438. Doctrina est Aelii Dionysii. Statim sequitur fr. 257. Glossa enim recurrit apud Phot. τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι. Διοκλῆς (Nab. II. p. 214), quam gl. τιγόνιον sequitur (cf. fr. 87. not. 4.), quae Aelii Dion. fuit. Cf. Nab. I. l.

¹⁾ Mirum est, quod Hes. profert. s. v. τίγγα· Διοκλῆς ἐν Μελίττω. Ηρακλίων δὲ οὐ διελὼν τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι λέγει. Corruptum τίγγα· βαρὺ igitur legisse videtur. Potius eum vehementer errasse putaverim, praesertim cum eius gl. τιγόνιον conspiret cum Aelii Dion. sententia.

²⁾ Non Dioclis sunt, ut Nabero placuit, sed alia glossa. An ad illam Phot. gl. 2. referenda sit, dubito.

439. ¹⁾ Cf. Hes. — Fortasse vox ex Ar. Byz. petita, cf. Mill. Mél. p. 424. Eustath. p. 1837, 40.

440. Fortasse Pausaniae sunt, cf. Plotop. de Enstathii proverbii p. 282.

¹⁾ Prorsus convenit Phot., cuius glossa a manu antiqua margini textus appicta est. Cf. Hes. τρία καὶ δύο, ἀρ' οἴσει τρία. — Locos citatos attulit iterum Ath. X. 426. Neque tamen fieri potest, ut episcopum sua ex deipnosophistis detraxisse existimemus. Aperte enim testimonia in lexico rhet. fuisse dicit. Ad fontem igitur communem utrumque locum reducamus necesse videtur

τρὶς ὕδατος

φησὶ καὶ τὰ ἕξις. *Εὐπόλις δὲ (Αἰξίν fr. 8. Kock):*

Διόνυσε χαῖρε· μῆτοι πέντε καὶ δύο

τοιούτον καὶ τὸ παροιμιώδες·

5 *πέντε πίνειν ἢ τρι' ἢ μὴ τέτταρα*

τὸ μὲν γὰρ πέντ' ἐστὶ τρία καὶ δύο. τὸ δὲ τρία ἡμῖσιν καὶ διπλάσιον. ἤγουν ἐν καὶ δύο. τὰ δὲ τέσσαρα ἴσον ἴσῳ.

Υ.

441. Eustath. p. 1155, 62. *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρηται, καὶ ὅτι Ὑάδες¹⁾· Βάχαι, τιθῆναι τοῦ Διονύσου. καὶ τὸν Διόνυσον Ὑην²⁾ φασὶ τινες ἀπὸ τούτων. Ὑῆς γὰρ ἐπίκλησις Σαβαζίων.*

Φ.

442. Eustath. p. 742, 58. *ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται καὶ ταῦτα· φέρων¹⁾· ὄρωρὰ γυναικὶ διδομένη· φέρωνια δὲ ἰχθύων σπυρίδας· Μένανδρος (fr. 718. Kock):*

15 *ὁ προσίων*

γέρον ἀλιεύς, παρ' οὗ τὸ φέρονιον τρίτην

ταύτην ἐπριάμεθ' ἡμέραν.

441. ¹⁾ Multo pleniora ap. Phot. Suid. Ὑῆς ἐπιθετον Διονύσου, ὡς Κλειδότημος (fr. 21. Müll.), ἐπειδὴ, φησιν, ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ἔει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκίδης (fr. 46. Müll.) τὴν Σεμέλην Ὑὴν λέγεσθαι καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφούς Ὑάδας. Ἀριστοφάνης (fr. 878. Kock). δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὑὴν. Ead. Et. M. 775, 2., qui sub fin. adicit: ῥητορικῇ. Cf. B. A. 207, 25. Heyden. p. 237. Vix dubium est, quin tota Photii glossa atticistis tribuenda sit. — Semele Hye vocatur ap. Hes. s. v.

²⁾ Cf. Hes. Ὑεὺς. Σαβάζιος.

442. Fontem totius explicationis Aristophanem Byzantium habemus, cf. Prol. p. 49.

¹⁾ Utraque glossa (sed forma φερωνῆ servata) ap. Ammon. p. 144. φερωνῆ μὲν ἢ προῖξ. φέρονιον δὲ τὸ ἀλιευτικὸν σπυρίδιον. Lexicographus redit ap. Eustath. p. 1488, 44. καὶ φερωνῆ ἢ προῖξ, ἣν καὶ φέρωνην τινές φασὶ βαρυνώως. Phot. φέρων. τὴν προῖκα καὶ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ καὶ Μένανδρος (fr. 1080. Kock). Eadem glossa, sed accentu in ultima posito, Et. M. 790, 49. Schol. Plutarch. ap. M. Treu, Progr. Jaurav. 1871. Simillima Poll. III. 35. Barytonon servans Phot. gl. 2 (= Suid. gl. 1). Et. Gud. 551, 6. Orion. 110, 11. — Herodian. II. 939, 9 (cf. I. 327, 33. II. 227, 10). oxytonon praefendum esse putavit. Ita iam apud Ar. Byz. in Mill. Mcl. p. 427. scribitur. φερωνῆ· ἢ προῖξ. Fortasse eadem doctrina

443. Eustath. p. 411, 26. *τινές φουσίζουον*¹⁾ εἶπον τὴν ζῶα φούουσαν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ.

X.

444. Eustath. p. 1703, 28. [*χάροποι δὲ λέοντες οἱ τοιούτους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς. χρώματος δὲ ὀφθαλμῶν δηλωτικὸν καὶ τὸ χαροπὸν, λεγόμενον καὶ ἐπὶ παρδάλεων.*] ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης χαροπότητος καὶ χάρων¹⁾ ὁ λέων, ὡς κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ.

445. Eustath. p. 1767, 40. ὅπερ ἔσται, εἶπερ αἰδεσθέντες τοῦτον οἱ περὶ τὸν Εὐμαιον δοτεν παχείαν χλαίναν κατὰ τοῦ χειμῶνος, ὅποια τις ἢ μὴ μόνον ἀλεξήνεμος¹⁾ λεγομένη ἀλλὰ καὶ χειμᾶμνα²⁾ ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ.¹⁰

446. Eustath. p. 958, 24. τὸ δὲ πρωτότνπον χρέος, ἐξ οὗ χρεῖος, ὅτι καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· χρέως¹⁾. Ἄπτικοι καὶ Ἴωνες, ὡς Πλάτων καὶ Δημοσθένης [διὰ τοῦ ᾧ δηλαδὴ μεγάλου]. λέγουσι δέ, φησι, καὶ χρέος [ἐν συστολῇ δηλονότι]. καὶ τοῦτο μὲν, φησι, διαφέρουσαν ἔχει γενικὴν· τοῦ χρέους γάρ· τὸ δὲ χρέως τὴν αὐτήν. τὰ σύνθετα δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ ᾧ, ὑπέρχρεως, ἀξιόχρεως.

447. Eustath. p. 1039, 26. ἐκ δὲ τῆς λαβῆς χρυσολαβῆς *ξιφίδιον*¹⁾ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· τὸ ἔχον χρυσοῦν λαβήν.²⁰

etiam lexicographo nostro attribuenda est, cf. p. 1731, 55 (Plut. Mor. p. 498A). et p. 1488, 44, quos modo laudavimus. *φερνὴ* formam laudat Hes. *φερνός, φερνή*. Lex. Bachm. p. 404, 29. Unde corrigatur vel potius disiungatur Hes. *δωσφέρων* in *δῶς* (dos)· *φέρων*.

²⁾ Cf. Hes. *φέρων. φερνίον* ap. Poll. VI. 94. *φέρων*. Poll. X. 132. (cf. Herod. I. 360, 24). Cf. Ammon. l. l.

443. ¹⁾ Conv. Suid. Hes. Et. M. 802, 53. Schol. Ven. A. ad Γ 243. Et. Gud. 559, 37.

444. ¹⁾ Eadem auctoris nomine omisso p. 1666, 37. Cf. Hes. Et. M. 807, 30.

445. ¹⁾ Utraque glossa redit ap. Eust. p. 1490, 14. 1056, 58. Poll. VII. 61. Lex. Bachm. 415, 5. — *ἀλεξήνεμος* ap. Eust. p. 1771, 41. Cf. Hes.

²⁾ Cf. Hes. Aesch. fr. 449. Soph. fr. 1008. Nauck.

446. Fusissime de *χρέως* disputat Herod. apud Choerob. 394, 2. (II. 775, 36. sqq. Lentz).

¹⁾ Cf. Hes. Moer. p. 212, 33. Bekk. Et. M. 814, 20.

447. ¹⁾ Conv. Lex. Bachm. p. 418, 13.

448. Eustath. p. 206. 44. ὅτι δὲ ὁ χωλὸς καὶ ἐπὶ χειρὸς τίθεται, ῥητορικοῦ λεξικοῦ ἐστὶ παρασημείωσις.

Ψ.

449. Eustath. p. 1631. 44. ἐκ τοῦ ψῶ τὸ ψίξω, ἐξ οὐπερ οὐ μόνον ἢ ψίξι¹⁾, ἀλλὰ καὶ τὸ ψίσαι²⁾. ἦτοι ψομίσαι, σιτίσαι, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῶ.

Ω.

450. Eustath. p. 134. 36. ἐν γοῶν ῥητορικῷ λεξικῶ εὐρηται οὕτως· ὀμοθέτησαν¹⁾· τὸ ἀρ' ἐκάστον μέρος τοῦ ἱερείου ἀπετέμοντο καὶ ἀπήρξαντο ἀπ' ὧμον καὶ ἐνέβαλον εἰς τὰ μηρία κατὰ τὴν θυσίαν. καὶ οὕτω μὲν πως ὀμοθέ-
10 τουν θύοντες.

Fragmentum incertum.

451. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1187. *Αυσαρίας*¹⁾ δέ γησι τὸν ἀμφορέα ἐπὶ Ἀθηναίων ἀμφορέα²⁾ καλεῖσθαι.

449. ¹⁾ Cf. p. 1071, 4. Phot. Suid. Hes. s. v. ψίξεξ, ψιξία. Et. M. 819, 6.

²⁾ Conv. Phot. Hes. Suid. Et. Gud. 574, 57.

450. ¹⁾ Conv. Hes. Cf. p. 1766, 25.

451. ¹⁾ Rindfl. p. 43. attulit et Pausaniae nomen restituit, sed res in dubio versat, cum cod. Laur. eam nominis formam, quam nos supra exhibuimus, praebet. Formam *Αυσαρίας* vero et ipsam incertam esse puto. Solus enim Lysanias Cyrenaeus, quem ex litterarum studiis cognitum habemus, Eratosthenis magister (Schol. Hom. Ven. A. II 558 = Eustath. p. 1075, 46, Ven. B. I 378. M 397. Et. M. 779, 10.), qui de iambographis scripsit (Ath. VII. 304B. XI. 504B. XIV. 620C.) huc non referendus est, cum de atticismo eum egisse minime constet.

²⁾ ἀμφορέξ fuit vox vere Attica, cf. Moer. 189, 27. Bekk. ἀμφορέξς Ἀττικοί, μετροπήξς Ἑλληνες. Cf. Suid. Neque vero ἀμφορορέξς ab atticistarum consuetudine alienus fuit, cf. B. A. 389, 21. Eustath. p. 1163. 30. 1445, 44 (quem locum multa atticistarum fragmenta, imprimis ex Pausaniae lexico petita sequuntur) 1735, 9. Et. M. 93, 20. 95, 8. Et. Gud. 49, 46. Or. 31, 16. Cum scholion Apollonii tam incerta formula utatur neque ad lemma ἀμφορορέξς explicationem addiderit, difficile est dicere, utrum hanc glossarum congeriem ad atticistam reducere debeamus necne.

Addenda et corrigenda.

Ad p. 1. Ultima, quae de Eustathii codicibus nobis tradita sunt et innotuerunt, inveniuntur in Eustathii commentariis in Iliadem, rec. latine vertit Alexander Politus, Florentiae 1730. vol. I. p. VIII. sq., cf. ibid. p. XXXI. sq. Dolendum est, quod opus doctissimum non quinque priorum Iliadis carminum ambitum excessit. — Harlesius in Fabricii bibliotheca graec. I. p. 392. plerumque illius operis fundamento nisus paucissima tantum ex bibliothecarum catalogis adiecit. —

Ad p. 2. Cetera A. Dionysii scripta, quae in Aldi Cornucopiae circumferuntur, ut exilia, minime cum lexicorum reliquiis cohaerentia, originem posteriorem aperte prae se ferentia negleximus. Recte iam Rindff. p. 114. de iis iudicium fecit.

Cohnii libellus de Heraclide Milesio Grammatico eiusque scriptis agens invenitur in Stud. Berol. vol. I. p. 603—718.

Ad p. 7. De altera lexicī Dionysiani recensione, cum tam exiguis et incertis tantum utamur vestigiis, iudicium suppressere cautius esse duxi. Nusquam diserte appellatur, nisi in fr. 137a: neque plane absolutum est, utrum Eustathius utraque editione usus sit necne. Satis habeo, ut locos illos iterum appellem et examinaverim:

1) fr. 162. Priore lexico *Ἠλαίων* oppidum Italicum fuisse contenderat, altero rem correxit et *Ἠλαίων* urbem Aeolicam, *Ἠλέων* Italicam appellavit. Hoc loco iam ideo mihi ad alteram Dionysii recensionem respicere episcopus videtur, quod Strabone in testimonium vocato paullo post pergit: *ἐν δὲ ῥήτοριζῶν λέξιζῶν φέρεται καὶ ὅτι Ἠλαίων τὴν ἄρ-
γεννα καὶ ἀργύων Ἠλαίων φασὶν Ἴωνες*. Tertium igitur adest lexicon, haud dubie Pausaniae, quem cum priore A. Dionysii glossa plane conspirantem vides.

2) fr. 231. *κλεισίον* et *κλεισία* ex A. Dionysio afferuntur, deinde vero Eust. pergit: *ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλεισίον ζῆλ.* Quo ex loco nihil certi elici posse mihi persuasum est. cum atticista de vocibus plane diversis agat, quas etiam diversis locis in lexico suo ad elementa disposito proferre debuit.

3) Melius res cessit in fr. 325., ubi duae glossae ad *χορταῖος*, quae aperte ex A. Dionysio prodierunt (cf. not. 6.), ab episcopo enumerantur. Fortuna invida autem factum est, ut Photii imprimis lexicon illo loco deficiat ideoque ex illo loco intellegi non queat, utrum glossa duplex ad

lexicographos transmigraverit necne. — Cum igitur in fragmentis directis tam exigua editionis alterius fragmenta appareant, temerarium esse puto e seriebus glossarum, quae apud lexicographos apparent, aliquid enucleare et alteram quasi A. Dionysii editionem ita, ut Batavis placuit, restituere velle.

Ad p. 15. sq. Etymologicum Magnum iterum in partes vocatur p. 1443, 65 glossa *πάλεος*. Desideratur in eo, quod hodie circumfertur, E. M., redit vero in Et. Gud. 447, 46. Cum iam episcopus singularem vocis formam tueatur, non est, cur cum Sturzio (in indice s. v.) de corruptela illius lexicogitemus. — Suidae memoria iterum recurrit: p. 1403, 18. *φιλῆτις*, p. 1441, 12. *ποδηγέστρον*, qui loci plane cum Suidae glossis congruunt. —

Ad p. 16. Fortasse episcopus non ad Alciphronem lexicographum, sed ad epistolographum notissimum, et ipsum atticismi sectatorem maxime strenuum (nulla fere eius occurrit epistola, quae non vetustissimis atticismi glossis referta appareat) respexit. *Ἀττικιστής* vox enim etiam p. 727, 41. (*παρὰ τῷ καλῷ Ἀττικιστῆ κομιζῶ*) ita adhibita est, ut ad testem atticismi, non praeceptorem referri debeat.

Ad p. 38. Ne contra me ipsum (p. 65.) pugnare videar, res iterum ita instituenda est: Apud atticistam, qualem episcopus laudavit, Diogeniani opinio non redit, sed contra illum pugnare videtur. Lexicographi vero posteriores ad Diogenianum (in Schol. Plat.) respexerunt, et inde concludendum est, Photii Suidae Hesychii glossas ex communi fonte Diogeniani et A. Dionysii ad nos pervenisse. Quae opinio iam inde commendatur, quod vetus mendum ubique repetitum (cf. p. 37. not. 2.) et apud Dionysium et apud Diogenianum redire vidimus. Hoc loco atticista ad priorem fontem rediit, alias vero Diogenianum ipsum expilavit.

Ad p. 77. Ultimus accurate de antiatticista egit eiusque opellam multis monstris liberavit L. J. Sicking, Adnotationes ad Antiatticistam. Amstelod. 1883. 125 pp.

I. Index auctorum,
quorum testimonia atticistae adhibuerunt¹⁾.

Aeschylus:	(<i>Δακεδαιμονίων πολιτεία</i> fr. 545) 188, 17.
(<i>Αγαμέμνωνι</i> 135.) . . 131, 7.	(an recte?) 148, 9.
ib. (269.) 87, 12.	(<i>Συρακουσίων πολιτεία?</i> cf. Fr. 586. V. Rose). 237, 2.
(<i>Προμηθεΐ</i> 454.) . . 227, 2.	(fr. 271.) 240, 6.
(<i>Εὐμενίσων</i> 121.) . . 220, 15.	Aristophanes
(<i>Γλαύκω Πορτίω</i> fr. 27.) 140, 15.	(<i>Νεφέλαις</i> 226) . . . 209, 20.
(<i>Κίρκη</i> σατυριζοῦ fr. 115). 167, 6.	(<i>Ἰππεῦσιν</i> (105) . . . 246, 22.
(<i>Μέμνωνι</i> fr. 127.) . 230, 3.	(ib. 412.) 113, 7.
<i>Προμηθεΐ</i> λυομένω (fr. 203.) 116, 11.	(ib. 762.) 141, 5.
(<i>Σισύφω</i> fr. 232.) . . 143, 20.	(ib. 1187) 259, 19.
(<i>Φιλοκτήτῃ</i> (fr. 251.) 249, 4.	(an recte?) 173, 5.
(<i>Φορβίσων</i> fr. 261.) . 230, 19.	<i>Αυσιστράτῃ</i> (159.) . 108, 6.
(fr. 326.) 124, 3.	ib. (597.) 197, 12.
(fr. 419.) 123, 23.	ib. (984.) 155, 3.
Aesopus: (fab. 101.) . 164, 12.	<i>Πλούτῳ</i> (177) 241, 12.
Alexis: (fr. 318.) . . . 173, 18.	ib. (1206) 139, 5.
Alcaeus: (fr. 129.) . . 239, 7.	<i>Εἰρήνῃ</i> 94, 11.
Amerias 183, 11.	(<i>Βαβυλωνίους</i> fr. 65.) 176, 6.
Antiphon (ἐν τῷ περὶ ὁμο- νοίας fr. 108.) 242, 11.	(<i>Δαιταλεῦσιν</i> fr. 200.) 231, 18.
Aristides (?) 164, 16.	(ib. fr. 228.) 196, 13.
Aristoteles: (Hist. anim. V. 8.) 101, 4.	ib. (fr. 262.) 90, 20.
(ib. V. 32.) 162, 19.	(<i>Νήσοις</i> fr. 389.) . . 159, 10.
(ib. VIII. 12.) 222, 2.	(<i>Ολκάσι</i> fr. 402.) . . 166, 15.
(<i>Θεσσαλῶν πολιτεία</i> fr. 496). 164, 8.	(fr. 616.) 213, 23.
	(fr. 630.) 231, 16.
	(fr. 631.) 208, 13.
	(fr. 632.) 218, 21.

¹⁾ Tituli unci inclusi non in fragmentis atticistarum ipsis inveniuntur, sed aliunde cogniti sunt.

(fr. 633.)	226, 8.	(fr. 374.)	89, 6.
(fr. 658.)	208, 8.	Euripides <i>Ἀλκίσιδι</i> (624)	116, 7.
Callimachus:		(<i>Ὀρέστη</i> 265)	241, 4.
(fr. 221.)	251, 10.	<i>ἐν Ὑπιπύλῃ</i> (fr. 762.)	208, 11.
(fr. 295.)	245, 3.	(an recte?)	155, 5.
(fr. 356.)	245, 1.	Hermippus (fr. 19.)	223, 3.
Clitodemus (fr. 12.)	161, 10.	Herodotus (I. 86.) . .	111, 3.
Comicus incertus:		(I. 116.)	111, 2.
(Kock. III. p. 407.)	222, 16.	(IV. 113.)	187, 4.
(Kock. III. p. 459.)	235, 9.	(IV. 199.)	129, 13.
(Kock. III. p. 511.)	146, 20.	(VIII. 36.)	110, 17.
(Kock. III. p. 512.)	138, 9.	(VIII. 109.)	111, 11.
Crates	155, 21.	(IX. 83. 89.)	156, 9.
Cratinus:		passim	93, 18.
(<i>Ἀπονοσαλεξάνδρῳ</i> fr. 43.)	129, 4.	Hesiodus (Opp. 596).	260, 1.
(<i>Νόμοις</i> fr. 126.) . .	96, 12.	(Opp. 722. Theog. 440)	147, 6.
(fr. 368.)	187, 15.	Ionica dialectus: . .	234, 2.
(fr. 381.)	165, 1.	239, 17. 254, 5. 261, 17.	
Demagoras Samius .	101, 5.	ab A. Dionysio illustrata:	
Democritus	232, 2.	90, 13. 93, 17. 112, 12. 19.	
Demosthenes:		119, 11. 156, 8. 167, 10.	
<i>ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος</i>		176, 19. 183, 12. 196, 23.	
(72) 123, 1.		205, 5. 217, 1. 4.	
<i>ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας</i>	220, 16.	a Pausania adhibita: 139, 18.	
Didymus	125, 5.	Lysias:	195, 2.
Diocles	259, 7.	Menander: (<i>Ἀλιεῦσι</i> fr. 28.)	168, 2.
Diogenianus	250, 10.	(<i>Ἀσπίδι</i> fr. 77.)	218, 18.
Dioscurides	113, 12.	(<i>Ἐπιτρέπονσιν</i> fr. 178.)	231, 12.
Epicharmus	184, 7.	<i>Περωνθίς</i> (fr. 399.) . .	214, 13.
(<i>Ἐλπίδι</i> ἢ <i>Πλοῦτῳ</i> fr. 6.)	247, 3.	(<i>Σικωνιῶν</i> fr. 438.)	85, 4.
Eratosthenes	117, 12.	(ib. fr. 440.)	88, 2.
Eupolis: (<i>Αἰξί</i> fr. 8.)	260, 3.	(fr. 718.)	261, 1.
(<i>Ἀπολόκληρον</i> fr. 52.)	106, 17.	(fr. 833.)	190, 13.
(fr. 313.)	118, 10.	(fr. 863. 864.)	97, 10.
(fr. 318.)	213, 19.	(fr. 895.)	205, 8. 12.
(fr. 330.)	98, 5.	(fr. 907.)	128, 8.
(fr. 332.)	168, 15.	(fr. 990.)	98, 9.

(fr. 1002.)	131, 1.	(Antig. 67.)	211, 6.
Phanodemus (fr. 12.)	161, 6.	(ib. 501.)	167, 17.
(fr. 21.)	134, 7.	(ib. 983.)	107, 9.
Pherecrates: (<i>Γρανοί</i> fr. 33.)		(Philoctet. 35.)	125, 2.
	116, 1.	(Trach. 692.)	167, 3.
(ib. fr. 34.)	123, 6.	(ib. 695.)	225, 5.
<i>Ἰπνο</i> (fr. 60.)	197, 16.	(<i>Κηδαλίωρι</i> fr. 135.)	189, 11.
(fr. 183.)	94, 5.	<i>Τηροί</i> (fr. 523.)	215, 18.
(fr. 185.)	140, 8.	(<i>Τροπτολέμω</i> fr. 539.)	242, 5.
(fr. 188.)	97, 2.	(ib. fr. 554.)	203, 14.
(fr. 218.)	180, 5.	<i>Φωεῖ</i> (fr. 650.)	191, 13.
Pherecydes: (fr. 11.)	134, 2.	(fr. 877.)	112, 11.
Philemon: (<i>Νόθο</i> fr. 49.)	129, 16.	(fr. 910.)	212, 3.
Philippides: (fr. 34.)	231, 14.	(fr. 980.)	203, 11.
Philochorus: (fr. 180.)	101, 5.	(fr. 983.)	234, 7.
Plato comicus: (<i>Ελλάδι</i>		Sophon:	225, 15.
fr. 22.)	215, 7.	Theophrastus. (I. 3.):	240, 6.
<i>Ἐορταῖς</i> (fr. 30.)	206, 17.	(fr. 131.)	120, 13.
ib. (fr. 35.)	152, 12.	Theopompus Hist. (fr. 336.)	
(<i>Πεισάνδρω</i> fr. 99.)	117, 16.		110, 20.
(<i>Σοφιστή</i> fr. 138.)	152, 10.	Theopompus Com. (<i>Θησεῖ</i>	
Plato: (Theactet. 161 E.)	142, 19.	fr. 2.)	86, 12.
(Lys. 207 B.)	190, 17.	Thucydides: (I. 74.)	208, 16.
(Phaedr. 229 B.)	91, 5.	(II. 49.)	200, 6.
(ib. 230 B.)	91, 1.	(II. 62.)	183, 1.
<i>ἐν πολιτικοῖς</i> (272 A.)	89, 1.	(II. 84.)	151, 6.
<i>Ἐὐθροδύμω</i> (302 D.)	123, 2.	(IV. 25.)	114, 4.
ib. (278 B.)	258, 7.	(IV. 26.)	178, 1.
<i>Νόμων πρότω</i> (644 E.)		(VII. 41.)	141, 1.
	192, 15.	(VII. 84.)	158, 6.
Praxilla:	91, 12.	(VIII. 1.)	198, 8.
Sappho:	91, 12.	(VIII. 102.)	112, 1.
Sclerias:	230, 21.	Timaeus:	256, 7.
Simonides:	101, 4.	Xenophon: (Mem. II. 1. 20.)	
Sophocles: (Oed. Tyr. 1264.)			204, 16.
	95, 13.	(passim)	141, 15.

II. Conspectus glossarum.

quas A. Dionysius et Pausanias explicaverunt.

<p> <i>Ἄ α</i> . . . 30. 67. 223, 2. <i>ἀβακεῖν</i> 224, 12. <i>ἀβάκιον</i> 224, 11. <i>ἄβαξ</i> 224, 8. <i>ἄβα</i> 85, 2. <i>ἄβροτάξις</i> 224, 15. <i>ἄβροτάξιμεν</i> 224, 16. <i>Ἀβυδοζόμης</i> 86, 1. <i>Ἄβυδος</i> 85, 9. <i>ἄβυράκη</i> 86, 9. <i>ἀγαθὸν δαίμονος</i> 87, 6. <i>ἀγαθώτερος</i> 87, 2. <i>ἀγανός</i> 224, 21. <i>ἀγαφεύεσθαι</i> 55. 88, 1. <i>ἀγαροι</i> 30. 55. 87, 10. <i>ἀγγεροφορεῖν</i> 30. 55. 87, 18. <i>αγεῖν</i> 88, 7. <i>ἀγελᾶτοι βόες, ἰσχάδες,</i> <i>λίθοι</i> 89, 5. <i>ἄγγημα</i> 88, 11. <i>ἀγκαλιδαγωγεῖν</i> 90, 2. <i>ἀγκαλιδαγωγοί</i> 90, 6. <i>ἀγκαλίδας αἶρειν</i> 90, 3. <i>ἀγκαλίδες</i> 89, 9. <i>ἀγκαλιδοπῶλαι</i> } 90 not. <i>ἀγκαλιδοφόροι</i> } 1. <i>ἀγκαλιζέσθαι</i> } <i>ἄγμα</i> 73. 225, 6. <i>ἀγνοία</i> 90, 16. <i>ἄγνος</i> 90, 22. <i>Ἄγραία</i> 91, 5. <i>αγρις</i> 88, 16. </p>	<p> <i>ἀγνυμός</i> 89, 2. <i>ἀγύρτης</i> 88, 14. <i>ἀδαῖον</i> 225, 15. <i>ἀδηφάγοι ἔπλοι</i> 225, 12. <i>ἀδήφαγον ἔρμα</i> 225, 12. <i>Ἄδητον σκολιόν</i> 91, 9. <i>Ἄδράστεια</i> 92, 2. <i>ἄελος</i> 237, not. 4. <i>ἄελιοι</i> 135, 5. <i>ἄεσρος</i> 226, 15. <i>ἄήτης</i> 226, 15. <i>Ἄθηναία</i> 50. 122, 13. <i>ἄθροος</i> 226, 5. <i>αἶα</i> 92, 7. <i>αἴγλη</i> 226, 10. <i>αἴγληρος</i> 226, 12. <i>αἴγλις</i> 92, 11. <i>αἴγλη</i> 95, 17. <i>αἰδοῦς καὶ ἀφελείας</i> <i>βωμός</i> 93, 2. <i>αἶμασιά</i> 93, 13. <i>Αἴμων</i> 93, 19. <i>αἴνειν</i> 94, 4. <i>αἶξ οὐρανία</i> 95, 3. <i>Αἰζωνεῖς</i> } <i>Αἰζωνένεσθαι</i> } . . . 56. <i>αἶτης</i> 9. 227, 2. <i>αἰώρα</i> 95, 11. <i>ἀκάμπτιος δρόμος</i> 96, 6. <i>ἀκανθεῶν</i> 227, 9. <i>ἀκανθοπλήξ</i> 251, 5. <i>ἄκασκα</i> 96, 10. <i>ἀκίαντοι</i> 96, 14. </p>	<p> <i>ἀκίστρια</i> 97, 6. <i>ἀκίστριον</i> 97, 7. <i>ἀκίριος</i> 227, 11. <i>ἄκολος</i> 97, 15. <i>Ἀκράγας</i> 178, 3. <i>ἄκριες</i> 106, 13. <i>ἀκροστόλιον</i> 63. 125, 13. <i>ἀκτίς</i> 76. 96, 4. <i>ἀλάσαστρον</i> 98, 8. <i>ἀλαζών</i> 54. 227, 20. <i>ἀλαωπός</i> 227, 14. <i>ἀλαωτός</i> 227, 17. <i>ἀλείφειν</i> 228, 1. <i>ἀλεξήνεμος</i> 261, 13. <i>ἄλετριδες</i> 99, 9. <i>ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ</i> <i>Σάγγρα</i> 99, 18. <i>ἀλίβας</i> 99, 1. <i>Ἄλικοί</i> 100, 7. <i>ἀλίφρας</i> 99, 5. <i>ἀλίπεδον</i> 108, 12. <i>ἀλιτηρώδης</i> 20. 100, 10. <i>ἀλκωνίδες ἡμέραι</i> 101, 2. <i>ἀλλὰ ἄλλ' ἄναξ</i> 102, 3. <i>ἄλλος οὐτός Ἡρα-</i> <i>κλῆς</i> 103, 4. <i>ἀλοιμός</i> 228, 2. <i>ἀλοιφετόν</i> 228, 2. <i>ἀλοιφή</i> 228, 1. <i>ἀλύειν</i> 103, 12. <i>ἀλυκεῖν</i> <i>ἀλυσθανεῖν</i> } . . . 103, not. <i>ἀλυσκάζειν</i> } </p>
--	---	---

- ἄλγς 103 not.
 ἀλύσσειν 228, 6.
 ἄλωα 105, 1.
 ἄμα 105, 8.
 ἁμαθρονάδες . . . 106, 4.
 ἁμάμηλις 106, 1.
 ἁμάσκον 106, 2.
 ἁμαξα . 104. n. 179, 8.
 ἁμβροσία 106, 9.
 ἁμβωνες . . 57. 106, 13.
 ἁμίππος 107, 4.
 ἁμῖς . 104. not. 179, 8.
 ἁμνός 104. not.
 ἁμολγοί 107, 1.
 ἁμόργη 108, 1.
 ἁμόργινα 108, 5.
 ἁμπνύσσειν 109, 2.
 ἁμπνύζειν 109, 6.
 ἁμπνύζειν 109, 5.
 ἁμπνύξ 109, 3.
 ἁμπωτις 108, 8.
 ἄμυρις 171, 8.
 ἁμφαξονεῖν 109, 11.
 ἁμφιθαλής 228, 10.
 ἁμφίκανατις 164, 27.
 ἁμφιρορήτης 228, 22.
 ἁμφιπάτητες 209, 7.
 ἁμφιφόντες 8. 29. 63.
 109, 15. 130, 10.
 ἁμφόδων 202, 10.
 ἁμφορέες 262, 13.
 ἁμφώβολος 212, 3.
 ἁμφώτιδες 110, 5.
 ἀναβλυσθονεῖν . . . 229, 2.
 ἀναδέσμη 109, not.
 ἀναδειεα 90, 17.
 ἀνάκεια 112, 1.
 ἀνακοί 111, 14.
 ἀνακώς 111, 9.
 ἀναντα 229, 4.
 ἀναροχιῶσθαι 119, 14.
 ἀναροῦειν 110, 8.
 ἀνασεισίγαλλοι 53. 153, 6.
 ἀνάστατοι 8. 29. 63.
 130, 14.
 ἀναφύσσις 13. not. 1.
 111, 6.
 ἀνετεγγεῖν 110, 14.
 ἐντήλιον 199, 9.
 ἀντήλιος 112, 9.
 ἀνύειν 112, 16.
 ἄορονς 229, 9.
 ἄπαν 11. 112, 19.
 ἀπαρκίας 118, 4. 229, 21.
 ἀπεσκοτωμένα 207, 19.
 ἀπηλιώτης 112, 9.
 ἀπομαγαλά } 113, 7.
 ἀπομαγαλίς }
 ἀπομάγματα 113, 6.
 ἀπόμακτρα 113, 6.
 ἀποξιφίσει 195, 1.
 ἀποσιμῶσθαι } 114, 1.
 ἀποσιμῶσαι }
 ἀποσκολύπτειν 229,
 17. 257, 24.
 ἀποτηχίσει 114, 7.
 ἀποφοιτῶν 195, 2.
 ἀπόπνιξις 114, 8.
 ἄπφα 40. 252, 13.
 ἄπφιον 40. 252, 13.
 ἄργεῖα φορά 114, 11.
 ἄργειφόντης 114, 14.
 ἄρδαλια } 49. 115, 5.
 ἄρδαλος }
 ἄρδαλώσαι }
 ἄρδάνιον 115, 1.
 ἄρδην 116, not.
 ἄρειθύσανοι 116, 10.
 ἄρεσιῆρες 116, 14.
 ἄρηνοβοσκός 116, 16.
 ἄριστα ζωλὸς οἴφει
 116, 20.
 ἄριστορεῶν 117, 7.
 ἄριστιγλῶς 117, 10.
 ἄρζάδας μιμούμενος
 117, 14.
 ἄρζάζ κνή 117, 10.
 ἄρζιος . 118, 5. 230, 1.
 ἄρζιος 229, 20.
 ἄρζυς 118, 6. 9.
 ἄρκυρωεῖν 118, 12.
 ἄρκυωρός 118, 11.
 ἄρκευτήρ 118, 14.
 ἄρπάγη 41. 170, 12. 177, 2.
 ἄρράβαξ 119, 2.
 ἄρρενικόν 119, 7.
 ἄρριχοι 18. 119, 11.
 209, 4.
 ἄρῦ 30. 223, 7.
 ἄρχέτμπον 120, 3.
 ἄρχη Σκνρία 120, 8.
 ἄρχοντες 120, 14.
 ἄσβολος 177, 7.
 ἄσκὸν δέρειν 121, 8.
 ἄσκωλιάζειν 122, 5.
 ἄσπάθητοεχλαῖνα 121, 2.
 ἄστάνδει 30. 87, 16.
 ἄστόξενοι 43. 201, 13.
 202, 2.
 ἄστρογάλη 230, 9.
 ἄστροχοι 230, 11.
 ἄσχεδωρος 230, 13.
 ἄτελής 62. 210, 14.
 ἄτερος 123, 12.
 ἄττάραγος 98, 1.
 ἄττικαί . 50. 122, 13.
 ἀθέντης 124, 6. 16.
 ἀλός 123, 22.
 ἀλών 123, 21.
 ἀλωτός 123, 24.
 ἀτερέται 124, 17.
 ἀτόδιον 112, 8.
 ἀτότες 144, 10.
 ἀτοζάβαλον 125, 2.
 ἀτόξυλον 125, 2.
 ἀτόρογον 124, 14.
 ἀτόχθων ἔστια 124, 12.
 ἀγάδιον 167, 18.
 ἄφενος 231, 4.
 ἄφλαστον . 61. 125, 4.
 ἄχέτας 125, 21. 126, 11.
 ἄχρῶς 126, 15.
 ἄψις 127, 1.
 ἄωτενεῖν 232, 9.
 ἄωτος 232, 6.

- Bā* 223, 2.
βαλβίδες 127, 6.
βάλλειν 232, 16.
βαμβαίνειν 232, 17.
βαμβαλίζειν 232, 24.
βάναντος 72, 186, 8.
βασιλείων 128, 11.
βασιλείος στοά 128, 13.
βασιλείς 128, 12.
βασιλίνδα 128, 10.
βασίλιννα 128, 7.
βασιλίδες 128, 9.
βασιλῆς 128, 13.
βασιλίσσα 128, 6.
βατήρ 128, 1.
βαῦνος 72, 186, 7.
Βελλεροφόντης 233, 4.
βή 18, 129, 1.
βήρηξ 67, 73, 225, 7.
βιβάζω 233, 11.
βίβλος 233, 14.
βλάβος 232, 2.
βλεπεδαίων 174, 6.
βλόψ 129, 7.
βλωμός 98, 2.
βοΐδης 131, 1.
βονγάιος 130, 14.
*βοὺν ἐπὶ γλώττης γέ-
 ρεις* 131, 4.
βοντός 129, 3.
βοῦς 129, 19.
βοῦς ἔβδος 63, 130, 1.
βοῦς ἐν ἀλείφ *ζά-
 θηται* 131, 5.
βούγες 131, 12.
βουζέλα, — οι 65, 131, 10.
βουμοῦσθαι 131, 13.
βουμήσει 68.
βυόμος 131, 16.
βουμοῦσθαι 132, 2.
βυσσάχηρ 53, 132, 6.
βῶλος 177, 3.

Γάων, γαῖος 69, not. 1.
 132, 16.
γαλερός 133, 2.
γάλωρ 41, 133, 4.
γέλιγη 205, 20.
γελοποώλης 205, 21.
γελοῖος, γέλοιος 135,
 9, 10.
γέμμα 234, 2.
γενειάς 135, 14.
γέντα 191, 7.
γεραραί 135, 16.
γέρον 136, 4.
γέριος 139, 19.
γέρορον 136, 5, 9.
γεώλοφος 137, 7.
γήρειον 253, 8.
γιγγλισμός 137, 20.
γιγρί 138, 1.
Γιγρών 138, 3.
γιάφειν 138, 5.
γιεῦξις 138, 13.
Γραικός 234, 6.
γρόπτης 47.
γρόστις 139, 1.
γροῦς 139, 4.
γρόνθων 13, not. 1.
 111, 8.
γρόνη 139, 9.
γροῦνοι 139, 17.
γυρός 139, 15.

Λάειρα 133, 10, 134, 1.
δανά 140, 3.
δάπητες 140, 10.
δάπιδες 30, 140, 7.
δαῦλον 140, 13.
δελφίνοφάρος 63, 141, 1.
δελγίς 63, 140, 18.
δένδρον 141, 11.
δενδράζειν 141, 18.
δέσμα λέοντος 121, 10.
δέτρο 141, 22.
δέτερος πλοῦς 142, 3.
δημιουργός 60, 142, 5.
δημοῦσθαι 142, 19.
δήωμα 142, not.

- δήπον, — θεν* 234, 11.
διαβασιλίζεσθαι 123, 22.
διακροφθαλίμζεται
 143, 2.
διάλανρος 247, 15.
διαληκᾶσθαι 143, 5.
διαμφοδῆσαι 224, 17.
διατηρηλίζειν 200, 13.
διατῶσθαι 143, 8.
διανίλος 123, 22.
διδυμάονες 234, 18.
δέεθος 145, 3.
Ἰέες 143, 13.
δισσαρόδησην 255, 6.
δέκτης 144, 6.
δίκορος 185, 10.
δίσπος 57, 143, 17.
Ἰῶς ἐγγέφαλος 144, 2.
δίχορος 76, 144, 15.
δίχορος 144, 18.
δίψα 232, 2.
δίωχῆς 145, 1.
δνοπαλίζειν 235, 2.
δουακῆν 145, not.
δόναξ 145, 10.
δοριδες 145, 14.
δόνρ και κηρόκειον
 8, 145, 16.
δορέξεινοι 43, 201, 15.
 202, 4.
δόχη 17, 146, 17.
δόχημος 17, 147, 1, 229, 7.
δρεπτός 137, 19.
δεειν 235, 13.
δέο, δεοῖν 235, 7.
δυσπέμφελος 147, 4.
δισωπεῖσθαι 147, 17.
δωδεκίδες θυσία 148, 2.
Ἰωδωναῖον χαλκείον
 148, 6.
δωριζέειν 148, 15.

Ἐανός 60, 149, 10.
ἐγγέη 236, 7.

- ἔγγλωττογάστορες 54. 149, 19.
 ἐγκανάσσειν . . . 246, 10.
 ἐγκαστος 98, 2.
 ἐγκοτύλη . . . 66. 150, 2.
 ἐγκυκλιον 150, 10.
 ἐγχειρογράφους 149, 17.
 ἐγγέλιαι 150, 17.
 ἐγγέλως 72. 150, 15.
 ἐγχοῖσαι 151, 8.
 ἐδέατρος . . . 66. 151, 12.
 ἔδος 152, 3.
 ἔδω 152, 5.
 ἐθάς 168, 6.
 ἐθελοντής . . . 152, 17.
 ἐθελοπρόξενοι . . . 43.
 ἐθέλω 152, 13.
 εἰδῶνι 152, 23.
 εἰθνήφαλλος . . . 153, 9.
 εἰκοσαστάδιον . 153, 14.
 εἰλέατρος 66.
 Εἰλεῖθιον . . . 236, 10.
 εἶλη, ἔλη . . 18. 237, 12.
 εἰληθερεῖν . 18. 237, 12.
 εἰληθερές . 18. 237, 15.
 εἰλιποδες . . 53. 153, 20.
 εἶλλω 154, 5.
 εἰλύσπωμα . . . 243, 15.
 Εἰλώτιδες . . . 236, 13.
 εἰνάετες 144, 11.
 εἰνάτιον . . 41. 134, 14.
 εἶπον 154, 10.
 εἰρησιώνη 155, 7.
 εἰς μελίττας ἐκόμα-
 σαι 156, 18.
 εἰστροπῶν 157, 2.
 εἰσωποί 237, 9.
 ἐκκεχιλωμένη . . 218, 8.
 ἐκκυκλιον 150, 10.
 ἐκ κλίμακος . . . 184, 1.
 ἐκοιάφισεν . . . 184, 7.
 ἐκολλώπωσεν . 184, 16.
 ἐκκηριεῖται 17. 200, 10.
 ἐκοτέψαι 156, 11.
 ἐκτιλωμένος . . . 187, 3.
 ἐκτροπήσαι . . . 157, 1.
 ἔλειοι 237, 4.
 Ἐμβαρως εἶ . . . 157, 21.
 ἐμιέλια 157, 23.
 ἐμπαλασσόμενοι 158, 6.
 ἐνίλειον . . . 28. 174, 14.
 ἐνιλλώπτειν . . 174, 12.
 ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον
 180, 16.
 ἐν τετραδί γέγονας
 118, 1. 237, 19.
 ἐν ὄλμῳ ἐκοιμήσω
 158, 14.
 ἔρνον 158, 10.
 ἐν χοῦ χοροῦ . . 159, 4.
 ἐξάετες 144, 8.
 ἐξελώπασας . . 238, 11.
 ἔξεξ' ὄφιλ' Ἡλιε 159, 11.
 ἐξούλης 27. 181, 7.
 ἐόρηγ 159, 13.
 ἐοργίζεται . . . 159, 14.
 ἐπακτροεῖς . 24. 159, 20.
 ἐπακτρίδες 24. 159, 20.
 ἐπακτροκέλης 24. 159, 21.
 ἐπαύλια 60. 160, 7.
 ἐπανιλάμηρα 60. 160, 11.
 ἔπειν 239, 17.
 ἔπηλις 112, 9.
 ἐπηλυγασάμενος 190, 17.
 Ἐπιάλης . . . 239, 2. 6.
 ἐπίδισμα 178, 4.
 ἐπίλλος 174, 11.
 ἐπίλλοῦν 174, 15.
 ἐπὶ νόρης . . . 185, 5.
 ἐπικοπητήρ . . 238, 17.
 ἐπίπαρος 139, 6.
 ἐπὶ Παλλάδιῳ . . 161, 4.
 ἐπίπαπος 253, 1.
 ἐπίπαστα 161, 21.
 ἐπιπια 161, 22.
 ἐπιπόρημι . . . 201, 3.
 ἐπισφελίτης . . . 162, 2.
 ἐπίσωτρον 127, 3.
 ἐποποιός 239, 14.
 ἐπταβασίλειον . . 128, 9.
 ἐργάνη 162, 7.
 ἐρείκη 162, 10.
 ἐρεικιά 162, 12.
 ἐρεικιῶν πύρον 162, 13.
 ἐρενοβοσκός 15. 116, 18.
 Ἐρετριεῖς 57. 240, 1.
 ἐριναῖζεν 162, 20.
 ἐριπέος 162, 16.
 ἐρκάνη 163, 6.
 ἔρκη 163, 5.
 ἔρμα 36. 163, 7.
 Ἐρμοκοπίται . . 163, 12.
 ἐρσιβή 192, 20.
 ἐρσιμός 163, 15.
 ἐς νόρακας . . . 164, 3.
 ἔσμα 240, 6.
 ἔστωρ 240, 9.
 ἔτεροθαλής . . . 228, 13.
 ἐτέλιος 237, 14.
 εὔειν 164, 19.
 εἰκλίσια 90, 16.
 Εὔροστος . 240, 11. 16.
 ευστρα 164, 21.
 εὐτελής 62. 210, 16.
 ἐγόλιον 68. 188, 6. 8.
 ἐγολις 188, 10.
 ἔγγρον κακόν, ἐἔρον
 ἄμεινον . . . 165, 22.
 Ἐγείσια γράμματα
 35. 165, 5.
 ἔγμα 240, 17.
 ἐγμάζειν 240, 17.
 ἐψία 241, 14.
 ἐψιάσθαι 241, 7.
 Ἐώρα 95, 12.
 Ζβεννεμενίων . . 166, 9.
 ζβέσι 166, 8.
 ζμῆγμα 166, 12.
 ζμικρόν 166, 13.
 ζμινή 166, 7.
 ζμῶσαι 166, 10.
 ζῆγαστρον 167, 2.
 ζῆγαι 166, 17.
 ζυγόν 25. 166, 17.

- ζυγός 25. 178, 4.
 ζυγώσω 167, 6.
 Η 167, 8.
 ἡγεῖσθαι 20.
 ἡγήτρια 20. 241, 19.
 ἡδος 69. 167, 19. 21.
 ἡδονίζειν 70. 168, 1.
 ἡδονισμός 70. 167, 22.
 ἡθάδα 168, 6.
 ἡθεός 252, 15.
 ἡθεος 168, 10.
 ἡκέστη 168, 17.
 ἡλακατήρες 168, 20.
 ἡλεκτρα 169, 3.
 ἡλύγη 190, 16.
 ἡμεροκαλλίς 65.
 ἡμεωρρεῖν 118, 12.
 ἡμίνα 66.
 ἡνεγκα 155, 1.
 ἡνίοχος 169, 7.
 ἡπᾶν 97, 13.
 Ἡπίταλος 239, 9.
 Ἡπιόλης 239, 11.
 Ἡρακλεία 16. 36. 169, 12.
 Ἡρακλεία λιθος 36.
 169, 10.
 Ἡρακλείδης 16. 170, 4.
 Ἡρακλειώτης λιθος 170, 1.
 Ἡρακλῆς 16.
 Ἡρατελεία 61. 211. not. 6.
 Ἡρῆλος 16. 170, 7.
 Θαιρός 241, 3.
 θαλάμαι 70. 170, 4.
 θάλασσα κοίλη 174, 4.
 θάλαττα 207, 6.
 θαλλός 170, 17.
 θαλλογόρου 47. 171, 3.
 θαμάξιον 179, 9.
 Θάμυρις μαινεται 171, 8.
 θάτερα, — ρον 123, 12.
 θαυδέστατος 10. 12.
 242, 9.
 θαυλοπεδέειν 18.
 θειλόπεδον 18.
 θελγίνες 53. 258, 14.
 θεμέλια 178, 6.
 θεμισσέτω 171, 21.
 θεός θεός 171, 24.
 θεράποντα 242, 15.
 Θεσσαλοί, Θεσσαλιώ-
 ται 176, 12.
 Θεσσαλικὰ γέγρα 172, 7.
 Θ. δίφρου 172, 9.
 Θ. ἔνθεσις 172, 4.
 Θ. περὶ 172, 7.
 Θ. σόφισμα 172, 10.
 θολία 243, 1.
 θόλος 177, 8. 242, 16. 19.
 θρηπῆδεστα 172, 22.
 θύλακος 24. 173, 6.
 Θυμοτάδαι 56.
 θύμον 178, 5.
 Ίατρός 173, 16.
 ἰδιόξενοι 43. 201, 16.
 ἰδύοι 152, 21.
 ἰέρεια 90, 16.
 ἰθύγαλλος 153, 4.
 ἰζρια 173, 19.
 Ἰάων 243, 4.
 Ἰλη 9. 19. 243, 13.
 Ἰλλάς 27. 187, 9.
 Ἰλλός 174, 9.
 Ἰλλω 27.
 Ἰλλώπτειν 174, 10.
 Ἰνσπᾶσθαι 9. 19. 243, 14.
 Ἰνσπωμα 9. 19.
 Ἰέσω 243, 8.
 Ἰμᾶν 175, 4.
 Ἰμβριοι 174, 19.
 Ἰμονιά 175, 3.
 Ἰνᾶσθαι 175, 7.
 Ἰνρος 48. 175, 14.
 Ἰζαλοι 48. 244, 1.
 Ἰονθάς 48. 244, 5.
 Ἰπάκη 176, 1.
 Ἰστέον 9. 19. 243, 11.
 Ἰταλιώται 176, 10.
 Ἰταλοί 176, 9.
 ἰτέα 176, 3.
 ἰχθυόκεντρον 176, 16.
 Κίγκανα 140, 2.
 καθημαξευμένως 179, 9.
 καθιμάσθαι 175, 6.
 καῖρος 244, 18.
 καιροσέων 245, 4.
 καιρώμα 245, 7.
 καιροστίδες — στρί-
 δες 244, 19.
 κακκάβη 177, 1.
 καλαμαῖος 126, 2. 245, 19.
 καλαμάσθαι 245, 18.
 καλάμιον 245, 20.
 κάλης 126, 12.
 καλήτης 126, 12.
 κάλλαια 179, 13.
 κάλλη 179, 13.
 καλλένειν 179, 14.
 καμινώ 246, 5.
 κανάσσειν 246, 10.
 καναστρον 246, 13.
 κάπριανη 179, 21.
 καπρᾶν 180, 1.
 καπρῶζεται 239, 23.
 καρριβαρᾶν 180, 4.
 καρδιώττειν 180, 19.
 207, 6.
 κάρδακες 180, 10.
 κερηβοᾶν 180, 6.
 κατακαρῶσαι 182, 3.
 κατακορμισαί 181, 2.
 κατὰ κόρης 185, 4.
 κάταντα 229, 5.
 κατηρεφές οἶχημα
 246, 16.
 καιλλώπτειν 27. 174, 16.
 κατοναδα 27. 181, 5. 11.
 κανσίας 181, 15.
 κάχων 182, 1.
 κέδρον 178, 5.
 κερρέγαλος 109, not.
 κελόντες 182, 6.

- κέππος 54. 222, 10.
 κερκότης 141, 6.
 κέρκωπες 54.
 κερκώπη 126, 1.
 κέσκος 182, 11.
 κηπίον 183, 1.
 κηποκόμας 183, 1.
 κήπος 182, 12.
 κήρυλλοι 101, 14.
 κίλικίζειν 55.
 κίλικύριοι 237, 1.
 Κίττιον 207, 4.
 κίχλισμός 137, 17.
 κλεισίαι 183, 7.
 κλεισίον 9. 19. 183, 6.
 κλίβανος 72. 186, 6.
 κλίμαξ 183, 19.
 κλισίον 9. 183, 11.
 κόλαφος 184, 7.
 κόλλωψ 53. 184, 10.
 κολόκιμα 184, 5.
 κολώνη 129, 12.
 κολωνός 137, 14.
 κόνδύλος, κόντυλος
 184, 8.
 κόρδαξ 158, 2.
 κόρη 185, 6.
 κορυφαία 253, 12.
 κοτιλή 247, 1.
 κοραστίζεσθαι 139, 3.
 κοράσις 138, 18.
 κορατενταί 185, 12.
 κορέαγμα 185, 17.
 κορεάνομος 186, 1.
 κορεϊον 185, 16.
 κρέκη 253, 12.
 κρομαστήρ 210, 12.
 κροήμερον 109, ποτ.
 κρητίζειν 56.
 κρύβανος 186, 4.
 κρόκη 17. 247, 9.
 κρονπέζα 186, 10.
 κροσσός 186, 13.
 κτύλος 187, 1.
 κτύλωσις 187, 4.
 κυμβέτον 187, 7.
 κυνάδα 113, 11.
 κυνοῦχος 173, 8.
 κύξ 129, 9.
 Κυψελιδῶν ἀνάθημα 65.
 Λακεδαίμων 187, 12.
 λάρος 222, 8.
 λαῦρα 247, 14. 17.
 λείβηθρον 187, 18.
 λέμβος 56. 188, 9.
 λέμπος 55.
 λεσβιάσαι 56. 188, 14.
 Λέσβιον φῶδον 188, 16.
 λενκή στάθμη 189, 6.
 λενζοί 188, 18.
 λενκόταγοι 53. 188, 18.
 ληνός 139, 13.
 λίβηθρον 9. 188, 2.
 λιγαίνω 248, 6.
 λίθος 190, 1. 4.
 λιμός 178, 3.
 λινέας 190, 8.
 λίνον 190, 6.
 λίτρα 247, 4.
 λίγη 190, 14.
 λυκοφαλίως 190, 11.
 λωπίζειν 238, 13.
 λωποδέτης 238, 14.
 λῶπος 238, 13.
 λωτός 248, 9.
 Μᾶ 30. 223, 9.
 μάγαρον 192, 2.
 μαγδαλιή 113, 7.
 μάθη 34. 191, 1.
 μαμαία 252, 14.
 μανδύας 191, 6.
 Μαριανδροί 237, 1.
 μίσταρες 191, 12.
 μασταρέζειν 191, 18.
 μᾶ τόν 194, 10.
 Ματταλία 207, 7.
 μέγαρον 191, 20.
 μεθύριον 192, 11.
 μεθρηπλήξ 251, 9.
 μεῖραξ 177, 9.
 μέλαν θρόνος 248, 13.
 μέσανλον 192, 4.
 μετὰ Λέσβιον φῶδον 189, 2.
 μεταίχιμον 192, 11.
 μέταλον 192, 10.
 μή εἰπή τὴν Ἀβερδον 86, 5.
 μήκων 177, 8.
 μήλωτή 48.
 μήρανθος 192, 13.
 μήτρα 249, 5.
 μίλτος 192, 20.
 μιλτωρηγία 192, 18.
 μομητή 71.
 μολέβδαινα 193, 3.
 μόλιβδος 193, 1.
 μόρτη 15. 249, 8.
 μορμηκιᾶν 249, 12.
 μῆρον 249, 17.
 μιστίλει 193, 11.
 μιστιλάσθαι 193, 14.
 μίστρα 193, 13.
 μῶ 234, 3.
 Ναὶ μὲ τόν 194, 7.
 νεήρεσιν 195, 4.
 νείκη 231, 1.
 νεοττός 193, 18.
 νεῶνας 194, 2.
 νεωρεῖν 194, 3.
 νεώρια 194, 3.
 νεώσοιοι 194, 2.
 Νοῦς 182, 11.
 νηπαλωπῶν 227, 16.
 νηπαλώψ 227, 15.
 νηπερινοὶ κύνες 190, 18.
 νῆστον 178, 4.
 νωτοπλήγη 11. 251, 5.
 Ξάνιον 248, 8.
 ξένοι 43.
 ξιγισμός 194, 13.
 ξηρεῖν λέοντα 121, 4.
 ξηρήκης 195, 10.

- Ὀαί 15. 195. 12. 196, 11.
 ὄγκαιον 250, 2.
 ὄγκος 250, 2.
 ὄγκύλλεσθαι . . . 250, 5.
 ὀδόντισμα . . . 202, 11.
 οἶαξ 68. 250, 9.
 οἶή 48.
 οἶ ἐν τέλει 211, 4.
 οἰνόπται 65.
 οἶσθα, οἶσθας 196, 17.
 οἶσον 119, 9.
 οἶστροπλήξ . . . 251, 6.
 οἶσία 250, 15.
 οἶσύνος 250, 17.
 ὄλιον 76. 196, 22.
 ὄμοῦ 105, 8.
 ὄμφαξ 177, 7.
 ὄνειδος 231, 20.
 ὄνεινεν 197, 3.
 ὄνος 197, 4.
 ὄπισαμβώ 251, 1.
 ὄρθοπλήξ 251, 4.
 ὄρθοστάδιος . . . 219, 1.
 ὄροφος 178, 2.
 ὄρμάσαι 251, 16.
 ὄρμος 251, 11.
 ὄσσος . . . 231, 8. 252, 3.
 ὄττα 197, 9.
 ὄττεέσθαι 197, 10.
 οὐδὲν λενζῶν ἀνδρῶν
 ὄφελος 189, 20.
 οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον
 ἔστιν κῶς ἀνὴρ 189, 21.
 οὐλος 182, 8.
 οὐ μὰ τόν . . . 194, 10.

 Παιδάριον . . . 137, 19.
 παιπάλη 198, 2.
 πάλη 197, 13.
 Παλλάδιον 161, 4.
 παλλακή 160, 19.
 παλλάζια 160, 19.
 πάλλαξ 160, 18.
 πανσνδή 198, 3.
 παπιπίζειν 252, 8.
 πάππος 191, 15. 252, 14.
 παραμπυκίζεται 109, not.
 πάραντα 229, 5.
 παράνυμφος 58.
 πάρδαλις 253, 16.
 παρεξηγημένος 221, 11.
 παρ' ὄλιμον ἐπνώτ-
 τειν 159, 3.
 πάροχος . . . 59. 199, 1.
 παρώπιον 199, 8.
 πάσειν 161, 17.
 παῦ 199, 14.
 πανσικάπη 199, 17.
 πανσινύσταλον 199, 24.
 πέδειλον . . . 20. 243, 17.
 πέλανοι 29. 63. 130, 8.
 πελάτης 15, not. 2.
 πελιδνός 200, 5.
 πέμπτελος 147, 10. 221, 5.
 Πενέσται 236, 15.
 πεντάετες. — ἔτης
 25. 144, 6.
 πεντέπηχυ et sim. 25.
 153, 16.
 πηγνλίδα 181, 5.
 πηγνήκη 200, 15.
 πηγνίον 17. 200, 8.
 πῆττα 207, 6.
 πλοκαμίδα 253, 13.
 πλοῦς ἐν χρῶ . . . 151, 6.
 πόκους ὄνον . . . 121, 6.
 πολύντορος 254, 5.
 πολυτελής 62. 210, 15.
 πόπανα 29. 63.
 πόρδαλις 253, 15.
 πόρπαζες 201, 1.
 προαΐλια 60.
 προηγητήρ }
 προηγητής } 20. 241, 17.
 πρόκνης . . . 67. 254, 8.
 προνοία 90, 17.
 προξενοι . . . 43. 201, 11.
 πρό ὀδοῦ 201, 6.
 προόδων 202, 8.
 προπόλιος . . . 46. 221, 7.
 πρόσσειλος 237, 14.
 Προσπάλιτοι 56.
 προστρόπαιοι . . 254, 11.
 προτέλεια 60.
 προτελεῖσθαι 60.
 προῦνεικος 202, 18.
 πρῶ 203, 1.
 πρῶνες 203, 3.
 πρῶτος πλοῦς . . . 142, 1.
 πτόν 203, 9.
 πτερινίδες 204, 4.
 πτισσάνη 94, 19. 203, 8.
 πτόν 203, 9.
 πτηνή 125, 17.
 πνθμῆν 203, 13.
 πύναξ 203, 13.
 πύος 204, 7.
 πνριάτης 204, 10.
 πώληπος }
 πώληψ } 254, 2.
 Ῥαδιοοργία . . . 204, 16.
 ῥαδιοοργός 204, 15.
 ῥάζειν 254, 13.
 ῥαίξειν 204, 17.
 ῥάξ 204, 20.
 ῥάχετρον 65.
 ῥαχία 254, 16.
 ῥάχοι 254, 20.
 ῥανᾶν 205, 4. 9.
 ῥάων 204, 17.
 ῥοδάνη 17. 247, 9.
 ῥοδανίζειν 247, 13.
 ῥοίξειν 257, 14.
 ῥοφεῖν 205, 15.
 ῥωπίζειν 205, 26.
 ῥωποπερπερήθρα
 205, 23.
 ῥωποπόλης 205, 21.
 ῥωπόος 205, 18.
 ῥωτακίζειν 57.

 Σᾶ 208, 9.
 σακεῖνεν 34. 206, 4.
 σάκος 23. 206, 2.

- σακτας 23, 173, 14.
 σανίς 255, 2.
 σαρκάνιον 255, 6.
 σειράζει 257, 4.
 σειρήνες 256, 22.
 σειριάν 257, 1, 5.
 σέλας 257, 6.
 σέλῃναι 29, 63, 130, 2.
 σέφοι 65.
 σηκίδες 206, 10.
 σηκός 206, 7.
 σηκῦλη 206, 11.
 σιάλον 178, 5.
 Σικελοί. Σικελιώται
 176, 11.
 σίκιρινς 158, 3.
 σίλλοῦν 207, 15.
 σίρμιον 138, 14.
 σίττα, σίττε 30, 224, 6.
 σκαριζέειν 258, 1.
 σκαφιόν κείρεσθαι 183, 3.
 σκαφιόζορον 183, 2.
 σκόλλης 253, 14.
 σκόλυθρα } 258, 4.
 σκολύθρια }
 σκολύπειν 257, 22.
 σκότος 30, 178, 3, 207.
 19, 231, 19.
 σκυλέειν 257, 13.
 σκῦλον 257, 12.
 σμήρονθοι 192, 14.
 σορέλλην 11, 19, 46.
 221, 18.
 σπαίρειν 257, 26.
 σπαρίζειν 258, 1.
 σποδήσιλαῖρα 53, 248, 1.
 στάδια 178, 7.
 στόλος 125, 16.
 στραβός 174, 12.
 στρεβλός 174, 11.
 στρονθοί 208, 3.
 στροφαῖος Ἐρηῆς 238, 7.
 στρωματόδεσμα 178, 5.
 συκοφάντης 21.
 συρτός 219, 2.
 σφέλας 162, 3.
 σφηκίαν ἐκίνησας
 156, 16.
 σφηκίσκοι 35, 156, 20.
 σφηκώδεις 156, 22.
 Σφήττιοι 56.
 σῶς 208, 6.
 Τάλαροι 119, 5.
 ταλασία, ταλάσια 208, 18.
 τάπητες 30, 140, 10.
 209, 2.
 Τάρας 178, 3.
 τάρχιος 30, 178, 7, 231, 9.
 τάρρωμα 210, 8.
 ταρσοί 18, 209, 16, 210, 6.
 ταυράν 180, 1.
 ταυρίζειν 65.
 τέλειοι 61, 211, 4, 11.
 τελείσθαι 211, 3.
 τέλειωθῆναι 61, 211, 11.
 τέλειται 211, 2.
 τέλος 61, 210, 11.
 Τελχίνες 53, 258, 14.
 τέμαχος 178, 6.
 τερηδόν 173, 2.
 τερωβολίζειν 211, 16.
 τερωβόλος 55, 212, 2.
 τέρωρον 259, 1.
 τέττιξ 48.
 τευτάζειν 65, 212, 5.
 τηθαλλοδοῖς 42, 54, 228.
 τηθή 42, 212, 9.
 τηθίς 253, 4.
 τυγάβαρι 259, 5.
 τυιγόνιον 34, 126, 2.
 τίτις 126, 4.
 τολέπη 73.
 τόρημη 213, 4.
 τραπεζῆς 259, 13.
 τρασιά 210, 3.
 τρία καὶ δύο 259, 16.
 τριβος 232, 3.
 τριέτης 144, 6.
 τριτητιά 112, 2.
 τριωβολιμαῖος 211, 15.
 τρύμη 213, 12.
 τρουσίπλιον 213, 15.
 τρύχος 177, 4.
 τρυχός 109, 7.
 τύλη 177, 6.
 τύρηθ 258, 9.
 τυφεδανός, τυφογέ-
 ρων 47.
 τύχος 114, 6.
 Ύάδες 260, 9.
 ὕαλος 177, 4.
 Ὑῆς 260, 10.
 ὑπάγειν 214, 5.
 ὑπαντάξ 213, 20.
 ὑπεπειν 214, 4.
 ὑπέρονος 175, 10.
 ὑπίλλειν 181, not.
 ὑπογράφειν 213, 24.
 ὑποξέλος 68, 214, 8.
 ὑποσακίζεσθαι 34.
 ὑπονός 181, 12.
 ὑφόριον 251, 12.
 Φάλαγξ 214, 17.
 φάρυγξ 177, 4.
 φασκόλιον 173, 11.
 φαιρία 216, 21.
 φαιριάζειν 216, 20.
 φέρονη 49, 74, 260, 12.
 φθόις 21, 63, 130, 10.
 φικιδίξειν 57.
 φίλιπος 70, 215, 16.
 φίληρα 216, 3.
 φίττα 224, 3.
 Φοινίκια γράμματε
 216, 6.
 φορμίσκος 216, 14.
 φορμός 216, 13.
 φουριζέειν 217, 5.
 φράριον 216, 18.
 φράτωρ 216, 17, 217, 1.
 φρισός 261, 4.
 φύσκη 217, 16.
 φνταλιά 182, 13.

<i>Χαλκιδίζειν</i> 57.	<i>χόρτος</i> 219, 3.	<i>ψίξ</i> 262, 6.
<i>χαλκόδων</i> 202, 10.	<i>χοῦς</i> 178, 2.	<i>ψίσα</i> 262, 6.
<i>χαλκόκρας</i> 99, 5.	<i>χρεῖτος</i> 231, 10. 261, 17.	<i>ψίττα</i> 30.
<i>χαμᾶξε</i> 74. 217, 19.	<i>χρησολαβὴς</i> <i>ξυφίδιον</i>	<i>ψιττάζειν</i> 220, 10.
<i>χαμᾶθην</i> 218, 1. 262, 2.	<i>ψό</i> 30. 74. 224, 1.
<i>χαρκαδρεών</i> 227, 8.	<i>χρησεοπήγματος</i> 17. 200, 9.	<i>ψύλλα</i> 177, 8.
<i>χάραξ</i> 177, 5.	<i>χῆρος</i> 18. 30. 219, 15.	<i>ψώθια</i> 97, 17.
<i>χαρσίσιος</i> . . . 29. 130, 10. 224, 2.	
<i>χάρων</i> 261, 9.	<i>χέρριον</i> 219, 8.	<i>Ψα</i> 48. 195, 15.
<i>χαυλιόδων</i> 202, 12.	<i>χῆτρον</i> 137, 17.	<i>ῶζειν</i> 220, 13.
<i>χειλός</i> 29. 218, 4.	<i>χολός</i> 262, 3.	<i>ὠμογέρον</i> 44. 221, 3.
<i>χειμιάμυνα</i> 261, 14.		<i>ὠμοθήτησαν</i> 262, 9.
<i>χειμάρρους</i> 218, 11.	<i>Ψαιστά</i> 220, 1.	<i>ὄγενον</i> 197, 4.
<i>χιλός</i> 9. 218, 9.	<i>ψαθαλεῖν</i> . . . 219, 20.	<i>ὄνησάμην</i> 220, 19.
<i>χιονοβόλος</i> 181, 5.	<i>ψατέλλειν</i> . . . 219, 20.	<i>ὄ ὄπ</i> 30. 223, 8.
<i>χιτών</i> 218, 14.	<i>ψεῦδος Φοιτικόν</i> 216, 9.	<i>ὄ ὄψ</i> 30. 223, 9.
<i>χιτώνιον</i> 218, 16.	<i>ψίθρος</i> 220, 4.	<i>ὄτοθλαδίας</i> 221, 20.
<i>χιωνίσκος</i> 218, 15.	<i>ψιλίζεσθαι</i> 182, 15.	<i>ὄτοκάταξιν</i> 221, 19.
<i>χορτάζεσθαι</i> 219, 5.	<i>ψιλται</i> 182, 16.	<i>ὄτος</i> 54. 222, 3. 5. 12.
<i>χορταῖος</i> 218. 22.	<i>ψιλοδάπιδας</i> 209, 13.	

III. Index grammaticorum, lexicographorum. commen- tatorum. quos Eustathius ipse adhibuit¹⁾.

Alexander Aphrodisiensis	Apionis et Herodori commenta- rius in Iliadem (in Odyssia
1405, 53.	vestigia plane desunt): 28, 3.
Amerias et Neoptolemus οί γλωσσογράφοι	47, 13. 62, 2. 65, 14. 118, 37.
757, 19.	

¹⁾ Ceteros auctores Eustathii, quamvis lacer sit index Fabricii, addere nolimus: primo quod scholiorum Homericorum editiones absolutae nondum praesto sunt ideoque, quid ex scholiis ad Eustathium transierit, quid ipse inspexerit vel excerpterit, discerni nondum queat: deinde quod episcopus praecipue ad scriptores classicos, quorum loci facile inveniuntur, respexit. Sufficiat, ut dicamus ei praeter auctores atticos quinti et quarti saeculi et Herodotum praecipue in deliciis fuisse Athenaeum, Lycophronem, Nicandrum, Theocritum, Strabonem, Stephanum Byzantium, Callimachum, Oppianum, Plutarchum. Quorum codices plerumque cum eis, quibus nos utimur, consentientes adhibuisse videtur. Athenaeum imprimis tam innumeris locis vel diserte laudat vel exscribit, ut paene alterum exemplar rhetoris Naucraticae existimandus sit. Neque vero desunt loci auctorum posterioris aetatis, ut Aeliani (58, 37. 71, 9. 100, 14. 495, 41. 524, 45. 772, 55. 797, 27. 1175, 8. 1241, 44. 1351, 30. 1390, 26. 1404, 46. 1493, 58. 1653, 16. 1756, 30. 1757, 51. 1870, 55.). Arati (128, 24. 140, 28. 565, 10. 791, 18. 1034, 11. 1156, 11. 1457. 22. 1649, 35. 43. 1752, 53. 1816, 30. 1856, 19), Arriani (29, 8. 101, 45. 123, 36. 44. 125, 30. 336, 13. 351, 30. 354, 14. 361, 5. 364, 1. 375, 3. 405, 17. 414, 30. 533, 1. 626, 23. 673, 46. 674, 9. 678, 27. 691, 47. 881, 61. 916, 26. 1078, 20. 1406, 36. 1445, 52. 1493, 47. 1615, 3. *ἐν τῇ Ἰνδικῇ* 474, 36. *ἐν Βαθυναχοῖς*: 490, 4. 565, 4. 691, 48. 1017, 20). Diogenis Laertii (896, 63), Dionis vel Cassii vel Prusaensis (133, 8. 655, 14. 1961, 15.), Galeni (*ἐν τοῖς εἰς Τίμαιον*) 1447, 28. Hermogenis (12, 24. 148, 31. 809, 27. 1133, 35. 1422, 15. 1653, 48. 1682, 23. 1854, 23.) Himerii (159, 26. 1637, 17. 1710, 39. Hippocratis (643, 43. 647, 29. 1361, 52. 1547, 31. 1672, 31. *ἐν τῷ περὶ ὀξέων* 1367, 27. *ἐν τῷ συμβολικῷ* 1547, 31., *ἐν τῷ περὶ τραυμάτων* 1700, 14.). Iamblichi (79, 7. 114, 19. 190, 28. 279, 13. 360, 43. 626, 20. 951, 53. 1439, 24. 1461, 47. 1807, 18.), Iuliani (quem episcopus plerumque *παραβάτην* appellat 38, 17. 160, 1. 410, 21. 600, 40. 626, 56. 877, 47.), Libanii (844, 49. 1282, 42. 1639, 45. 1867, 62. 1951, 10. *εἰς τὸν Ἰουλιανόν* 1421, 59.). Luciani 100, 7.

- 140, 42. 153, 16. 157, 7. 178. 24. 267, 3. 299, 24. 314, 40. 329, 62. 340, 20. 341, 1. 350, 30. 474, 38. 476, 47. 496, 37. 515, 37. 518, 18. 526, 41. 541, 11. 545, 20. 592, 20. 618, 10. 641, 56. 659, 50. 705, 61. 706, 55. 708, 2. 729, 26. 732, 45. 742, 63. 747, 18. 769, 27. 786, 22. 790, 6. 794, 27. 803, 59. 809, 4. 834, 33. 841, 24. 843, 13. 851, 49. 890, 9. 922, 51. 959, 32. 992, 59. 1005, 62. 1071, 61. 1037, 43. 1043, 46. 1075, 45. 1108, 8. 1235, 6. 1250, 46. 1257, 54 (*ἐν τοῖς εἰς Π σχολίοις*). 1304, 3.
- Apion solus laudatur: 659, 28. 757, 23. 763, 9 (ubi *Ἀριστόδημος ὁ Νεσαεὺς, ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς* ab illo adlegatur). 792, 15. 1397, 5. 1509, 34. Cf. Herodorus.
- Apollonius, *περὶ μετοχῶν*: 440, 36.
- Aphthonius: 1714, 54.
- Aristophanes Byzantius: 546, 27. 589, 20. 659, 96. 727, 15. 877, 49. 1246, 10. 1327, 22. 1401, 19. 1404, 61. 1455, 34. 1599, 34. 1625, 24. 1627, 44. 1660, 3. 1680, 24. 1707, 50. 1745, 31. 1784, 23. 1827, 46. 1828, 56. 1915, 17. 1948, 50. cf. Suetonius.
- ἐν γλώσσαις*: 150, 17.
- περὶ καινοτέρων λέξεων*: 279, 39. 1761, 23.
- περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν*: 565, 19. 962, 7. sq. 1118, 9. 1720, 25. 1752, 12—20. 1817, 19.
- περὶ ἀγίδος*: 603, 28.
- Callistratus: 1827, 58. 1828, 5.
- Charax *ἐν Ἰταλιχοῖς*: 734, 35. 1600, 18. 1859, 45.
- Choeroboscus s. v. Georgius Choerob. *ὁ χρονολόγος* 137, 9.
- Claudianus, *ὁ μιλόσοφος περὶ ὀρθογραφίας*: 995, 10.
- Commentarius ad Dionysium Periegetam: 35, 32. 86, 16. 102,

153, 30. 1069, 50. 1703, 22. 1720, 63. 1747, 15.) Manethonis (857, 41) Moschi (610, 36) Nonni (*ὁ τὰ Ἰωνσιακὰ ποιῶν* 409, 45.) Palaephati (101, 9. 326, 3. 363, 23. 1368, 8. 1382, 49. 1648, 23. *ἐν τῷ περὶ Σφίγγος* 1769, 10.) Polybii (passim) Procopii (715, 32. *ἐν τοῖς Ἀβελχοῖς* 452, 6.) Simplicii (613, 2.), Sostrati (*ἐν Τειρεσίᾳ* poemate elegiaco, aliunde adhuc ignoto: 1665, 49. 1696, 48.), Philostrati minoris (1108, 1. 1157, 32. 236, 45.) Quinti Smyrnaei (5, 34. 136, 34. 352, 3. 1608, 3. 1702, 11.) Themistii (209, 26. 797, 35. 1658, 45. 1893, 32.) et aliorum. Neque in commentario ad Diog. Perieg. neque in eo, quem ad Ioann. Damasceni Hymnum Pentecostalem (Spicil. Rom. vol. V.) conscripsit. tam multos auctores collaudat, neque tam multi loci optima doctrina referti indagari queunt, quam in *παρεκβολαῖς* Homericis. De commentario Pindarico adhuc latente ex eis quidem, quae Tafelius publici iuris fecerat, colligere licet etiam in illo optimam veterum doctrinam a sedulo illo homine diligenter nobis servatam esse.

42. 194, 38. 264, 43. 273, 18.
 44. 279, 12. 285, 13. 287, 31.
 288, 2. 294, 24. 300, 32. 301,
 10. 313, 40. 314, 35. 318, 24.
 320, 46. 330, 12. 336, 3. 362,
 32. 363, 46. 368, 3. 402, 36.
 405, 36. 429, 17. 585, 31. 596,
 41. 635, 29. 815, 41. 816, 12.
 889, 64, 975, 2. 1144, 14. 1166,
 18. 1175, 35. 1187, 20. 1387,
 49, 1390, 17. 1414, 56. 1462,
 33. 1468, 46. 1484, 20. 1491,
 9. 1534, 54. 1561, 14. 1659,
 27. 1675, 8. 1688, 56. 1760,
 56. 1860, 21. 1913, 31. alias.
- Demosthenes Thrax, ὁ παρα-
 γραστής: 1383, 63. 1398, 28.
 1406, 19. 1419, 13. 22. 1485,
 23. 1495, 29. 1639, 59. 1658,
 61. 1683, 37. 1716, 47. 1809,
 30. 1833, 50. 1851, 29. 1852,
 15.
- ὁ γράψας ἐν τῷ περὶ πέντε
 διαλέκτων 1471, 25.
- Didymus (per alios fontes sem-
 per ad Eust. pervenit): 149,
 30. 362, 10. 500, 43. 871, 23.
 1039, 46. 1146, 64. 1300, 6.
 1392, 23. 1408, 50. 1422, 8.
 1430, 62. 1727, 10.
 ἐν ἱστορικῷ 684, 29 (Did.
 Schmidt. p. 32).
- Dionysius Sidonius: 1410, 60.
 Dionysius Thrax: 869, 21. 854,
 18. 1040, 38. 1299, 56.
 Dionysius (quis?): 859, 49. 1148.
 15. 1680, 48.
- Eresius (?): 1698, 20.
- Etymologicum Magnum cf. p.
 15. sq. 264.
- Eudemus: 553, 20.
- Georgius Choeroboscus: 13, 37.
 45, 3. 107, 29. 269, 22. 315,
 29. 365, 2. 368, 11. 380, 18.
 561, 40. 815, 23. 956, 1. 1155.
 41. 1599, 48.
 ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ 356, 20.
- Glossographi: 305, 6. 477, 48.
 789, 12. 800, 11. 909, 29. 918,
 30. 1018, 21. 1024, 39 (ex
 Ath.). 1090, 48. 1492, 10 (ex
 Schol.). 1397, 58. 1530, 45.
 1841, 25. 1861, 52. 1878, 1.
- Heraclides Alexandreus: 23, 31.
 28, 46. 32, 38. 54, 18. 341, 37.
 365, 28. 452, 20. 670, 65. 705.
 61. 718, 4. 722, 58. 63. 734,
 34. 38. 756, 27. 764, 19. 770,
 30. 774, 53. 780, 34. 831, 63.
 842, 45. 842, 62. 853, 6. 872,
 19 (? Cohn p. 712. in dubium
 vocat). 1064, 4. 1098, 13. 1383,
 20. 1385, 32. 1398, 31. 1401,
 36. 1407, 57. 1408, 1. 4. 1410,
 55. 1411, 21. 1432, 32. 38.
 1434, 21. 1442, 47. 53. 1443,
 58. 1457, 43. 1499, 51. 1525,
 11. 1540, 11. (? Cohn. l. l. in
 dubium vocat.). 1557, 26. 37.
 1561, 60. 1562, 2. 42. 1576.
 58. 1596, 4. 1613, 16. 1618,
 49. 1625, 56. 60. 1641, 36.
 1642, 3. 15. 1643, 2. 1647, 33.
 1647, 63. 1648, 3. 1654, 15.
 21. 24. 1700, 32. 44. 52. 1714,
 54. 1721, 63. 1722, 37. 43. 55.

59. 1724, 33. 35. 39. 1726, 25. 1755, 54. 1756, 6. 1759, 2. 7. 1770, 25. 32. 1787, 40. 1832, 5. 1840, 1. 1854, 59. 1859, 58. 1887, 6. 1892, 32. 38. 46. 1895, 45. 1907, 45. 51. 1946, 22.
- περὶ δυσζλίτων ῥημάτων* 1815, 7.
- Heraclides Cumaeus: 1285, 60.
- Heraclitus (?): 614, 40. 1859, 45.
- Herennius Philo: 73, 45. 831, 13. 855, 7. 906, 60. 907, 2. 909, 6. 1540, 4. 1698, 27. 1727, 6. 1871, 47.
- Herodianus: 8, 45. 11, 24. 15, 34. 16, 44. 25, 32. 26, 37. 36, 38. 49, 33. 61, 24. 67, 4. 73, 43. 110, 37. 113, 36. 114, 17. 117, 41. 43. 127, 28. 143, 7. 149, 3. 152, 32. 183, 8. 187, 3. 217, 43. 218, 1. 229, 41. 277, 31. 283, 38. 287, 20. 297, 18. 297, 36. 300, 16. 300, 23. 324, 35. 341, 6. 341, 16. 346, 15. 358, 47. 365, 31. 368, 12. 376, 35. 413, 5. 419, 1. 423, 23. 438, 11. 444, 30. 469, 1. 496, 42. 518, 24. 524, 25. 531, 41. 561, 11. 561, 18. 562, 44. 570, 30. 601, 4. 618, 45. 620, 15. 650, 48. 677, 30. 700, 55. 759, 4. 764, 28. 852, 47. 1026, 19. 1066, 19. 1075, 16. 1175, 15. 1235, 24. 1300, 5. 1339, 18. 1388, 42. 1388, 43. 1390, 33. 1392, 23. 1405, 18. 1419, 34. 1425, 53. 1436, 53. 1447, 22. 1525, 8. 1560, 25. 1571, 30. 1575, 53. 56. 1588, 35. 1615. 13. 1627, 46. 1635, 23. 1638. 42. 1663, 12. 1684, 32. 1687, 12. 1687, 17. 1698, 34. 1716, 49. 1741, 27. 1745, 64. 1746. 25. 1766, 30. 1809, 52. 1819, 38. 1825, 12. 1835, 41. 1837, 15. 1859, 10. 1859, 58. 1868, 35. 1896, 4. 1913, 45. 1922, 8. 1934, 24.
- ἐν ἐπιμερισμοῖς*: 445, 30.
- ἐν τῇ καθόλου προσοδίᾳ*: 265. 43. 962, 16.
- ἐν τῷ ἑαυτοῦ συμποσίῳ*: 154, 39.
- ἐν ὀνοματιοῖς*: 1807, 17.
- Cf. Technici.
- Herodorus: 407, 24. Cf. Apion.
- Herodotus (*τις γράψας περὶ νυμφῶν*): 594, 29.
- Histiaca grammatica: 384, 20.
- Ister *ἐν ἀπτιχαῖς λέξεσιν*: 1627, 14.
- Ixion *ὁ γραμματικός*: 518, 19.
- Latinum lexicon: 1554, 33.
- Longinus: 67, 29. 106, 34. 1919, 15.
- Menogenes (?): 263, 37.
- Orus: 837, 45. 857, 42. 859, 54.
- Ὁ συνθεὶς τοὺς κατὰ στοιχεῖον πνευματισμούς*: 648, 50.
- Pamphilus *ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν*: 922, 50. 1572, 41.
- Philistides *ἐν συγγενικοῖς*: 84, 40. Cf. Aristoph. Byz.
- Philoponus: 1536, 18.
- ἐν τῷ περὶ λέξεων διαφόρως τονουμένων πρὸς διάφορον σημασιῶν*: 1681, 2.

- Philoxenus Cytherius: 154, 2. 612, 43. 1192, 42. 1388, 64. (*ὁ Κυθηριος*) 1558, 15. 1598, 6. 1613, 39. 1746, 3. 1770, 9. 1784, 60. 1817, 24. 1887, 50. *ἐν τοῖς περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου* 1570, 38¹⁾.
- Porphyrus: 33, 36. 51, 8. 59, 18. 62, 20. 196, 35. 225, 16. 263, 33. 281, 21. 285, 19. 24. 27. 305, 10. 318, 42. 322, 30. 325, 34. 325, 43. 329, 1. 329, 18. 329, 46. 349, 9. 353, 8. 359, 34. 403, 39. 450, 13. 554, 3. 632, 15. 634, 41. 638, 52. 650, 42. 696, 47. 698, 14. 727, 32. 740, 18. 757, 12. 815, 10. 832, 47. 837, 55. 913, 7. 1075, 45. 1208, 12. 1294, 16. 1299, 54. 1424, 6. 1448, 12. 1467, 27. 1480, 4. 1508, 54. 1687, 32. 1723, 49. 1734, 61. 1951, 46. *ἐν τινι τῶν παρὰ Π. ἐπιγραμμάτων*: 17, 38. 1698, 25. *ἐν τοῖς πρὸς Γαιδάλιον παρωδῆσας*: 378, 18.
- Ptolemaeus Ascalonita¹⁾: 369, 32. 496, 38. 518, 21. 524, 7. 549, 12. 555, 26. 556, 34. 618, 10. 641, 60. 1045, 1. 1139, 4. 1146, 53. 1299, 42. 1387, 6. 1493, 29. *ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσεΐα προσφιδῶν*: 341, 31. 35.
- Rufus: 716, 38.
- Salustius: 413, 19.
- Scholistaе:
- Arati: 1527, 46. 1535, 30.
- Aristophanis: 344, 29. 1483, 32. ad Plutum: 723, 28.
- Bacchylidis (?) 1954, 4²⁾.
- Euripidis (Phaedr.) 633, 22.
- Hesiodi: 194, 31.
- Homeri: 264, 39. 328, 37. 337, 43. 353, 3. 359, 26. 366, 2. 368, 8. 711, 45. 809, 61. 948, 57. 1009, 24. 1017, 48. 1310, 30. 1490, 24. 1492, 10. 1502, 25. 1533, 61. 1540, 33. 1542, 20. 1951, 25. alias.
- Lycophronis: 269, 38. 1509, 41.
- Pindari: 978, 14.
- Platonis (ex Suetonio): 1397, 13.
- Sophoclis: 723, 28 (Antig. 80. Papag.)
- Theocriti: 1387, 49. 1685, 38.
- Πελαγός τις ὑπομνηματιστής*: 1471, 15.
- Suetonius: 1397, 7—46.
- Suidas, cf. p. 16. 264.
- Technici: 12, 15. 22, 43. 63, 2. 114, 3. 140, 14. 153, 42. 157, 15. 163, 19. 174, 1. 181, 11. 538, 20. 631, 8. 878, 61. 969, 7. 985, 26. 1066, 19. 1379, 57. 1600, 20. 1681, 55. 1768, 65. 1788, 22. 1822, 12. 1899, 59. 1916, 58. 1930, 32.

¹⁾ Ptolemaei Porphyrii Herodiani, Tryphonis, Tyrannionis memoriam episcopus plerumque ex Scholiis Homericis detraxit.

²⁾ Fortasse cohaeret cum Ammon. p. 97. Valckenaer. cf. Bergk Lyr. III⁴. p. 572.

Tryphon: 391, 44. 524, 11. 549, Tyrannion: 617, 32. 855, 38. 858,
 10. 742, 62. 1146, 56. 1271, 58. 890, 2. 7. 1197, 41. 1613,
 12. 1291, 46. 1401, 43. 1447. 18.
 47. 1591, 27—30. 1698, 28.

Errata.

- p. 4. l. 18. l. *autem*.
 p. 4. l. 27. l. *cavere, ut*.
 p. 14. not. 1. l. 2. l. *episcopus*.
 p. 15. l. 11. l. *μόρτη*.
 p. 53. l. 29. l. *κόλλοψ*.
 p. 76. notarum numeri falsi.
 p. 77. not. 1. l. *antiaticista*.
 p. 87. l. 12. l. *πυρός*.
 p. 103. fr. 38. not. 2. l. *collectas*.
 p. 147. fr. 137a. not. 2. l. *nota*.
 p. 158. fr. 164. not. 1. l. *ἐμμέλεια*.
 p. 203. fr. 287. not. 2. l. *πιτσάνη*.

Accentus mutatos et spiritus omissos referre nolui, cum ubique facile corrigi possint.

PA
3963
D44
1890

Dionysius, Aelius
Ailiou Dionysiou kai
Pausaniou onomata Attika

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

